

Đại Việt Trưng Nữ Vương

Mục lục

- [Chương 1: Phản Bội](#)
- [Chương 2: Xuyên Không](#)
- [Chương 3: Sự Thật Về Trái Đất](#)
- [Chương 4: An Ký Tây Thánh Viện](#)
- [Chương 5: Đấu Sĩ & Pháp Sư](#)
- [Chương 6: Đại Việt Linh Quyết](#)
- [Chương 7: Đột Phá](#)
- [Chương 8: Xung Đột](#)
- [Chương 9: Thực Lực Của Phạm Văn Long](#)
- [Chương 10: Thánh Viện Chiêu Sinh](#)
- [Chương 11: Thánh Viện Chiêu Sinh \(2\)](#)
- [Chương 12: Dị Biến](#)
- [Chương 13: Nhẫn Nhịn](#)
- [Chương 14: Kinh Sợ](#)
- [Chương 15: Thăng Long Thành](#)
- [Chương 16: Hồ Tiên Tử](#)
- [Chương 17: Hoan Lạc](#)
- [Chương 18: Lý Tiên Dung](#)
- [Chương 19: Tiến Vào Thánh Viện](#)
- [Chương 20: Phân Chia Nơi Ở](#)
- [Chương 21: Nơi Ở Mới](#)
- [Chương 22: Linh Phách](#)
- [Chương 23: Thông Tin Thánh Viện](#)
- [Chương 24: Tu Luyện Châu](#)
- [Chương 25: Tu Luyện Châu](#)
- [Chương 26: Kinh Nghiệm Mua Bán](#)
- [Chương 27: Gặp Lại Thanh Hằng](#)
- [Chương 28: Lựa Chọn](#)
- [Chương 29: Thảo Linh Hiệu Trường](#)

Chương 30: Tiến Cấp Thất Bại
Chương 31: Long Hồ Thần Quyền Và Cứu Chân Tinh Thần
Chương 32: Thập Điện Diêm Đế
Chương 33: Quyết Định
Chương 34: Nội Đan Linh Thú
Chương 35: Hàn Ngọc Lộc Vương
Chương 36: Hồ Suối Hai
Chương 37: Phong Quyển Tàn Vân
Chương 38: Trốn Chạy
Chương 39: Đạo Sinh Tôn
Chương 40: Liên Tiếp Gặp Nạn
Chương 41: Mộng Ảo
Chương 42: Bái Sư
Chương 43: Đấu Chuyển Tinh Di
Chương 44: Lột Xác
Chương 45: Hoàng Kim Cự Long
Chương 46: Hoàng Kim Cự Long (2)
Chương 47: Linh Phách Biến Hóa
Chương 48: Lạc Hồng Điều
Chương 49: Linh Phách Bảng Bài Danh Đệ Tam
Chương 50: Phạm Văn Long Trở Về
Chương 51: Kẻ Nào Đánh Bạn Của Ta?
Chương 52: Phục Minh
Chương 53: Thành Quả
Chương 54: Đơn Thương Độc Mã
Chương 55: Đại Triển Thần Uy
Chương 56: Kịch Chiến
Chương 57: Quạt Cường
Chương 58: Thương Tích Nghiêm Trọng
Chương 59: Nhân Quả
Chương 60: Chúng Ta Cùng Nhau Song Tu Đi?
Chương 61: Thi Tuyển Tân Vương

Chương 62: Thông Thiên Tháp

Chương 63: May Mắn Mím Cười

Chương 64: Cảm Ngộ

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Phán Bội

Chùa Yên Tử, Quảng Ninh, Việt Nam.

Hôm nay vốn là ngày rằm nên Phật tử cả nước đổ về Yên Tử đông như trảy hội.

Đáng tiếc trời hay trêu người, trời xanh mây trắng mới đó bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo đến, thả mưa như trút nước rồi cứ vậy rả rích cho đến tận khuya, mãi không có dấu hiệu ngừng lại.

Đêm đen như mực, thậm chí đưa bàn tay ra phía trước cũng nhìn không rõ năm ngón, mưa kêu, gió gào, cái lạnh buốt như con dao sắc nhọn cứa rách da xé thịt.

Bóng người bởi vậy mà thưa vắng dần, cho đến gần nửa đêm thì không còn ai hết.

Bạch Vân Sơn hiện ngang sừng sững tắm mình trong mưa gió. Đây là đỉnh cao nhất của Yên Tử, ngày thường núi ngập trong sương, cả năm bốn mùa mây mù trắng xóa uốn lượn vườn quanh, vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh.

Nhưng đêm nay sắc trời u ám, mưa giăng khắp chốn, sấm nổi ùng ùng, thỉnh thoảng một dải sét sáng lóe lên như xé rách bầu trời, khiến cho khung cảnh vốn đẹp đẽ ấy bỗng chốc nhuộm màu huyền bí.

Tại một nơi hẻo lánh trên đỉnh Bạch Vân Sơn bất chợt xuất hiện một bóng người, vù một cái, nháy mắt đã biến mất trong màn đêm. Ngay sau đó, tại nơi bóng đen vừa mới đi qua hiện ra một đám người nữa, ước chừng

nhân số khoảng hai mươi, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên có thân hình to lớn, mắt xếch cằm nhọn, bộ râu quai nón đen dài chiếm gần hết khuôn mặt. Hắn khề nhếch mép cười nham hiểm, khoát tay đám thuộc hạ đằng sau, phát ra giọng ồm ồm hơi khó nghe:

- Các người tiếp tục đuổi theo cho ta, hắn đã bị trọng thương, còn chút hơi tàn ấy xem ra chẳng gắng gượng được bao lâu nữa đâu, chỉ cần giết được hắn, các người sẽ có trong tay nhà lầu, xe hơi, gái đẹp... tha hồ mà ôm ấp, tận hưởng.

Bỗng hắn ngừng một chút, giọng điệu liền biến đổi:

- Nhưng nếu hắn thoát được thì... hắc hắc... mỗi người các người tự móc cặp mắt rồi mang đến gặp ta.

Đứng giữa cái lạnh căm căm nhưng cả đám người bỗng thấy chân tay run rẩy, toàn thân mồ hôi tuôn ra như suối. Chúng biết đứng trước chúng là nhân vật như thế nào, lời hắn đã nói ra chẳng phải chuyện đùa, nếu sơ sẩy để người kia chạy mất thì hậu quả e rằng không đơn giản là móc đôi mắt như vậy. Cả đám rùng mình, vội chấn chỉnh lại tinh thần rồi nhanh chóng bám theo gót tên cầm đầu.

Cứ như vậy cảnh tượng kẻ chạy người đuổi diễn ra, thoạt nhìn tưởng như sẽ gây náo loạn ồn ào nhưng trái lại yên ắng dị thường. Cả đám người tốc độ di chuyển rất nhanh, bước chân đưa lên đặt xuống không ngờ vô cùng xảo diệu chẳng hề phát ra một tiếng động, hóa ra đều là những cao thủ thân hoài tuyệt kỹ.

Khoảng 5' sau, đám người nhất tề dừng lại, đội ngũ nghiêm chỉnh không chút rối loạn.

Ngay phía trước mắt cách độ chục mét hiện lên một bóng lưng mờ mờ, giữa khung cảnh ấy không thể che lấp đi dáng vẻ cô quạnh của kẻ đó.

- Haha... Phạm Văn Long à! Sao người không chạy nữa đi? Vực sâu phía trước, ta xem hôm nay có cánh người cũng không thoát rồi. Khôn hồn mau đưa tay chịu trời, ta đảm bảo cho người được sống trở về.

Hắn cười gian ác, trong lòng thầm gầm lên bốn chữ “sống không bằng chết”.

Bóng người phía trước vẫn bất động, dường như mọi chuyện trên đời không gì lay chuyển được hắn. Hắn khoác trên người chiếc sơ mi trắng mỏng manh, bị rách nát nhiều nơi, xem hình dáng hắn là vết tích do đao, kiếm gây nên, dưới cơn mưa loang lổ những vệt máu đỏ thẫm, trông rất kinh người.

Một lúc lâu sau, tên đầu lĩnh dường như hết kiên nhẫn, mấp máy môi định lên tiếng bỗng nghe người kia nói:

- Thanh Hồng – người thân là phó bang, không ngờ Cao bang chủ vừa qua đời liền lập tức xuống tay với ta. Người nghĩ các trưởng lão khác sẽ để yên việc này sao?

- Hừ, việc này đâu đến đứa nhóc còn mùi hôi sữa như người quản. Cả Bạch bang mấy ngàn người không lẽ phải quỳ gối trước thằng nhóc chưa đến 16 tuổi ư? Lão già họ Cao kia lú lẫn mất rồi nên mới giao Bạch Mai nhẫn cho người. Chỉ cần đoạt được nó, khi trở về ta bỏ chút công sức diễn một vở tuồng mè khóc chuột, liền dễ dàng ngồi lên ghế bang chủ. Đến khi đó thử hỏi còn kẻ nào dám nghi ngờ? Còn kẻ nào dám chống đối ta đây? Ai không phục ta liền giết cả nhà, cả tổ tông của hắn. Hahaha...

Thanh Hồng cười điên cuồng. Nói đoạn liếc nhìn bàn tay trái của Phạm Văn Long, thấy trên ngón tay cái chiếc nhẫn màu trắng vẫn còn đó trong lòng càng hoan hỉ, kích động vô cùng. Hắn giở mặt thực nhanh, mới đó nói cho Phạm Văn Long con đường sống mà một câu không hợp liền lộ ý muốn giết người diệt khẩu.

Phạm Văn Long có chút sừng sốt, thần sắc khê biến nhưng nháy mắt đã khôi phục như thường. Khê buông tiếng thở dài, quyền lực luôn làm con người ta mờ mắt, khiến huynh đệ tương tàn.

Mười lăm năm trước... hãn được Cao bang chủ đưa về nuôi nấng dạy dỗ, luôn quan tâm dưỡng dục như con. Ngay từ nhỏ, Phạm Văn Long đã sớm bộc lộ ra bản tính cương nghị, quyết đoán và thông minh hơn người nên khiến Cao bang chủ vô cùng hài lòng. Từ đó càng thêm coi trọng tài năng và phẩm tính của đứa nhóc này. Dưới sự tôi luyện trong gần ấy năm, Phạm Văn Long ngày một cứng cáp, trưởng thành hơn. Một viên ngọc thô ráp đang được thời gian mài dũa dần trở lên long lanh, sáng đẹp hơn, tương lai ắt sẽ tỏa sáng rực rỡ, hào quang vạn trượng.

Mấy ngày trước, Cao bang chủ bệnh nặng biết khó lòng qua khỏi liền triệu tập thành viên trong bang, trước đông đảo mọi người chỉ đích danh hãn sẽ là người kế nhiệm. Các vị trưởng lão trong bang cũng nhất loạt lên tiếng ủng hộ nên không ai dám phản đối. Không ngờ rằng Thanh Hồng phó bang lại sinh lòng ghen ghét, đố hãn sơ hở liền đâm ngay một dao chí mạng, tuyệt không nương tay. Nhưng với tính cách cáo già của Thanh Hồng nhất định hãn sẽ không lỗ mãng hành sự như vậy, hãn phải có ẩn tình phía sau.

- Thảo nào người luôn hối thúc ta lên chùa dâng hương, cầu an cho Cao bang chủ. Ta vốn có chút nghi ngờ nhưng do người vừa mất, lòng còn chưa yên nên muốn tĩnh tâm vài ngày. “Tri nhân tri diện bất tri tâm”, lời đó quả không sai! Ta quá sa đà vào tình cảm nên mới có kết cục ngày hôm nay, cũng không oán trách ai được, nhưng nhẫn Bạch Mai này trong bang quy tổ tông giáo huấn chỉ được phép truyền cho bang chủ đời sau. Người muốn có nó à? Nằm mơ đi!

Ngữ khí của hãn cứng cỏi kiên định, tựa có trăm vạn kẻ địch phía sau cũng không chút run sợ.

Thanh Hồng sắc mặt trầm xuống, trong bụng chửi thầm: “Đồ con hoang, mày tưởng tao không biết Bạch Mai hẳn có công dụng thần kì gì à? Nếu không có nó liệu mày còn sống sót đến bây giờ sao? Hừ, mưu đồ mấy mươi năm của tao đâu dễ để cho thằng nhóc mày hưởng lợi.”

Hắn nôn nóng sợ đêm dài lắm mộng, liền rút khẩu súng trong người ra chĩa thẳng về phía Phạm Văn Long quát:

@media(min-width:480px){#mgiframe{width:100%!important;height:315px!important;max-width:980px;margin:auto;display:table;}} @media(max-width:480px){#mgiframe{width:100%!important;height:570px!important;}}- Giờ mày có hối cũng không kịp nữa rồi. Tao đếm đến ba, nếu mày quỳ xuống xin tha tao sẽ suy nghĩ lại, còn ngang bướng như vậy đừng trách súng ống vô tình.

- 1!!!

- 2!!!

- 3!!!

ĐOÀNG!!!

Không chút lưu tình, vừa đếm đến ba Thanh Hồng lạnh lùng nổ súng. Viên đạn bay chuẩn xác găm thẳng vào lưng Phạm Văn Long, vì khoảng cách khá gần nên dư lực đẩy mạnh xuyên thủng qua cả ngực trước, máu tươi phun ra như suối, thấm đẫm chiếc áo sơ mi trắng.

Ngay khi vừa trúng đạn, một cỗ khí tức ấm áp xuất phát từ chiếc nhẫn Bạch Mai trên tay Phạm Văn Long bắt đầu lan ra, nháy mắt đã chạy dọc theo cánh tay, thông qua kinh mạch đi thẳng lên trên lồng ngực, một nguồn năng lượng tinh thuần không ngừng tu bổ khiến miệng vết thương dần dần khép lại.

Thực là một chuyện khó tin, thế gian chưa từng thấy!

Lực sát thương gây ra bởi khẩu súng trên tay Thanh Hồng không thể bàn cãi, nhưng lạ kì thay, thân hình Phạm Văn Long chỉ loạng choạng vài cái đã đứng vững như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên nhìn bộ dáng có phần chật vật của Phạm Văn Long, xem ra dù có bảo vật trên tay cũng không chống chịu được bao lâu nữa.

- Người tưởng giết ta dễ dàng vậy ư?

Phạm Văn Long đột ngột quay người lại, khẽ nhếch môi cười lạnh lẽo. Trước mắt đám người lúc này hiện lên một thiếu niên gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng như sao, sống mũi cao cao, môi hồng răng trắng, mái tóc đen nhánh phất phơ bay trong mưa gió, tiêu sái vô bì. Quả là một chàng trai dung mạo tuyệt đẹp, khí chất phi phàm.

Thanh Hồng bị dọa thiếu chút đã nhảy dựng lên, song rất nhanh lấy lại bình tĩnh, liếc cặp mắt tham lam về phía bàn tay Phạm Văn Long, lộ rõ vẻ cuồng nhiệt. Ngược lại, đám thuộc hạ người nào người nấy trợn tròn hai mắt, miệng há hốc không khép lại được. Một kẻ bị đạn bắn xuyên qua người còn có thể đứng vững mỉm cười sao?

Ngẫm lại chuyện tình tối nay, vốn bọn chúng năm mươi người âm thầm phục kích đối phương, không ngờ Phạm Văn Long quá sức đáng sợ, trong tầng tầng lớp lớp vòng vây mà có thể hạ gục gần ba mươi mươi tên, trên người bị chém mấy chục đao vẫn không hề hấn gì. Hắn như hung thần ác sát, chém đông giết tây không kẻ nào ngăn cản nổi, nghĩ đến cảnh tượng khủng bố đó ai nấy tim đập chân run, cả đám nhìn người thanh niên phía trước với ánh mắt vô cùng kinh sợ.

Ánh mắt hổ sắc bén của Phạm Văn Long quét qua từng người khiến ai nấy toàn thân lạnh toát, không ai dám đối diện với cú gầm mặt xuống đất.

Phạm Văn Long cất tiếng:

- Các anh em, chúng ta đều chung một nhà. Ta biết sự việc hôm nay đều do Thanh Hồng dụ dỗ, ép buộc chỉ cần mọi người quay đầu ta hứa sẽ bỏ qua không truy cứu.

Lời vừa vang lên khiến đám thuộc hạ có chút nao động, một vài người tâm lý lưỡng lự, chần chừ chưa biết quyết định thế nào. Thanh Hồng ngó thấy tình hình không ổn, cười the thé quát:

- Cái trò trẻ con đó đừng giở trước mặt ta. Đám người các người nghe đây, già trẻ lớn bé trong gia đình các người đều nằm trong tay ta, chỉ cần ta hạ lệnh thì biết chuyện gì xảy ra rồi chứ? Các người cũng không cần kinh hoàng, tên Phạm Văn Long này tuy võ nghệ cao cường nhưng đã trọng thương, hiện chỉ còn chút hơi tàn thoi thóp, nếu không cần gì phải giở trò dụ dỗ như thế chứ? Tất cả mau xông lên chém chết hẵn cho ta.

Đứt lời Thanh Hồng lập tức bắn liền ba phát đạn vào người Phạm Văn Long.

ĐOÀNG!!!

ĐOÀNG!!!

ĐOÀNG!!!

Phía sau, vài ba tên lén lút đưa mắt nhìn nhau, có kẻ không nỡ nhưng cũng đành khẽ thở dài, thầm thương cho một thiếu niên kiêu hùng bạc mệnh. Sau tiếng quát của Thanh Hồng, cả bọn đồng thanh gầm nhẹ một tiếng, đao kiếm trên tay sáng loáng nhất tề xông lên.

Phạm Văn Long hiện như điều đứt dây, sức tàn lực kiệt, vùng vẫy đến giờ phút này đã là một kì tích. Dù trên tay có bảo vật công dụng thần kì chữa lành vết thương, nhưng dẫu sao hãn chỉ là người trần mắt thịt, máu

huyết đã mất nhất thời không thể hồi phục. Chiếc áo trên người đã chuyển sang màu đỏ thẫm, lượng máu chảy quá nhiều khiến hãn dần đánh mất sự tỉnh táo, nếu chẳng phải đang lâm vào khoảnh khắc sinh tử hãn là buông xuôi gục ngã lâu rồi.

Duy trì tia thanh tỉnh cuối cùng, Phạm Văn Long biết ván bài này mình thua rồi, không thể cứu vãn. Trong đôi mắt hãn thoáng hiện vẻ bi ai, không cam lòng.

Mưa đổ ào ào, tiếng sấm sét gầm vang...

Đì... Đùng...

Bất chợt, đôi mắt Phạm Văn Long lóe lên nét kiên định, hãn ngửa mặt cười thê lương, dùng chút sinh lực cuối cùng nhảy mạnh về phía sau rơi thẳng xuống vực thẳm...

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Xuyên Không

Tại một nơi rất rất xa, trong một căn phòng nhỏ được bày trí khá đơn sơ, đảo mắt thấy ngay một chiếc giường đặt ở góc nhà, trên đó có một người thanh niên đang nằm, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều như đang ngủ say.

Chẳng biết qua bao lâu, bỗng mí mắt người thanh niên đó khẽ động, khó khăn một thoáng mới có thể mở ra. Đôi mắt đen láy đảo vài vòng, sau đó khẽ cựa người ngồi dậy, ngó nghiêng xung quanh một hồi, thần sắc người thanh niên ban đầu là sửng sốt, ngạc nhiên, lát sau lại lóe lên nét hoan hỉ tột độ.

- Xem ra ta vẫn còn sống, không ngờ dạo quanh Quỷ Môn Quan một vòng vẫn có thể trở về.

Người này không ai khác chính là Phạm Văn Long, nhớ ngày đó bị Thanh Hồng truy giết, cuối cùng vì không muốn chết trong tay đối phương liền nhảy xuống vực sâu tự sát, không ngờ nay lại xuất hiện ở đây, ngạc nhiên hơn là nhìn bộ dáng có vẻ như thương tích đã hoàn toàn bình phục.

Đột nhiên Phạm Văn Long nhớ đến chuyện gì đó, giật bản mình nhìn về phía bàn tay trái. Nhìn thấy chiếc nhẫn màu trắng vẫn còn yên ổn nằm trên ngón cái, toàn vẹn không một vết xước hằn mới thở phào nhẹ nhõm. Phạm Văn Long tháo chiếc nhẫn đưa lên ngắm nghía, sắc mặt vừa có vẻ nghi hoặc, vừa có nét tang thương vô cùng khó hiểu.

Chiếc nhẫn hình dáng rất bình thường, vốn không có nét nào nổi bật cả. Toàn thân nhẫn màu trắng ngà, điểm chú ý duy nhất là trên thân có khắc

hình một cành hoa mai nở bung cánh, bởi vậy mới có tên Bạch Mai.

Nhớ đêm trước khi truyền ghe bang chủ, Cao bang chủ đã gọi Phạm Văn Long đến và trao chiếc nhẫn này cho hắn. Người nói nó là bảo vật trấn bang, chỉ được phép truyền lại cho bang chủ mỗi đời. Bí mật của Bạch Mai nhẫn nằm ở chỗ nó có công năng đặc biệt chữa lành các vết thương, tự thân hộ chủ bảo vệ tính mạng. Tuy nhiên nhược điểm của nó là cần một khoảng thời gian để hồi phục, nếu thương thế càng nặng thì thời gian càng lớn. Giống như trường hợp của Phạm Văn Long, hắn thương tích đầy người, cái nào cũng nguy cơ trí mạng, may mắn được Bạch Mai nhẫn tự động hộ chủ nhưng nếu cứ tiếp tục bị Thanh Hồng truy sát, không có thời gian nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hắn kết cục chỉ có một, là dẫn đến cái chết mà thôi.

Ngẩn ngơ nửa buổi, trong đầu Phạm Văn Long đưa ra suy đoán: “Bạch Mai nhẫn vẫn còn đây nghĩa là ta không rơi vào trong tay của Thanh Hồng. Nhìn đồ đạc trong phòng này hắn là làng quê nào đó, không lẽ khi rơi xuống vực được người dân cứu đưa về đây?”

Thoáng trầm ngâm hắn lại khẽ lắc đầu: “Cũng không có khả năng, tên Thanh Hồng đã sắp xếp âm mưu từ trước, há lại để ta dễ dàng thoát thân như vậy. Dù lật tung cả tỉnh Quảng Ninh hắn cũng nhất định phải tìm cho ra ta? Hơn nữa ta rơi từ núi cao vạn trượng, thân thể này làm sao chịu nổi. Bạch Mai nhẫn tác dụng thần kỳ, nhưng một khi rơi xuống ắt sẽ tan nát như tương, không thể nào lại bình yên vượt qua như vậy được.”

Nghĩ đến cảnh cả người nát bấy, máu me tung tóe khiến Phạm Văn Long không khỏi rùng mình, mồ hôi bất giác chảy ròng ròng.

“Chuyện này khoan hãy suy đoán vội, tìm người nào đó hỏi thăm sẽ rõ ràng chân tướng ngay thôi... Nguy rồi, không tìm được ta Thanh Hồng ắt hắn sẽ đến chỗ cha mẹ ta... Hừ! Nếu dám làm hại người thân của ta, ta cam đoan sẽ cho người phải trả cái giá đắt nhất...”

Nghĩ đến kẻ kia, Phạm Văn Long toàn thân nóng bừng, đôi mắt đỏ ngầu như máu, cực kỳ đáng sợ. Đảo qua thân thể một vòng, kiểm tra các vết thương thì thấy chúng hoàn toàn biến mất, sức khỏe dường như còn tốt hơn cả trước đó khiến hắn hơi kinh nghi, tuy nhiên việc đó tạm lại, dù sao cũng may mắn sống sót, trước mắt phải gấp rút trở về Bạch bang mới là quan trọng.

- Àiiii, thật cuộc người cũng tỉnh lại rồi!

Trong lúc miên man suy nghĩ xem cần thực hiện công việc ra sao, bỗng nhiên một giọng nói có phần già nua vang lên trong đầu Phạm Văn Long.

- Là ai?

Phạm Văn Long cả kinh, đưa mắt cảnh giác nhìn bốn phía.

Không một bóng người!

Bước xuống giường, hắn đi lại vài bước kiểm tra nhưng mọi sự đều im ắng. Xét về không gian thì căn phòng khá nhỏ, ngoài chiếc giường chỉ còn có thêm một bộ bàn ghế và hai chậu cây đặt ngay cửa ra vào. Chỉ cần liếc mắt một cái đã bao quát hết thấy, dù có người muốn ẩn nấp cũng là chuyện không thể.

Hắn đưa tay day nhẹ lên trán, thầm nghĩ có lẽ nào vừa rồi chỉ là ảo giác.

- Không cần ngờ nghiêng nữa, người không nhìn thấy ta đâu.

Vẫn giọng nói đó lạnh lạnh bên tai, Phạm Văn Long rùng mình hoảng sợ, nghe âm thanh phát ra biết khoảng cách kẻ đó phải đến sát ngay bên mình rồi, theo phản xạ tự nhiên hắn vội vọt người tiến lên ba bước, hai tay

bắt quyền đánh về sau, chợt thấy đầu quyền nhẹ bẫng, hóa ra đã tán loạn vào khoảng không.

- Không thể nào! Chẳng lẽ ta thực sự đã chết, nơi này là Âm tào địa phủ nên mới nghe được tiếng oan hồn?

Mười mấy năm qua, có sự việc nào Phạm Văn Long chưa từng trải qua, cay đắng ngọt bùi, chém chém giết giết, không phải người đánh thì ta đánh... đã tôi luyện thiếu niên 16 tuổi cứng cáp, trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhưng lần này hẳn thực sự kinh hoàng, mãi lâu sau mới lấy lại bình tĩnh, cao giọng nói:

- Đừng có giả thần giả quỷ nữa, có giỏi hãy hiện thân đi.

Quả nhiên chỉ ít phút sau, một tiếng thở dài lại vang lên trong đầu hẳn:

- Ài... Không phải ta đang nằm trên tay người ư?

- Trên tay ta?

Phạm Văn Long đưa hai tay trước mặt, trên ngón cái bàn tay trái chiếc nhẫn Bạch Mai vẫn lạnh lẽo nằm yên. Hẳn tháo ra, ngắm nghía thật kỹ nhưng không có chút dị động nào cả.

- Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

Hắn lầm bầm, không tin vào sự việc đang diễn ra trước mắt.

- Hiện người không khám phá được nó đâu!

Lại giọng nói già nua vang lên, khiến Phạm Văn Long giật bản mình, chiếc nhẫn đang cầm trên tay liền rơi xuống nền nhà, lăn lóc mấy vòng mới dừng lại.

Thoáng hoảng hốt, Phạm Văn Long vội nhặt chiếc nhẫn lên, giọng cực kì trấn tĩnh:

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Người là ai?

- Nhóc con! Nghe cho kỹ đây, tên ta là Nguyễn Kim. Còn ta là ai hiện người chưa cần biết, đợi đến khi thích hợp sẽ cho người hay.

Phạm Văn Long ngẩn ra, miệng nhắc lại cái tên xa lạ:

- Nguyễn Kim?

Người kia dường như chẳng quan tâm đến vẻ mặt đăm chiêu của hắn, nói tiếp:

- Có chuyện quan trọng này ta cần nói, người có biết hiện giờ mình đang ở đâu không?

Suy nghĩ một chút, Phạm Văn Long liền đáp:

- Chắc hắn đang ở mấy vùng ven của Quảng Ninh hoặc các tỉnh lân cận.

Hắn vừa dứt lời, tiếng nói kia đã vang lên:

- Hừ!!! Người hãy rửa tai mà nghe cho kỹ đây, hiện người đang ở Linh Chiểu Tinh, cách xa Trái Đất của người khoảng vài tỉ km!!!

- Cái gì???

Mới nghe Phạm Văn Long giật bản người, nhưng chỉ vài giây sau hắn ôm bụng cười vang bảo:

- Là ta nghe nhầm hay do người nghĩ ta là đứa trẻ ba tuổi nên cố tình trêu chọc? Khoảng cách Trái Đất đến Mặt trời mới có 150 triệu km, vậy mà

người dám bảo nơi này cách Trái Đất vài tí km, thật nực cười!!!

Nghe giọng điệu đầy vẻ chế nhạo của Phạm Văn Long, lão Kim dường như không tỏ ra khó chịu, ngược lại vẫn điềm tĩnh nói:

- Nhóc con vô tri! Vũ trụ này rộng lớn bao nhiêu, vĩ đại như thế nào người tưởng lũ người Trái Đất các người đã biết hết rồi sao? Mấy tên giáo sư, tiến sĩ khoa học... các người thường tôn sùng cũng như ếch ngồi đáy giếng, những hiểu biết của chúng về vũ trụ này chỉ là một phần rất nhỏ thôi.

Thấy giọng điệu người bí ẩn kia tỏ ra vô cùng nghiêm túc, không phải như đang đùa bỡn, Phạm Văn Long khẽ nhú đôi chân mày. Hẳn vốn được học hành giáo dục từ nhỏ, tri thức khoa học cũng vô cùng phong phú, chẳng phải con người hàng năm vẫn bỏ ra hàng triệu đô la chỉ để tìm kiếm sự sống ở ngoài Trái Đất đó sao?

Nhưng việc này quá sức hoang đường! Song nghe giọng lão Kim bí ẩn kia không giống đang nói đùa. Không lẽ...!!!

- Thế nào! Muốn nghe rồi đúng không?

- Hừ! Vậy mời người nói cho ta hiểu xem cái thế giới người đang đề cập có đáng để ta quan tâm hay không?

Tuy không tin nhưng hẳn cũng muốn thử nghe kẻ kia muốn nói gì, dù sao hiện tại lai lịch của đối phương vô cùng mờ mịt, khó hiểu. Hơn nữa từ khi tỉnh dậy, hẳn bỗng có cảm giác rất lạ về không gian xung quanh, và ngay cả những biến đổi diễn ra trong cơ thể.

- Haha... Nhóc con không cần tỏ thái độ đó với ta, người là người như thế nào ta hiểu rất rõ! Được rồi, ta sẽ dùng cách nói của người Trái Đất các người để nói cho người dễ hiểu. Theo như cách các người vẫn gọi thì các người đang sống trên Trái Đất, thuộc hệ Mặt Trời, nằm trong dải Ngân Hà.

Nay ta nói cho người biết Ngân Hà của các người chỉ là một góc rất nhỏ trong Đại Thiên Hà này – Thái Bình Đại Thiên Hà.

Lần đầu nghe đến cái tên này khiến Phạm Văn Long mờ mịt, khó hiểu, khẽ lẩm bẫm:

- Thái Bình Đại Thiên Hà?

Lão Kim biết thắc mắc của hắn, ôn tồn giảng giải:

- Từ thuở xa xưa vũ trụ hình thành chia làm nhiều khu vực khác nhau, ngoài Thái Bình Đại Thiên Hà còn có 17 Đại Thiên Hà khác nữa. Mỗi Đại Thiên Hà vô cùng rộng lớn, đứng đầu mỗi Đại Thiên Hà đó chính là Đại Đế!!!

Tuy không đứng trước mặt nhưng Phạm Văn Long cảm nhận trong giọng nói bí ẩn kia có phần đang run rẩy, sợ hãi. Ngừng lại khá lâu, người kia tiếp tục:

- Thái Bình Đại Thiên Hà rộng lớn vô biên, mà dải Ngân Hà các người đang sống chỉ là một góc nhỏ trong đó. Trái Đất càng không cần nói đến, trong các Đại Thiên Hà những hành tinh như Trái Đất nhiều vô số, chẳng khác một hạt cát trên sa mạc là bao. Còn có việc này, Trái Đất của các người hình thành khoảng 5 tỉ năm trước. Sau 4 tỉ năm hoàn thiện, sự sống bắt đầu dần xuất hiện và phát triển mạnh mẽ. Theo lý thuyết, cần phải qua vài tỉ năm nữa, khi linh khí Trái Đất hình thành và ổn định thì mới bắt đầu có sự tiến hóa đến hình thái loài người các người.

- Vài tỉ năm? Không phải loài người chúng ta đã có từ hơn 500 triệu năm trước sao?

Nghe đến đây Phạm Văn Long liền thắc mắc hỏi lại. Lão Kim chẳng cần suy nghĩ lâu đáp ngay:

- Chính vì có một nguyên nhân đặc biệt nên mới có sự tiến hóa vô tình này.

- Là thiên thạch đâm vào Trái Đất??

Theo những kiến thức Phạm Văn Long từng biết thì đúng là như vậy, thế nhưng vang lên trong đầu hẳn là giọng cười ha hả của lão Kim, câu nói sau đó của lão khiến hẳn choáng váng:

- Haha... Thiên thạch mà đám nhà khoa học ngu ngốc thường phỏng đoán, không phải đang nằm trên nay của người ư?

- Cái gì???

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sự Thật Về Trái Đất

Lần này Phạm Văn Long cực kỳ kinh sợ, tin tức trên năm ngoài suy nghĩ của hắn. Chiếc nhẫn Bạch Mai vẫn nằm lặng yên trên bàn tay, bất chợt hắn cảm nhận có chút lạnh lẽo, mùi phần bí ẩn.

- Người không tin nổi đúng không? Haizz... Nhóc con! Ta đã ở trong chiếc nhẫn này hơn tí năm, nguyên do tại sao người cũng đừng hỏi, vì hiện tại người cần giải quyết nhiều chuyện khác quan trọng hơn.

Đợi một lát cho Phạm Văn Long dần bình tĩnh lại, lão Kim tiếp tục kể:

- Rất lâu sau khi rơi xuống Trái Đất, qua một vài biến cố ta vô tình lọt vào tay của tên nhóc Phạm Văn Thanh.

Đầu Phạm Văn Long nổ cái oanh một tiếng, cái tên vừa được nhắc đến chính là sư tổ của Bạch bang, được người người kính ngưỡng, thờ phụng. Từ trước đến nay chưa một ai dám cả gan đem cả tên họ của vị lão tổ này ra gọi như thế cả. Đây cũng chính là một trong số những cái tên mà Phạm Văn Long luôn kính trọng, vậy nhưng kẻ kia lại dám buông lời khinh thị, thật quá đáng!

- Người ăn nói cho cẩn thận! Tên tuổi sư tổ không phải để người có thể tùy tiện gọi đến!

- Hừ! Nếu so tuổi, hắn chỉ thuộc hàng cháu chắt chút chút của ta, có gì ta phải kiêng nể.

Người bí ẩn hừ lạnh một tiếng rồi im bật không phát ra âm thanh gì nữa, hiển nhiên đang bất mãn việc bị Phạm Văn Long quát mắng. Đợi hồi

lâu không thấy động tĩnh gì, ngấm lại nếu đúng như lời lão nói thì quả là chuyện bình thường, Phạm Văn Long đành thành thật nói:

- Xin lỗi! Là ta xúc động nhất thời, người kể tiếp đi.

Hắn tuy tuổi nhỏ nhưng hiểu lí lẽ và luôn biết cân nhắc đúng sai trong mọi trường hợp. Quả nhiên lão Kim cũng không so đo chuyện khi này, chậm rãi nói:

- Không lâu sau khi có chiếc nhẫn, hắn vô tình phát hiện chiếc nhẫn có công dụng chữa lành thương tích, bồi dưỡng thân thể giúp ai mang nó có được sức khỏe địch muôn người thế nên coi như bảo bối. Nhờ có nó mà hắn từ một tên vô danh dần dần đi lên, bao phen tranh đấu trấn áp quần hùng bốn phương, uy danh cực thịnh. Về sau hắn lập Bạch bang, uy trấn thiên hạ, duy trì cho đến đời của người. Vốn dĩ chiếc nhẫn có cái tên khác, nhưng ta thấy cái tên Bạch Mai các người thường gọi có vẻ thích hợp hơn, mà ta cũng rất thích cái tên này.

Càng nghe Phạm Văn Long trong lòng càng mông lung, câu chuyện của người bí ẩn kia vốn rất hoang đường, nhưng không hiểu vì sao hắn lại cảm giác dường như đó là sự thật. Nếu đúng như vậy thì hiện tại hắn đang ở đâu? Ở cái hành tinh quái quỷ Linh Chiếu gì đó ư? Lòng tuy mềm nhưng bên ngoài Phạm Văn Long vẫn cứng cỏi:

- Câu chuyện người bịa đặt có thể viết thành sách được đấy. Vậy người vui lòng cho ta biết tại sao khi này người nói nếu không phải chiếc nhẫn rơi xuống Trái Đất thì phải vài tỉ năm nữa mới hình thành lên loài người?

- Ồ, người còn thắc mắc vấn đề này ư? Được rồi, trước sau gì người cũng biết, để ta nói cho người hiểu. Thực ra rất có thể loài người sẽ không phải tiến hóa từ vượn mà từ cá, chim, hổ, báo... hoặc từ các loài khác. Nhưng hình thái cuối cùng cũng sẽ giống loài người các người vậy, tuy

nhiên một số giống loài sau khi tiến hóa sẽ vẫn giữ được đặc điểm nhất định nào đó trên cơ thể, ví dụ như vây cá, cánh, sừng hoặc đuôi... Vốn dĩ một hành tinh muốn tiến hóa lên loài người cần có một yếu tố cực kì quan trọng. Đó là linh khí!!! Ta không ngờ vụ nổ đó đã thay đổi hoàn toàn bầu khí quyển của Trái Đất, giúp các người đi tắt một bước, dần phát triển và hoàn thiện đến ngày nay.

Dường như biết Phạm Văn Long sẽ không hiểu gì nên lão Kim giải thích thêm:

- Linh khí nói dễ hiểu giống như không khí các người dùng để hô hấp duy trì sự sống. Mấy đám các người gọi là khí CO₂ gì đó, còn linh khí cũng gần như một dạng như vậy nhưng nó là tích tụ tinh hoa trong trời đất, trải qua hàng tỉ năm mới manh nha hình thành tia đầu tiên. Bồi đắp thêm một khoảng rất rất dài nữa mới có thể ổn định và duy trì. Khi linh khí tại mỗi hành tinh đạt đến một mức độ nhất định, các giống loài sẽ tự động hấp thu và phát triển lên hình thái mới, giống như con người các người vậy. Tuy thời gian các người vô cùng rảnh rang, lại chỉ biết dành cho việc ăn chơi nhảy múa, nghiên cứu ba cái công trình khoa học, hết cái này đến cái khác mà các người không hiểu rằng chính con người có thể tự nâng cao năng lực của mình lên rất nhiều, đáng tiếc là Trái Đất còn chưa có linh khí nên các người thực sự quá yếu đuối. Tại các hành tinh khác, con người dành toàn bộ thời gian cho việc tu luyện, hấp thụ linh khí. Bởi linh khí là tinh hoa của trời đất nên việc hấp thu tu luyện là điều cực kỳ lợi ích, nhờ đó năng lực con người sẽ tăng vọt lên đến một mức vô cùng đáng sợ.

- Sao người nói giống như đang kể tiểu thuyết vậy nhỉ?

Đang kể chuyện hăng say, bỗng lão Kim bị Phạm Văn Long chẳng kiêng nể ngắt lời, bởi hẳn thấy câu chuyện ngày càng đi xa khỏi phạm vi chấp nhận của bản thân.

- Haha, thực ra cũng không đơn giản như vậy, nhưng ta dùng ngôn ngữ và cách nói của người Trái Đất để cho người dễ hình dung mà thôi.

Lão Kim tỏ vẻ hơi ngượng ngùng khi bị vạch trần. Thế nhưng ngay sau đó lại thao thao không dứt:

- Trong vũ trụ này quá trình tu luyện được chia làm 6 cấp bậc, biểu trưng cho sức mạnh mỗi người đó là: Nhân, Linh, Vương, Thánh, Thần, Đế. Còn 18 vị cai quản 18 Đại Thiên Hà không nằm trong số đó, vì sức mạnh của họ viễn siêu hơn tất cả, được suy tôn thành Đại Đế. Mỗi vị Đại Đế có sức mạnh vô song, không ai sánh nổi, khả năng của họ là vô biên, cực kì khủng bố, hành tinh như Trái Đất của người chỉ cần Ngài hắt hơi số mũi sẽ phải tan tành. À, mà đám siêu anh hùng với siêu nhân các người tưởng tượng ra làm ta mắc cười chết mất, hắc hắc...

Lão cười điệu bộ khinh miệt, tạm ngừng một chút, bỗng biến đổi sang vẻ nghiêm túc:

- Hiện tại người đang ở Linh Chiêu Tinh, một hành tinh xếp trong khoảng nhóm thứ 3 của Thái Bình Đại Thiên Hà. Nơi này khác xa Trái Đất, linh khí vô cùng dồi dào, cực kỳ thích hợp cho việc tu luyện. Còn nữa, tuy có 18 Đại Thiên Hà với vô số tiểu hành tinh khác nhau, nhưng với những người tu luyện vốn chỉ có một ngôn ngữ duy nhất, không giống như mở ngôn ngữ hỗn tạp ở Trái Đất các người. Bây giờ ta sẽ truyền cho người thông tin cần thiết, để người có thể tồn tại trong thế giới mới này.

Vừa dứt lời, không cần biết Phạm Văn Long có đồng ý hay không, một luồng khí nóng từ chiếc nhẫn Bạch Mai truyền vào bàn tay, rồi chạy thẳng lên đầu não. Oanh một tiếng, đầu Phạm Văn Long đau buốt như bị ai đó bổ đôi, có vẻ luồng thông tin kia quá lớn vượt qua sức chịu đựng của cơ thể. Rất may sự đau đớn này chỉ diễn ra trong giây lát rồi dần biến mất.

Trong đầu Phạm Văn Long vô số thông tin bắt đầu hiện lên... Tất cả vô cùng lạ lẫm, khó có thể tưởng tượng nổi. Hắn nhắm chặt mắt, thả tâm trí chìm đắm vào trong đó...

Khoảng một canh giờ sau, đôi mắt Phạm Văn Long mới chậm rãi mở ra, vẻ mặt hắn hiện không còn duy trì bình tĩnh được nữa, thay vào đó là vẻ nghi hoặc, sợ hãi... phức tạp khó hiểu.

- Nhóc con! Người thấy thế nào? Lão Kim nhận được sự thay đổi trong hắn liền lên tiếng hỏi. Phạm Văn Long khẽ nhú đôi mày, đáp:

- Thật không ngờ lại có chuyện như vậy! Nếu như ta mang ra kể với người khác, không bị cho là kẻ điên mới lạ.

- Ha hả... Người hiện không có cơ hội đó đâu. Thôi, hôm nay tạm dừng ở đây, hơn tí năm trôi qua đây là lần đầu tiên ta nói chuyện với người khác, thật cũng có chút mệt mỏi.

- Khoan đã! Ta có một chuyện muốn hỏi.

Bỗng đôi mắt Phạm Văn Long sáng lên, nói.

- Hử? Có chuyện gì?

- Người đã tồn tại bao nhiêu năm trong chiếc nhẫn này, qua nhiều người, có cả các đời bang chủ của Bạch bang, vậy tại sao đến bây giờ người mới xuất hiện. Và... điều ta thắc mắc là tại sao ta lại bị đưa đến hành tinh này? Không phải do người cố tình làm ra đấy chứ?

- Nơi tiểu hành tinh Trái Đất của người đến ngày nay vẫn chưa có tia linh khí nào xuất hiện, ta phỏng chừng phải vài tỉ năm nữa các người mới có thể chạm chân đến ngưỡng cửa của tu luyện. Tuy nhiên, ta thực sự khâm phục loài người các người, dù không biết cách cải tạo thể chất con người nhưng về nghiên cứu và nền khoa học kỹ thuật lại phát triển đến trình độ

không ngờ tới. Nhưng so với năng lực của tu luyện giả, thì chỉ như nước chảy về đại dương mà thôi. Còn nguyên nhân tại sao ta không xuất hiện trước đó vì dù ta có nói, thì đám người đó cũng sẽ không hiểu. Trong hành tinh đó chẳng một ai có thể tin tưởng điều ta nói. Còn hiện tại thì khác, người đã lạc đến một hành tinh mới, mà ở đây có đầy đủ điều kiện để người tu luyện. Về việc tại sao người lại đến đây bản thân ta cũng không rõ ràng lắm, ta nghĩ có thể người vô tình lọt vào tiếp điểm không gian nào đó khiến người bị dịch chuyển đến đây.

Nghe đối phương trả lời, Phạm Văn Long cũng ngẩn ra, còn quá nhiều chuyện hăn chưa lý giải được:

- Tại sao người phải nói cho ta biết? Và nếu ta không tu luyện thì thế nào?

Lão Kim bí ẩn không những giận mà còn cười cười ha hả đáp:

- Nhóc con, ta chứng kiến người trưởng thành từ nhỏ đến lớn không lẽ lại không hiểu con người người sao. Tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng tâm tính kiên nghị, mạnh mẽ, dám nghĩ dám làm, vô cùng nghĩa khí nên nói chung ta rất hài lòng. Người còn rất thông minh, những kẻ như người một khi bước lên con đường tu luyện chắc chắn sẽ đạt đến đỉnh cao. Nếu người không tu luyện thì ở cái thế giới này, người chẳng hơn một con vật, bị người ta chà đạp, người chịu được sao? Giống như thế giới cũ của người cần có tiền, thì ở đây người cần có sức mạnh, có năng lực để bảo vệ bản thân và làm những việc mình muốn. Sinh mệnh của người cũng sẽ tăng lên rất nhiều, chẳng phải loài người các người vẫn ngày đêm trông ngóng điều đó ư? Còn nữa người không muốn cứu cha mẹ người sao? Ta nghĩ tên Thanh Hồng đó chẳng phải thiện nam tín nữ gì đâu, không tìm được người hăn sẽ trút giận lên gia đình người đó. Khà khà... Ta quả thực cũng có mục đích, nhưng người yên tâm ta không thể hại người, bởi người hiện là hi vọng duy nhất của ta...

Lão Kim vừa dụ dỗ, vừa mê hoặc khiến Phạm Văn Long không thể không dao động. Vừa nghe nhắc đến cái tên Thanh Hồng, toàn thân hần nóng bừng, bàn tay siết chặt lại, ngón tay đâm vào thịt đến bật máu. Hiện hần chưa quan tâm đến việc khác mà chỉ biết chắc rằng nếu Thanh Hồng không tìm ra hần hiển nhiên sẽ gây phiền toái đến người thân của hần. Với một người trọng tình cảm như Phạm Văn Long, tuyệt đối sẽ không để kẻ khác làm hại đến gia đình mình. Hơn nữa, thông tin hần mới tiếp nhận quả thực có sức hấp dẫn thật lớn, khó mà từ chối. Hần hiểu cho dù ở đâu cũng chỉ cho phép kẻ mạnh mới đủ sức tồn tại. Cường giả vi tôn! Nếu hần yếu, giống như con chó để người ta chà đạp mà thôi. Giờ phút này hần đã hiểu tiềm lực của con người là vô biên, một khi kích phát sẽ cực kỳ khủng bố. Hần cũng vậy, hần muốn mạnh mẽ, muốn vươn lên đỉnh cao nhất.

- Được, ta chấp nhận. Nhưng đến khi nào ta mới có thể trở về nhà.

Nhắc đến chữ nhà bỗng trông lòng cảm giác nao nao khó tả, hiện tại Trái Đất chính là nhà, là nơi có cha mẹ hần mong ngóng con trở về. Dù rằng câu chuyện người bí ẩn kia quá sức hoang đường, tuy nhiên có những thứ buộc hần phải tin. Nhưng, hần vẫn hi vọng đây chỉ là một giấc mơ, không phải sự thật.

Lão Kim tính toán một chút rồi trả lời.

- Đến khi người đạt tới Thánh cấp.

- Thánh cấp? Cần bao nhiêu thời gian?

Dường như lão hơi do dự, lâu sau đó nhẹ nhàng đáp:

- Nhanh thì mấy ngàn năm, chậm thì vài vạn năm...!!!

- ...

Phạm Văn Long tức tối, đang định lên tiếng chửi lão già lừa đảo kia bỗng nghe như có tiếng bước chân ai đó đang tiến đến. Hắn liền rảo bước đi ra ngoài đột nhiên giọng lão Kim nghiêm trọng vang lên khiến hắn khựng lại:

- Nhóc con nghe đây! Hiện tại trước mặt người khác không được để lộ sự tồn tại của ta. Nếu không họa phúc khó lường! Mặt khác ta sẽ truyền cho người một phương pháp đơn giản, sau này nói chuyện chỉ cần vận dụng tâm thần liền có thể kết nối với ta, không cần phải mở miệng nói chuyện như vậy. Người sắp tới ta đoán sẽ đưa người đến một nơi, đừng sợ, có ta bảo hộ người, tùy tình huống sẽ trợ giúp cho người.

Lời vừa dứt liền không thấy lão nói thêm gì nữa. Một lát sau, tiếng bước chân ngày càng rõ ràng rồi thính linh xuất hiện trước mắt Phạm Văn Long là một cô gái khá xinh xắn, gương mặt tròn, tóc bím hai bên, độ tuổi ước chừng khoảng 18.

Cô gái tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Phạm Văn Long đang đứng giữa phòng. Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không khí có phần quý dị, Phạm Văn Long vội tiến đến đưa bàn tay về phía trước nói:

- Xin chào! Tôi là Phạm Văn Long.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 4: An Ký Tây Thánh Viện

Hành động tưởng chừng rất đổi bình thường của Phạm Văn Long chẳng ngờ lại khiến đối phương trợn tròn hai mắt, nhìn qua thần sắc cũng biết đang bốc hỏa đến đỉnh đầu. Không hiểu tên đáng ghét này từ đâu chui ra, năm li bì suốt gần 3 tháng mới tỉnh lại, bây giờ còn có hành động bỗn cợt đáng chết như vậy. Mà hắn đang nói cái gì nhỉ? Cô nghe nhưng không hiểu chút nào hết?

- Thăng ngọc! Ở đây không ai biết cái ngôn ngữ Tiếng Việt của nhà ngươi đâu. Cũng đừng có tùy tiện bắt tay, tạm thời chưa có thời gian, sau này ta sẽ chỉ bảo thêm cho ngươi. Giờ thì dùng ngôn ngữ khi này ta truyền cho mà nói chuyện đi. Nên nhớ đây không phải là Trái Đất, đừng để người khác nhìn ra thân phận của ngươi nếu không muốn mang cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn.

Trong khi Phạm Văn Long còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì lão Kim đã nhanh trí truyền âm giải thích cho hắn. Nhất là câu cuối cùng, lão gằn giọng vẻ cực kỳ nghiêm trọng. Xem ra cần phải chú ý nhiều hơn, thay đổi mọi thứ để thích nghi với thế giới mới.

- Xin chào! Tôi là Phạm Văn Long.

Sau vài giây suy nghĩ, Phạm Văn Long liền cất tiếng, lần này là thứ ngôn ngữ hoàn toàn mới lạ. Tuy nhiên vì là lần đầu tiên nên có vẻ hắn phát âm chưa được chính xác khiến cô gái mãi mới nghe ra. Chẳng hiểu tên này bao nhiêu tuổi mà đến ngay cả tiếng nói cũng giống như trẻ con lên ba vậy. Lắc đầu ngao ngán, cô chán ghét nói:

- Sư phụ quả nhiên đoán đúng, căn dặn hôm nay người nhất định sẽ tỉnh lại, sau đó đưa đến gặp người. Mau đi theo ta!

- Đi gặp sư phụ cô ư?

- Hừ! Không lẽ đi gặp sư phụ người à?

Cô gái này tính tình không được tốt cho lắm, chỉ một hai câu đã nổi cáu lên ngay, khiến Phạm Văn Long dở khóc dở cười. Xem ra dù ở bất cứ nơi đâu con gái luôn là thứ khó chơi nhất.

- Vậy được, xin mời sư tỉ dẫn đường.

Nhận thấy bà cô này không dễ chơi chút nào, Phạm Văn Long tỏ ra nhã nhặn hơn, dù sao hãn cũng không phải kiểu người tranh đua thiệt hơn với một cô gái. Phạm Văn Long liền chấp tay đáp, không lỗ mãng như ban đầu nữa.

- Xí! Ai mà thèm làm sư tỉ của người.

Sắc mặt cô gái trở lên hòa hoãn hơn, mặc dù bên ngoài miệng vẫn giữ nguyên vị chanh chua.

Sau đó, cô không nói tiếng nào nữa liền cất bước khỏi phòng. Ngay phía sau, Phạm Văn Long đành lắc đầu cười khổ. Không ngờ mới đến hành tinh xa lạ này đã gặp ngay một bà cô đánh đá như vậy, song điều đó chỉ dám để ở trong lòng, không bộc lộ ra bên ngoài.

Cô gái dẫn Phạm Văn Long đi một khoảng cách khá xa, lòng vòng qua mấy con đường. Nhân đó, hãn mới có cơ hội quan sát cảnh sắc xung quanh. Hình dung đơn giản nơi hãn đang ở giống như một khu nhà trọ, tuy nhiên nơi này rất rộng, nhà cửa được xây dựng với cấu trúc khá kì lạ, đặc biệt mỗi ngôi nhà được sơn duy nhất bởi màu xanh, không có bất kì một màu sắc

khác. Điều này khiến hắn hơi thắc mắc, nhưng không tiện lên tiếng để hỏi cô gái kia.

Nhà cửa xây dựng san sát nhau là vậy tuy nhiên không gian cực kỳ im ắng, chẳng hề nghe thấy âm thanh hay bất kỳ bóng dáng người nào cả.

Phía trước cô gái trộm để ý kẻ theo phía sau hết ngó sáng đông lại nhìn về tây, trong ánh mắt hắn toát lên nét vô cùng lạ lẫm khiến cô hơi khó hiểu. Xem ra tên này một là bị thần kinh đầu óc có vấn đề, hai là người từ đại lục khác đến. Mà khả năng thứ hai rất khó xảy ra, bởi Linh Chiêu Tinh vô cùng rộng lớn, nếu không phải cường giả Vương cấp trở lên di chuyển cực kỳ khó khăn. Mà khoảng cách giữa các đại lục cũng rất xa, với một kẻ tầm thường như Phạm Văn Long hiển nhiên không thể làm được. Vì vậy, trong thâm tâm cô đã mặc định mình đang dẫn theo một kẻ điên khùng.

Tất nhiên Phạm Văn Long không thể hiểu được suy nghĩ của người con gái phía trước, nếu không hẳn đã lao lên dạy cho nàng ta một bài học.

Hắn chăm chú quan sát hết thảy, nhận ra rằng kiến trúc ở nơi đây khá thô sơ, gần giống như thời đại phong kiến ở quê nhà. Tuy có nét mới mẻ song về tổng thể thì không khác nhau bao nhiêu. Hắn nhận thấy hai bên đường có trồng rất nhiều loại cây, theo hàng lối ngay ngắn, đều là những loài kì lạ chưa bao giờ thấy ở Trái Đất. Có lẽ trong những môi trường khác nhau thì sự phát triển cũng sẽ diễn biến theo chiều hướng khác nhau. Có thể ở Trái Đất cũng là một giống cây như vậy nhưng nếu trồng tại nơi này sẽ sinh trưởng thành một hình thái hoàn toàn mới.

Đột nhiên ánh mắt Phạm Văn Long liếc nhìn về cô gái đi phía trước tò mò đánh giá. Theo như lời lão Kim thì bất cứ giống loài nào cũng đều có khả năng tiến hóa lên hình thái cao nhất là con người, không biết rằng cô gái này giống như bản thân từ vượn phát triển lên hay là một loài khác. Dữ dằn như thế biết đâu lại là loài chó cũng không chừng? Coi thử xem có đuôi đằng sau không?

Dường như cảm nhận được ánh mắt bất thiện đang nhìn mình, cô gái liền quay phắt lại, đúng lúc bắt quả tang ngay cái nhìn chăm chú của Phạm Văn Long đang hướng về nơi nào trên cơ thể mình, đôi má khê đỏ lên quát lớn:

- Người nhìn cái gì đó? Có tin ta móc cặp mắt chó của người ra không?

Dù rằng Phạm Văn Long là người mới đến hành tinh xa lạ này, nhưng mười mấy năm lăn lộn trong Bạch bang khiến tâm tính hẳn được mài giũa giống như một thanh lợi kiếm sắc bén. Bị người ta xúc phạm mà cam chịu vốn không phải bản tính của hắn. Phạm Văn Long nhe răng cười, khinh khỉnh đáp:

- Cô nương, kiểu người như cô có dưng trước mắt ta đây cũng chẳng thèm!

- Cái gì? Đồ khốn kiếp, đừng tưởng là nam nhân mà ta sợ, lũ nam nhân như người đều vô dụng, rác rưởi mà thôi.

Lời nói lằn này quả có phần quá đáng khiến Phạm Văn Long bốc hỏa, con gái thì hẳn gặp nhiều nhưng cái kiểu coi trời bằng vung thế này là lần đầu. Hắn đứng lại, đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng về phía cô gái, một thứ sát khí trên người tỏa ra cực đáng sợ.

Tuy hắn không biết tu luyện linh khí là thứ gì, nhưng sát khí, uy thế kia đều là quá trình tranh đấu mười mấy năm mới hình thành, một khi khi tức giận sẽ bộc phát rất kinh người. Cô gái vốn ngang tàng, thấy thái độ của Phạm Văn Long liền ngang ngạnh đưa mắt nhìn thẳng về phía hắn, nhưng vừa mới chạm đến ánh mắt của đối phương, con người vội co rụt lại, bởi ánh mắt kia thực sự quá khủng bố, như nhìn thấu tim gan người khác, vừa lạnh lẽo, vừa âm trầm, khiến người đối diện phải rùng mình.

Vội vàng quay mặt đi chỗ khác, cô đành ôm một bụng bực tức, hậm hực không dám nói gì thêm.

Quan sát hết thấy những diễn biến trên thần sắc của đối phương, Phạm Văn Long cười khẩy, không thềm nói gì thêm, hẩn lạng lẽ bước theo cô gái.

Cứ như vậy, qua một đoạn đường khá xa nữa, trước mắt hai người hiện lên một tòa nhà cao lớn, được phủ ngoài bởi một màu xanh huyền bí.

Cô gái dẫn Phạm Văn Long vào, qua thêm cửa, trước mặt hẩn xuất hiện hai người, độ tuổi trung niên, cả hai đang say sưa bàn chuyện cho đến khi cô gái cất tiếng:

- Thừa sư phụ! Con đã dẫn hẩn đến!

Một người dáng vẻ to béo khẽ ngẩng đầu, đảo mắt qua rồi nói:

- Được rồi! Con mau lui xuống đi! Ở đây đã có ta và Bình thế bá xử lý!

Cô gái ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, khếp nép đáp:

- Vâng! Con xin lui ạ!

Trái hẩn với tính cách hống hách khi nầy, cô gái ngoan ngoãn bước ra ngoài, để lại trong phòng Phạm Văn Long và hai người hoàn toàn xa lạ.

Lão già mập mạp khẽ đảo mắt qua người Phạm Văn Long, kinh hô lên một tiếng, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường:

- Người là ai?

Nghe đối phương hỏi, Phạm Văn Long liền nhã nhận đáp:

- Tôi là Phạm Văn Long, xin ra mắt hai vị.

Lão già nhìn chăm chặp vào hắn, dường như đang soi xét gì đó. Lâu sau mới lên tiếng:

- Người từ đâu đến?

Như một phản xạ tự nhiên, Phạm Văn Long liền lập tức trả lời:

- Tôi đến từ Hà Nội, Việt Nam.

Nghe câu đáp, lão già khô gầy ngồi bên cũng đưa mắt nhìn về phía hắn. Rồi ngó sáng bên lão to béo, cả hai đều tỏ vẻ kinh nghi.

- Nhóc con! Người muốn chết phải không? Hiện giờ người đang ở Linh Chiểu Tinh, lấy đâu ra cái quốc gia Việt Nam của người chứ hả? Nghe theo ta, ta nói gì cứ vậy mà diễn theo, không được tự ý làm càn.

Trong đầu Phạm Văn Long bất chợt vang lên truyền âm của lão Kim. Hắn khẽ rung mình, vội vàng không dám buông thả nữa.

- Người nói người đến từ đâu? Chúng ta nghe không hiểu?

Lão già mập mạp nheo trán nói.

Nhất thời Phạm Văn Long chưa biết đáp lại thế nào, may mắn có lão Kim truyền âm khiến hắn vui mừng nói:

- Dạ, tôi đến từ An Ký Đông.

- An Ký Đông đại lục?

Nghe đến danh từ trên, cả hai lão già tỏ vẻ kinh dị. Nơi họ đang sống là An Ký Tây, một trong bốn đại lục lớn, nằm trên Linh Chiểu Tinh.

Linh Chiểu Tinh được chia thành bốn địa danh nổi tiếng là An Ký Đông, An Ký Bắc, An Ký Tây và An Ký Nam. Mỗi nơi đều có phạm vi vô

cùng rộng lớn, khoảng cách di chuyển giữa các đại lục cực kỳ xa xôi, ngay chính bản thân hai người cũng chưa bao giờ bước chân ra khỏi An Ký Tây đại lục.

Lão già khô gầy nheo mào, gằn giọng nói:

- Người hãy kể rõ cho ta biết, tại sao người lại xuất hiện nơi đây.

Trong đầu Phạm Văn Long liên vang lên tiếng của lão Kim, hắn cứ thế thuật lại mọi chuyện. Vốn dĩ hắn đang ở An Ký Đông đại lục tu luyện, không hiểu sao một cơn lốc lao đến cuốn lấy hắn, khi tỉnh dậy đã thấy bản thân xuất hiện ở nơi này. Lời hắn nói mơ mơ hồ hồ khiến hai lão già nghi hoặc không thôi. Lão già béo mập dường như có chút hiểu biết liền quay sang người ngồi bên cạnh nói:

- Không lẽ thằng nhóc này trong lúc tu luyện vô tình gặp phải không gian tiết điểm, nên bị dịch chuyển từ đại lục này sang đại lục khác?

Lão già khô gầy trầm tư suy nghĩ chút gật đầu trả lời:

- Chuyện này tuy hiếm nhưng rất có khả năng xảy ra. Không chừng khi đó có hai cường giả Thần cấp tranh đấu, dẫn đến việc xé rách không gian, chuyện này vốn không có gì lạ.

Chuyện không gian tiết điểm tại Trái Đất vốn là không tưởng, nhưng tại những hành tinh như Linh chiếu Tinh thì chuyện này cũng không quá kì bí. Lão béo vắn vể chòm râu hồi lâu nói:

- Nếu vậy xem ra hắn thực sự xui xẻo. Được rồi để ta tra hỏi thêm xem có đầu mối gì không?

Nói đoạn lão quay về phía Phạm Văn Long cao giọng nói:

- Vậy hãy cho ta biết gia cảnh của người?

Phạm Văn Long tỏ vẻ đăm chiêu, một lát đáp:

- Tôi vốn một thân một mình, cha mẹ mất từ nhỏ, được người cậu nuôi dưỡng. Sau này tôi bỏ nhà ra đi, một ngày nọ đang tu luyện trên núi thì bị một vòng xoáy đáng sợ cuốn đến đây.

Câu chuyện trên đều do lão Kim truyền đạt, Phạm Văn Long cứ vậy nhất nhất trả lời theo. Hai lão già nhăn mày, hiển nhiên chưa thực sự tin vào câu chuyện đó. Hồi lâu, lão béo phát tay bảo:

- Được rồi! Tạm thời người cứ về nghỉ ngơi, có chuyện gì ta sẽ cho Hằng nhi báo lại. Ta thông báo cho người biết, hiện tại người đang ở An Ký Tây đại lục, mà chỗ này thuộc phạm vi An Ký Tây Thánh Viện, nên người cần chú ý mọi hành vi của bản thân. Thôi, lui ra đi!!!

Phạm Văn Long chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao nhưng hiển nhiên ý đuối khách trong câu nói trên đã rõ, hắn đành chấp tay chào hai người, cất bước ra khỏi phòng.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đấu Sĩ & Pháp Sư

Đợi bóng dáng Phạm Văn Long biến mất, vị lão già khô gầy liền quay sang nói:

- Ta xem câu chuyện của thằng nhóc này chỉ mới có một phần sự thật, tuyệt đối không thể tin tưởng.

Ngồi đối diện, lão già béo mập lắc đầu đáp:

- Hừ! Người chắc cũng biết, cách đây ba tháng, ngay trong nghi lễ tế Thánh, đến thời điểm mấu chốt chẳng thể ngờ thiên tượng dị biến, đột ngột xuất hiện một vòng xoáy cực lớn, mọi người chưa hết bàng hoàng thì ngay sau đó tên nhóc này từ đó vọt ra. Tầng lớp cao giai của Thánh Viện rất chú trọng việc này, đích thân Lê Châu trưởng lão dặn dò ta phải coi sóc, để ý tới thằng nhóc đó. Lúc hấn rơi xuống có vẻ bị thương khá nặng, cách ăn mặc cũng vô cùng lạ lùng, không giống như người của An Ký Đông đại lục. Tuy có nhiều nghi vấn nhưng với thực lực Nhân vực cấp 2 nhỏ nhoi của hấn, xem ra chẳng đáng để chúng ta bận tâm nhiều.

Lão béo dứt lời liền vươn tay cầm chén trà, đưa lên miệng nhấp một ngụm. Lão già khô gầy ánh mắt âm trầm bảo:

- Cũng có thể lời nói của nó là sự thật! Không gian tiết điểm tại Linh Chiếu Tinh vốn không phải xa lạ, biết đâu hấn có cơ duyên gặp phải. Vậy theo người hiện tại nên xử lý ra sao?

- Ta đã kiểm tra kỹ lưỡng cơ thể nó, nó tuy thể chất không tệ nhưng không hiểu sao mới chỉ đạt đến Nhân vực cấp 2. Có lẽ giống như lời hấn nói, do tự thân tu luyện không người chỉ bảo nên tuổi này mới tiến đến

cảnh giới đó. Haizzz... Hai tháng nữa vừa vặn đến kỳ thi tuyển hạch của Thánh viện, không hiểu thằng nhóc này có vượt qua được không?

Mới nghe đến đó, lão già khô gầy trợn tròn mắt nói:

- Cái gì? Chẳng lẽ người định cho hắn dự thi vào Thành viện sao? Tuổi của hắn cũng không nhỏ, khả năng khó có thể phát triển được nữa, cao nhất có lẽ cũng chỉ đến Linh cấp. Liệu có quá sức không?

Khẽ vuốt chòm râu dài, lão già mập mạp đáp:

- Cái này ta cũng không rõ ràng. Chỉ biết cao tầng trong Thánh Viện truyền chỉ cho ta phải bồi dưỡng hắn, xem ra họ rất coi trọng việc này. Còn vì sao ta cũng không rõ. Ta càng không thể ôm gánh nặng đó theo mình mãi, thà rằng đẩy cho người khác có lẽ sẽ tốt hơn.

- Cũng đúng! Nhưng ta xem ra thằng nhóc đó không thể nào vượt được kì thi vào Thành Viện, tiêu chuẩn thấp nhất đã là Nhân vực cửu cấp. Vậy hiện tại người tính sắp xếp thế nào?

- Ta sẽ cho hắn làm công việc nào đó, đợi đến hai tháng nữa nếu không vào được Thánh Viện thì tìm cơ tống cổ hắn đi, chắc hắn lúc đó không ai nói gì ta được cả.

Khẽ gật đầu, lão già khô gầy đáp:

- Cũng đúng! Xem ra chỉ còn biện pháp như vậy. Thằng nhóc này quá thật diễm phúc, nhưng không biết hắn có tận dụng được không?

Bên ngoài, Phạm Văn Long không hề biết mình đã trở thành đề tài bàn tán của hai lão già kia. Hắn vừa bước ra đã thấy một người đứng đợi, chính là cô gái tên Thanh Hằng, cô gái mới đưa hắn đến đây. Thanh Hằng nhìn hắn với ánh mắt khó chịu, không hiểu sao sư phụ lại bắt cô phải dính dáng đến hắn. Chẳng nói chẳng rằng, cô liền khoát tay, dẫn hắn về căn phòng cũ.

Đến nơi, chẳng để hăn kịp mở miệng, Thanh Hằng liền lập tức bỏ đi. Trong lòng Phạm Văn Long hiện còn rất nhiều chuyện phải lo nên chẳng thèm quan tâm đến thái độ của ả. Hăn lững thững bước vào phòng, nằm ngả lưng lên giường mông lung suy ngẫm.

- Nhóc con! Người đã hiểu tình hình hiện tại chưa? Nếu không mau tăng cường thực lực, ta e rằng cái Thánh viện nhỏ bé này cũng sẽ đá mông người ra đấy.

Mới đó lão Kim đã lên giọng chế giễu khiến Phạm Văn Long nhú mày, hừ nhẹ nói:

- Vậy theo người ta cần làm gì bây giờ?

Đợi một lát, quả nhiên tiếng lão Kim lại vang lên:

- Người hãy nghỉ ngơi một ngày, sáng mai ta sẽ cho người biết.

Từ khi tỉnh dậy đến giờ, Phạm Văn Long quả thực gặp rất nhiều chuyện. Biết bao biến cố khiến hăn bất giác cảm thấy mệt mỏi. Cũng may là hăn, nếu đổi lại thằng nhóc 16 tuổi khác, bị đả kích đến phát điên cũng là chuyện bình thường.

Gác mọi chuyện qua một bên, hăn liền nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, dù sao muốn giải quyết vấn đề khác cũng cần tinh thần tỉnh táo nhất.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, mới đảo mắt Phạm Văn Long đã thấy trên bàn có một vài món ăn, theo truyền âm của lão Kim đó là do một đệ tử trong Thánh viện mang đến cho hăn. Vì đúng lúc hăn còn đang ngủ say nên người kia chỉ mang đồ ăn tới đặt ở đó rồi bỏ đi ngay.

Cả ngày hôm qua chưa có gì vào miệng, trong bụng trống rỗng nên Phạm Văn Long chẳng hề kiêng nể liền vọt đến, ngẫu nhiên dùng các món

ăn trên bàn. Mấy thứ này mùi vị khá kì lạ, hẳn chưa bao giờ được thử qua, tuy nhiên cảm giác rất ngon miệng, cũng không đến nỗi nào.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Phạm Văn Long liền ngồi xếp bằng trên giường, hiện hẳn muốn trao đổi với lão Kim bí ẩn kia một vài thứ chuyện. Dùng tâm thần vận dụng một chút theo phương pháp hôm qua được chỉ dạy, hẳn liền truyền đạt ý:

- Lão Kim! Người có ở đó không? Ta có một số chuyện muốn hỏi.

Chẳng bao lâu sau đã thấy trong đầu vang lên tiếng nói già nua quen thuộc:

- Ha hả... Ta biết nhất định người sẽ không chịu ngồi yên mà. Được rồi có vấn đề gì cần hỏi, mau nói đi. Hơi lưỡng lự đôi chút, Phạm Văn Long cất tiếng:

- Bây giờ ta cần phải làm gì? Mau nói cho ta biết!

Giọng nói lão Kim vang lên đầy vẻ châm biếm:

- Ta tưởng người tự giải quyết được chứ?

Nghe vậy, Phạm Văn Long bực mình nói:

- Hừ! Nếu người không nói thì thôi! Ta không tin ở thế giới này ta không tồn tại được.

Đúng là một thằng nhóc cứng đầu, lão Kim đành xuống nước nói:

- Được rồi! Không đôi co nữa, người hãy nghe cho kỹ lời ta nói đây. Hiện tại việc cấp bách nhất người cần làm là nâng cao thực lực. Hôm qua ta nghe hai tên Linh cấp kia nói chuyện, thời gian khoảng 2 tháng nữa Thánh viện này sẽ chiêu sinh, tuy chỉ là hành tinh cấp 3 nhưng tiềm lực không tồi,

đủ để cho người phát triển. À nhân tiện nhắc cho người biết, hiện tại người đã đạt đến cảnh giới Nhân vực cấp hai.

Phạm Văn Long chau mày hỏi:

- Đó là ý gì?

- Còn ý gì nữa! Vốn dĩ ở Trái Đất người không thể tu luyện, nhưng khi bị dịch chuyển đến Linh Chiếu Tinh, lúc đó vết thương của người quá nặng, Bạch Mai nhẫn lập tức phát huy uy năng hộ chủ. Đứng ra vết thương của người chỉ cần 1 tháng đã có thể lành lặn, nhưng nơi đây linh khí cực dày, nhất thời thân thể người không thể thích nghi, cần phải có khoảng thời gian khá dài mới ổn định. May mắn có Bạch Mai nhẫn trợ giúp người mở mang củng cố kinh mạch, tái tạo thân thể. Cứ như vậy trong vòng 3 tháng, tuy người chưa hề tu luyện nhưng linh khí trong cơ thể đã đạt đến ngưỡng cửa Nhân vực cấp 2.

- Vậy là ta đã trở thành tu luyện giả ư?

Nghe Phạm Văn Long thắc mắc, lão Kim cười khinh khỉnh đáp:

- Người có biết ở lứa tuổi như người chỉ ít người khác đã đạt tới Nhân vực cấp 5 không? Một số kẻ ưu tú có thể đạt đến đỉnh Nhân vực, hoặc tiến vào Linh vực cũng là chuyện bình thường. Thế nên ta nói người hiện tại chỉ ở tầng đáy mà thôi, không đáng nhắc đến.

Im lặng một giây lát, lão Kim lại tiếp tục:

- Trong vũ trụ vô biên này, con đường tu luyện được chia làm hai hướng chính: Đấu Sĩ và Pháp Sư. Dĩ nhiên còn có các hướng khác ví dụ như Sát thủ cũng cực kỳ lợi hại. Đấu Sĩ theo khuynh hướng cải thiện nội tại bên trong cơ thể người tu luyện, từ xương cốt cho đến huyết mạch. Về bản chất linh khí được tích lũy dày đặc trong cơ thể, rồi từ đó vận dụng phương pháp bộc phát ra bên ngoài, có sức mạnh rất kinh khủng. Như Thái Bình Đại

Để cũng theo con đường này, độc bá một vũ trụ, không ai không kính sợ. Một đòn của Thái Bình Đại Đế phát ra có thể đánh tan một dải Ngân Hà, cực kỳ khủng bố. Hơn nữa sức phòng ngự của Đấu sĩ rất cao.

Còn Pháp Sư thì ngược lại, họ sở hữu năng lực kiểm soát ngũ hành: Kim, Mộc, Địa, Thủy, Hỏa, bên cạnh đó còn có thêm những nguyên tố dị biệt như Lôi, Phong, Hắc Ám... rất rất nhiều. Tuy về phòng ngự Pháp Sư kém khá xa so với Đấu sĩ nhưng sức mạnh của họ hoàn toàn vượt trội, ví dụ như pháp sư chuyên hỏa thuộc tính, nếu đạt đến cấp bậc cao giai có thể điều khiển hỏa linh lực, sức công phá cực lớn, viễn siêu trên cả sự tưởng tượng của người.

Bên cạnh hai con đường trên còn có nhiều ngành nghề khác như: Linh trận sư, Linh cụ sư, Luyện đan sư... Nói chung phải tùy vào phẩm chất linh mạch trong cơ thể mỗi người mà chọn khuynh hướng phát triển. Đi đúng đường sẽ khiến họ phát huy được uy năng cực đại, không thể coi thường.

Mới nghe đến đó trong lòng Phạm Văn Long rạo rức hẳn, không kìm được liền hỏi:

- Vậy ta có thể trở thành Đấu Sĩ hay Pháp Sư?

Sắc mặt hẳn phấn khích không thôi, chờ mong câu trả lời từ lão Kim.

- Tuy không có linh cụ kiểm tra chính xác nhưng theo ta thấy người rất thích hợp để trở thành một Đấu sĩ, còn về Pháp Sư cần phải xem linh mạch của người thích hợp với thuộc tính loại nào. Pháp sư không phải muốn là được, cần phải có linh mạch thích hợp, độ hòa hợp với mỗi thuộc tính càng cao thì khả năng lĩnh ngộ càng lớn. Sự tương thích này cũng phân chia thành nhiều cấp độ từ sơ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm cho đến ưu việt, cao nhất là hoàn mỹ. Đẳng cấp càng cao thì sự lĩnh hội và luyện tập của họ càng nhanh.

- Vậy người là Đấu sĩ hay Pháp Sư?

Phạm Văn Long tò mò muốn biết lão Kim bí ẩn kia là nhân vật như thế nào. Lão Kim hừ nhẹ, giọng đầy đắc ý nói:

- Ta vốn là Pháp Sư, nhưng không tu luyện trong ngũ hành, mà là loại đặc biệt Lôi thuộc tính. Có thể điều động lôi đình sấm sét để chiến đấu, giữa vạn quân chém giết như trở lòng bàn tay, uy lực cực lớn.

Phạm Văn Long chẳng thèm quan tâm đến vẻ ba hoa của lão liền nói:

- Vậy người đã đạt đến đẳng cấp nào rồi? Vương Cấp hay Thánh cấp?

Dù sao hẳn cũng rất muốn biết lão Kim đã đạt đến mức độ nào, lão thờ dãi bảo:

- Khi thực lực ta còn thịnh thì cái Thánh viện nhỏ bé này chưa đáng để ta liếc mắt đến.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đại Việt Linh Quyết

Những ngày tiếp theo đó, Phạm Văn Long dần thích nghi hơn với cuộc sống mới. Như lời lão già béo mập vốn định tìm cho hắn công việc tạp vụ nào đó, nhưng không hiểu vì sao cuối cùng lại bỏ qua, mặc kệ hắn ung dung tự tại sống trong Thánh viện.

Trong khoảng thời gian này, Phạm Văn Long có cơ hội tiếp xúc thêm với một vài người khác, tuy chỉ là tầng lớp thấp nhất trong Thánh viện nhưng những thông tin có được khiến hắn kinh hãi không thôi.

Qua đó hắn mới biết hành tinh Linh Chiếu Tinh cực kỳ rộng lớn, ngay cả An Ký Tây đại lục nơi hắn đang sống cũng có diện tích kinh người, so với Trái Đất phải gấp đến 10 lần. Chỉ là một đại lục đã rộng lớn như thế, vậy hành tinh này phải khổng lồ đến cỡ nào? Số lượng người sinh sống ở đây vô cùng đông đúc, lên đến hàng ngàn tỉ. Quả là một con số kinh khủng, Trái Đất so ra chẳng thấm tháp vào đâu.

Thêm một điều đặc biệt là con người ở đây dành phần lớn cho việc tu luyện nên về ăn mặc, đi đứng, nói năng khá đơn giản, không giống cái thời đại của hắn. Vì không có sự phát triển vũ bão của công nghiệp nên họ vẫn giữ được nét truyền thống xa xưa. Nói cách khác, hắn như lạc vào thời đại phong kiến ở Việt Nam vậy.

Có lần lão Kim đã châm chọc như thế này:

- Con người Trái Đất các ngươi rất kỳ lạ, học cái gì không học chỉ nhiệm cái thói hư tật xấu là giỏi nhất. Từ thuở xa xưa, con người chưa biết cách ăn mặc không nói, vài ba ngàn năm sau ta thấy rất ửng mắt rồi, vậy

mà mới qua mấy trăm năm các người lại muốn trở về thời kỳ đồ đá. Đám con trai con gái ra ngoài đường ăn mặc hở hang, nói năng bộp chộp, thật không biết giữ lễ giáo gì cả. Cứ như thế phỏng chừng khoảng vài ba năm nữa, các người lại rộ lên trào lưu khỏa thân rất có khả năng. Ra ngoài chẳng cần đến quần áo gì nữa. Ha ha... Thử nghĩ xem, như vậy thì có khác loài vật không?

Mặt khác, hẳn thử dùng phương pháp đặc thù kiểm tra cơ thể mình, phát hiện cảnh giới của quả đúng mới ở Nhân vực cấp hai, so với người khác quá rất nhỏ bé, không đáng nhắc đến.

Vì vậy Phạm Văn Long hiểu hẳn cần nhanh chóng nâng cao thực lực của bản thân, như vậy mới có chỗ đứng ở thế giới này, mới mau chóng trở về Trái Đất.

Hẳn là lính mới, chập chững bước trên con đường tu luyện nên không khỏi ngỡ ngàng. Rất may có lão Kim kinh nghiệm dày dặn ở bên.

Đúng như lão Kim nói, người tu luyện chia thành các cấp bậc từ thấp đến cao bao gồm Nhân, Linh, Vương, Thánh, Thần, Đế. Ngoài ra còn có 18 vị Đại Đế cai quản 18 Đại Thiên Hà rộng lớn.

Nhân vực được chia nhỏ thành 15 cấp, từ cấp một cho đến mười lăm. Các cảnh giới sau thì đơn giản hơn chỉ chia ra làm ba mốc là sơ, trung, cao giai cảnh giới. Nói thì đơn giản nhưng tu luyện đòi hỏi cần có tư chất, sự nỗ lực và kiên trì bền bỉ, bởi có những người tư chất kém, những kẻ lười biếng thì cả cuộc đời cũng chỉ dậm chân ở Nhân vực, mãi không thể tiến xa hơn.

Không hiểu Phạm Văn Long lơ ngơ thế nào lại đạt đến cấp hai Nhân vực.

Mà một điều khác khiến Phạm Văn Long chấn kinh, bởi Thánh viện là học viện lớn nhất của An Ký Tây đại lục, tập trung vô số cường giả. Xét ở Linh Chiếu Tinh cũng đứng trong hàng ngũ thế lực hạng 4, nhất định đứng

phía sau sẽ có Thánh cấp, cũng rất khả năng là Thần cấp cường giả. Vậy mà lão Kim lại coi nhẹ như không, nhất định lai lịch của lão không đơn giản chút nào.

Đêm khuya, bóng tối mờ nhạt dần dần bao trùm vạn vật, chẳng bao lâu mặt trăng bắt đầu ló dạng, treo lơ lửng giữa tầng trời, to tròn như chiếc mâm dát bạc. Ánh trăng rất dịu dàng và dễ chịu, nhưng vẫn đủ sức soi sáng vạn vật.

Phạm Văn Long rất thích ngắm trăng, mỗi đêm hẳn đều trèo lên mái nhà nằm ngửa mặt nhìn trời. Bởi đây là một trong số ít ỏi những thứ ở Linh Chiếu Tình giống như Trái Đất của hắn, ánh trăng dịu dàng, ấm áp dị thường. Không hiểu mọi người có cho rằng cung trăng có chú Cuội, chị Hằng như quê nhà không nhỉ?

Trong khi hắn đang suy ngẫm vẫn vơ bồng tiếng lão Kim vang lên trong đầu:

- Nhóc con! Ta thấy mấy ngày này ngươi đã dần thích nghi với cuộc sống mới. Ta biết rất khó khăn nhưng tin rằng ngươi không phải là kẻ dễ dàng bỏ cuộc. Mọi thứ cần biết ngươi cũng đều tìm hiểu qua, hi vọng ngươi sẽ kiên cường bước lên con đường chinh phục đỉnh cao. Nhất định sẽ có ngày ngươi trở về Trái Đất, thực hiện những công việc còn dang dở.

Lời lão nói hiền hòa như một người ông đang dặn dò đứa cháu mình vậy. Phạm Văn Long nhất thời xúc động, cố kìm lại nói:

- Lão Kim, theo người ta nên bắt đầu từ đâu. Ta với việc tu luyện vẫn rất mù mờ, không hiểu gì cả. Hơn nữa ta nghe nói muốn tu luyện cần có linh quyết gì đó, mà trong tay ta đào đâu ra thứ đấy?

- Hắc hắc, ngươi rốt cuộc cũng chịu nói ra câu đó sao? Chẳng phải đang muốn moi nó từ ta đó ư?

Khẽ đỏ mặt, Phạm Văn Long phân trần:

- Không phải người muốn ta giúp việc gì đó sao? Không có thực lực liệu ta có làm nổi không?

Im lặng nửa buổi, phải suy nghĩ rất lâu Kim lão mới cất tiếng:

- Nghe đây, hiện tại ta có một bộ linh quyết Đấu sĩ khá phù hợp với người, nhưng không biết người có chịu tu luyện hay không. Bộ linh quyết này vốn do bản thân ta tự sáng tạo trong khi nhàn rỗi ở Trái Đất, tạm lấy cái tên là Đại Việt Linh Quyết.

- Đại Việt Linh Quyết?

Phạm Văn Long tò mò hỏi, Đại Việt - cái tên này nghe rất quen thuộc, giống như một thời đại nơi quê nhà của hãn.

- Bộ linh quyết này ta sáng tạo từ rất rất lâu rồi, cho đến thời kì nước Đại Việt mới được hoàn chỉnh. Thế nên ta lấy luôn cái tên Đại Việt Linh Quyết. Tuy nhiên ta không phải thực thể nên chưa cách nào tu luyện thử qua, đại khái đây chỉ là một phần, về sau thế nào còn tùy vào người tu luyện phát triển nó. Tất nhiên ta phỏng đoán tiềm lực sẽ không tầm thường.

Hóa ra lão Kim vẫn để ý đến cảm xúc của hãn, dù mấy ngày nay hãn không bộc lộ nhiều nhưng trong sâu thẳm trái tim là nỗi nhớ nhà da diết. Đại Việt - cái tên ấy phần nào giúp hãn vơi đi nỗi nhớ quê hương.- Được! Ta sẽ tu luyện nó!

Nghe Phạm Văn Long kiên định trả lời, lão Kim hơi trầm mặc, nói:

- Bộ bí quyết này bao gồm mười hai tầng cảnh giới, khi đột phá mỗi tầng sẽ có những linh ngộ phi thường, năng lực từ đó mà sinh ra. Mỗi cảnh giới lại có ba mươi sáu đến bảy hai chiêu thức biến hóa, muốn vượt qua từng cảnh giới cần phải cố gắng nỗ lực không ngừng. Tu luyện Đại Việt

Linh Quyết trước mắt sẽ giúp người đả thông kinh mạch, trí lực và cải tạo xương cốt trong cơ thể. Sau khi sở hữu nền tảng vững chắc hãy tiến lên tầng cao hơn, ngàn vạn lần không được vượt giới. Tu luyện đến đại thành chính là lúc người đạt tới Thánh cấp. Ngay đến thân thể cũng trở lên cứng rắn như kim cương, khó mà phá hủy, một đòn phát ra uy lực vô song.

Lão Kim diễn giải một hồi mới chậm rãi dừng lại, rồi lập tức truyền thụ Đại Việt Linh Quyết vào trong đầu Phạm Văn Long.

Hơn hai canh giờ sau Phạm Văn Long đã thuộc lòng nội dung nằm trong Đại Việt Linh Quyết. Tuy hẳn vốn thông minh nhưng những điều trong bộ linh quyết này lại vô cùng uyên thâm nên nhất thời không thể nào hiểu cặn kẽ, những chỗ ngu ngơ liền nhờ Lão Kim giảng giải. Lão Kim không hề nôn nóng, hẳn hỏi điều gì đều cố gắng giải thích từng vấn đề, làm cho hẳn hết sức hài lòng.

Thấy Phạm Văn Long đã lĩnh ngộ được câu chữ của linh quyết, Lão Kim mới ôn tồn khích lệ:

- Tốt lắm! Cố gắng tu luyện, nhất định ngươi sẽ trở thành cường giả.

Nhất định ta sẽ trở thành cường giả! Đó cũng chính là mục tiêu phấn đấu của Phạm Văn Long.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, mới đảo mắt đã qua vài ngày.

Linh Chiêu Tinh, trong một căn phòng nhỏ hiện lên một thân ảnh, người này ước chừng 16 tuổi tuổi, khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú đích thực là Phạm Văn Long. Hẳn đang ngồi xếp bằng, hai tay bắt quyết để phía trước, đôi mắt nhắm nghiền.

Một canh giờ sau, Phạm Văn Long vẫn ngồi bất động tại chỗ. Gió đêm hiu hiu thổi, tưới mát lên thân thể hẳn. Bỗng hẳn nhăn mặt, bụng đánh thóp một cái, tại vị trí trên đỉnh đầu nơi huyết bách hội bỗng như bị kim châm vô

cùng đau đớn. Lập tức tay phải chỉ lên, tay trái bắt quyết, uốn một vòng giao nhau rồi dừng lại ngay dưới bụng. Dần dần cảm giác đau nhói mới giảm bớt, hãn thở ra một hơi dài, mồ hôi lấm tấm lã trên trán. Cơ đau biến mất, khuôn mặt mới dần ra, tiếp tục vận chuyển khí huyết trong cơ thể, theo tầng một Đại Việt Linh Quyết mà tu luyện.

Cứ thế đến gần sáng hãn mới đảo tay thu khí, toàn thân thả lỏng, hai mắt hé hé mở ra.

Mấy ngày qua, kể từ khi được được truyền dạy Đại Việt Linh Quyết hãn liền điên cuồng lao vào tu luyện bất kể ngày đêm khiến ngay bản thân lão Kim cũng phải than thở mãi.

Thời gian khá dài như vậy nhưng vẫn chưa thấy biến chuyển gì trong cơ thể, nhiều khi Phạm Văn Long tự hỏi mình có tu luyện sai đường chăng? Rõ ràng tất cả phương pháp đều được hãn nắm hết thảy, không thể sai lầm được, song hãn không muốn chuyện gì cũng phải để lão Kim chỉ dạy nên im lặng cắn răng tu luyện tiếp. Thứ cần nhất đối với Phạm Văn Long bây giờ là kinh nghiệm, dù có thất bại hãn cũng chấp nhận, nếu dựa vào người khác e rằng rất khó để tiến xa trên bước đường tu luyện.

Lão Kim vốn biết việc này, tuy nhiên nhìn bộ dáng kiên định của đứa nhóc kia đành im lặng.

Đại Việt Linh Quyết tầng tầng thứ nhất có nội dung cơ bản nói về ba yếu tố tinh, khí, thần.

Tinh, khí, thần là tam bảo của con người, qua quá trình tu luyện để trở nên tăng tiến, sung mãn. Chúng được chia thành tiên thiên và hậu thiên.

Tinh tiên thiên còn gọi là nguyên khí là tinh chất cốt lõi của con người, vốn là nguồn mạch của sự sống.

Tinh hậu thiên còn có tên gọi là Thiên Địa khí do con người hấp thụ từ linh khí, nhờ đó có thể duy trì và bù đắp cho sự tiêu hao của tinh tiên thiên.

Nhưng thực ra tinh tiên thiên hay tinh hậu thiên cùng giao hòa làm một và được gọi chung là tinh khí.

Nguồn tinh khí trong cơ thể con người giao hòa với nhau, bổ túc cho nhau để tạo thành một dạng chung gọi là chân linh khí, hàng ngày luân lưu trong các kinh mạch và lục phủ ngũ tạng.

Chân linh khí luân lưu trong các kinh mạch và lục phủ ngũ tạng với chức năng điều hòa và tăng cường cho sức mạnh của kinh mạch và nội tạng. Mặt khác không đi theo kinh mạch mà lại đi vào da thịt, khuếch tán mạnh có thể đi vào vùng rỗng của khoang ngực, bụng, giúp cho gân, xương, huyết mạch trở nên vững chắc và cải tạo thân thể.

Cơ thể con người tồn tại rất nhiều kinh mạch, huyết đạo. Khí từ khi sinh ra mỗi người đều có, việc kiểm soát khí chảy theo hệ thống kinh mạch giúp quán thông cơ thể, khai thác tiềm năng vô tận trong con người.

Yếu tố còn lại là thần, vốn là chủ đạo của ý thức. Thần có liên quan mật thiết với tim, cho đến đan điền đóng ở ấn đường và phía sau đỉnh đầu.

Nói tóm lại, tinh là gốc của sự sống, được nuôi dưỡng hàng ngày bởi khí và chịu ảnh hưởng của chân linh khí. Mục tiêu tối hậu của Đại Việt Linh Quyết là thông qua quá trình tu luyện hấp thụ linh khí để biến tinh thành khí, luyện khí hóa thần.

Tu luyện đến thượng tầng Đại Việt Linh Quyết sẽ có cơ hội dung hợp được ba yếu tố tinh, khí và thần, đưa bản thân vượt ra khỏi giới hạn của con người, uy năng viễn siêu.

Hiện Phạm Văn Long đang mon mem chập chững bước trên con đường tu luyện nên những vấn đề cốt lõi này hẳn vô cùng hứng thú, chìm

đắm tìm hiểu huyền cơ trong đó. Hẳn lẽ mờ cảm nhận, chỉ cần thời gian rất ngắn nữa thôi hẳn sẽ phá vỡ bình cảnh đạ nhập đến cảnh giới thứ nhất của Đại Việt Linh Quyết.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đột Phá

Thời gian trôi nhanh như thoi đưa, đảo mắt một cái lại tròn 1 tuần nữa. Phạm Văn Long hiện đã tu luyện hơn mười ngày, ngoại trừ những lúc ăn uống và ngủ vài canh giờ mỗi ngày còn đâu hẳn đều cắm đầu vào việc tu luyện Đại Việt Linh Quyết.

Đại Việt Linh Quyết sau hai tuần không tiến triển, rốt cuộc hai ngày kế tiếp đã manh nha có thành tựu. Trong cơ thể của Phạm Văn Long lờ mờ xuất hiện một tầng khí, tuy yếu ớt song hẳn vẫn có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Ba ngày sau, luồng khí này trở lên dày và cụ thể hơn. Theo như thông tin trên Đại Việt Linh Quyết, đây chính là chân linh khí do hấp thụ linh khí bên ngoài đưa vào cơ thể, dần tích tụ mà thành, nhưng hiện hẳn thấy rất đau đầu vì chưa thể khống chế luồng chân linh khí này, mà để nó tùy ý trôi dạt trong cơ thể.

Lại thêm một tuần trôi qua, mấy ngày này Phạm Văn Long bỗng lờ mờ cảm nhận dường như đã đạt đến bình cảnh của Đại Việt Linh Quyết. Hẳn có cố gắng tu luyện thế nào cũng chỉ thấy luồng linh khí trong cơ thể dừng ở mức đó, không hề tăng tiến thêm. Hẳn biết chỉ cần một bước nhỏ nữa sẽ đột phá thành công tầng đầu, điều này khiến hẳn rất mong đợi. Nhưng trải qua hai đêm liền Phạm Văn Long vẫn chưa thấy có chuyển biến, xem chừng có thành công hay không vẫn là khó nói.

Lão Kim từng bảo Đại Việt Linh Quyết này do lão sáng tạo ra không như những bộ linh quyết khác, về phương thức tu luyện và độ khó khăn

cũng nhiều hơn. Tầng đầu tiên vô cùng khó, giống như đang xây nền móng cho một ngôi nhà, càng vững chắc thì tiềm lực phát triển sau này càng lớn.

Đêm nay như thường ngày, trên nóc nhà, một thân ảnh ngồi xếp bằng tu luyện. Cơ gió lạnh lẽo thổi qua khiến hãn rung mình, nhưng khi hãn vừa bắt quyết, cơ thể dần dần ấm lên, luồng chân linh khí trong người tỏa ra ấm áp, chạy xuyên suốt các kinh mạch giúp cơ thể hãn thỏa mái vô cùng.

Ngồi tu luyện đến canh hai, Phạm Văn Long đột nhiên khẽ động, thần sắc đang bình ổn bỗng biến chuyển, có phần phẫn khích, khoe miệng hơi nhếch lên đậm ý cười.

Lúc này, trong cơ thể hãn luồng chân linh khí to dày đang dần dần chuyển động, theo ý chí của hãn mà từ từ di chuyển, tuy rất chậm nhưng thực sự hãn đã bắt đầu điều khiển được nó theo ý muốn. Sau một hồi loay hoay, cuối cùng luồng chân linh khí cũng bị hãn ép chạy vào đan điền. Lập tức, đan điền như cái bình chứa, chân linh khí vừa chạm đã ào ào đổ vào trong. Hãn đưa tay bắt quyết, cố gắng không để xảy ra sai sót.

Đột nhiên biến cố xảy đến, luồng chân linh khí vừa chảy vào đan điền bỗng dựng trở lên cuồn bạo, dường như có dấu hiệu muốn phá vỡ đan điền chui ra. Phạm Văn Long kinh hoàng, nếu đan điền nổ tung thì cái mạng hãn chắc chắn đi tong. Hãn vội vàng điều chỉnh tâm thần, nhẹ nhàng vỗ về trấn áp luồng chân linh khí bạo ngược kia. Nhưng hành động của hãn dường như càng khiến luồng chân linh khí bị chọc giận, sức công phá tăng lên gấp đôi.

Cảm giác đau đớn khắp cơ thể khiến mồ hôi trên người Phạm Văn Long tuôn ra như suối. Cơ thể hãn run rẩy dữ dội, mặt mày xanh như tàu lá. Ai mà ngờ cái linh quyết lão Kim sáng tạo lại bá đạo đến như vậy, hoặc rất có thể lão chưa từng tu luyện nên chưa trải qua tình huống quái gở này. Cơ mặt Phạm Văn Long nhăn nhúm, cái đau đớn giày vò như chực phá tung cơ thể, các kinh mạch bị ảnh hưởng bành trướng như quả bóng.

Đổi lại là người khác chắc hẳn sẽ có cách giải quyết nhưng với một người kinh nghiệm non nớt như Phạm Văn Long thì vô phương cứu chữa. Chỉ nháy mắt nữa thôi hẳn sẽ bạo thể mà chết, may mắn sống sót cũng thành phế nhân.

Tâm trí Phạm Văn Long dậy sóng, hẳn không cam lòng để xảy ra kết cục như vậy. Gom tất cả sức lực, gầm lên một tiếng, hẳn mạnh mẽ vận chuyển Đại Việt Linh Quyết theo hướng ngược lại, mục đích muốn ép tất cả chân linh khi đang ở trong đan điền chạy ra ngoài. Nhưng càng cứu càng tệ, đan điền của hắn hiện giống như có một cơn lốc gầm thét, bạo loạn bên trong.

Tuyệt vọng, Phạm Văn Long nhắm chặt mắt, buông bỏ cho luồng chân linh kia thỏa sức tung hoành. Giờ phút này hắn cảm thấy nhớ quê hương, nhớ cha mẹ...

- Cha, mẹ... Con bất hiếu xin cha mẹ hãy tha thứ...

Nhưng trong lúc này, đột nhiên dị biến xảy đến, chiếc Bạch Mai nhẫn vốn nằm yên trên bàn tay trái đột nhiên lóe sáng, một dòng linh khí màu bạc cực kỳ tinh thuần xuất phát từ chiếc nhẫn đi ra, rồi theo kinh mạch chạy thẳng vào đan điền của Phạm Văn Long.

Đan điền vốn đang hỗn loạn nhưng khi dòng linh khí kì lạ màu bạc kia rót vào bỗng dần dần ôn hòa. Chỉ mấy mươi giây sau hoàn toàn ổn định, như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Phạm Văn Long không hiểu đầu của tai nheo ra sao nhưng biết rằng sinh mạng đã được giữ lại, sung sướng tiếp tục vận chuyển theo Đại Việt Linh Quyết, dồn hết các tia chân linh khí đổ vào đan điền.

Đan điền vốn là nơi tập trung của khí lực trong cơ thể, sau khi rót chân linh khí vào, sẽ chuyển hóa sang một dạng gọi là linh lực, sau này chỉ cần dùng ý nghĩ để điều hướng dòng linh lực ấy bùng nổ ra bên ngoài sẽ tạo sức

công phá cực mạnh. Phương pháp tu luyện Đại Việt Linh Quyết cơ bản dựa trên nguyên tắc ấy.

Hơn canh giờ sau, Phạm Văn Long vẫn duy trì trạng thái tu luyện. Thật lâu, tia linh khí cuối cùng cũng được hấp thu thành công vào đan điền.

Tâm trạng Phạm Văn Long lúc này vô cùng vui vẻ, phấn khích bởi sau gần một tháng cuối cùng hắn đã đột phá được tầng cảnh giới đầu tiên trong Đại Việt Linh Quyết.

Hắn liền muốn thử kiểm tra sức mạnh bản thân, liền nhảy phốc xuống khoảng sân bên dưới. Chiếu theo Đại Việt Linh Quyết, hắn vận chuyển linh lực từ đan điền truyền đến lòng bàn tay. Một quả cầu nhỏ màu xám mờ mờ to bằng quả trứng gà dần hình thành. Đến khi đan điền khô kiệt linh lực, quả cầu đã trở lên rõ ràng, khiến Phạm Văn Long kinh dị là tia nguy hiểm phát tán bên trong nó. Không hề do dự, Phạm Văn Long hung hăng ném mạnh quả cầu về một hòn giả sơn.

Đùng!!!

Một tiếng nổ vang lên, hòn giả sơn to lớn bị đánh sập, đá bụi văng tung tóe.

Lấy tay phủi bụi đất trên người, thần sắc Phạm Văn Long cực kỳ phấn khích, đây là sức mạnh của hắn sao? Giống như một quả mìn bị kích nổ vậy. Mà đây mới chỉ là bước đầu tiên, không biết những cảnh giới về sau sức công phá khủng bố đến đâu, khó mà tưởng được ra.

Đúng lúc này, tiếng lão Kim vang lên tán thưởng:

- Nhóc con khá lắm! Mới có gần một tháng mà người đã tu luyện thành công tầng một của Đại Việt Linh Quyết, xem ra ta đã đánh giá người hơi thấp rồi. Bộ linh quyết này tuy không phải là thượng phẩm nhưng tuyệt đối đứng hàng đầu trung phẩm, hơn nữa còn có tiềm lực phát triển vô hạn

về sau, vươn lên thượng phẩm, hoặc cực phẩm đều có khả năng. Người bình thường tu luyện muốn vượt qua tầng thứ nhất nhằm tính phải đến vài năm, vậy mà người chỉ cần có bấy nhiêu thời gian. Lợi hại!!!

Không giống như mọi lần, âm thanh của lão Kim mang theo hương vị tán thưởng xen lẫn niềm hoan hỉ và kinh ngạc. Có lẽ việc Phạm Văn Long tiến bộ thần tốc đã cấp cho lão một chấn động không nhỏ.

- Khi này đến thời điểm máu chốt bị ta gặp trục trặc, đan điền chỉ chút nữa là nổ tung.

Vừa nghe câu nói của hắn, lão Kim thất thanh nói:

- Có chuyện đó ư? Vậy tại sao người lại bình yên vượt qua.

Phạm Văn Long liền thuật lại tình huống nguy hiểm vừa qua, nói xong giờ chiếc nhẫn Bạch Mai lên vuốt ve, khẽ lẩm bẫm:

- Là nhờ nó cứu ta!

Hắn vốn tưởng do lão Kim trợ giúp, nhưng xem ra không phải.

- Bạch Mai nhẫn đã giúp người ư?

- Lão Kim, chiếc nhẫn này là như thế nào? Nguồn gốc từ đâu đến?

Đây là câu hỏi khiến hắn luôn nghi hoặc, mà việc này chỉ lão Kim mới có thể giải đáp.

- Nhóc con người đừng hỏi ta. Ta cũng giống như người không biết rõ nguồn gốc chiếc nhẫn này. Chỉ biết rằng nó có uy năng cực đại, chính bản thân ta còn chưa nhìn ra, năm xưa vì tranh giành nó mà ta mới đến nông nỗi này.

Nghe giọng hần biết lão Kim không phải cố tình lừa gạt. Phạm Văn Long lắc đầu, tạm gác chuyện đó qua một bên.

- Việc đan điền của người bạo loạn có một khả năng, đó là vì người không thuộc hành tinh này, và cũng chưa từng tu luyện qua nên đan điền nhất thời chưa thể tiếp nhận chân linh khí đổ vào. May mắn nhân Bạch Mai đã giúp người cân bằng chúng, từ nay không cần phải lo lắng nữa rồi.

Ngẫm lại sự việc diễn ra khiến Phạm Văn Long toàn thân lạnh toát, lần này một chân đã đặt đến cửa tử, may mắn có kỳ tích xuất hiện mới kéo được cái mạng nhỏ trở về. Thầm nghĩ, việc tu luyện quả không đơn giản, chỉ cần sơ sẩy sẽ phải trả giá đắt bằng sinh mạng. Sau kinh nghiệm đắt giá này, hần tuyệt đối thận trọng trong mọi chuyện.

Hiện tại đã đạt đến tầng một Đại Việt Linh Quyết, kiểm tra lại trong đầu, một luồng thông tin mới mẻ của tầng thứ 2 lập tức xuất hiện. Tầng thứ hai này so với tầng một không mấy khác biệt, cốt chính vẫn là hấp thụ linh khí vào cơ thể, chuyển hóa thành chân linh khí thông qua kinh mạch đổ về đan điền. Lấy đan điền làm trung tâm, bồi dưỡng linh lực sung túc, củng cố và mở rộng phạm vi.

Nhắm mắt tận hưởng nguồn sức mạnh dồi dào đang ngập tràn trong cơ thể, thần sắc Phạm Văn Long hoan hỉ vô cùng. Như nhớ ra điều gì, hần vội vận dụng tâm thần, quan sát nội thể một vòng, vài phút sau mở mắt ra, khoe môi vẽ lên một đường cong nhàn nhạt:

- Ta đã đạt đến Nhân vực cấp 4. Không ngờ tu luyện Đại Việt Linh Quyết tầng một thành công lại trực tiếp thăng lên hai cấp như vậy.

Thình lình lão Kim xuất hiện nổi nóng nói:

- Nhóc con! Đừng xem thường bộ linh quyết của ta vậy chứ! Hơn nữa người tư chất không tệ, ở Trái Đất còn học võ công, rèn luyện gân cốt từ bé, nhờ đó căn cơ, xương cốt phát triển khá cứng chắc. Nếu như người

thường, cần đến vài ba năm bồi dưỡng thân thể mới bắt đầu tu luyện được. Đáng tiếc Trái Đất chưa có đường lối tu luyện nên người bị uống phí mất mười mấy năm. Nhưng trong cái rủi còn có cái may, ta thấy hiện người căn cơ rất tốt, chỉ cần siêng năng tu luyện sẽ nhanh chóng tiến cấp thôi.

Mấy ngày gần đây, thái độ của lão Kim đã hiền hòa hơn hẳn, giống một người ông đang dạy dỗ bảo ban đứa cháu mình vậy. Tất nhiên Phạm Văn Long cảm nhận được điều đó, ở nơi này hẳn có những bí mật không thể nói với ai, chỉ với riêng lão Kim mới hiểu và lắng nghe. Thực sự, hẳn rất cô đơn!

- Lão Kim...!!! Cảm ơn người!!!

- Haha... Thăng nhóc này, không phải ta chỉ mới nói vài câu thôi sao, đâu cần phải xúc động như vậy. Khi tên Cao Anh còn làm bang chủ, từ ngày hẳn nhận người về nuôi ta đã chú ý và theo dõi rồi. Sau này càng lớn người càng khiến ta bất ngờ, từ phong cách hành sự cho đến tâm tính rất không tệ. Hơn nữa, theo ta thấy trên phương diện tu luyện khả năng lĩnh hội cực kỳ cao, ta đã từng tiếc rẻ cho tiềm lực nhóc con nhà người. Haha... Chẳng ngờ ma xui quỷ khiến thế nào người lại đến được đây, coi như là đại cơ duyên của người. Hãy cố gắng nắm bắt lấy!

Phạm Văn Long xúc động, tâm khảm bỗng dưng ấm áp, vì hẳn biết bên cạnh mình còn có một người thân, tuy hẳn chưa bao giờ gặp mặt.

- Lão Kim hiện tại tình hình của người là như thế nào? Và ta có thể làm gì để giúp người?

Một hồi lâu mới nghe âm thanh lão Kim vang lên, có phần kích động:

- Ta hiện chỉ tồn tại dưới dạng linh hồn, mà cũng chỉ là một tàn hồn thôi. Chỉ cần ly khai khỏi chiếc nhẫn này sẽ lập tức tiêu tán. Còn việc muốn giúp ta hãy tạm gác qua một bên, hiện tại người quá yếu, sau này rồi hãy nói.

Hiển nhiên với thực lực hiện tại của Phạm Văn Long chẳng khác gì con kiến. Điều hãn thiếu chính là thời gian, hãn cần nỗ lực rất nhiều, một khi có đủ thực lực, nhất định sẽ trở về Trái Đất, vì cha mẹ, vì người thân và bây giờ có thêm một lý do cho hãn phấn đấu, đó chính là lão Kim.

- Lão Kim! Hãy tin tưởng ở ta, nhất định có một ngày ta sẽ đưa người ra thế giới bên ngoài...

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Xung Đột

Những ngày tiếp sau đó, dưới sự chỉ bảo của lão Kim, Phạm Văn Long đã nhanh chóng ổn định và làm quen với cảnh giới Nhân vực cấp 4. Ở giai đoạn đầu, điều cần nhất là kiến tạo và duy trì nền móng vững chắc, trở thành bàn đạp cho quá trình tu luyện về sau.

Mặt khác việc Đại Việt Linh Quyết thành công vượt qua chướng ngại tầng thứ nhất giúp Phạm Văn Long ngày càng thành thạo và có tiến bộ rõ nét.

Hắn như con thiêu thân, điên cuồng cắm đầu cắm cổ tu luyện, ngay đến ăn uống ngủ nghỉ cũng chỉ lướt qua. Lão Kim thấy hắn như vậy không đành lòng, nhưng khi lão lên tiếng liền bị hắn gạt đi khiến lão cười khổ, than thở không thôi. Thằng nhóc này cực kỳ ngoan cố, nhưng ẩn sâu trong đó là tính cách quật cường, có phần ngang ngạnh.

Một ngày, Phạm Văn Long ngồi xếp bằng tu luyện, từng luồng linh khí thông qua các lỗ chân lông tiến sâu vào cơ thể, ngay sau đó được vận chuyển theo quỹ đạo của Đại Việt Linh Quyết, chuyển hóa thành chân linh khí rót về đan điền. Mỗi một vòng tuần hoàn như vậy nhưng chỉ gom góp được đúng một tia chân linh khí mỏng manh mà thôi.

Hiện tại Phạm Văn Long thực hành quá trình này khá nhuần nhuyễn, không còn mấy khó khăn nữa. Đan điền giống như cái phễu tham lam, có bao nhiêu hấp thụ bấy nhiêu.

Bất chợt một bóng người đột ngột xuất hiện ngoài cửa, ngó thấy trạng thái của hắn liền nhếch miệng cười khẩy, oang oang nói:

- Chó mà cũng đòi chạy theo hổ! Còn không mau bước ra đây cho ta.

Âm thanh khá lớn khiến Phạm Văn Long bừng tỉnh, vội vận chuyển nốt vòng linh khí cuối cùng rồi đảo tay thu khí, chậm rãi mở mắt ra. Đối diện, một người con gái với ánh mắt chán ghét đang nhìn chòng chọc về phía hắn, không ai khác ngoài bà cô Thanh Hằng.

Khẽ nhú mào, không hiểu tại sao cô ta lại đến đây la lối om sòm như vậy.

- Có việc gì mau nói đi, ta đang rất bận.

Thấy bộ dạng khinh khỉnh của đối phương, Thanh Hằng giận tím mặt cười khẩy:

- Cái loại phế vật người mà cũng biết tu luyện à? Đúng là mơ tưởng hão huyền, Nhân vực cấp 2, mới nghe đã thấy chướng tai rồi. Không hiểu sao sư phụ lại ra cái sắc lệnh cho phép người được dự thi vào Thánh viện. Hừ!!! Ta nghĩ người hãy tỉnh lại đi, đừng mơ mộng nữa. Người tưởng Thánh viện là chỗ để cho một kẻ yếu ớt đi vào ư? Ha ha...

Đối với nam nhân này, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã khiến Thanh Hằng cực kỳ căm tức. Mà nghe trong lời nói kia rõ ràng có vẻ ganh tị, ghen ghét. Nàng ta hiện đang ở Nhân vực cấp mười, hai năm trước khi còn ở cấp chín, trong kỳ thi vào Thánh viện không ngờ thất bại phút chót nên cực không cam lòng.

Tháng sau Thánh viện chiêu sinh, cũng là cơ hội cuối cùng của nàng, nếu vẫn thất bại thì không còn cơ hội nào bước chân vào Thánh viện nữa.

An Ký Tây Thánh viện vốn là một học viện nổi tiếng nhất đại lục, ngay cả trên Linh Chiếu Tinh cũng thuộc hàng đầu. Tuy bình thường chẳng biểu hiện ra bên ngoài, nhưng không một ai dám coi thường thực lực của

Thánh viện này, bởi đến kẻ ngu cũng biết ẩn sau Thánh viện là các đại nhân vật khủng bố đến mức nào.

An Ký Tây Thánh viện - cái tên khiến bao kẻ tôn sùng, mơ tưởng, chỉ cần được đặt chân vào đó sẽ như cá chép hóa rồng, muôn người kính nể.

Diện tích của Thánh viện rất rộng, chia thành hai khu riêng biệt là ngoại viện và nội viện. Ngoại viện là lớp áo bên ngoài, không đáng nhắc đến, vốn dành cho những người thuộc hàng Nhân cấp. Ngược lại, nội viện là nơi ngọa hổ tàng long, nhân tài vô số, nhận những ưu đãi cực lớn, còn được các cường giả Vương cấp, Thánh cấp chỉ dạy. Điều kiện để vào nội viện khá hà khắc, thực lực cơ bản cần đạt đến Nhân vực cửu cấp mới có hi vọng.

Song điều đó không có nghĩa đã được tuyển chọn, họ cần vượt qua một kỳ khảo hạch, nếu không thành công dù Nhân vực cấp 12, 13 vẫn bị đẩy ra như thường. Những kẻ thất bại tuy không bị đuổi khỏi học viện nhưng buộc phải đến ngoại viện, hai năm sau có thêm một lần cơ hội.

Tuy nhiên còn một ngoại lệ, nếu là hệ Pháp sư chỉ cần sở hữu linh mạch hạng ưu việt liền được tuyển thẳng, nếu đạt hoàn mỹ lập tức được đặc cách vào trở thành học viên hạch tâm, đích thân viện trưởng các khoa sẽ trực tiếp bồi dưỡng, nhận muôn vàn ưu đãi, khiến người khác phải đỏ mắt ghen tị.

Nói là vậy nhưng mấy vạn năm nay, linh mạch hàng thượng phẩm, trung phẩm và hạ phẩm vốn như nấm mọc sau mưa, số lượng vô cùng đông đảo, còn linh mạch ưu việt cũng có nhưng không nhiều, về hoàn mỹ thì cực kỳ hiếm, giống như đái cát tìm vàng, đâu dễ dàng xuất hiện. Chỉ cần có linh mạch hoàn mỹ sau khi tốt nghiệp lập tức sẽ được tất cả các thế lực lớn nhỏ trên Linh Chiếu Tinh ra sức mời gọi, bởi tiềm năng của những kẻ này vô cùng lớn, không thể hạn lượng. Tuy nhiên, linh mạch phân theo thứ hạng chỉ là đánh giá cơ bản về độ hòa hợp giữa Pháp sư với các nguyên tố, muốn

trở thành cường giả nhất định phải dựa vào nỗ lực của bản thân. Dù có sở hữu linh mạch hoàn mỹ nhưng nếu lười biếng chắc chắn chẳng bao lâu sẽ bị kẻ khác vượt qua.

Nhắc đến danh từ Thánh viện, mặc nhiên ám chỉ khu vực nội viện với tiềm lực hùng hậu kia, không ai thêm quan tâm đến cái ngoại viện bên ngoài cả.

Thế nên sự kiện Phạm Văn Long mới có Nhân vực cấp 2 nhưng nhận được tư cách dự thi vào Thánh viện khiến Thanh Hằng cực kỳ ghen tỵ, trong thâm tâm vốn dĩ cho rằng điều này quá nực cười, cho dù hẳn có cơ hội dự thi nhưng chắc chắn chỉ có một kết quả là thất bại. Nhưng lòng đố kỵ khiến Thanh Hằng không thể chịu nổi, suy đi nghĩ lại liền chạy đến đây nhằm mục đích chế nhạo đối phương.

Đứng trước cô gái ngang tàng như vậy, thực lực nàng ta cũng vượt trội hơn bản thân, nhưng để người khác khi nhục mà cam chịu vốn không phải bản tính của Phạm Văn Long. Hắn thấy tay găng giọng đáp:

- Người nên ăn nói cẩn thận một chút, kéo ngày sau rước họa vào thân. Ta đây có vào Thánh viện hay không cũng cóc cần người bận tâm. Hiện ta không có thời gian nói chuyện, tiễn khách!!!

Hắn chẳng muốn đôi co với nàng ta làm gì, phất tay đuổi thẳng cổ.

Thanh Hằng tuy không nổi bật gì nhưng ở ngoại viện này cũng có chút danh tiếng, xung quanh luôn có một đám người kính nể, xum xoe nịnh nọt nên đã quen thói. Bỗng dưng có một kẻ từ đâu đến, ngay từ đầu đã chống đối nàng, hôm nay chẳng hề cấp cho nàng chút mặt mũi nào như vậy, chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ trở thành trò cười cho đám học viên.

Thanh Hằng sắc mặt trắng xanh, hiển nhiên cực kỳ tức giận, cô nghiến răng căm tức nói:

- Người giỏi lắm! Cứ đợi đấy, việc này không kết thúc dễ dàng như vậy đâu.

Nói đoạn, nàng ta dậm chân phóng vọt ra ngoài, bỏ lại sau lưng là nụ cười khó coi của Phạm Văn Long. Xem bộ dáng này sẽ còn rắc rối nhiều nữa đây, nhưng hăn chẳng sợ, mười mấy năm lăn lộn trong Bạch bang có gì mà chưa nếm trải qua. Đánh đánh chém chém, đến cái chết hăn còn không sợ há lại chịu thua trước một đứa con gái, cô ta muốn hăn liền bồi tiếp đến cùng.

Đây vốn việc vặt vãnh, không đáng để bận tâm, khẽ hít một hơi tĩnh tâm lại, hăn nhắm mắt tiếp tục đắm chìm vào tu luyện. Ngày hôm qua, hăn lỡ mờ cảm nhận tu vi sắp sửa có đột phá, có thể rất nhanh sẽ đạt đến Nhân vực cấp 5, vì vậy hăn không muốn hoang phí thời gian vào những chuyện vô ích. Lại ba ngày bình lặng trôi qua, đến trưa ngày thứ tư, bỗng xuất hiện trước phòng Phạm Văn Long vài bóng người. Nhìn lại trong số đó còn có cô gái tên Thanh Hằng kia, theo sau là bốn kẻ khác, xem khí thế hăn muốn kiểm chuyện.

Rầm!!!

Một tên khá cao lớn xông tới đá tung cánh cửa phòng, gương mặt bặm trợn quát tháo:

- Thăng nhóc Phạm Văn Long ở đâu? Mau lăn ra đây cho ta!

Vốn đang chìm đắm trong trạng thái tu luyện, người thiếu niên choàng tỉnh, ánh mắt lạnh lẽo phóng về đám người kia. Khi ánh mắt hăn lướt đến cô gái, nhìn nét hả hê trên khuôn mặt nàng ta liền hiểu ngay nguyên do sự việc.

Đứng dậy bước tới gần, nhìn năm người hăn điềm nhiên nói:

- Các người tìm ta có chuyện gì?

Tên cao to kia dường như là đầu lĩnh, trợn mắt chỉ thẳng tay quát:

- Mày dám chọc giận Thanh Hằng học tử, còn mở miệng hỏi ta sao?

Quả nhiên lại là bà cô phiền toái kia cố tình kiếm chuyện, lần này phải dứt khoát để cho nàng ta biết hẳn vốn không phải là quả hồng mềm, muốn bóp sao thì bóp, có như vậy mới cắt được cái đuôi phiền phức này.

- Vậy các người muốn gì?

Thấy Phạm Văn Long hỏi, tên kia ha hả cười:

- Còn không mau quỳ xuống khấu đầu xin Thanh Hằng học tử tha tội. Nếu không muốn thể xác bị hành hạ đau đớn, hắc hắc...

Trong mắt Thanh Hằng càng đậm ý cười, lần này cô mang theo bốn người, mà kẻ vừa lên tiếng là Lê Quốc Trung, có thực lực Nhân vực cấp 7, đủ sức để đè bẹp Phạm Văn Long. Ba người còn lại cũng đã đến Nhân vực cấp 6, ở ngoại viện này tạm được xếp vào thứ hạng tầm trung.

- Chuyện của ta với vị học tử kia xin các vị đừng xen vào. Còn việc xin lỗi kia thì miễn cho.

Ý tứ lời nói đã quá rõ ràng, tên đầu lĩnh Lê Quốc Trung hai mắt như bốc hỏa, ở ngoại viện này tuy hẳn chưa phải mạnh nhất song cũng có chút thực lực, rất hiếm có kẻ dám ăn nói với hắn như thế. Vậy mà thằng nhóc này lại không để hắn vào mắt, xem ra hôm nay cần chăm sóc đối phương thật tử tế, hảo hảo giáo huấn một phen.

Lúc bấy giờ Thanh Hằng mới đưa tay che miệng cười nói:

- Phạm Văn Long, con chó nhà người sợ rồi phải không? Ta không thích bắt nạt kẻ yếu hơn mình, chỉ cần người ngoan ngoãn nhận lỗi ta tự

nhiên sẽ bỏ qua chuyện cũ, bằng không còn nhiều thủ đoạn khiến người đau khổ đấy!

Nói qua nói lại chẳng đến đâu, mà Phạm Văn Long cực kỳ chán ghét cô gái này, hắt mắt nhìn về đám người nói:

- Chung quy các người muốn đánh nhau phải không? Nếu thích ta xin bồi tiếp!!!

Hắn nói rõ ràng rành mạch, đi thẳng vào vấn đề. Năm người kia ngỡ ngác nhìn nhau, tưởng mình nghe nhầm. Tên Lê Quốc Trung tinh ý, khẽ đảo mắt qua người Phạm Văn Long một cái nhẹ giật mình kinh hô:

- Hả? Hóa ra người đã tiến vào Nhân vực cấp 5 à? Ta nghe Thanh Hằng học tỉ nói vài ngày trước người vẫn đang loay hoay ở cấp 2, vậy mà thăng cấp nhanh như vậy. Nhưng với cái bản lĩnh mèo cào đó với ta còn kém xa lắm, thật không tự lượng sức!

Bốn người còn lại khẽ giật mình, ngay cả Thanh Hằng cũng phóng cảm ứng về phía Phạm Văn Long, không ngờ tên kia tốc độ tu luyện nhanh đến vậy. Nhưng chỉ giây lát nàng ta trộm nghĩ, ở tuổi hắn nếu mới đạt Nhân vực cấp 2 thì quá kì lạ, có lẽ trước đó hắn đã ẩn giấu đi, tuy nhiên Nhân vực cấp 5 hiển nhiên không thể là đối thủ của Lê Quốc Trung đang ở Nhân vực cấp 7.

- Người giỏi lắm, hi vọng bản lĩnh cũng cứng cỏi như cái miệng, nếu không phải chịu khổ rồi, hắc hắc...

Một tên đứng cạnh Lê Quốc Trung cười đều cang, vốn dĩ không tin rằng đối phương có thể đánh bại đại ca mình.

Ít phút sau, khoảng sân trước căn phòng của Phạm Văn Long xuất hiện một đám người, được chia làm hai phe, một bên là hắn, bên kia tất nhiên không ai khác ngoài Thanh Hằng và bốn kẻ còn lại.

- Trận này người muốn đánh thế nào?

Thanh Hằng vươn tay vuốt nhẹ mái tóc, nhìn đối phương hất hàm hỏi.

- Người và bốn tên kia lên cùng một lượt đi!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thực Lực Của Phạm Văn Long

Giọng nói Phạm Văn Long lạnh như băng, không chút cảm xúc khiến Thanh Hằng phá lên cười hô hố:

- Thật là chuyện nực cười!!! Haha... Quá ngu xuẩn, đừng vì sĩ diện mà khiến thân thể chịu đau khổ chứ!

Đằng sau, tên Lê Quốc Trung ánh mắt rạo rức nhìn theo bóng lưng Thanh Hằng, hóa ra hẳn thích nàng ta, nhất định sẽ tìm cách lấy lòng nàng. Đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã! Y như rằng, mới đó hẳn đã tiến đến nói:

- Thanh Hằng học tử, hãy để ta xử lý hẳn. Chẳng nhóc con, đích thân ta sẽ dạy dỗ để từ nay về sau người bỏ cái vẻ kiêu ngạo đó đi.

Thanh Hằng nghe vậy rất vừa ý, ánh mắt đong đưa như câu dẫn hồn phách khiến Lê Quốc Trung tim đập thành thịch, như lạc vào mê mộng.

Cố gắng kìm nén sự hưng phấn đó lại, Lê Quốc Trung liền hét lên một tiếng, hai chân lấy đà phóng thẳng về phía trước, hẳn dự định dùng một chiêu sấm sét đả ngã Phạm Văn Long. Quyền phong vừa tới, Phạm Văn Long chợt khẽ lắc người, nháy mắt đã tránh né được sát chiêu của đối phương.

Lê Quốc Trung hơi giật mình, nhưng rất nhanh chóng khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, đôi mắt hau háu nhìn về Phạm Văn Long, như hổ đói rình mồi. Chân đạp mạnh xuống đất, hẳn liền vọt đến, tốc độ đột nhiên nhanh hơn hẳn lần đầu.

Hai bàn tay nắm lại thành quyền, nhắm thẳng yết hầu đối phương đánh tới. Nếu trúng đòn đánh này, Phạm Văn Long nhất định nội thương nghiêm trọng. ba tên đứng sau Thanh Hằng thấy vậy hò reo cổ vũ:

- Trung đại ca cổ lên, đè bẹp con gián đó đi.

Nhưng chính thời khắc đầu quyền vụt tới, sắp chạm vào người, đột ngột một luồng kinh phong tốc độ cực nhanh từ Phạm Văn Long phát ra, một quyền vừa xuất đánh thẳng vào quyền đối phương. Quyền đối quyền!!! Ngoài dự tính của mọi người, Phạm Văn Long tuy có chặt vật đôi chút nhưng lùi vài bước đã đứng vững, còn Lê Quốc Trung bị phản chấn bật ngửa về phía sau, lết một đoạn khá xa mới trụ vững, trên khoe miệng rỉ ra một dòng máu.

Cú đấm ấy vốn do Phạm Văn Long dùng bảy phần thực lực, vận chuyển Đại Việt Linh Quyết hút chân linh khí từ đan điền đổ về cánh tay đánh ra, ngay cả núi đá cũng phải nát huống chi thân thể con người.

Lê Quốc Trung lồm cồm bước đến, hiện hẳn không còn cái vẻ hống hách khi nãy nữa. Đôi mắt đỏ ngầu, từng tia máu li ti vẫn vện hiện lên rõ rệt. Hẳn vốn muốn một chiêu hạ gục Phạm Văn Long để Thanh Hằng tán thưởng, không ngờ tên nhóc này sức mạnh đáng sợ đến thế. Hiển nhiên nếu thật trọng hơn thì mọi chuyện đã khác, chính do quá tự đại nên Lê Quốc Trung ăn phải quả đắng.

Đưa tay lên lau vết máu nơi khoe miệng, Lê Quốc Trung âm trầm nói:

- Nhóc con, giỏi lắm! Có vẻ ta đã coi thường bản lĩnh của người!

Hắn nghiêng răng cắn phẫn. Trái lại, phía đối diện Phạm Văn Long sắc mặt cười như không cười, nghe đối phương lảm nhảm hẳn hừ lạnh bỏ ngoài tai.

- Người tướng có thể dễ dàng đánh bại ta thế ư, hắc hắc... Ta sẽ cho người chết không toàn... Á!!!...

Chẳng để hấn dứt lời, Phạm Văn Long lao vọt tới như tên bắn, thêm một quyền tung ra, thế công như vũ bão. Lê Quốc Trung sợ mất mật, nuốt mấy lời nói đã lên đến cổ họng xuống, vội vã nhảy sang một bên, đầu quyền của Phạm Văn Long vì vậy đánh hụt vào khoảng không.

Ai nấy trợn tròn mắt, chẳng thể ngờ cái tên Phạm Văn Long này nói đánh là đánh, bất chấp không theo quy củ gì cả.

Có ai biết được thế giới của Phạm Văn Long, khi còn cùng huynh đệ Bạch bang chinh chiến giành giật địa bàn và các mối làm ăn, đã nếm trải qua bao cuộc tranh đấu như thế này. Về kinh nghiệm, hấn lão luyện hơn rất nhiều so với đám người đứng đây. Bao năm lăn lộn khiến hấn học được một điều “tiên thủ hạ vi cường”, chớp lấy thời cơ ra tay trước mới đoạt được thế mạnh.

Giao đấu chỉ mới diễn ra thời gian ngắn ngủi nhưng trong lòng Lê Quốc Trung âm thầm kêu khổ, không hiểu đối phương học chương pháp lợi hại này ở đâu, biến hóa cực kỳ lạ lùng, mà kinh lực tuôn ra dũng mãnh, miên man không dứt làm cho hấn vất vả chống đỡ. Nếu hấn biết bộ chương pháp đang khiến hấn khốn đốn bắt nguồn từ Trái Đất, xuất phát từ các môn võ Vovinam, Karate và Triệt Quyền Đạo chắc sẽ đỡ khóc đỡ cười.

Nhận thấy tiếp tục giao tranh như vậy sẽ càng bất lợi, Lê Quốc Trung liền vọt về phía sau, hai tay nhanh chóng kết quyết, dường như muốn tung ra sát chiêu nào đó.

Một tên đứng ngoài thấy vậy kinh hô:

- Trung đại ca sắp phát chiêu Liên Địa Kích rồi. Để xem tên kia đối phó thế nào.

Một tên khác liền phụ họa:

- Haha, đại ca vốn là Pháp sư Địa hệ trung phẩm linh mạch, giao đấu cận chiến coi như yếu thế, nhưng dùng đến sức mạnh của Pháp sư thì hẳn một chiêu quật ngã đối phương.

Cả hai đưa tung người hứng, nhưng chưa kịp diễn tiếp đã há mồm tròn mắt nhìn về sân đấu.

Chỉ trong giây lát, khi Lê Quốc Trung lùi về kết quyết, không ngờ lộ ra sơ hở để Phạm Văn Long lao đến, nhanh như một con báo, ngay khi tiếp cận hẳn đưa chân lên vẽ một đường cong hoàn hảo, một cước đánh ra trúng ngay mạng sườn đối thủ. Một âm thanh vỡ vụn vang lên khiến Lê Quốc Trung đau đớn, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Dính đòn đau, Lê Quốc Trung trở lên điên cuồng, hẳn bất chấp thương thế đưa hai tay ra nhằm bắt lấy chân của Phạm Văn Long, nhưng vì một cái, một quyền phong tốc độ cực nhanh uy mãnh hướng thẳng đến đầu hẳn mà nện.

BỐP!!!

BỐP!!!

BỐP!!!

Liên tiếp trúng ba quyền, Lê Quốc Trung như con diều đứt dây, bắn mạnh ra xa, bất tỉnh ngay tại chỗ. Diễn biến quá đột ngột khiến ai nấy sững sờ, tròn mắt như lòi cả ra. Nói thì chậm nhưng mọi chuyện xảy ra rất nhanh, chỉ chưa đến vài phút thắng bại đã rõ ràng. Ba tên phía sau Thanh Hằng người run bần bật, ánh mắt lấm lét nhìn về phía Phạm Văn Long, không dám tỏ thái độ coi trời bằng vung nữa.

Ngay cả Thanh Hằng cũng giật mình trước trận đấu này, hàm răng trắng ngiễn lại, trợn trừng mắt phẫn hận nhìn Phạm Văn Long.

- Sao còn muốn đánh nữa không?

Đáp lại cái nhìn đó, Phạm Văn Long nhẹ nhàng chỉ tay về phía Lê Quốc Trung hỏi.

- Người giỏi lắm! Nhưng với thực lực đó chưa là gì so với ta đâu. Hừ!

Nói xong bỗng nàng ta quay người thét lên:

- Còn không mau mang tên phế vật kia trở về cho ta.

Dứt lời, Thanh Hằng liền quay lưng đi thẳng bỏ lại dáng vẻ ngơ ngác đáng thương của ba tên kia. Thực ra nàng ta rất muốn tự tay chính mình dạy dỗ cho Phạm Văn Long một bài học, nhưng sư phụ đã từng căn dặn phải chiếu cố cho hắn, cấm không được sơ sẩy. Lần này gây chuyện một phần bởi vì thái độ đáng ghét của Phạm Văn Long, một phần vì ganh tị bởi ưu đãi Thánh viện dành cho hắn, vốn muốn dùng bọn người Lê Quốc Trung hù dọa hắn một phen, ai dè kết cục lại thảm bại như thế.

Ba kẻ kia run rẩy, thấy bà cô kia trở mặt như trở bàn tay, nói đi là đi thì không còn dũng khí đối đầu Phạm Văn Long nữa, vội vàng tiến đến đỡ tên Lê Quốc Trung dậy, mau chóng ba chân bốn cẳng chạy thực mạng, nháy mắt đã mất hút.

Nhìn đám người lục đục bỏ đi, Phạm Văn Long khẽ thở phào, không biết cái đười kia đã chịu buông tha cho hắn hay chưa. Nếu còn dám quay lại, nhất định phải bế cô ta lên giường, đánh mấy cái vào mông xem còn dám quậy phá nữa hay không.

Đứng thần thờ giữa sân, hắn nghĩ lại cuộc chiến mới diễn ra, rất nhanh nhưng hắn cảm nhận rõ rệt sức mạnh của bản thân. Tuy chưa dùng hết khả

năng nhưng khiến hãn cực kỳ hài lòng. Tiềm lực con người quả không nhỏ, càng lúc hãn càng hào hứng trong vấn đề tu luyện, hãn muốn mạnh, không, là kẻ mạnh nhất!

Lão Kim thật biết chọn thời điểm, trong khi hãn còn say men chiến thắng, lão liền lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của Phạm Văn Long:

- Nhóc con! Đang suy nghĩ gì đó?

Phạm Văn Long liền truyền âm đáp:

- Ta đang cảm nhận một luồng sức mạnh tràn đầy trong cơ thể, thực sự rất tuyệt diệu!

Chẳng ngờ câu nói tiếp theo của lão Kim như dội một gáo nước lạnh vào đầu hãn:

- Hừm! Người mới có chiến đấu một trận đã nghĩ mình mạnh lắm ư? Tên nhãi ranh Lê Quốc Trung kia cũng như ngươi, chỉ là con kiến trong mắt người khác mà thôi. Chút sức mạnh nhỏ nhoi đó không đáng một xu, đừng quá tự đắc như thế!

- Lão Kim! Người hiểu sai ý ta rồi! Ta không hề tự đắc chút nào, vì ta biết bản thân ta còn rất yếu ớt, còn phải nỗ lực nhiều hơn nữa. Cảm giác kiểm soát được cơ thể, dồn nén rồi bộc phát dững mãnh như núi lửa khiến ta có chút phấn khích mà thôi. Người yên tâm, ta không phải kẻ tự cao tự mãn, ta biết mình đang ở đâu, và cần phải làm gì.

Phản bác lời của lão Kim xong, hãn chột nói:

- Cái tên Lê Quốc Trung kia cũng không đơn giản, ta thấy chiêu cuối khi hãn kết quyết, một cỗ khí tức vô cùng nguy hiểm phát ra, lúc đó chỉ nghĩ phải chặn đứng không cho hãn đủ thời gian hoàn thành, nếu không kẻ ngã xuống hôm nay rất có thể sẽ đổi lại là ta.

Lão Kim khẽ ò lên một tiếng, không ngờ thẳng nhóc này lại tinh ý sắc sảo đến như vậy, quả thực không khiến lão thất vọng.

- Đúng vậy, tên kia vốn là một Pháp sư địa thuộc tính, chiêu thức khi này tuy chỉ là sơ cấp nhưng đối phó với một kẻ mới ở Nhân vực cấp 5 như người cũng thừa sức. Pháp sư cực kỳ bá đạo trong chiến lược tấn công, nhưng điểm yếu lại là phòng ngự và thời gian thi triển pháp thuật tương đối dài. Một điều nữa là hẳn chỉ mới tiến cấp gần đây thôi, nên chưa làm quen với cảnh giới mới, mà kinh nghiệm tranh đấu lại khá ít ỏi. Nhờ vậy người mới may mắn chiến thắng, ta vốn muốn nhắc nhở để người không ngu quên nhưng chắc không cần nữa rồi.

Khẽ gật đầu, Phạm Văn Long cảm kích đáp:

- Cảm ơn người!!!

Lão Kim liền gật đi nói:

- Lần sau với những chuyện như thế người nên nhẫn nhịn thì hơn, đừng cậy mạnh mà tranh thua với người khác. Phải rồi, gần một tháng nữa sẽ đến kỳ tuyển sinh vào nội viện. Như lời con bé Thanh Hằng nói người cũng có một suất dự thi. Theo ta thấy có lẽ thiên phú của người đã đánh động tầng lớp cao giai của Thánh viện, nên muốn cho người vào đó rèn luyện, bồi dưỡng. Nhưng người cũng nên nâng cao thực lực, có vậy mới ngẩng đầu lên được. Vì ở nội viện còn nhiều kẻ ưu tú và tiềm lực tu luyện cũng rất kinh người.

- Lần này ta muốn kiểm chứng sức mạnh bản thân nên có phần lỗ mãng, sau này nhất định sẽ suy nghĩ kỹ càng trước khi hành động.

Lời lão Kim nói vốn không sai, dù ở bất cứ đâu cũng nên hành sự cẩn trọng, tránh cho người khác chú ý dẫn đến những phiền phức không đáng có. Nói là vậy nhưng sự việc lần này hẳn vốn chẳng còn biện pháp nào hữu

hiệu hơn. Gạt đám người Thanh Hằng sang một bên, Phạm Long hưng phấn truyền âm hỏi:

- Còn một tháng nữa, chẳng biết ta có khả năng đạt đến cảnh giới thứ 2 của Đại Việt Linh Quyết không?

Hắn vừa dứt lời liền có âm thanh cười vang xuất hiện trong đầu:

- Ha hả... Nhóc con ngươi thật biết nói đùa!!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỲ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thánh Viện Chiêu Sinh

Một tháng sau, tại một khoảng không gian vô cùng rộng lớn hiện lên một biển người, số lượng khủng bố ước chừng lên đến cả vạn. Bóng người lúc nha lúc nhúc, chen chúc nhau, tạo nên tràng cảnh huyên náo dị thường.

Phía xa xa, ở một góc khuất, xuất hiện thân ảnh một người thanh niên dong dỏng cao, hấn dựa lưng vào thân cây, thần sắc có nét mờ mịt nhìn về biển người.

Không ai khác chính là Phạm Văn Long, hiện tại trong lòng đang ba đào song dữ, dường như không tin nổi khung cảnh trước mặt. Không ngờ số lượng thí sinh tham gia vào Thánh viện lại đông đảo khủng khiếp như thế. Dù vốn là người trầm tĩnh như nước nhưng đối diện tràng cảnh này Phạm Văn Long cũng phải nháy dựng lên.

Hôm nay, hấn khoác trên người một chiếc trường bào màu xanh nhạt, nhìn vóc dáng dễ nhầm tưởng một gã thư sinh hơn là con nhà luyện võ. Bộ đồ này do sư phụ của Thanh Hưởng sai người mang đến cho hấn, khá vừa vặn với số đo trên cơ thể.

Không riêng gì Phạm Văn Long, tất cả mọi người có mặt tại đây đều mang trên mình trang phục y chang hấn. Qua dò hỏi biết thêm thông tin khu vực ngoại viện vốn được chia thành tám khu riêng biệt, mà nơi hấn ở chỉ thuộc một trong số đó. Vì tránh sự nhầm lẫn nên người phụ trách mỗi ngoại viện chọn một màu sắc trang phục đồng nhất cho học viên, bao gồm trắng, đen, xanh, đỏ, vàng, lục, lam, tím.

Nhớ lần đầu đặt chân đến nơi đây, Phạm Văn Long mới vỡ lẽ vì sao tất cả những ngôi nhà hắt đi qua đều được sơn màu xanh.

Càng tìm hiểu hẳn càng thấy toát mồ hôi bởi quy mô khủng bố của Thánh viện. Chỗ này đây mới chỉ là một trong tám ngoại viện, số học viên cộng với thí sinh từ bên ngoài đến con số phải trên dưới một vạn, nếu tổng chung cả tám khu ngoại viện chẳng phải vượt qua tám vạn người sao?

Mà chỉ tiêu của Thánh viện vốn chỉ có hai ngàn suất, tỉ lệ một chọi bốn mươi, đến kẻ ngu cũng đoán được cạnh tranh sẽ diễn ra khốc liệt thế nào.

Nhớ lại tháng trước, sau lần đánh bại Lê Quốc Trung thì không thấy bà cô Thanh Hằng đến quấy rầy nữa. Có lẽ cô nàng cũng bận rộn chuẩn bị cho kì thi vào nội viện nên không có thời gian rảnh rỗi “chăm sóc” hẳn.

Sau trận chiến, Phạm Văn Long lại cắm đầu cắm cổ lao vào tu luyện, những tưởng trong vòng một tháng mau chóng vượt qua bình cảnh tầng thứ nhất, tiến vào cảnh giới cấp hai Đại Việt Linh Quyết, nhưng rốt cuộc mãi không thành công. Đúng như theo lời lão Kim nói, càng về mức độ sau, thì độ khó khăn tăng lên càng cao.

Đại Việt Linh Quyết đậm chân tại chỗ khiến Phạm Văn Long thất vọng đôi chút, nhưng hẳn hiểu làm người không nên quá miễn cưỡng, dục tốc bất đạt, cần phải đi từng bước một mới vững chắc.

May mắn khoảng vài ngày trước, phương diện tu luyện có thành tựu mới, hẳn từ Nhân vực cấp 5 đột phá thành công tiến lên cấp 6.

Phạm Văn Long ngả lưng dựa vào thân cây, trong lòng đang có nhiều suy tính. Mặc dù bản thân đã đạt đến Nhân vực cấp 6 nhưng so với chất lượng thí sinh tham dự rõ ràng tu vi của hẳn thấp kém nhất.

Một đám thí sinh nhìn Phạm Văn Long nghi hoặc không hiểu với cảnh giới đó tại sao hẳn lại được phép xuất hiện ở đây. Đưa năm ngón tay túm đại một đũa bình thường nhất trong biển người này cũng vượt trội hơn hẳn ít nhất ba đến bốn cấp rồi.

Ở thế giới này vốn cường giả vi tôn, bởi vậy chẳng ma nào thèm tiến lại bắt chuyện với hẳn cả.

Đặc biệt trong đám đông hiện lên một vài cái tên nổi bật, tuổi còn trẻ nhưng cảnh giới đã đạt đến cấp 12, 13, có vài kẻ biến thái hơn đã ở ngưỡng Nhân vực cấp 14, 15. Xem ra rất có khả năng sẽ xuất hiện cường giả Linh cấp cũng không chừng! Ở độ tuổi này, muốn đạt đến Linh cấp không hề dễ dàng, những kẻ đó hoặc thiên phú kinh người, hoặc là con cháu đại gia tộc nào đó mới dư đủ tiềm lực bồi dưỡng ra.

An Ký Tây đại lục diện tích rộng lớn vô biên, nhân tài như lá rụng mùa thu, mỗi lần Thánh viện chiêu sinh đều diễn ra cảnh cạnh tranh khốc liệt. Hầu hết các anh tài trẻ tuổi khắp mọi nơi trên An Ký Tây đại lục đã hội tụ về đây.

Biển người bao la nhưng liệu được mấy ai đủ tư cách đặt chân vào Thánh viện?

Tuy cơ hội rất nhỏ, dù không có nhiều hi vọng nhưng đây cũng là dịp tốt để cọ xát, trau dồi học hỏi kinh nghiệm. Không một ai chịu bỏ cuộc cả. Hơn nữa nếu nhân dịp này thiết lập được vài mối quan hệ, không chừng ngày sau sẽ thu lại đó lợi ích bất ngờ.

Vì số lượng thí sinh tham dự tại ngoại viện quá đông nên Thánh viện quyết định chia nhỏ đám thí sinh thành tám khu khác nhau, phân bố dựa theo bát quái trận đồ.

Trung tâm trận đồ được xây dựng thành một đài cao, cách mặt đất hơn mười trượng, đường kính khoảng năm mươi trượng, xung quanh mép đài

có tám cửa, gồm tám chiếc cầu chạy thẳng xuống mặt đất, liên kết với các quẻ tương ứng.

Trên bình đài, một vị trí trang trọng được đặt ba chiếc ghế đá, hiển nhiên là nơi an tọa dành riêng cho các vị giám khảo đến từ Thánh viện.

Đợi mãi cho đến khi trên không trung đột nhiên xuất hiện ba người. Lập tức khu vực bên dưới nhộn nhịp hẳn lên, nhao nhao phóng tầm mắt hướng về ba nhân vật kia. Trong ba người có hai nam một nữ, bao gồm một vị lão già râu tóc bạc phơ, thần sắc uy nghiêm, một nam nhân độ tuổi trung niên gương mặt cương nghị, còn lại là một thiếu phụ có diện mạo khá xinh đẹp.

Không khí vốn đang huyền ảo nhưng trước sự xuất hiện của ba người trên liền lập tức im ắng, không một ai dám lớn tiếng hò hét nữa.

Đứng gần Phạm Văn Long, một kẻ sau khi nhìn lên trời, vội quay sang vỗ vai người bạn đứng bên cạnh nhẹ giọng hỏi:

- Người có biết họ là ai không?

Kẻ kia dường như hiểu biết rộng hơn, ánh mắt rạo rức nhìn lên, mấp máy môi thì thào nói:

- Đồ ngu! Người không thấy họ lẳng không đó sao, tất cả ba người đều là cường giả Vương cấp trở lên.

Tên còn lại vội cầm như hến, thần sắc trở lên sùng bái.

Vương cấp – cảnh giới tu luyện khiến bao người mơ tưởng, khi đạt đến cấp độ này tự nhiên sẽ có những linh ngộ phi thường, mà lẳng không phi hành là một trong số đó. Hít một ngụm khí lạnh, Phạm Văn Long vội phóng cảm ứng lên trên ba người, nhưng với cảnh giới Nhân vực cấp 6 quá

bé nhỏ của hắn, chỉ mơ màng nhận thấy xung quanh cơ thể họ tản ra một cố linh khí mờ ảo, không thể tiến tới dò xét.

Đó là cảnh giới Vương cấp ư? Thật đáng để ngưỡng mộ!

Lần đầu được nhìn cảnh tượng ngoạn mục như vậy nên Phạm Văn Long khá kích động.

“Nhất định một ngày nào đó ta sẽ mạnh mẽ vượt qua họ!”

Là tiêu điểm của hàng vạn ánh mắt, ba người kia không hề biểu lộ chút cảm xúc, quay qua trao đổi với nhau chuyện gì đó rồi vị nam nhân độ tuổi trung niên quay xuống nhìn đám thí sinh cất giọng sang sảng nói:

- Xin chào! Ta là Quang Anh, còn đây là Hồ Diệu Linh tiên tử. Chúng ta đều là giảng viên của Thánh viện.

Hắn đưa tay chỉ về phía thiếu phụ giới thiệu, cuối cùng hướng qua vị lão già tóc bạc, cung kính nói:

- Còn đây là Lê Châu trưởng lão! Hôm nay đích thân người sẽ phụ trách việc chiêu sinh tại nơi này. Tất cả các người hãy cố gắng biểu hiện cho tốt! Bây giờ nghe kỹ đây, hình thức chiêu sinh được tiến hành như sau: Ở khu vực này hiện có hơn một vạn thí sinh, sẽ được chia thành 8 cửa tính theo Càn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn. Như vậy mỗi cửa sẽ có khoảng ba ngàn người. Cứ theo thứ tự mỗi lượt sẽ có 8 người bước lên đài dự thi.

Hắn chỉ tay về phía đài cao nơi trung tâm, ngừng một chút nói tiếp:

- Đầu tiên sẽ dành cho hệ Đấu sĩ thi trước. Nếu xui xẻo thất bại có thể chờ đợi để tham dự kỳ thi của hệ Pháp sư. Nếu vẫn không được chọn phải lập tức quay về ngoại viện tu luyện, còn đối với các cựu học viên nếu vẫn

thất bại hãy mau chóng thu xếp hành trang rời khỏi đây ngay, không được chậm trễ.

Lời hăn nói ẩn chứa linh lực hùng hồn, dù đứng ở bất cứ vị trí nào cũng đều nghe rất rõ ràng. Bầu không khí cực kỳ im ắng, người nào người nấy đều cố dỏng tai lắng nghe không dám bỏ sót từ nào.

Đám người Lê Châu trưởng lão bay về phía đài cao, tiến đến ngồi trên ba chiếc ghế được chuẩn bị sẵn. Lấy Lê Châu trưởng lão làm trung tâm, hai người Quang Anh và Hồ Diệu Linh phân thành trái phải mỗi vị một bên.

Sau một hồi chuông ngân vang như sấm động, lần lượt các thí sinh đăng ký bước lên đài dự thi.

Hiện tại là bài thi dành cho hệ Đấu sĩ nên thử thách Thánh viện đặt ra chính là kiểm tra sức mạnh và phòng ngự của mỗi thí sinh.

Cụ thể đặt giữa đài cao xuất hiện một chiếc trống cực lớn, đặc biệt trên bề mặt trống nổi lên một đồ hình phức tạp, khó hiểu. Thí sinh chỉ cần dùng hết sức mạnh đánh vào mặt trống, ngay tức khắc trên đó sẽ hiện ra một con số, 100 điểm trở lên được tính là vượt qua. Còn kiểm tra phòng ngự đơn giản hơn, một tấm thảm rộng hơn một trượng được trải dài trên mặt đất, trên mặt thảm vẽ một đồ án mô phỏng theo hình lưỡng nghi bát quái, thí sinh đứng trên tấm thảm càng lâu thì năng lực phòng ngự được đánh giá càng cao, tối thiểu cần duy trì mười lần hô hấp.

Nhìn có vẻ đơn giản nhưng sau mười lượt thi đầu không ngờ chỉ duy nhất một người miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Lại thêm mười lượt khác lần lượt đi lên, tám mươi người nhưng không ngờ chỉ thêm hai thí sinh vượt qua, hiện tại số điểm cao nhất hiện trên mặt trống thuộc về người đầu tiên 106 điểm.

Kiểm tra diễn ra rất chóng vánh, hơn ba canh giờ sau, số lượng thì sinh đã vơi quá nửa song không ngờ chưa đến bảy mươi người đạt đủ tiêu chuẩn vào Thánh viện. Vậy nhưng cả ba vị giám khảo đều chưa tỏ thái độ gì, bởi họ tin rằng những kẻ mạnh thường ẩn giấu phía sau, con số ban đầu chưa nói lên điều gì cả.

Ngồi trên ghế, vị trưởng lão tên Lê Châu hai mắt khép hờ giống như đang ngủ, dường như mọi diễn biến của cuộc thi không đáng để lão bận tâm.

Ở một góc xa, Phạm Văn Long nhìn đám người đi đi lại lại khiến tâm thần hơi nôn nóng bất an, hẳn cảm nhận thực lực bọn họ không hề thấp, đều đạt Nhân vực cấp 9, cấp 10 đổ lên, thế nhưng tỉ lệ thành công chưa đến một thành.

Hơn nữa muốn vượt qua cần phải đạt đủ điều kiện của cả hai bài kiểm tra, nếu một trong số đó thất bại coi như bị loại tư cách dự thi.

Phạm Văn Long vội truyền âm liên lạc với lão Kim:

- Lão Kim, người xem ta có thể vượt qua được hay không? Chiếc trống và tấm thảm kia lần đầu tiên ta nhìn thấy.

Lập tức, tiếng lão Kim mang vẻ lười biếng đáp:

- Đó chính là những thứ do Linh cụ sư sáng chế, dùng để kiểm tra tiềm lực thí sinh. Người đừng coi thường chiếc trống đó, dù sơ giai Vương cấp muốn phá hủy cũng không phải dễ dàng đâu. Theo ta cảm nhận dù Nhân vực cấp 9, cấp 10 muốn đạt 100 điểm cũng rất khó, nhất định phải có bản lĩnh thực sự. Còn cái tấm thảm kia khi người tiến vào lập tức sẽ sinh ra lực hút cực lớn, muốn đứng vững trong đó rất khó khăn đấy. Phóng mắt hơn vạn người ở đây phỏng chừng chỉ được hơn trăm kẻ vượt qua thôi.

Nghe lão Kim giải thích, Phạm Văn Long há hốc mồm, nói như vậy chẳng phải bảo hãn không có cơ hội ư? Như nhìn thấu suy nghĩ trong đầu hãn, lão Kim lại nói:

- Người chưa hãn đã hết cơ hội đâu, tuy người mới chỉ ở Nhân vực cấp 6 nhưng đã luyện thành công cảnh giới đầu tiên của Đại Việt Linh Quyết, xét thực lực không kém so với cấp 8, nếu dùng hết sức tung ra một đòn chắc cũng có chút hi vọng. Tuy nói cần đủ 100 nhưng nếu biểu hiện xuất sắc tất nhiên sẽ được ba tên giám khảo kia chú ý. Mà ta cũng chỉ phỏng đoán thôi, kết quả thế nào thật quá khó nói.

Luyện thuyên một hồi rồi cuộc chẳng thấy lão đưa ra được ý kiến gì hay ho. Vẫn có phần lo lắng nhưng Phạm Văn Long vẫn đặt lòng tin vào bản thân. Tình huống xấu nhất là bị loại nhưng hãn còn cơ hội hai năm sau nữa, tin rằng bằng ấy thời gian thực lực sẽ cao hơn bây giờ rất nhiều, không cần quá bận tâm, suy tính trước sau như thế này.

Đang trầm tư, bỗng đám người xung quanh đài đột nhiên náo loạn, âm thanh kinh hô vang khắp mọi nơi:

- Cái gì? Người kia đánh được 168 điểm ư?

- Hãn là quái vật nào vậy?

- Mấy năm trước, nghe nói một tên sơ giai Linh cấp đánh trống đạt 182 điểm, vậy tên trên đài kia xem chừng đã ở Nhân vực 15, thật đáng sợ!!!

- Ta xem tuy hãn sở hữu lực tấn công khủng bố nhưng phòng ngự chưa biết thế nào.

- Ta biết hãn, hãn tên là Trần Công Minh.

- ...

Những tiếng ồn ào bán tán vào ra không ngớt, bao ánh mắt hướng về kẻ trên đài, hâm mộ có, kinh sợ có và ghen tị càng chiếm nhiều hơn. Chỉ một lát, sự bùng nổ lại vang lên, không ngờ kẻ kia có thể đứng trong trận đồ vừa vắn mười tám nhịp hô hấp.

Phạm Văn Long nheo mắt nhìn, dần cảm thấy áp lực ngày một nặng nề hơn.

Quả đúng như dự đoán, càng về sau những nhân vật lợi hại xuất hiện càng nhiều. Sau tên Trần Công Minh kia, xuất hiện thêm không ít những kẻ khác khiến mọi người kinh hãi. Có một tên biến thái đạt 208 điểm đánh trống và hai mươi ba nhịp hô hấp đứng trong trận đồ, khiến toàn thể rúng động. Hiển nhiên hắn đã đạt đến Linh cấp, có khả năng là trung giai Linh cấp.

Núi cao còn núi khác cao hơn!!!

Số lượng thí sinh cứ thế vơi dần, hiện chưa dự thi còn khoảng một ngàn người. Đứng dưới tán cây, Phạm Văn Long ưỡn thẳng lưng, phúi lớp bụi vương trên áo, hần tiến bước về phía đài cao.

Mọi người vốn không chú ý đến nhưng khi thân ảnh hần tiếp cận bậc thang định từ cửa Khám đi lên, bỗng một tiếng kinh hô cất lên:

- Há? Không phải ta hoa mắt chứ? Một đứa Nhân vực cấp 6 cũng định lên đài dự thi sao? Hahaha...

Hắn vừa cất tiếng liền thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Lập tức, cả ngàn con mắt phóng vút về phía Phạm Văn Long, khi nhìn rõ tu vi của hắn ai nấy phá lên cười hô hố như đang bắt gặp một trò vui.

Giữa tiếng xì xèo bán tán bên tai, Phạm Văn Long vẫn bình tĩnh bước lên.

Đứng trên đài cao, mái tóc người thiếu niên phất phơ bay trong gió, gương mặt anh tuấn, tiêu sái vô cùng khiến một vài thiếu nữ đỏ mặt, vội vàng quay đi.

Vị giám khảo Quang Anh liếc nhìn đã nhận ra cảnh giới của Phạm Văn Long, tuy hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh biến mất, hỏi:

- Người là Phạm Văn Long?

Phạm Văn Long gật đầu bình thản đáp:

- Tiền bối, ta là Phạm Văn Long! Xin được dự thi!!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thánh Viện Chiêu Sinh (2)

Không thể tưởng tượng, chẳng kẻ nào dám tin vào lỗ tai mình.

Càng về giai đoạn cuối cuộc thi, càng phát sinh nhiều tình huống bất ngờ, khiến ai nấy mắt tròn mắt dẹt, chăm chú quan sát mọi động tĩnh.

- Ta nghe lầm không? Hãn nói muốn dự thi? Một kẻ Nhân vực cấp 6???

- Không sai! Kẻ này quá ngông cuồng rồi!

- Đúng là một vở kịch khôi hài nhất ta từng được xem, hắc hắc...

Một gã thí sinh gái đầu thắc mắc:

- Hãn mới có Nhân vực cấp 6 tại sao xuất hiện ở đây được nhỉ?

- Chắc hãn cố tình trà trộn vào!

- Ta thấy chưa hãn.

Một kẻ khác liền ứng tiếng trả lời.

Sự chấn động bởi kết quả cao ngất ngưỡng của mấy tên quái vật trước đó, nếu so với việc một tên Nhân vực cấp 6 lên đài xin dự thi xem ra chẳng thấm tháy vào đâu.

Với mấy tên quái vật kia, khoảng cách chênh lệch quá xa, khiến đám thí sinh chỉ dám đứng dưới trông lên, hâm mộ có, ganh tị có, không mấy ai dám bàn ra tán vào. Nhưng còn tên thiếu niên này thì khác, hãn mới chỉ ở

cảnh giới Nhân vực cấp 6 mà dám thốt lời ngông cuồng, nên chẳng ai kiêng dè gì cả, nhảy dựng lên như đĩa phải vôi, chửi bới thậm tệ. Còn có nhiều kẻ vốn đang phấn uất vì kết quả của bản thân, liền lấy đầu Phạm Văn Long làm nơi trút giận, thốt lên bao lời cay nghiệt, độc ác.

Cảm giác chà đạp lên kẻ khác thật thống khoái!!!

Lẫn trong đám đông, một gã đứng gần đài nhìn lên, chăm chú quan sát người thiếu niên, khẽ nhăn trán lẩm bẩm:

- Cái tên này, hình như ta đã nghe qua ở đâu rồi?

Vài giây sau, hần vôi hét thất thanh:

- Phạm Văn Long! Chính là hần rồi!!!

Một vài người đứng gần liền khẩn trương chạy đến nghe ngóng. Gã kia thấy nhiều người bu xung quanh liền vênh mặt nói:

- Đám các người vốn không phải học viên Thánh viện nên sự kiện chấn động xảy ra gần đây dĩ nhiên không ai hay.

Hần vốn là học viên ngoại viện, cảnh giới mới đạt Nhân vực cấp 9, thuộc hàng thấp cổ bé họng, ngày thường không ai thèm để mắt, nay bỗng trở thành tâm điểm chú ý thì trong lòng đắc chí, hãnh diện mười phần.

- Khoảng nửa năm trước, Thánh viện tổ chức nghi lễ tế thần, triệu tập tất cả các học viên nội và ngoại viện về đại quảng trường. Nghi lễ mới diễn ra được một lát, đột nhiên trên không trung xuất hiện một vòng xoáy cực lớn, chưa ai kịp hiểu đầu đuôi sự việc bỗng ngay bên trong vòng xoáy vọt ra một người. Các giáo viên, viện trưởng cho đến trưởng lão trong Thánh viện biến sắc, vôi vàng bay đến xem xét. Nhưng chưa kịp hành động thì vòng xoáy nháy mắt đã tan biến, bỏ lại một thiếu niên nằm bất tỉnh trên mặt đất. Lúc đó ta đứng gần nên quan sát rất kỹ, trông thấy kẻ đó toàn thân đầy

máu, hôn mê bất tỉnh tại dương trường, coi bộ bị trọng thương cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn ngừng chút, nhấp một ngụm nước bọt rồi vung tay nói tiếp:

- Ngay lúc ấy, Lê Châu trưởng lão liền ra lệnh mang hắn nào nội điện để kiểm tra, sau đó không thấy tin tức gì truyền ra ngoài. Vài ngày sau, bỗng nghe nói đích thân Lê Châu trưởng lão đưa hắn tới một khu ở ngoại viện, hình như lúc ấy hắn vẫn chưa tỉnh lại. Chuyện này từ đó cũng lắng xuống, không còn ai nhắc đến nữa. À, mà ta nhớ y phục của hắn lúc rơi xuống nhìn vô cùng lạ lùng, ta đoán chắc hắn là người từ hành tinh khác đến.

Kể xong, hắn đắc ý cười ha hả, cảm thấy khả năng diễn giải của mình quá cao minh.

Bỗng một tiếng hừ lạnh cắt ngang:

- Hừ! Linh Chiêu Tinh rộng lớn vô biên, chủng tộc kỳ dị nào lại không có. Người vốn dĩ chỉ là tên Nhân vực cấp 9 nhỏ nhoi, ếch ngồi đáy giếng mà dám lên tiếng phán xét?

Đám đông đưa mắt nhìn lại, không ngờ chính là tên Trần Công Minh, ban nãy trên đài hắn gây tiếng vang khá lớn nên có nhiều người nhận ra. Gã học viên ngoại viện đang huyênh hoang bỗng bị tạt ngay gáo nước vào mặt, ùng ùng nổi giận, muốn tung một đấm vào cái mõm chó kia, nhưng đến lúc nhìn rõ mặt mũi và cảnh giới đối phương thì lông tóc dựng đứng lên, miệng ngậm tăm không dám hó hé nữa.

Trần Công Minh vốn là một thí sinh nổi bật trong cuộc thi, khi ở gia tộc uy danh cực thịnh, già trẻ lớn bé đều coi hắn như bảo bối. Ban nãy lên đài cũng đạt được kết quả cực cao khiến người người ngưỡng mộ. Nhưng hắn chưa kịp tận hưởng vinh quang ấy đã bị mấy kẻ siêu việt khác cướp

mất, thế nên trong lòng bức tức khó chịu, chưa tìm được chỗ xả, xui xẻo cho gã học viên kia bị giận cá chém thớt.

- Còn chuyện gì nữa không?

Trần Công Minh nheo mắt hỏi đối phương, không hiểu sao gã thiếu niên trên đài kia gây cho hắn một tia áp bức khó hiểu.

Gã học viên lần này không dám hùng hổ nữa, ngoan ngoãn như thỏ con nói:

- Ta vốn không chung ngoại viện với hắn nên diễn biến cụ thể ra sao không rõ ràng lắm.

Ngập ngừng một thoáng, hắn ấp úng nói tiếp:

- Tuy nhiên tháng trước có nhận một tin tức bên đó truyền sang, một kẻ với thực lực Nhân vực cấp 5 đã đánh bại một gã Nhân vực cấp 7. Ta vốn quen một vài người bạn bên đó nên tò mò chạy qua nghe ngóng, mới biết tên hắn là Phạm Văn Long, người nửa năm trước xuất hiện tại quảng trường Thánh viện.

Nghe xong câu chuyện, bất giác ai nấy đều ngoái đầu hướng đến đài cao, thần sắc tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Phạm Văn Long hiển nhiên không biết mình vô tình đã trở thành đề tài bàn tán của đám thí sinh bên dưới.

Lúc này, đứng trước mặt chính là vị giám khảo Quang Anh, lão tò mò đánh giá người thiếu niên trước mặt. Diện mạo có phần tuấn tú nhưng cảnh giới tu luyện quá thấp, không đủ tiêu chuẩn dự thi vào Thánh viện.

Nhưng cái tên Phạm Văn Long lão đã từng nghe đến, mà hình như còn có quan hệ với trưởng lão Lê Châu. Trong đầu hiện lên suy đoán, các năm

trước vốn chỉ cần hai giảng viên Thánh viện phụ trách công việc chiêu sinh, đột nhiên năm nay khu của hãn lại xuất hiện một vị trưởng lão, nhiều khả năng liên quan đến gã thiếu niên này.

Ai biết được thâm ý của Thánh viện ra sao, hãn không dám phỏng đoán bậy bạ, vội đưa mắt về phía Lê Châu trưởng lão.

Khuôn mặt Lê Châu trưởng lão hơi hồng lên, phóng cảm ứng nhìn về phía Phạm Văn Long như xem xét gì đó. Một lát, khuôn mặt lão giãn ra, nhìn Quang Anh khẽ mấp máy môi.

Chẳng biết truyền đạt những gì, chỉ thấy Quang Anh cung kính vâng dạ, liền đó quay sang nói với Phạm Văn Long:

- Được rồi! Vậy người hãy tiến lên kiểm tra thử xem.

Nói đoạn, hãn vung tay chỉ về trung tâm, cất bước đi trước dẫn Phạm Văn Long theo.

Phía bên dưới, đám thí sinh ngơ ngác, mặt đại ra chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Tại sao Thánh viện lại cho phép một kẻ Nhân vực cấp 6 dự thi?

Không phải có quy định chỉ Nhân vực cấp 9 mới đủ tư cách sao?

Nhìn thái độ khác lạ của vị giám khảo Quang Anh, một số kẻ tinh ý thầm đoán gã thiếu niên kia có khả năng quan hệ đặc biệt với Thánh viện, lại hận bản thân không sớm tranh thủ giao hảo với hãn, biết đâu thu được không ít chỗ tốt.

Mọi người xôn xao bàn tán, dù ủng hộ hay phản đối song không ai dám quá phận, đứng trên đài là một vị trưởng lão Thánh viện, mọi chuyện đâu đến lượt bọn chúng ý kiến.

Ở một đám đông khác thấp thoáng thân ảnh một cô gái, mái tóc búi hai bên, khuôn mặt tròn tròn, mục quang đầy vẻ oán độc hướng về đài cao. Cô gái này chính là Thanh Hằng, mới đây nàng ta đã trải qua kiểm tra, không ngờ kết cục vẫn như hai năm trước. Điểm số sức mạnh vượt qua 100, đạt 103 nhưng về phòng ngự mới duy trì tới nhịp hô hấp thứ chín đã chịu không nổi, bị hất văng ra ngoài. Còn cơ hội cuối cùng ở phần kiểm tra dành cho hệ Pháp sư, nhưng xem ra hi vọng rất mong manh. Thế nên khi thấy Phạm Văn Long lên đài dự thi, sự ganh ghét trong lòng lại bùng lên, ngầm nguyện rửa hận thất bại, để xem lúc đó hắn còn giữ được bộ dáng đặc ý nữa hay chẳng?

Trái ngược với cảnh tượng ồn ào huyên náo bên dưới, Phạm Văn Long bình tĩnh bước từng bước lại gần chiếc trống.

Cách trống khoảng một sải tay, hắn dừng lại, hít thở một hơi thật sâu, điều chỉnh cơ thể về trạng thái tốt nhất.

Dưới sự trông chờ của hàng vạn con người, hắn bình tĩnh đưa tay lên.

Ngay tại đan điền, một nguồn chân linh khí sung mãn được vận chuyển theo quỹ đạo kỳ dị của Đại Việt Linh Quyết cấp tốc dồn về cánh tay.

Đến cực hạn, Phạm Văn Long vươn tay, một quyền dứt khoát nện thẳng vào mặt trống.

BÙNG!!!

Một âm thanh chói chúa vang lên...

Phía dưới, Thanh Hằng nghe tiếng trống trái tim muốn nhảy vọt ra ngoài, âm thanh ấy cường độ nghe ra không thua kém nàng bao nhiêu cả.

Biển người tĩnh lặng như nước, hồi hộp dõi nhìn kết quả.

Ngay trên mặt trống, chỉ sau tích tắc các con số đã hiện ra.

Điểm số biến hóa từ 1 đến 10, 20, 25, 30... cho đến 60 vẫn không ngừng biến đổi. Nháy mắt đã vượt qua 70, đến con số 80 tốc độ hơi chậm lại đôi chút, tưởng như sắp chạm đến cực hạn, nhưng vù một cái nhanh chóng vượt qua 80, tiếp tục tăng lên.

84...

85...

89...

...

Chẳng lẽ hẳn vượt qua được 100 điểm ư?

Không một ai dám thở mạnh, số điểm trên hiện đã vượt qua rất nhiều thí sinh ở đây rồi.

Có thể thành công chăng?

Lê Châu trưởng lão bộ dáng lười biếng vốn không quan tâm đến kết quả cuộc thi, cũng bị thu hút nheo mắt nhìn về phía trung tâm đài.

Cuối cùng, một con số sáng rực hiện lên.

96!!!

Không gian chết lặng như tờ, chẳng một ai ngu ngốc đứng ra cười nhạo người thiếu niên kia nữa.

Chuyện này quá khó tin!!!

Nhân vực cấp 6 dù sở hữu bản lĩnh kinh người, nhưng cao lắm cũng chỉ nằm trong khoảng 70 đến 80 điểm mà thôi. Tại sao tên kia nhận được

điểm số cao khủng khiếp như vậy?

Kết quả 96 điểm tuy chưa đạt được tiêu chuẩn vào Thánh viện nhưng thực lực của hắn khiến ai nấy đều thất sắc, kinh hãi.

Mới chỉ Nhận vực cấp 6 đã đạt 96 điểm, nếu đợi hắn đạt đến cấp 9 sẽ khủng bố đến mức nào?

Người này cực kỳ siêu việt, trong tương lai rất có thể sẽ chiếm một vị trí trong hàng ngũ thập đại cường giả Linh Chiếu Tinh!!!

Đó là nhận định chung của đông đảo thí sinh.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Dị Biến

Chín mươi sáu!!!

Phạm Văn Long ngẩn ngơ nhìn con số trên, thân hình hẫ phảng phất như một cây trường thương dựng thẳng đứng giữa đài cao, không chút lay động.

Thất bại rồi sao?

Chỉ cần thêm một chút nữa thôi hẳn đã đạt tiêu chuẩn của Thánh viện.

Thất bại trong gang tấc khiến hẳn không cam tâm. Một quyền kia nhìn bề ngoài rất đơn giản nhưng kỳ thực Phạm Văn Long đã dốc hết vốn liếng của bản thân vào đó.

Bất giác, hẳn khẽ thở dài nuối tiếc, không còn giữ được bộ dáng bình tĩnh vốn có.

- Nhóc con! Đừng buồn nữa, biểu hiện của ngươi quá xuất sắc rồi. Dù không vào được Thánh viện vẫn còn có ta đây, cái Thánh viện này trong mắt ta cũng chỉ như túp lều rách thôi. Ngươi hiểu chưa?

Một giọng nói hiền hòa, nhẹ nhàng vang lên trong đầu Phạm Văn Long. Hẳn khẽ gượng cười, biết rằng lão Kim cố tình động viên mình, liền truyền âm đáp:

- Ta không sao đâu! Thất bại này chưa đủ để quật ngã ta, chỉ có điều trong lòng không vui nên mới biểu hiện như vậy. Đã làm người lo lắng rồi.

Nghe hẳn giải thích lão Kim yên tâm hơn, vội khuyên:

- Chưa hẳn hết cơ hội đâu, còn hạng mục dành cho Pháp sư nữa mà, biết đâu chừng người lại sở hữu linh mạch hạng ưu việt nào đó. Bên kia có một tên Thánh cấp, hiện ta không tiện trao đổi nhiều, sợ hẳn sẽ phát giác ra sự tồn tại của ta, tạm thời người hãy gạt cái kết quả chó má kia qua một bên, đừng quan tâm gì hết.

Phạm Văn Long giật thót mình, mục quang di động hướng về vị lão giả ngồi cách đó không xa, đích thực là Lê Châu trưởng lão. Không ngờ lão già trong bộ dáng yếu ớt này là cường giả Thánh cấp.

Cảm ứng của lão khá linh mãnh, Phạm Văn Long chưa kịp có thời gian quan sát bỗng bị ánh mắt lão quét ngang khiến toàn thân tê cứng, mồ hôi chảy ròng ròng thấm đẫm vạt áo.

Quá sức khủng bố! Chỉ một ánh mắt đã ẩn chứa uy năng cường đại đến thế. Phạm Văn Long sợ hãi vội vàng quay mặt qua hướng khác, không dám thất thố nữa.

Tất cả hành động của hắn đều thu vào trong tầm mắt của Lê Châu, lão khẽ mỉm cười, không hiểu đang suy nghĩ gì.

Vị giám khảo Quang Anh nhìn điểm số hiện trên mặt trống, cất cao giọng nói:

- Người đạt 96 điểm, chưa đủ tư cách vào Thánh viện. Lui xuống đi!!!

Lão phất tay ra lệnh cho Phạm Văn Long xuống đài, đột nhiên lại nghe thanh âm của trưởng lão Lê Châu:

- Khụ khụ!!! Phạm Văn Long, người có hứng thú kiểm tra sức phòng ngự của bản thân không?

Quang Anh lấm lét quay đầu nhìn lại, tự hỏi tên thiếu niên này có gì đặc biệt khiến Lê Châu trưởng lão hứng thú đến thế.

Bước chân vừa tới cửa Khám, Phạm Văn Long khựng lại, ngạc nhiên dò hỏi:

- Ta còn có cơ hội ư?

- Ha ha, người mới đạt 96 điểm tất nhiên không đủ tiêu chuẩn vào Thánh viện.

- Vậy tại sao ta phải tiếp tục kiểm tra?

Nghe đối phương trả lời, Phạm Văn Long hơi thất vọng.

Giám khảo Quang Anh nghe hẳn đáp mà toát cả mồ hôi, đứng trước mặt vị trưởng lão kia ngay bản thân hẳn còn phải cung cung kính kính, thế mà tên nhóc này ăn nói không kiêng nể gì cả.

Lê Châu trưởng lão ý cười trên mặt càng đậm, xoa tay bảo:

- Ta chỉ tò mò muốn xem phòng ngự của người tiềm lực có mạnh mẽ như sức chiến đấu hay không thôi. Nếu người thấy phiền phức có thể từ chối.

Nhận thấy việc này không có vấn đề gì, với lại hẳn cũng muốn kiểm tra sức phòng ngự bản thân, liền chấp tay cười nói:

- Được miễn phí mà không nhận vốn không phải tính cách của ta.

Nói xong không cần ai hướng dẫn, hẳn liền rảo bước tiến nhanh về phía tấm thảm.

Đây chính là linh cụ mà lão Kim nói đó sao?

Nhìn bề ngoài tấm thảm vốn dĩ rất bình thường, chẳng có đặc điểm nào nổi bật. Nhưng Phạm Văn Long biết lần này sẽ không dễ dàng như một quyền tung ra vừa rồi.

Điều chỉnh lại nội thể, hấn bước đến, hai chân vù một cái đã tiến vào phạm vi của chiếc thảm.

Chân vừa chạm đất chưa kịp ổn định, một luồng lực đẩy cực lớn từ tấm thảm đánh thẳng lên lòng bàn chân khiến hấn mém văng ra ngoài. Đồ án hình lưỡng nghi bát quái trên tấm thảm phát ra một luồng sáng nhè nhẹ, bao bọc lấy toàn thân Phạm Văn Long.

Trong quầng sáng, Phạm Văn Long vội khẽ dịch chuyển, hai chân bắt thế thành tấn. Bên trong nội thể, đan điền bị tác động quay cuồng âm âm như sóng dữ, nguồn chân linh khí dồi dào mau chóng được điều động rút thẳng xuống hai chân, đối kháng trực tiếp với lực đẩy khủng bố kia.

Nhìn những thí sinh khác tham gia tưởng chừng đơn giản nhưng đến lượt bản thân mới biết việc trụ vững trên chiếc thảm này mười nhịp thở không phải chuyện dễ dàng như tưởng tượng.

Nói thì rườm rà nhưng từ khi hấn bước vào đến giờ tính ra mới được một nhịp hô hấp mà thôi.

Nhịp hô hấp thứ hai, lực đẩy bên dưới đột ngột tăng lên gấp đôi. Phạm Văn Long bình tĩnh, gấp gáp bổ sung linh lực kiên trì kháng cự lại.

Tạm thời, lực bài xích vẫn duy trì ở phạm vi chấp nhận của bản thân.

Đến nhịp hô hấp thứ ba, lực đẩy bành trướng tăng lên gấp đôi so với hai nhịp đầu, Phạm Văn Long toát mồ hôi, bắt đầu hấn cảm thấy áp lực lớn khiến bản thân hơi quá sức.

Lại qua một nhịp nữa, cơ thể Phạm Văn Long trở lên nặng trĩu, nguồn lực bên dưới quá mạnh mẽ, càng lúc càng tăng với tốc độ chóng vánh. Hấn không dám buông lỏng, găm nhẹ một tiếng, vất cạn linh lực vất vả chống đỡ.

Mới chỉ một thoáng thôi nhưng ở trong trạng thái này Phạm Văn Long tưởng như thời gian kéo dài vô tận.

Đến nhịp thứ năm, đột nhiên dưới chân hắn xuất hiện thêm hai luồng khí, một nóng như lửa, một lạnh như băng, cực kỳ bá đạo có khả năng ăn mòn cả linh lực.

Nhịp thở thứ năm, lực đẩy đã tăng lên gấp mười mấy lần. Ngoài hai luồng khí nóng lạnh, bốn phương hướng trước, sau, trái, phải bất ngờ có thêm bốn luồng uy áp nữa vây chặt lấy thân hình Phạm Văn Long.

Xét về phòng thủ, Phạm Văn Long vốn không mấy nổi bật. Bởi hắn lãng phí mười mấy năm sống tại Trái Đất nên gân cốt, xương tủy không dung nạp được linh khí, dẫn đến thân thể yếu nhược kém xa so với mấy kẻ đồng giai, vốn sinh ra tại Linh Chiêu Tinh.

Cảm giác thân thể bị nén lại như một quả bóng, có thể vỡ tung bất cứ lúc nào.

Thân hình Phạm Văn Long lắc lư chao đảo, biểu hiện như sắp không trụ nổi nữa. Hắn cắn chặt răng, kiên cường cố gắng chống chịu vượt qua nhịp hô hấp thứ năm.

Hiện đan điền khô cạn như sa mạc, nguồn chân linh khí đã bị hắn mạnh mẽ hấp thu sạch sẽ.

Bên kia, Lê Châu trưởng lão nhất nhất quan sát động tĩnh bên này, tỏ vẻ kinh nghi.

Hự!!!

Một vòi máu từ miệng Phạm Văn Long bắn thẳng ra ngoài, tiếng xương cốt rắc rắc vang lên giòn tan. Trong đầu, tiếng thét của lão Kim:

- Nhóc con mau buông bỏ đi, người quá yếu, trước sức ép cường đại kia sẽ khiến xương cốt vỡ nát, kinh mạch bị phá hủy đó.

Đứng bên cạnh vị giám khảo Quanh Anh chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Phạm Văn Long, thầm than kẻ này quá điên cuồng, những thí sinh khác đến bước này vội thu lại linh lực, lập tức sẽ bị phản chấn đánh văng ra khỏi trận đồ. Còn tên thiếu niên này vẫn quật cường chống chịu, nhưng nếu qua một nhịp thở nữa, nhất định sẽ bị nội thương trầm trọng, nguy cơ tàn phế. Lão quyết định nếu không có gì thay đổi, qua nhịp hô hấp thứ sáu sẽ lập tức can thiệp, kéo Phạm Văn Long trở ra.

Dưới đài, mấy kẻ từng lên đài kiểm tra nhìn thân ảnh mờ ảo trong hào quang trận đồ khẽ rùng mình. Bọn chúng khó quên được cảm giác thân thể giống như bị một ngọn núi nặng hàng vạn cân đè lên. Nếu Phạm Văn Long còn cố chấp không buông, kết cục chỉ có một, ngọc nát hương tan.

Phạm Văn Long lúc này tâm trí hoàn toàn chìm đắm trận đồ kia, hai mắt hấn đỏ rực như máu, cực kỳ đáng sợ. Xương cốt bị nén đến gãy vụn, huyết mạch vài nơi đã bị đứt đoạn, không cam lòng nhưng hẳn biết đây đã là cực hạn của bản thân. Gầm mạnh một tiếng, hẳn quyết định buông bỏ, sắp sửa thu lại tia linh lực cuối cùng quay trở về.

Nhưng đúng lúc này Bạch Mai nhẫn lại phát sinh dị biến, một nguồn linh lực bàng bạc hùng hậu chạy thẳng vào đan điền của Phạm Văn Long.

Đan điền vốn khô kiệt như hạn hán gặp mưa rào, hút đầy hút để, nháy mắt đã được bồi đắp dồi dào sung túc.

Không dừng ở đó, nguồn linh lực đó dũng mãnh chạy tứ tung mọi góc ngách trong thân thể. Vừa tiếp xúc, những chỗ xương cốt bị rạn vỡ và kinh mạch bị đứt đoạn liền được tu bổ, tái tạo mạnh mẽ.

Dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng Phạm Văn Long khẽ rên lên sung sướng. Nguồn linh lực kia hẳn vốn không cách nào điều khiển

được, đành bỏ mặc cho nó tự tung tự tác ở nội thể.

Phạm Văn Long hiểu cơ hội này cực kỳ quý báu nên không thể đánh mất. Hàm răng cắn vào môi bật cả máu, hăn cố duy trì sự tỉnh táo, đứng vững trong trận đồ.

Cứ như vậy nhịp hô hấp thứ sáu đã trôi qua nhưng người thiếu niên kia vẫn kiên cường bám trụ. Sắc mặt hăn tuy nhợt nhạt nhưng xem ra tốt hơn trước rất nhiều.

Quang Anh kinh hô quay sang nhìn Lê Châu trưởng lão, mù mịt không hiểu tại sao linh lực tên thiếu niên kia vốn khô cạn đột nhiên bùng nổ, tuôn trào dũng mãnh như thế.

Hiện tại Phạm Văn Long đang cực kỳ thống khổ, cảm giác xương cốt vỡ vụn rồi lại được mạnh mẽ tái tạo, rồi lại vỡ vụn, rồi tiếp tục tái tạo... cứ thế diễn ra. Chỉ vài hơi thở thôi nhưng quá trình trên đã diễn ra đến cả trăm lần.

Đến nhịp hô hấp thứ bảy, hăn cảm nhận dường như quá trình trên đã chấm dứt, không hề có động tĩnh gì thêm nữa.

Nhận thấy đây đã là cực hạn của bản thân, hăn không dám quá tham lam, cố gắng đứng trong trận đồ qua nhịp hô hấp thứ bảy, cảm giác đè nén khiến hăn choáng váng, lần này không dám mạo hiểm nữa, vội thu gom lại linh lực về đan điền, cắt đứt hoàn toàn sự phản kháng của bản thân.

Mất đi sự đối kháng, lập tức một nguồn lực đẩy khủng bố nhắm thẳng vào hai chân khiến thân thể Phạm Văn Long bắn vọt lên không trung như một mũi tên, vẽ thành một đường cong văng tít ra xa.

Bảy nhịp hô hấp!

Lê Châu trưởng lão khẽ gật gù, hé miệng nhàn nhạt nói:

- Được rồi, người hãy lui xuống đi.

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, theo quy định hẳn đã bị loại.

Phạm Văn Long hiện lồm cồm bò dậy, lấy tay lau vệt vệt máu trên khóe môi, chấp tay đáp:

- Đa tạ tiền bối ưu ái!

Nói xong hẳn liền xoay lưng, theo hướng quẻ Khảm bước thẳng xuống bên dưới.

Dưới đài, đám đông như mặt trước phân đôi, tự động tách ra nhường lối.

Bóng người Phạm Văn Long vừa lướt qua, một kẻ bĩu môi nói:

- Ta tưởng thế nào chứ mới có bảy nhịp thở đã chịu không nổi, coi như thực lực ngang với Nhân vực cấp 7 mà thôi.

- Ta cũng vốn tưởng phòng ngự của hẳn chí ít phải đến mười nhịp hô hấp, xem ra chỉ là may mắn thôi.

Một kẻ khác oang oang nói:

- Cái phòng ngự mỏng manh đó chỉ cần ta đánh một quyền sẽ tan nát ngay! Hắc hắc...

- Ta thấy hẳn cũng có thực lực ngang với Nhân vực cấp 8 đó.

- Cho dù là Nhân vực cấp 8, chẳng phải vẫn là yếu nhất trong số chúng ta sao, hahaha...

- Ta còn ngờ Thánh viện sẽ ưu ái cho hẳn vào chứ, ai ngờ cũng bị đuổi như một con chó. Hahaha...

Cuộc đời thế sự khôn lường, mới trước đó vài phút cả đám miệng lưỡi tung hô đủ thứ, nay thấy Phạm Văn Long rút đài liền giờ mặt ngay.

Phạm Văn Long lặng lẽ bước đi, bỏ qua những lời châm chọc phía sau...

Hình bóng hắt mang chút cô độc, lạnh lẽo...

Đột nhiên một thân ảnh lóe lên chắn ngay trước mặt. Phạm Văn Long ngược lên, nhận ra kẻ đó chính là Trần Công Minh, hắt liền tránh sang bên phải bước tiếp.

Không ngờ Trần Công Minh dường như cố ý gây chuyện, lại lóe lên xuất hiện trước mặt Phạm Văn Long.

- Vị này, có chuyện gì không?

Phạm Văn Long nhướn mày nói, cảm nhận rõ ràng tên kia đang cố tình sinh sự.

- Ta thấy người chướng mắt, muốn dạy dỗ người một chút. Được chứ?

Trần Công Minh gằn giọng nói. Không hiểu tại sao khi nhìn thấy đối phương khiến hắt rất không thỏa mái, một tia áp bức khó hình dung cứ ám ảnh, lặp đi lặp lại trong đầu. Hắt biết nếu không triệt để giải quyết vấn đề này, sợ dần dà sẽ sinh tâm ma, ảnh hưởng đến quá trình tu luyện về sau.

- Xin thứ lỗi! Hiện tại ta không thể bồi tiếp!

Phạm Văn Long từ chối thẳng thừng, cảm ứng cảnh giới tên kia sâu không thấy đáy, chứng tỏ vượt trội hơn hắt bản thân, hắt vốn không phải đối thủ.

- Hừ! Không muốn cũng phải tiếp!!!

Dứt lời, Trần Công Minh vù một cái, nện thẳng một quyền vào ngực Phạm Văn Long khiến hắn văng ra một khoảng xa, miệng hộc máu tươi. Vốn đang khó chịu trong người, giờ mới có nơi phát tiết, Trần Công Minh động thủ không nương tay.

Đám đông kinh ngạc nhìn sang, chẳng hiểu vì sao Phạm Văn Long lại đắc tội với kẻ kia.

Phạm Văn Long chật vật bò dậy, một quyền của Trần Công Minh quá mạnh, lại đánh ra bất ngờ khiến hắn không kịp phòng bị, liền bị nội thương nghiêm trọng.

- Ta có trêu chọc gì người?

Đến bây giờ hắn vẫn chưa hiểu tại sao Trần Công Minh lại nhắm vào mình.

Đáp lại, Trần Công Minh hùng hổ xông đến, cánh vờn tay ra rất nhanh, một âm thanh khô khốc vang lên.

Chát!!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nhẫn Nhịn

Vừa mới đứng lên chưa kịp trụ vững, Phạm Văn Long chợt thấy kinh phong vù vù ngay bên tai, muốn đưa tay lên đỡ nhưng căn bản tốc độ Trần Công Minh quá nhanh nên bất lực trở mặt chịu đòn.

Chát!!!

Một cái tát nảy lửa khiến Phạm Văn Long văng ra xa, sững xoài lộn trên mặt đất. Má bên phải hằn lên năm ngón tay đỏ hồng, bóng rít.

Gắng gượng đứng lên, Phạm Văn Long dường như quên đi cảm giác đau đớn, trong lòng chỉ còn nổi phần hận âm âm dâng cao như sóng dữ.

Không hiểu nguyên nhân do đâu mà gã Trần Công Minh lại xuống tay tàn nhẫn, rõ ràng đây vốn là lần đầu hấn gặp gỡ đối phương.

Phạm Văn Long muốn đánh, muốn phản kháng nhưng không thể, bởi khoảng cách giữa hai người quá xa. Ngay cả đối phương ra chiêu ngang dọc thế nào còn không kịp quan sát, thử hỏi lấy gì chống lại đây? Trần Công Minh mới đơn giản tung hai đòn đã khiến hấn thảm bại thế này, nếu dùng đến thực lực chân chính sợ rằng chỉ cần một chiêu thôi cũng dư sức lấy mạng hấn rồi.

Mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Phạm Văn Long có cảm giác bất lực đến như vậy.

Dù đau đớn nhưng hấn không cam chịu, vẫn kiên cường đứng lên, mạnh mẽ nhìn thẳng vào tên khốn kiếp kia. Ánh mắt của hấn âm trầm lạnh lẽo, phảng phất sát khí kinh người.

Trần Công Minh trong lòng vốn đã dụi đi rất nhiều, đối diện cái nhìn ngang ngạnh kia, hỏa khí lại bùng lên.

Chát!!!

Lại thêm một cái tát như nẩy lửa giáng thẳng vào mặt Phạm Văn Long. Lần này, linh lực Trần Công Minh phóng ra cường hãn hơn gấp mấy lần, khiến Phạm Văn Long bắn bổng lên không trung, rồi rơi bịch xuống, nằm im không nhúc nhích.

- Hừ! Lần sau thấy ta nhớ lăn sang một bên, nếu không sẽ chẳng có kết cục nhẹ nhàng như hôm nay đâu! Nhớ cho kỹ!!!

Trần Công Minh hành hạ đối phương một hồi trong lòng cảm thấy thỏa mái, để lại vài câu hăm dọa rồi vung tay bỏ đi.

Đám người xung quanh thăm than Phạm Văn Long quá xui xẻo, đừng ai không đừng, lại đúng phải tên quái vật kia. Nhìn tính khí hãn xem chừng chỉ cần một hai câu không hợp sẽ động tay động chân ngay.

Màn kịch kết thúc chóng vánh, mọi người hơi tiếc rẻ, chỉ trò bàn tán vài câu rồi lảng dần, bỏ mặc Phạm Văn Long đang nằm lê lết trên mặt đất.

Cái tát khiến Phạm Văn Long muốn nổ đom đóm, đầu óc choáng váng, một lát mới dần tỉnh táo trở lại. Thân hình hãn khê động, gắng gượng đứng lên, tách khỏi đám đông, chậm chậm di chuyển ra phía bên ngoài.

Đi một đoạn khá xa, xuất hiện trước mắt một con suối nhỏ, Phạm Văn Long vội lê bước đến gần, ngồi xuống vươn tay vốc một ngụm nước đưa lên miệng uống ừng ực.

Cảm giác mát lạnh từ miệng qua cổ họng rồi chảy thẳng xuống phế phổi khiến toàn thân thư thái, dễ chịu. Phạm Văn Long thả lỏng cơ thể, nằm lăn trên bãi cỏ, ngửa mặt nhìn trời.

- Nhóc con, không sao chứ?

Giọng lão Kim quan tâm, truyền âm hỏi.

Phạm Văn Long đưa tay sờ vết thương trên má, thì thào:

- Ta không sao!

Lão Kim có vẻ lo lắng, nói tiếp:

- Người thấy đấy, ở thế giới này cường giả vi tôn, kẻ mạnh hiếp đáp người yếu, nếu không có thực lực, chẳng khác gì con vật bị người khác đè đầu cưỡi cổ. Thằng nhóc Trần Công Minh đích thực đang ở Nhân vực cấp 15, tốt hơn hết người nên tránh xa hắn một chút, kéo rước họa vào thân.

Nghe lời khuyên của lão Kim, Phạm Văn Long nghiêm túc đáp:

- Tên khốn đó quá mạnh! Hiện ta không phải đối thủ, tạm thời sẽ nhẫn nhịn, một khi đủ thực lực nhất định ta phải đòi lại món nợ này cả vốn lẫn lời.

“Quân tử báo thù mười năm chưa muộn”, đạo lý đó Phạm Văn Long hiểu rõ. Hiện tại cứ để cho tên khốn Trần Công Minh vui vẻ một đoạn thời gian, sau này sẽ tìm cách thu thập hắn.

Phạm Văn Long vốn là người ân oán phân minh, ai tốt với hắn, hắn sẽ dùng chân thành đáp lại, còn những ai chà đạp, khinh rẻ hắn nhất định sẽ phải trả giá.

Ngày xưa khi còn ở trong Bạch bang, địa vị của Phạm Văn Long cực cao, được muôn người ngưỡng mộ, kính nể, thế nhưng vừa mới đặt chân lên Linh Chiếu Tinh chưa đầy nửa năm, đã bị hết người này tới kẻ khác khinh mạn, hiếp đáp. Không hiểu nếu các anh em Bạch bang nhìn thấy bộ dáng chật vật, thảm thương của hắn lúc này sẽ có cảm giác ra sao?

Phạm Văn Long trầm ngâm suy ngẫm, thực sự hẫng đàng rất cô đơn, rất mệt mỏi.

Hẫng nhớ gia đình, nhớ cha mẹ, nhớ các anh em từng kề vai sát cánh, vào sinh ra tử...

...

Sốc lại tinh thần, Phạm Văn Long khẽ truyền âm trò chuyện với lão Kim:

- Người có biết vì sao tên điên đó lại nhắm vào ta không?

- Ha hả... Cần gì lý do, ở Trái Đất chẳng phải các người vẫn thường có thói quen “nhìn ngứa mắt thì đánh” đó sao? Có lẽ tên kia xem người không vừa mắt nên tiện tay trút giận đó thôi.

Hóa ra ở thế giới nào cũng luôn có dạng người không biết tốt xấu như vậy. Phạm Văn Long dở khóc dở cười, nếu đúng theo lời lão Kim thì hẫng quả thực quá xui xẻo, vô tình gặp ngay một con chó điên.

Lão Kim nói thêm:

- May mà người có Bạch Mai nhẫn hộ thân, đổi là người khác có lẽ phải nằm giường cả tháng rồi. Hiện tại chưa đến mức nghiêm trọng, nghỉ ngơi vài ngày chắc hẫng sẽ mau chóng hồi phục thôi.

Nghe lão Kim nhắc đến Bạch Mai nhẫn Phạm Văn Long mới bừng tỉnh, thầm nghĩ nếu là trước khi lên đài mà ăn một quyền với hai cái tát bá đạo vừa rồi, phỏng chừng cái mạng nhỏ của hẫng xem như khó giữ được.

Nhân tiện câu chuyện, Phạm Văn Long liền truyền âm, thuật lại diễn biến mới xảy ra trong cơ thể. Nghe xong, lão Kim mừng rỡ nói:

- Ha ha, nhóc con người thật tốt số, vốn điều ta lo lắng nhất chính là thân thể yếu nhược của người, nhưng xem ra bây giờ đã được Bạch Mai nhãn giải quyết rồi. Người cố gắng tu luyện Đại Việt Linh quyết lên tầng thứ hai đi, sẽ có bất ngờ đó.

- Có gì bất ngờ?

Phạm Văn Long hai mắt sáng lên tò mò hỏi, nhưng lão Kim im re, không thèm trả lời làm hấn bực bội, thậm chí cái lão già chết tiệt, mồm lì rồi lại không nói gì khiến người khác khó chịu.

Nhưng Phạm Văn Long chẳng thèm chấp nhất với lão vì còn chuyện khác quan trọng hơn cần xử lý, liền bật người dậy rồi khoanh chân ngồi xuống.

Trong nội thể, chẳng ngờ cú đâm đầu tiên của Trần Công Minh làm Phạm Văn Long gãy mất ba cái xương sườn, may mà có Bạch Mai nhãn tự động chữa trị, nhưng với dạng vết thương trầm trọng như thế này, tốc độ hồi phục rất chậm chạp.

Mặt khác, kỳ kinh bát mạch hiện được mở rộng gấp đôi so với trước khiến Phạm Văn Long rất đổi vui mừng, vội vận thử một vòng Đại Việt Linh Quyết, không ngờ tốc độ hấp thu và số lượng linh khí đã tăng đáng kể.

Kiểm tra kỹ lưỡng thân thể thêm một lần nữa thấy không có gì đáng ngại, Phạm Văn Long khẽ thở phào một hơi.

Nhưng vừa tiến đến đan điền, chợt hấn nhíu mày, bởi thấy có một vật thể không biết xuất hiện từ khi nào, đang trôi nổi trong khí hải, kích thước nhỏ xíu, phải tinh ý lắm mới nhìn rõ.

Khí hải vốn là một bộ phận ở hạ đan điền, đây là một vị trí cực kỳ quan trọng, công dụng như cái bể chứa chân linh khí của người tu luyện.

Không hiểu thứ kia là cái gì? Tại sao lại xuất hiện trong khí hải của hắn?

Phạm Văn Long vội tỉ mỉ dò xét, song mãi vẫn không có câu trả lời. Trong đầu tự nhủ có lẽ hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, dẫn đến đan điền bị rối loạn nên phát sinh dị trạng trên. Tạm thời cứ để đó, có thời gian sẽ tìm hiểu sau.

Khoảng vài canh giờ sau, nhận thấy cơ thể đã phục hồi phần nào, Phạm Văn Long đứng dậy vận người vài cái, miệng lẩm bẩm:

- Giờ này nhất định đã kết thúc phần thi dành cho Đấu sĩ rồi, ta cũng nên quay lại thôi.

Hắn men theo đường cũ trở về, xa xa chưa kịp lại gần, bất chợt nghe thấy một giọng nói sang sảng:

- Tên kia không ngờ sở hữu Địa linh mạch thượng phẩm, thật đáng ngưỡng mộ quá đi!

- Hai năm trước ta nghe nói có vài kẻ biến thái, sở hữu linh mạch hoàn mỹ đó!

- Không biết ta có linh mạch hoàn mỹ không nhỉ?

- Người là giống vịt đực mà đòi biến thành thiên nga sao, hắc hắc...

Đúng như dự đoán, hiển nhiên phần thi dành cho Đấu sĩ đã kết thúc, hiện tại đến thời gian kiểm tra hệ Pháp sư.

Vừa đi thêm được vài bước, bỗng nghe một tên thí sinh thất thanh hét lên:

- Trời ơi, Hỏa linh mạch hoàn mỹ!!!

Theo phản ứng dây chuyền, rất nhiều người khác kinh hãi thét lên. Tất cả nhào nhào hướng về phía đài cao. Phạm Văn Long vội đưa mắt quan sát, thấy bên trên đài lúc này xuất hiện một quả cầu cực lớn, đang phát ánh hào quang chói lóa, một màu đỏ rực như lửa, tỏa ra sức nóng hùng hực.

Một lát, quả cầu dần bình ổn, hào quang biến mất trở về trạng thái bình thường. Từ bên trong một gã thiếu niên bước ra, giám khảo Quang Anh nhìn gã bằng ánh mắt kinh dị, khẽ nói:

- Người có Hỏa linh mạch hoàn mỹ, đặc cách vào thẳng Thánh viện.

Dù biết trước nhưng khi nghe chính miệng vị nam trung niên kia công bố, cả biển người vẫn phải biến sắc, hâm mộ nhìn gã thiếu niên.

Khi đánh giá tiềm lực của một Pháp sư, quan trọng nhất chính là độ hòa hợp giữa bản thể với các nguyên tố tự nhiên. Mà việc này vốn là thiên ý, không phải cứ chăm chỉ luyện tập sẽ thành, tất cả đều phụ thuộc vào số mệnh mà thôi.

Quan sát thêm một lát, trong lòng Phạm Văn Long đã nắm rõ việc phân loại cấp bậc linh mạch. Những người sở hữu linh mạch ưu việt và hoàn mỹ sẽ nhận ngay đặc cách vào thẳng Thánh viện. Còn mấy kẻ hạ, trung, thượng phẩm cần phải trải qua một bài kiểm tra nữa, do Hồ Diệu Linh phụ trách, nếu vượt qua mới chính thức bước chân vào Thánh viện.

Hạ phẩm trăm người thất bại cả trăm, trung phẩm tỉ lệ thành công cao hơn một phần, chỉ thượng phẩm mới có cơ hội lớn nhất.

Sau một nam thí sinh mặt mày ủ rũ bước xuống, đến lượt một thiếu nữ dự thi.

Thiếu nữ dung mạo khá xinh đẹp làm một vài tên bên dưới hai mắt sáng rực lên, vẻ hâm mộ hiện rõ.

Người này chẳng xa lạ, chính là vị học tử Thanh Hằng kia.

Thanh Hằng bước vào trong quả cầu, lập tức hào quang sáng lên, màu xanh dịu nhẹ, tươi mát. Nhưng rất nhanh, chỉ vài ba hơi thở đã tắt ngúm, bóng dáng Thanh Hằng vừa bước ra liền nghe thấy vị giám khảo Quang Anh nói:

- Thủy linh mạch trung phẩm, mau qua bên kia kiểm tra.

Phạm Văn Long hơi bất ngờ, hóa ra nàng ta là một Pháp sư hệ thủy, nhưng phẩm chất linh mạch hơi kém, chỉ đạt trung phẩm.

Thánh Hằng vội tiến về phía Hồ Diệu Linh, không rõ hai người trao đổi những gì, khoảng vài phút sau, bỗng thấy Thanh Hằng nhảy căng lên, biểu hiện vô cùng phấn khích.

Mọi người chứng kiến hiểu ngay rằng nàng ta đã thông qua rồi. Thật quá may mắn! Cái phẩm chất bình thường đó, ngàn người may ra mới có một người được chọn.

Phạm Văn Long thở mạnh ra một hơi, thầm nghĩ bên ở ngoại viện bà cô này hung hăng như thế, chẳng biết vào nội viện có chịu an phận hay không? Giữa hai người tuy có chút khúc mắc nhưng Phạm Văn Long vốn không phải dạng lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa Thanh Hằng cũng chính là người đầu tiên hắn quen biết tại Linh Chiêu Tinh nên trong lòng cũng âm thầm chúc mừng nàng ta.

Thêm vài thí sinh khác ứng thi, song tất cả đều không đạt tiêu chuẩn của Thánh viện.

Lần này Phạm Văn Long không nấn ná nữa, hắn quyết định đi thẳng lên đài, nếu thất bại sẽ lập tức trở về tu luyện, không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Phạm Văn Long tiến về cửa Khám, mau chóng bước lên đài. Mọi người khẽ ồ lên, hơi dao động nhưng rất nhanh biến mất.

- Tiền bối! Phạm Văn Long xin phép dự thi!

Vị giám khảo Quang Anh đưa mắt nhìn Phạm Văn Long, thấy bộ dáng nhếch nhác của hắn khẽ nhăn mày, phất tay nói:

- Được rồi, người tiến vào quả cầu kia đi.

Bên trên ghế, Lê Châu trưởng lão phát hiện Phạm Văn Long lập tức ngay ngắn ngồi thẳng, mục quang lóe sáng...

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Kinh Sợ

Khẽ gật đầu, Phạm Văn Long liền tiến vào trung tâm quả cầu.

Vừa bước vào, lập tức xuất hiện các điểm sáng to bằng ngón tay, với nhiều màu sắc khác nhau di chuyển tán loạn trong không trung.

Bất ngờ, bỗng một điểm sáng màu đỏ đột ngột bắn thẳng vào người, Phạm Văn Long giật mình, vội vã né tránh.

- Nhóc con đừng sợ! Những thứ đó biểu trưng cho các nguyên tố hỏa, lôi, phong, địa, mộc,... Một khi người sở hữu linh mạch tương ứng, chúng sẽ tự động dung nhập vào cơ thể. Điểm màu đỏ vừa rồi chính là hỏa nguyên tố, đồng nghĩa với việc bản thân người sở hữu hỏa linh mạch đó.

Lão Kim truyền âm giải thích giúp Phạm Văn Long bình tĩnh, liền thả lỏng tâm thần tùy ý để mấy điểm sáng kia di chuyển.

Bên ngoài, Lê Châu trưởng lão nghi hoặc đánh giá, không rõ đang suy tính gì trong đầu.

Qua một khoảng thời gian, rốt cuộc lão không nhịn được nữa, đứng bật dậy chậm chậm bước về phía quả cầu trung tâm.

Đám người bên dưới ngơ ngác nhìn lên, bình thường chỉ cần có người bước vào kiểm tra, ngay lập tức sẽ hiện lên kết quả, vậy mà tên kia ở trong đó mười mấy nhịp thở rồi, vẫn chưa phát sinh dị tượng gì.

Còn có một khả năng khác, tên Phạm Văn Long đó không hề sở hữu bất kỳ một loại linh mạch nào.

Ở một nơi, Trần Công Minh nhếch mép cười khẩy, cho rằng bản thân đã quá lo xa, tên nhóc kia thực lực xếp trong hàng ngũ đồng giai cảnh giới rõ ràng vượt trội, nhưng so với hắn thì cũng chỉ như con kiến hôi mà thôi. Hắn đưa tay xoa nhẹ đầu mũi, tỏ vẻ khinh thường, xoay lưng định bước đi.

Nhưng đúng một cái, dị biến nổi lên.

Quả cầu đang yên tĩnh bất ngờ quay cuồng gào rít, một luồng linh lực bá đạo màu đỏ từ bên trong phóng ra, nhanh chóng bao phủ lớp vỏ bên ngoài, hào quang lấp lánh.

Mọi người chấn kinh, chăm chú nhìn quả cầu đỏ rực trên đài, dù khoảng cách khá xa nhưng vẫn cảm nhận được sức nóng vô cùng khủng bố từ nó tỏa ra.

Hỏa linh mạch hoàn mỹ?

Người nào người nấy tròn mắt như muốn rớt cả ra, cổ họng khô khốc, đắng nghét. Chẳng lẽ tên thiếu niên rất đổi bình phàm kia may mắn sở hữu linh mạch hoàn mỹ?

Nhưng chưa để họ kịp kinh thán, thêm một dao động cường đại từ bên trong quả cầu truyền ra, lập tức xuất hiện thêm một luồng linh lực nữa, màu xanh tươi mát, mạnh mẽ đối kháng với hỏa linh lực.

Hai nguồn linh lực giống như hai kẻ thù không đội trời chung, vừa thấy nhau liền ào ào lao tới cắn xé, thôn phệ đối phương.

Thủy linh mạch hoàn mỹ?

Vẫn chưa dừng lại, tiếp đến, một luồng kinh phong cực mạnh nổi lên, cấp tốc bành trướng, rồi nhảy bổ vào tham gia trận chiến, khóa chặt hai nguồn linh lực kia lại. Nhưng chỉ một lát, không ngờ bị đánh bật ra xa

khiến đám thí sinh đứng trên đài lãnh đủ, kinh phong quét đến đâu người nào người nấy nghiêng ngã, ngã lăn ra mặt đất.

Những ngọn tinh kỳ cắm xung quanh mép đài bị chấn gãy, bay tứ tung vào khoảng không.

Thiên địa quay cuồng, vạn người biến sắc!!

Không có khả năng!!!

Chẳng lẽ...?

Còn có thêm Phong linh mạch hoàn mỹ nữa ư?

Yên ắng!!!

Chết chóc!!!

Một không khí nặng nề bao trùm lên hết thảy.

Trong tâm trí mỗi người chỉ diễn tả đơn giản duy nhất một từ: Loạn!!!

Không còn ai đủ tỉnh táo để nhận biết chuyện gì nữa, đầu óc quay cuồng, loạn mất rồi!

Khác với đám thí sinh đang kinh hoàng bên dưới, vị giám khảo Quang Anh phóng ra linh lực hùng hồn tạo thành một vòng quang tráo bảo vệ toàn thân, lão mở to hai mắt quan sát, nhận thấy luồng kinh phong kia tuy bá đạo nhưng yếu thế hơn nhiều so với hai nguồn Hỏa và Thủy linh lực.

Không gian ba động dữ dội, tất cả linh khí xung quanh đều bị hút về phía quả cầu trung tâm với tốc độ không thể tưởng tượng.

Bên kia, Lê Châu trưởng lão không che giấu được vẻ ngạc nhiên, miệng lẩm bẩm:

- Không ngờ hẳn còn sở hữu Hỏa linh mạch và Phong linh mạch nữa. Thủy Hỏa vốn tương sinh tương khắc, nên mới có dị tượng này. Mấy lão quái vật kia mà biết chắc sẽ không để cho ta được yên rồi. Hả, cái gì?... Chẳng lẽ là...??

Bên trong quả cầu, không gian lại vô cùng yên tĩnh. Phạm Văn Long không hề biết mình đã trở thành tâm điểm chú ý của hàng vạn con người. Vốn ban đầu chỉ có Hỏa nguyên tố cảm ứng dung nhập vào cơ thể, chẳng hiểu sau đó thế nào, đến lượt Thủy và Phong nguyên tố cũng lao đến. Cuối cùng, một điểm sáng yếu ớt màu nâu xám cũng vọt tới.

Phạm Văn Long chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, cứ ngây người mặc cho bọn chúng muốn làm gì thì làm.

Lão Kim kiến thức phong phú, sợ hãi kinh hô:

- Ta không nhìn nhầm chứ?

- Có chuyện gì vậy lão Kim?

Nghe thanh âm lão Kim có phần hoảng hốt, Phạm Văn Long vội truyền âm hỏi.

Mất một lúc để trấn tĩnh, lão Kim mới lên tiếng:

- Nhóc con, người có biết người đang sở hữu bốn loại linh mạch không? Trong đó Hỏa, Thủy linh mạch đều hoàn mỹ, Phong linh mạch thượng phẩm và Địa linh mạch hạ phẩm.

- Bốn linh mạch, hai hoàn mỹ?

Phạm Văn Long ngây ngốc, không dám tin vào tai mình.

- Thực ra việc một người sở hữu nhiều loại linh mạch không phải hiếm, đặc biệt là ở các hành tinh có mật độ linh khí cao, tỉ lệ xuất hiện càng

nhiều. Người hiện sở hữu số lượng linh mạch nhiều nhất là một trong 18 vị Đại Đế - Hải Dương Đại Đế. Nhưng người sinh trưởng tại Trái Đất, vốn không có linh khí, vậy mà có thể lò ra đến bốn loại linh mạch, thật khiến ta ghen tị!

Ngừng lại một chút lão nói tiếp:

- Ngay ở Linh Chiếu Tinh này, cũng không dễ dàng sinh ra người có bốn loại linh mạch đâu, hắc hắc... Tuy nhiên sở hữu nhiều linh mạch chưa hẳn đã tốt, có một nhược điểm đó là thời gian tu luyện sẽ kéo dài hơn kẻ khác rất nhiều, và khó khăn gấp bội. Ta nghĩ tạm thời người hãy chuyên tu một chủ linh mạch nào đó, không nên ôm đồm quá!

Nghe lão Kim giáo huấn một hồi, Phạm Văn Long hiểu ra, trong lòng vui mừng khôn xiết liền hét lên một tiếng thật lớn! Điều đó đồng nghĩa với việc hẳn có thể trở thành một Pháp sư, sẽ nhanh chóng đề thăng sức chiến đấu.

Phạm Văn Long vốn không đặt nhiều hi vọng vào việc kiểm tra may rủi này, không ngờ có kết quả nằm ngoài ngoài mong đợi. Tất nhiên hiện tại hẳn đã nắm chắc một suất vào Thánh viện, thành ra tâm trạng cực kỳ thỏa mái.

Một lát sau, động tĩnh bên ngoài quả cầu dần dần yếu đi rồi tắt ngúm, nhanh chóng biến mất như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Cánh cửa he hé mở, Phạm Văn Long đưa tay đẩy sang một bên, bình tĩnh bước ra ngoài.

Bỗng hẳn cảm thấy có gì đó không đúng. Tại sao lại im ắng thế này? Không còn nghe thấy âm thanh cười nói, ồn ào huyên náo trước đó?

Đảo vội mắt xuống dưới, Phạm Văn Long nhảy dựng lên, hàng vạn ánh mắt đang hướng về một mục tiêu duy nhất, chính là hẳn.

Hắn nhận thấy có đủ cung bậc cảm xúc trong từng ánh mắt ấy!!!

Tình huống kỳ quặc đó may mắn được vị giám khảo Quanh Anh phá giải:

- Hỏa linh mạch hoàn mỹ, Thủy linh mạch hoàn mỹ, Phong linh mạch thượng phẩm, người được đặc cách vào thẳng Thánh viện.

Thanh âm của lão có phần run rẩy, không còn tự nhiên như trước nữa. Ba loại linh mạch, đủ khiến các thế lực lớn bé trên Linh Chiếu Tinh điên cuồng chiêu mộ.

Phạm Văn Long vốn sở hữu bốn linh mạch, nhưng Địa linh mạch chỉ là hạ phẩm nên hoàn toàn lép vế trước ba linh mạch kia, do đó Quanh Anh nhất thời không thể nhận ra.

Phạm Văn Long vốn đã biết trước kết quả nên thần sắc như thường, chấp tay đáp lại rồi lặng lẽ bước xuống đài.

Đám đông vội vàng tản ra, nhường cho hắn lối đi.

Hai linh mạch hoàn mỹ, một linh mạch thượng phẩm!

Không ai dám coi thường tên Nhân vực cấp 6 này nữa, chẳng thể nghi ngờ tiềm năng phát triển của hắn trong tương lai. Một vài kẻ mặt dày, mon men lại gần Phạm Văn Long chào hỏi, muốn nhân cơ hội giao hảo với hắn.

Phạm Văn Long sắc mặt bình thản, khẽ ôm quyền đáp lễ rồi mau chóng bỏ đi.

Sau đó, cuộc thi vẫn tiếp diễn, nhưng chấn động mà Phạm Văn Long gây ra đã để lại trong lòng mỗi người ấn tượng sâu sắc, khó phai mờ.

Đến hoàng hôn, cuối cùng cũng kết thúc. Kết quả chung cuộc có tổng số 215 thí sinh vượt qua, chính thức trở thành học viên Thánh viện. Trong

đó 126 người hệ Đẩu sĩ, 89 người hệ Pháp sư.

Kế đến, giám khảo Quang Anh nghiêm nghị nói:

- Những cựu học viên không thông qua lập tức trở về thu dọn hành lý rời khỏi ngoại viện, nhường chỗ cho các tân sinh. Mọi người cũng đừng quá thất vọng, dù không vào được Thánh viện nhưng vẫn còn cơ hội ở các môn phái, bang hội khác trên An Ký Tây đại lục. Tư chất của các người không tệ, nhất định sẽ được bọn họ hoan nghênh. Còn những tân sinh sẽ ở lại ngoại viện, hai năm sau nếu vẫn không vượt qua thì sẽ có kết cục tương tự.

Mỹ phụ Hồ Diệu Linh đứng bên cạnh khẽ cất giọng nhẹ nhàng nói:

- 215 học viên vượt qua kì thi có hai ngày thu xếp mọi chuyện, sau đó tập trung tiến nhập vào nội viện. Thôi, tất cả mau mau trở về.

Nhìn đám thí sinh lục đục ra về, Hồ Diệu Linh quay sang bàn luận với trung niên Quang Anh. Chất lượng thí sinh năm nay khiến hai người đều rất hài lòng. Trong số đó hiện lên một vài cái tên nổi bật:

Cao Tiến – 17 tuổi, trung giai Linh cấp.

Trịnh Hoàng Phúc – 18 tuổi, trung giai Linh cấp.

Nguyễn Thị Diễm My – 16 tuổi, đỉnh giai Nhân vực.

Phạm Văn Long – 17 tuổi, Hỏa – Thủy song linh mạch hoàn mỹ, Phong linh mạch thượng phẩm.

Nguyễn Cao Kỳ - 17 tuổi, Hỏa linh mạch hoàn mỹ..

...

Đây mới chỉ là một khu ngoại viện, còn bảy nơi khác, không biết có bao nhiêu thí sinh ưu tú nữa.

Dòng người lũ lượt kéo nhau về, trong số đó có người hưng phấn, có kẻ nào nề, thất vọng.

Tách khỏi đoàn người, Phạm Văn Long phóng như bay về phòng mình. Hắn muốn tranh thủ hai ngày kế tiếp điều trị dứt điểm thương thế trong cơ thể. Với cái vật thể đang nằm trong khí hải cũng khiến hắn hơi lo lắng.

Trước khi chìm vào tu luyện, hắn khẽ lẩm bẩm:

- Trần Công Minh! Hẹn gặp lại người trong Thánh viện.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thăng Long Thành

Chìm đắm trong tu luyện một mạch đến rạng sáng hôm sau, Phạm Văn Long mới mở mắt, hai mũi thở mạnh ra hai luồng trọc khí.

Qua một đêm, thương thế trên người hiện không còn nghiêm trọng, cơ bản đã hồi phục, chỉ còn vị trí trước ngực vẫn chưa hoàn toàn lạnh lặn, cần phải điều dưỡng vài ba ngày nữa.

Phạm Văn Long tâm thần vừa động lập tức tiến vào đan điền. Ngay trong khí hải, vật thể nhỏ xíu kia vẫn trôi nổi giữa biển linh khí. Quan sát một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh, hăn chẳng buồn để ý nữa, đứng dậy rảo bước ra bên ngoài.

Cửa phòng vừa mở, từng tia nắng ấm áp chiếu rọi thẳng lên khuôn mặt anh tuấn của người thiếu niên.

Phạm Văn Long hít một hơi thật sâu, căng đầy lồng ngực, không khí buổi sớm mai làm tâm trạng vô cùng thư thái, dễ chịu.

Đặt chân đến Linh Chiếu Tinh đã gần nửa năm, ngoại trừ ba tháng hôn mê, những ngày còn lại đều vùi đầu vào tu luyện nên chưa có dịp thăm thú, tìm hiểu nơi đây. Hôm nay, Phạm Văn Long muốn đi ra ngoài du ngoạn một chuyến.

Bản thân hăn không thể cứ ngu ngơ dựa dẫm vào lão Kim mãi được, thân phận thực sự vốn không thể để người khác phát hiện, nên chí ít cũng cần có chút hiểu biết cơ bản về An Ký Tây đại lục.

Đầu tiên, Phạm Văn Long cân nhắc nên tìm ai đó dò hỏi tin tức rồi mới quyết định sau. Lát sau, hần di chuyển về một hướng, đưa tay gõ cửa một căn phòng.

Một lát, cánh cửa phòng bật mở, một thiếu niên thân hình mảnh khảnh, dáng vẻ hơi gầy xuất hiện.

Người này tên là Đức Hùng, người duy nhất ở ngoại viện mà Phạm Văn Long quen biết, tuy nhiên cũng chỉ mới nói chuyện với nhau dăm ba câu, chưa thể coi là thân thiết.

Theo quan sát, Phạm Văn Long nhận thấy người này tính tình rất cởi mở, có phần phóng túng. Cảnh giới tu luyện của Đức Hùng đã đạt đến Nhân vực cấp mười, nhưng mỗi lần gặp gỡ đều vui vẻ bắt chuyện với Phạm Văn Long, không vì cảnh giới thấp kém mà khinh thường hần. Điều đó khiến Phạm Văn Long sinh ra không ít hảo cảm.

Nhìn thấy Phạm Văn Long, Đức Hùng liền tươi cười nói:

- Ồ, hóa ra là người đó à?

Phạm Văn Long ngó thấy trên bàn có vài bộ quần áo xếp gọn gàng, bên cạnh còn có một tay nải, liền hỏi:

- Người định đi đâu ư?

Đức Hùng cười cười đáp:

- Con mẹ nó chứ! Không ngờ ta lại xui xẻo vào được Thánh viện. Thế nên tranh thủ hai ngày về thăm nhà một chuyến, hehe...

Hần buông một câu chửi thề xong, nhìn Phạm Văn Long nói tiếp:

- Mà không ngờ người lại sở hữu đến ba linh mạch, hai hoàn mỹ, một thượng phẩm đó nha. Hôm qua ta có chứng kiến, đến bây giờ nghĩ lại vẫn

còn kinh hãi. Ta chỉ có Hỏa linh mạch thượng phẩm, vất vả hai lần mới bon chen vào nội viện, không giống như tên biến thái nhà ngươi.

Tên này đúng dạng người nghĩ gì nói nấy, Phạm Văn Long cười bảo:

- Ta cũng chỉ may mắn thôi!

- Con bà nó, ta chỉ cần may mắn bằng nửa ngươi có phải tốt không? Ông trời ơi!!! Sao lại bất công như vậy chứ?

Nói xong hắn làm đưa tay lên dấm ngực thùm thụp, bộ dạng cực kỳ thống thiết.

Phạm Văn Long đã quen với kiểu cách nói chuyện của hắn nên chỉ biết lắc đầu cười khố.

Kéo Phạm Văn Long ngồi lên ghế, Đức Hùng nhăn nhó hỏi:

- Hôm nay rông đến nhà tôm, thật quá hân hạnh rồi! Thiên tài, có chuyện gì cần ta giúp sao?

Phạm Văn Long hơi đỏ mặt, vội xoa tay đáp:

- Người buông tha cho ta được chứ!

Chứng kiến bộ dáng đấy, Đức Hùng phá lên cười, không đùa giỡn nữa. Lúc bấy giờ, Phạm Văn Long mới cất tiếng:

- Cũng không có chuyện gì quan trọng, chẳng là ta muốn ra bên ngoài một chuyến, nhưng không rõ phải làm như thế nào.

Về đường xá quả thực Phạm Văn Long mù tịt, nếu cứ cầm đầu cầm cổ mà đi chẳng biết đến khi nào mới ra khỏi ngoại viện.

- Ha hả, vậy người tìm ta là đúng người rồi đó. Gần đây có một nơi tên cực kỳ nổi tiếng là Thăng Long thành, nhà ta cũng ở trong đó. Nếu người không chê thì ta sẽ đưa người đi một chuyến, đằng nào ta cũng đang chuẩn bị trở về.

Nghe thấy việc của Phạm Văn Long chỉ đơn giản như con gián, Đức Hùng không thèm suy nghĩ đáp ngay. Hơn nữa, hắn cũng muốn nhân dịp này giao hảo với Phạm Văn Long, sau này vào Thánh viện ít nhiều có thể chiếu cố đến nhau. Phạm Văn Long nhìn bộ dáng cười cợt của Đức Hùng nghĩ bụng, người này tâm địa không xấu, tuy tính tình hơi thô lỗ một chút nhưng rất đáng để hắn kết giao.

Nghĩ vậy Phạm Văn Long liền gật đầu nói:

- Vậy phải làm phiền đến người rồi!

Đức Hùng mừng rỡ cười nói:

- Haha, có thể chứ! Người đợi ta thu dọn chút sẽ xong ngay.

Khoảng một lúc sau, đã thấy cả hai sánh vai nhau bước ra ngoài.

Hai người đi vòng vèo qua mấy con đường, Phạm Văn Long thầm than thở, nếu tự mình mò mẫm chắc vài ngày vẫn còn lang thang trong phạm vi ngoại viện.

Trên đường, bắt gặp khá nhiều người tay xách nách mang, bộ dáng ủ rũ, đều là các cựu học viên xui xẻo bị tống cổ ra ngoài.

Nửa canh giờ sau, trước mắt hai người hiện lên một cánh cổng màu xanh, ngăn cách ngoại viện với không gian bên ngoài.

Vừa đến gần, chợt xuất hiện một đội quân hộ vệ nhân số ước chừng hai mươi, áo giáp chỉnh tề, một tên đứng đầu hàng nghiêm mặt quát:

- Các người muốn đi đâu? Mau trình thẻ bài.

Trong khi Phạm Văn Long còn ngu ngơ không hiểu, Đức Hùng đã bước tới, móc trong người ra một khối lệnh bài màu xanh nhạt, to bằng khoảng bàn tay.

- Ta là Đức Hùng, học viên chuẩn bị vào nội viện. Đây là thẻ bài của ta.

Tên đội trưởng kia hơi kinh ngạc, vội cầm lên xem, lật qua lật lại vài cái, thấy không có vấn đề liền trả lại, định phất tay cho đi, bỗng nhìn thấy phía sau còn một người nữa liền quát:

- Thẻ bài của người đâu?

- Con bà nhà người! Nói nhẹ nhàng không được hay sao mà cứ phải quát tháo ầm ĩ lên thế hả?

Đức Hùng thấy tên kia thái độ có vẻ hống hách, bực quá nhảy dựng lên chỉ tay thẳng mặt hăn mà chửi. Tên đội trưởng sợ hãi vội cầm như hến, ngậm bồ hòn làm ngọt. Dù sao Đức Hùng cũng sắp vào Thánh viện, xét về địa vị cao hơn bọn chúng, nếu khiến đối phương thù ghét thì cuộc sống sau này khổ rồi.

Phạm Văn Long kéo tay Đức Hùng lại, bình tĩnh nói:

- Thẻ bài ta không có!

Tên đội trưởng kia nghe vậy, lấm lét nhìn sắc mặt Đức Hùng, rồi quay qua nhìn Phạm Văn Long.

Bất chợt, hăn kinh hô:

- Người là Phạm Văn Long???

Phạm Văn Long thấy biểu hiện khác lạ của đối phương, ngạc nhiên hỏi:

- Đúng vậy, người biết ta sao?

Một đoàn hộ vệ mấy mươi người nghe thấy cái tên Phạm Văn Long bỗng nhận nhạo, sôi sục lên. Hôm qua Thánh viện chiêu sinh, tin tức truyền ra sau đó ai ai mà không rõ.

Đáng nhớ nhất vẫn là những cái tên nổi bật, được nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Mà Phạm Văn Long chính nằm trong số ấy, nghe nói tên thiếu niên này tuy mới ở Nhân vực cấp 6 nhưng lại sở hữu Hỏa, Thủy linh mạch hoàn mỹ, Phong linh mạch thượng phẩm, được Thánh viện đặc cách tuyển thẳng vào trong nội viện.

Nhận thấy đều là những nhân vật không dễ trêu chọc, tên đội trưởng vội xun xoe nói:

- Được rồi! Hai vị xin mời! Các người còn không mau mau mở cổng ra cho ta.

Phạm Văn Long vui vẻ ôm quyền đáp lại, rồi mau chóng cùng Đức Hùng tiến ra ngoài.

Đi vài bước Đức Hùng quay sang gần giọng nói:

- Mấy kẻ này chỉ giỏi ức hiếp người yếu, nếu để ta gặp lại lần sau nhất định phải nhiệt tình giáo huấn chúng một phen.

Phạm Văn Long gật đầu, vừa định lên tiếng bỗng nghe thấy có tiếng ai đó gọi:

- Cậu chủ! Tôi ở đây!!!

Phía xa xa, đứng trước một cỗ xe ngựa là một nam trung niên, đang vẫy tay về phía hai người.

Nhìn thấy người đó, Đức Hùng mừng rỡ nói:

- Kia là người nhà của ta, chúng ta mau qua bên đó.

Nói đoạn hăn nắm tay, kéo Phạm Văn Long chạy như bay về phía đối phương. Đến nơi, hăn ôm chầm lấy vị nam trung niên kia nói:

- Chú Chiến! Đã lâu rồi không gặp.

Người kia vỗ vai hăn, ôn hòa nói.

- Ha ha, hôm qua nghe người truyền tin về, lão gia vui mừng cả đêm không ngủ được, mới sáng sớm đã sai người chuẩn bị xe ngựa bảo ta đến đón người.

Đức Hùng chỉ tay về phía Phạm Văn Long giới thiệu:

- Giới thiệu với chú, đây là Phạm Văn Long, bạn của cháu. Cháu ấy sẽ đi cùng cháu trở về, sẵn dịp du ngoạn Thăng Long thành luôn.

Đoạn hăn chỉ tay nói tiếp:

- Còn đây là chú Hưng Chiến, quản gia của nhà ta.

Phạm Văn Long vội thi lễ đáp:

- Con xin chào chú!!!

Hưng Chiến khẽ nhìn qua hai đứa nhỏ, vui vẻ bảo:

- Hai đứa mau lên xe đi, chúng ta trở về nhà.

Bánh xe chậm chậm chuyển động, đưa ba người tiến về hướng Thăng Long thành.

Ngồi trên xe, Phạm Văn Long rất ngạc nhiên vì con ngựa đằng trước giữa trán có trời lên một chiếc sừng, phía sau đuôi cụt ngắn, nhìn khá buồn cười. Nhịn không được hẳn liền dò hỏi thì được Đức Hùng cho biết, đây không phải giống ngựa bình thường, mà là kết quả lai tạo giữa ngựa nuôi và một loại linh thú khác nên mới sinh ra hình dáng kỳ lạ đó.

Linh thú!!!

Lần đầu tiên Phạm Văn Long nghe đến danh từ này nên khá tò mò, tuy nhiên không dám tùy tiện lên tiếng.

Giống ngựa này có cái tên rất kêu: Thiên Lý Mã, tốc độ chạy nhanh như gió, ngày có thể đi ngàn dặm. Tại An Ký Tây đại lục, Thiên Lý Mã có giá cực kỳ đắt đỏ và quý hiếm, có tiền chưa chắc đã mua nổi.

Đi mãi, bỗng trước mắt ba người thấp thoáng hiện lên một bức tường thành, tường thành cao ngập trong mây, trải dài không thấy đâu là điểm cuối.

- Ha ha, cuối cùng cũng về đến Thăng Long thành!!!

Tiếng Đức Hùng sang sảng vang lên khiến Phạm Văn Long rùng mình, kinh thán trước quy mô khổng lồ của Thăng Long thành!!!

Chương 15-2: Võ gia

Chẳng mấy chốc ba người đã đến ngay dưới chân thành, càng lại gần càng khiến người ta kinh hãi bởi vẻ hùng vĩ của Thăng Long thành. Nếu đứng từ bên trên tường thành nhìn xuống, đám người đang đi lại bên dưới mặt đất trông nhỏ bé không khác gì đàn kiến.

Công thành được xây dựng kiên cố bằng đá hoa cương, ở giữa có một tấm bảng bắt mắt, đề ba chữ: Thăng Long Thành.

Phạm Văn Long trong lòng cảm thán, chỉ với một thành thị thôi đã có quy mô khủng khiếp thế này, không hiểu trên Linh Chiếu Tinh còn bao nhiêu nơi như thế nữa!

Đức Hùng nhận ra vẻ kính sợ trên mặt Phạm Văn Long, đặc ý nói:

- Người vốn từ nơi khác đến nên không biết, Thăng Long thành vốn là một trong những thành thị lớn nhất tại An Ký Tây đại lục này, lại nằm ngay trong phạm vi của Thánh viện, vậy nên còn có một cái tên khác là Thánh thành.

- Thánh thành!!!

Phạm Văn Long gật gù, thò đầu ra quan sát khung cảnh xung quanh.

Hai bên công thành có đội quân binh sĩ thủ vệ, hàng ngũ chỉnh tề, người nào người nấy phát ra cỗ khí thế uy nghiêm, oai vệ. Khẽ phóng cảm ứng, con người Phạm Văn Long co rụt lại, toàn bộ đội ngũ kia không ngờ đều là cường giả Nhân vực cấp 10, trong đó có một kẻ khủng bố hơn, cảnh giới nông sâu thế nào nhìn không rõ.

Xem ra thật xứng với cái danh Thánh thành, đến vài tên binh lính đứng canh cửa đã lợi hại đến như thế rồi.

Chiếc xe chở ba người chậm rãi tiến vào thành.

Vừa vào bên trong đã thấy khắp nơi vang lên tiếng người cười cười nói nói, huyên náo cả một vùng.

Hai bên đường, cơ man những sạp nhỏ được dựng lên, bày bán đủ loại hàng hóa khác nhau, muôn hình vạn trạng, trong số đó có rất nhiều thứ mà

Phạm Văn Long lần đầu tiên trông thấy.

Phạm Văn Long suy nghĩ một chút liền quay vào nói:

- Đức Hùng! Cho ta xuống đây được rồi!

Sắp về đến nhà, Đức Hùng đang hưng phấn bỗng nghe Phạm Văn Long nói thì chưng hửng, trừng mắt bảo:

- Không được! Người nhất định phải về nhà ta một chuyến! Sau đó ta sẽ đưa người đi thăm thú Thăng Long thành. Nếu từ chối sau này đừng coi ta là bạn nữa, hừ!!!

Tuy tiếp xúc khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng Phạm Văn Long rất thích cái tính tình bộc trực, nghĩ gì nói nấy của tên này. Thấy thái độ hằn hiên quyết, Phạm Văn Long đành mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Dòng người ngược xuôi nườm nượp như nước, chiếc xe chở ba người chạy qua mấy khu phố, cuối cùng dừng lại trước một căn biệt viện.

Bên ngoài cửa lớn có đặt hai con sư tử đá, bên trên treo một dây đèn lồng, ở giữa là một tấm biển có duy nhất một chữ Võ, được đề bằng vàng ròng, trông cực kỳ xa hoa.

Nhìn sự tráng lệ bên ngoài, Phạm Văn Long nghĩ bụng: “Hóa ra tên tiểu tử này họ Võ, gia cảnh hẳn là dòng dõi con nhà quyền quý.”

Ba người vừa bước xuống ngựa, hai tên gia nhân đứng canh cửa vội chạy đến, cúi đầu nói:

- Xin chào đại thiếu gia!!! Xin chào Hưng Chiến đại nhân!

Đức Hùng quay sang nhìn Phạm Văn Long cười hì hì, vung tay bảo:

- Các người lui xuống đi.

Sau đó, Hưng Chiến đi trước, Đức Hùng và Phạm Văn Long theo sát phía sau, nhanh chóng tiến vào.

Một lát, cả ba đã đến đại sảnh. Vừa bước vào đã thấy ngay một người trung niên ngồi trên ghế, người này dáng vẻ hơi mập mạp, mặt vuông mày rậm.

Nhìn thấy nam trung niên kia, Đức Hùng liền chạy ào tới, ôm chầm lấy lão vui mừng reo lên:

- Cha!!!

Hóa ra người này chính là cha của Đức Hùng, tên Võ Văn Nghị.

Văn Nghị vuốt mái tóc con, yêu thương nói:

- Mới có hai năm mà thằng nhóc này đã lớn vậy rồi à? Mau đứng dậy để ta xem có khác gì không?

Đức Hùng bật dậy, xoay xoay vài vòng, cười nhả nhờ đáp:

- Con của cha vẫn giỏi giang, tuấn tú như xưa, hehe...

Võ Văn Nghị cười ha hả, mắng yêu con:

- Vẫn chứng nào tật đấy! Cái thói ba hoa chưa thể sửa được.

Nhìn gia đình hai người cha con đoàn tụ, bất giác Phạm Văn Long khóe mắt cay cay. Hắn cũng có cha, có mẹ nhưng không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.

Chẳng ngờ chi tiết nhỏ ấy đã thu vào trong mắt của Võ Văn Nghị, lão nhìn Phạm Văn Long rồi hỏi:

- Đây là bạn của con à?

Nãy giờ quên mất còn có Phạm Văn Long đứng đó, Đức Hùng hơi xấu hổ, vội tiến đến, cầm tay hắn kéo lại trước mặt cha hưng phấn nói:

- Dạ, đây là bạn học của con, hắn cũng được tiến vào Thánh viện, tên Phạm Văn Long.

Lời vừa thốt ra khiến Văn Nghị và cả Hưng Chiến đứng kể bên kinh nghi, bởi đảo mắt đã nhìn ra ngay cảnh giới tên nhóc kia mới chỉ Nhân vực cấp 6, sao đủ thực lực vào Thánh viện. Tuy nhiên vốn già đời sành sỏi nên nét nghi hoặc đó chỉ thoáng qua rồi tan biến, Văn Nghị nhìn Phạm Văn Long cười nói:

- Nếu vậy cháu cứ coi đây như nhà của mình, tùy ý hành sự. À, phải rồi, hai ngày nữa vào Thánh viện, hi vọng ở cháu sẽ chiếu cố đến thằng nhóc này một chút.

Phạm Văn Long khiêm nhường đáp:

- Vâng, cháu xin ra mắt bác!

Đức Hùng hí hửng, định mở miệng khoe khoang việc Phạm Văn Long sở hữu hai linh mạch hoàn mỹ và một linh mạch thượng phẩm cho cha nghe. Nhìn điệu bộ đó, Phạm Văn Long vội nắm chặt cánh tay hắn, lắc đầu ra hiệu.

Việc bản thân trở thành tâm điểm chú ý vốn không phải điều Phạm Văn Long muốn, hơn nữa hắn cũng không phải dạng người thích khoe mẽ. Đức Hùng thấy vậy thì chưng hửng, đành bỏ qua không đề cập đến nữa.

Võ Văn Nghị nhìn hai đứa trẻ khoát tay bảo:

- Hai đứa mau đi tắm rửa rồi trở lại dùng cơm, nhất định hôm nay ta sẽ uống một trận thật thống khoái, phải không Hưng Chiến?

Hưng Chiến cười vang đồng ý, liền rảo chân đi ra, sai hạ nhân chuẩn bị.

Không để cho Phạm Văn Long có cơ hội từ chối, Đức Hùng liền kéo hẳn về phía phòng mình, vừa đi vừa nháy mắt cười cợt:

- Về phòng ta, hai chúng ta cùng tắm chung, hí hí...

Cái tên tiêu tử này lúc nào cũng có những chủ ý khiến cho người khác đau đầu. Không biết đi theo hẳn là họa hay phúc đây? Phạm Văn Long cười khổ nào.

Sau khi nghỉ ngơi, mọi người tập trung về đại sảnh dùng cơm. Hai cha con Đức Hùng rôm rả nói chuyện, chủ yếu nghe Đức Hùng kể về cuộc sống của hẳn ở ngoại viện trong hai năm qua.

Võ Văn Nghị có vài lần dò xét thân phận của Phạm Văn Long nhưng đều bị hẳn trả lời mơ mơ hồ hồ khiến lão mê hoặc. Biết đối phương không muốn nói nên lão cũng không tiện hỏi thêm nữa.

Hai cha con hội ngộ, cùng với kết quả thi vào Thánh viện khiến Võ Văn Nghị cực kỳ vui mừng, nâng chén uống với Hưng Chiến liên miên không dứt. Khoảng hơn canh giờ sau lão đã ngà ngà say, liền được Hưng Chiến dìu về phòng nghỉ ngơi.

Trên bàn ăn chỉ còn lại hai người, Đức Hùng nhìn qua Phạm Văn Long khoác vai bảo:

- Được rồi, bây giờ ta dẫn ngươi đi dạo quanh Thăng Long thành nhé! Tối nay nhất định sẽ đưa ngươi đến Kỳ Duyên Viện, các em gái ở đó người nào người đấy đều là cực phẩm đó, haha.

Hắn cười đậm đặng khiến Phạm Văn Long nổi da gà, chẳng ngờ cái tên này còn có sở thích ấy.

Hai người vừa bước ra cửa đã có một xe ngựa đứng đợi sẵn. Cả hai bước lên xe, Đức Hùng liền ra lệnh chạy thẳng đến khu chợ ngoài cửa đông, theo lời hăn nói đây chính là nơi buôn bán náo nhiệt nhất trong Thăng Long thành.

Chiếc xe ngựa chạy như bay, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Bước xuống xe, nhìn kẻ mua người bán đi lại tấp nập trước mắt khiến Phạm Văn Long trong lòng hơi rung động. Cảnh tượng này thật giống như ở quê nhà...!!!

Thấy bộ dáng thất thần của Phạm Văn Long, Đức Hùng huých một cái cười cười bảo:

- Người bị sao đó? Hay đang để ý đến em gái nào hả? Mau chỉ cho ta xem, con mẹ nó, ta sẽ bắt về nhốt vào phòng cho người khoá lạc ba ngày ba đêm, hắc hắc...

Phạm Văn Long vội xua tay, sợ tên này lại nghĩ bậy bạ:

- À, ta nhớ chuyện cũ thôi. Không có gì nữa, chúng ta mau đi xem.

Dạo qua một vòng các khu phố, đâu đâu cũng thấy bày bán đủ mọi mặt hàng, cực kỳ náo nhiệt. Phạm Văn Long cảm ứng nhận ra những người ở đây đều có cảnh giới tu luyện rất thấp, chỉ ở Nhân vực cấp 4, 5 đổ xuống mà thôi.

Hăn hơi ngạc nhiên, về sau được Đức Hùng giải thích:

- Những người dân này vốn tư chất tu luyện rất thấp kém, nên cả đời chỉ dậm chân ở mấy cảnh giới đó. Cũng có nhiều kẻ thiên phú không tệ, song gia cảnh nghèo túng, không đủ khả năng bước tiếp trên con đường tu luyện.

Nghe xong Phạm Văn Long cảm khái, xem ra ở Trái Đất hay ở Linh Chiếu Tinh cũng có sự phân chia giai cấp, địa vị sang hèn.

Ngoài ra, hẳn biết thêm được một thông tin, ở các hành tinh giống như Linh Chiếu Tinh, mọi người đều trao đổi hàng hóa với nhau bởi một thứ gọi là linh đồng để thay thế cho tiền tệ. (cái này e lấy từ tên gọi VN đồng ra nhé mấy bác)

Linh đồng vốn là một loại khoáng thạch, tồn tại trong tự nhiên, bản thân nó tràn ngập thiên địa linh khí, đối với người tu luyện có tác dụng cực lớn.

Linh đồng sau quá trình sàng lọc tạp chất sẽ được gia công theo hình dáng nhất định, kích thước to bằng đầu ngón tay cái.

Vì tồn tại trong tự nhiên, bản thân mỗi linh đồng cũng chứa các nguyên tố khác nhau như kim, mộc, hỏa, thủy, lôi, hắc ám, quang minh... thế nên sẽ có những màu sắc tương ứng. Ví dụ như mộc linh đồng sẽ có màu xanh lá, hỏa linh đồng sẽ có màu đỏ, địa linh đồng sẽ có màu xám nâu...

Mỗi người tu luyện có thể tận dụng linh khí tồn tại trong linh đồng, sau đó ngồi xuống hấp thụ sẽ có nhiều lợi ích không nhỏ. Tuy nhiên, lượng linh khí tồn tại trong mỗi linh đồng không nhiều nên cần có số lượng cực lớn, mà chỉ các con nhà quyền quý, giàu nứt đố đổ vách mới có loại tu luyện ưu đãi này.

Ngoài ra linh đồng còn có công dụng chính là nguyên liệu cần thiết để chế tạo binh khí, linh cụ và bố trí linh trận. Cho nên linh đồng trở thành thứ quan trọng bậc nhất tại các hành tinh, có giá trị rất cao.

Phạm Văn Long than thở mãi, nói như vậy hiện tại hẳn còn nghèo hơn cả mấy người ngoài kia, đến cả một linh đồng cũng không có trong túi.

Dạo quanh khu chợ cho đến khi trời sẫm tối, Đức Hùng liền kéo tay Phạm Văn Long nói:

- Vui chơi thế đủ rồi, bây giờ chúng ta qua Kỳ Duyên Viện, đảm bảo sẽ cho người mở mang kiến thức, hắc hắc...

Nghe cái giọng cười thâm đẽng của hắn, không cần hỏi cũng biết đang nói đến địa phương nào rồi.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Hồ Tiên Tử

Đêm xuống, phố xá giăng đèn kết hoa, khung cảnh vô cùng tráng lệ.

Xe ngựa đưa hai người Phạm Văn Long chạy đến một khu phố, dừng lại trước một nơi, bên ngoài có tấm biển đề: Kỳ Duyên Viện.

Vừa đặt chân xuống đất, liền xuất hiện ngay một người phụ nữ dáng vẻ ẻo lả, đánh mông bước đến, cất giọng eo éo nói:

- Ôi chao, tưởng ai hóa ra là đại công tử Võ gia, nghe nói người đã đi vào Thánh viện học tập rồi mà, sao lại đột ngột xuất hiện ở đây thế?

Nhìn thấy ả, Đức Hùng quệt ngang mũi cười khì khì bảo:

- Xuân Nương, người không hoan nghênh ta hả? Con mẹ nó, ở trong Thánh viện hai năm không biết mùi vị đàn bà là gì, thật là tức chết!

Phạm Văn Long khẽ rùng mình, cái tên này không phải đã phá thân đồng tử sớm đến thế chứ?

- Công tử nói quá, thiệp nào dám có ý đó.

Đức Hùng hừ một cái, đánh mắt bảo:

- Đây là người anh em tốt của ta, cố gắng mà chăm sóc hẳn chu đáo.

Nói đoạn hẳn lấy trong người ra một túi lớn, dúi vào bộ ngực của Xuân Nương khiến ả mở to hai mắt, cười rộn rã đáp:

- Công tử thật là hào phóng, nhất định đêm nay sẽ để người được như ý.

Phạm Văn Long đưa mắt nhìn, thầm đoán chỗ đó phải đến cả trăm linh đồng chứ không ít.

Xuân Nương cất linh đồng đi, liếc mắt nhìn qua Phạm Văn Long, thấy diện mạo khôi ngô tuấn tú của hắn không nhìn được suýt xoa:

- Trời ơi! Công tử này thật điển trai, hay là để thiếp tiếp đãi người đêm nay nhé!

Nuốt vội một ngụm nước bọt xuống cổ họng, Phạm Văn Long vội vàng lướt qua, né cái ôm suồng sã của ả. Thần sắc hắn đanh lại, mục quang phát ra sát khí lạnh lẽo phóng thẳng về phía đối phương.

Xuân Nương vốn chỉ là Nhân vực cấp hai sao chống đỡ nổi uy thế của Phạm Văn Long, sợ hãi lùi về sau.

Sau đó, Xuân Nương liền vẫy hai nha đầu đến, đưa hai vị khách vào trong.

Kỳ Duyên Viện là một kỹ viện nổi tiếng bậc nhất ở Thăng Long thành nên vô cùng bề thế. Bên trong có ba lầu, lầu 1 và 2 dành cho mấy vị khách bình thường, còn riêng lầu ba chỉ dành riêng cho khách hàng cao cấp, đa số là các đại nhân vật quyền quý.

Đức Hùng dáng vẻ rất quen thuộc nơi đây, chẳng thềm ngó mắt đến hai lầu bên dưới, đi thẳng một mạch lên lầu cao nhất.

Bốn người lựa chọn vị trí rồi ngồi xuống.

Trên lầu ba số lượng khách khứa không nhiều, ngoại trừ đám người Đức Hùng, chỉ có thêm ba bàn nữa. Đặc biệt trong số đó, Phạm Văn Long

chú ý đến một người thanh niên, tuổi chừng hai mươi, mặt vẻ dâm tà đang ngồi uống rượu với hai kĩ nữ, bàn tay không ngừng sờ nắn các bộ phận trần cảm trên thân thể hai cô gái.

Trong khi Phạm Văn Long mãi mê quan sát, bỗng cô gái ngồi cạnh hẳn nói:

- Công tử đang nhìn gì thế?

Phạm Văn Long lắc đầu không đáp, với tay rót đầy một ly rượu, ngửa cổ uống cạn.

Đối diện, Đức Hùng ôm chặt vòng eo của mỹ nhân bên cạnh, cười ha hả bảo:

- Người anh em, hôm nay cứ việc thỏa mái ăn chơi, ta bao!!!

Cô gái trong lòng hẳn nghe vậy, ồng ẹo nói:

- Công tử nhớ thương lấy thiếp!!!

- Ha ha, nhất định, nhất định...

Đức Hùng cười ha hả, vừa nói vừa thò tay vân vê mấy cái trên mông khiến nàng ta khẽ rên rĩ.

Phạm Văn Long vốn không phải chính nhân quân tử, nhưng cái kiểu vui chơi ở lầu xanh thế này hoàn toàn không phù hợp với tính cách con người hẳn, nên không mấy hứng thú, chỉ lạnh nhạt ngồi uống rượu.

Cô gái ngồi bên tên Thanh Thanh, nhịn không được liền cọ bộ ngực đầy đặn vào sát người Phạm Văn Long kêu gọi. Nhưng đột nhiên bị hẳn quay sang lườm cho một cái, sợ quá đành ngồi im, không dám động đậy nữa.

Một lát, tại khu vực khán đài trung tâm Kỳ Duyên Viện, bỗng nổi lên tiếng kèn trống, Xuân Nương lả lướt bước lên, đưa hai tay vẫy chào quan khách nói:

- Thưa các vị công tử, đại gia... Xuân Nương xin có lời chào! Hôm nay Kỳ Duyên Viện chúng tôi có sự xuất hiện của một người đặc biệt, chính là đệ nhất hoa khôi mới đến, Hồ cô nương.

Đám đông phía dưới nghe nói có hoa khôi mới đến, sôi sục hẳn lên, dừng mọi hoạt động đồng tai lắng nghe.

- Hồ cô nương một thân xử nữ, băng thanh ngọc khiết. Chẳng biết đêm nay có vị khách quan may mắn nào lọt vào mắt xanh của nàng hay không?

Xuân Nương vừa dứt lời liền hướng mắt về phía sau, qua một lớp rèm mỏng, thấy thấp thoáng bóng dáng một người con gái.

Rồi bỗng từ bên trong, một tiếng đàn thánh thót truyền ra, sau đó một giọng hát du dương cất lên:

“Nghe tiếng tơ cung đàn sao vấn vương

Mười năm thoáng qua một chữ tình

Mộng ngày xưa hồng trần hoang ảnh

Ngồi soi bóng gương chờ mong ai

Trường giang nay sóng xô về đâu

Ngàn tinh tú chỉ là giấc mơ

Bao yêu thương ngọt bùi cùng chia sẻ

Khó quên sao nụ cười của ai

Thế nhân ơi làm sao uổng cho cạn chén tình

Dưới ánh trăng nhớ khi xưa lời ta hẹn ước

Nguyện cùng nhau vượt qua sóng gió

Giấc mơ thiên thu tình mãi không phai

Hỡi nhân gian dù cho thế nhân thay đổi tình

Chỉ riêng thiếp sẽ nơi đây đợi chờ chàng mãi

Dù cho bao ngàn năm xa cách

Có ta bên nhau nguyện sánh đôi.”

(cái này e mượn lời bài Kiếm hiệp tình nhé, ngày xưa chơi VLTK thấy bài này hay quá)

Thanh âm như mật ngọt rót vào tai khiến ai nấy như đắm như say chìm vào mộng cảnh.

Lời ca như tiếng lòng của một người con gái chờ đợi người yêu, sao mà ai oán, sao mà bi thương thế!

Đến khi tiếng hát đã dừng lại, mọi người vẫn mơ màng chưa dứt ra khỏi giấc mộng tình.

Đột nhiên, tấm rèm phía sau hé mở, xuất hiện một vị cô nương dung mạo tuyệt trần, tuổi độ mười sáu, mười bảy, đẹp như trăng rằm.

Làn da trắng như tuyết, mắt phượng mày ngài, môi đỏ như cánh đào, nàng khoác trên mình bộ y phục màu trắng, trông như tiên tử hạ phàm, tuyệt thế vô song!!!

Quả là một người con gái hoàn mỹ, quốc sắc thiên hương!

Nàng bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển, đưa ánh mắt nhìn về phía mọi người, chạm đến đâu khiến người nào người nấy tâm thần điên đảo, lạc hết hồn phách.

Phạm Đức Hùng sững sốt, chẳng ngờ nơi lầu xanh như thế này lại có thể xuất hiện một người con gái mỹ miều, thoát tục nhường ấy.

Một vài tên phía dưới vừa thấy nàng đảo mắt qua, hai con người sáng rực lên, nước miếng chảy ròng ròng.

Bỗng một kẻ bạo gan đứng lên, đưa ly rượu hướng về khán đài nói:

- Tại hạ Trần Hào, xin chúc Hồ cô nương một ly.

Hồ cô nương khẽ hé môi sen, mỉm cười không đáp.

Có người đi đầu hiển nhiên sẽ có kẻ tiếp theo, ai nấy đều đứng lên lớn tiếng chúc tụng, như sợ bị kẻ khác giành mất phần hơn.

Đức Hùng cũng vội vàng lên tiếng báo danh tính, nhưng chỉ nhận được cái gật đầu của mỹ nhân.

Tên thanh niên bàn bên cạnh, ngăm nhìn dung mạo phi phàm của Hồ cô nương, hai mắt sáng rực, đẩy hai cô gái đang nhõng nhẽo bên cạnh ra, lớn tiếng nói:

- Tại hạ là Ngô Mạnh Cường, xin ra mắt Hồ tiên tử. Lần đầu gặp gỡ, xin tặng một vạn linh đồng tỏ chút lòng thành, mời Hồ tiên tử uống với ta một chum rượu nhạt.

Hắn ngôn từ lưu loát, giọng nói ẩn chứa linh lực hùng hậu khiến ai nấy thất sắc nhìn lên.

Một vạn linh đồng? Tên này ra tay cũng quá hào phóng rồi!

Có vài kẻ tinh mắt, thì thào nói:

- Hẳn chính là đại công tử của Ngô gia thành chủ đây! Kẻ này vô cùng háo sắc, tính khí thất thường. Tốt nhất đừng nên dây vào.

Có mấy tên vốn định hơn thua với Ngô Mạnh Cường, nghe đến danh tính của hắn, vội kìm nén lại, không dám mở miệng nữa.

Ánh mắt Hồ cô nương nhìn về phía Ngô Mạnh Cường dịu dàng như làn gió mùa thu. Nàng cất bước tiến lên lầu ba, một thoáng đã đứng trước mặt Ngô Mạnh Cường.

Ngô Mạnh Cường sung sướng, vội rót đầy hai ly rượu đưa lên, nói:

- Kính mời Hồ tiên tử!

Hồ cô nương khẽ nhếch môi cười, không đưa tay đón nhận, chỉ hờ hững nói:

- Người còn nhớ Tiên Vân không?

Ngô Mạnh Cường đang tươi cười, nghe cái tên đó chợt mặt đanh lại, vội bỏ hai ly rượu xuống, quát:

- Tiên Vân là ai, ta không có quen biết!

Hồ cô nương thản nhiên nhìn hắn nói:

- Hừ! Loại nam nhân vong ân phụ nghĩa như người thật đáng chết! Đợi chờ mãi cho đến hôm nay ta mới có dịp lấy cái mạng nhà người.

Nói đoạn, nàng vung tay lên, liền xuất hiện một thanh trường kiếm, nhắm thẳng vào đối phương đâm tới.

Ngô Mạnh Cường không ngờ hành động muốn lấy lòng người đẹp của mình lại tự vác đá đập đầu, vội vận chuyển linh lực, tạo thành một tầng hộ tráo bảo vệ kín thân thể.

Hắn khẽ buông lỏng, nhưng bỗng một cái, vầng quang tráo bị đánh tan, mau chóng biến mất. Mũi kiếm thế như chẻ tre, cứ thế thẳng một đường chém xuống.

Ngô Mạnh Cường kinh hãi, rõ ràng cảnh giới đối phương mạnh hơn bản thân, không dám ngạnh đấu nữa, vù một cái đã biến mất, né sang một bên. Nhưng tốc độ đường kiếm quá nhanh, khiến một lọn tóc trên đầu hắn bị cắt đứt, bay lả tả giữa không trung.

Vốn dĩ ai nấy đều thầm nguyên rủa tên Ngô Mạnh Cường là kẻ tốt số, chẳng ngờ diễn biến phát sinh theo chiều hướng này. Chứng kiến linh lực bá đạo tỏa ra từ trận chiến, khách khứa bên trong viện biến sắc, co giò chạy tán loạn ra ngoài. Dao thương không có mắt, lờ như xui xẻo bị dính một chiêu cũng đủ khiến họ đi chầu ông bà, ông vải.

Bàn Phạm Văn Long ngồi gần cuộc chiến, kinh biến xảy ra khiến hắn hơi hoảng hốt, nhất thời không dám manh động.

- Nhóc con, mau tránh ra đi. Hai kẻ kia một người là Vương cấp, một người là đỉnh giai Linh cấp, coi chừng tai bay vạ gió.

Bỗng giọng lão Kim nghiêm trọng cảnh báo, Phạm Văn Long sợ hãi, cảnh giới siêu việt đó chỉ cần búng tay một cái cũng khiến hắn vong mạng rồi. Phạm Văn Long liền nháy mắt với Đức Hùng, muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Bên kia trận chiến, Hồ cô nương nói đánh là đánh, thế công dũng mãnh liên miên không dứt. Ngô Mạnh Cường dường như yếu thế hơn, vất vả chống đỡ. Một cước đá bay đối phương, Hồ cô nương lao vút đến như một cơn gió, linh lực tỏa ra kinh người nhất định muốn một kiếm tất sát.

Ngô Mạnh cường hoảng loạn, vội gầm lên một tiếng:

- Địa Long Hoàn Hộ Thủ.

Tưởng chừng mũi kiếm sẽ lấy mạng đối phương, không ngờ dị biến xảy ra, trên người Ngô Mạnh Cường chột vang lên một tiếng long ngâm. Ngay tức khắc trên không trung hiện ra một con rồng cực lớn, lao thẳng đến mũi kiếm ngạnh đầu.

Hồ cô nương kinh hô:

- Linh cụ cao cấp hộ thể? Địa Long cấp 8??

Thế công nhoáng cái đã bị phá, con rồng dũng mãnh vọt tới, vươn trảo đánh thẳng vào ngực Hồ cô nương một chưởng khiến nàng bay về sau, miệng búng ra một vòi máu tươi.

Đúng lúc này, Phạm Văn Long vốn đang tiến đến cầu thang chuẩn bị đi xuống, chẳng ngờ Hồ cô nương bị đánh văng vừa vọt bay thẳng đến chỗ hẵn đứng, khiến cả hai ngã nhào ra đất, nằm đè lên nhau.

Hồ cô nương thấy bản thân đang ở trên một tên nam nhân thì hoảng hốt, định tung người tránh ra xa.

Nhưng chưa để nàng kịp hành động, bỗng miệng rồng há rộng, một quả cầu màu vàng to bằng nắm tay bắn thẳng về phía hai người.

Phạm Văn Long bị đối phương đè lên, vết thương trên ngực tái phát đau nhức vô cùng. Chợt thấy quả cầu loang loáng lao tới, chẳng kịp suy nghĩ nhiều, hấn cắn răng cố nhin đau vội ôm chặt lấy Hồ cô nương lăn qua một bên.

Quả cầu đánh hụt vào nền nhà, đột nhiên vỡ tan như bong bóng, một mùi hương nồng đượm bốc lên, bao phủ cả hai người Phạm Văn Long và

Hồ cô nương vào trong.

Ngô Mạnh Cường thấy một chiêu trúng đích sắc mặt hớn hờ, hau háu nhìn về bộ ngực của hồ cô nương cười âm thầm.

- Người đã hít phải long tinh, còn không ngoan ngoãn lên giường phục vụ ta hay sao? Hắc hắc...

Hồ cô nương kinh hãi, vội vàng bật ngược trở ra, phi thân muốn bỏ chạy.

Bỗng vô tình ngoái đầu nhìn lại, chợt thấy một cự trảo uy vũ đang hướng về phía Phạm Văn Long đánh xuống. Với thực lực Nhân vực cấp 6 của hắn, một đòn này nhất định sẽ thệt nát xương tan.

Hồ cô nương thần sắc phức tạp, nhoáng cái đã xuất hiện bên cạnh Phạm Văn Long, chém ra liền ba chiêu, mạnh mẽ chấn tan cự trảo, nhưng sắc mặt nàng trở lên tái mét, hiển nhiên đã bị nội thương nghiêm trọng.

Nàng vội vươn tay tóm lấy Phạm Văn Long, phá tung nóc nhà, bay đi.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hoan Lạc

Ngay sau khi Hồ cô nương và Phạm Văn Long vừa biến mất, liền xuất hiện trước mặt Ngô Mạnh Cường hai người, một trong số đó vội lên tiếng:

- Chúng thuộc hạ bảo vệ chậm trễ, xin thiếu chủ tha tội!

Ngô Mạnh Cường căm giận nghiến răng nói:

- Các người còn không mau truy đuổi cho ta, nhất định phải mang con tiện nhân kia trở về đây.

- Thiếu chủ đừng lo, thuộc hạ sẽ lập tức đi ngay.

Hai kẻ răm rắp vâng dạ, lập tức tung người vọt lên không, xác định phương hướng vội vã đuổi theo.

...

Gió đêm lạnh buốt thổi vù vù bên tai.

Phạm Văn Long toàn thân nhẹ bẫng, ngó nhìn xung quanh không ngờ chỉ thấy mây mù bốn phía, hóa ra Hồ cô nương chân đạp không trung, đang nhấc bổng hần mà bay đi.

Phạm Văn Long trong lòng cảm kích, may mắn vừa rồi được nàng ta ứng cứu, nếu không cái mạng nhỏ này của hần đi tong rồi.

Ngước mắt nhìn, thấy gương mặt tuyệt mỹ của nàng có phần nhợt nhạt, hình như bị thương không hề nhẹ.

Mùi hương thoang thoảng trên người mỹ nhân tỏa ra dịu nhẹ, bỗng khiến hần thấy nhộn nhạo, toàn thân nóng bừng, thần trí dần mơ hồ.

Hồ cô nương đang phi hành, nhận thấy cử động khác lạ của hần, định lên tiếng hỏi, đột nhiên giật mình quay ngoắt đầu nhìn lại, phía xa xa thấy có hai điểm đen, đang lao vun vút đến đây.

Phóng thần thức quan sát, nàng ngẫm nghĩ: “Hần là tên họ Ngô kia cho thuộc hạ đuổi theo. Hai kẻ kia mới chỉ có cảnh giới sơ giai Vương cấp, nếu là bình thường ta không phải kiêng dè. Nhưng nay đang bị nội thương, lại còn dính phải độc thủ của hần, e rằng...”

Mới nghĩ đến đây, chợt hai bên má nóng bừng, tỏ vẻ ngượng ngùng.

Bỗng có tiếng hét phía sau vọng đến:

- Mau đứng lại cho ta!!!

Hồ cô nương kinh hoàng, không nghĩ ngợi được nhiều, vội vàng cầm mạnh đầu lưỡi, bất ngờ linh lực cuộn cuộn phóng ra, vù một cái, tốc độ đột nhiên tăng vọt, chớp mắt đã biến mất.

Hồ cô nương sắc mặt nhuốm hồng, giữ chặt lấy Phạm Văn Long, cố cắn răng, mang hần chạy thêm gần một canh giờ. Mặc dù mang theo một người nhưng khi này nàng dùng đến tuyệt chiêu bảo mệnh, chịu hao tổn tinh huyết nên căn bản hai tên kia không thể đuổi kịp, tuy nhiên lúc này linh lực đã cạn, chẳng thể duy trì được bao lâu.

Bay thêm một đoạn, thấy đã an toàn, hai người liền hạ xuống một ngọn núi. Vừa may thấy một sơn động trống trải hiện lên trước mắt, Hồ cô nương liền kéo Phạm Văn Long đi vào, đến nơi nàng buông tay quăng bịch hần xuống đất.

Sơn động này diện tích khá rộng, mặt đất bằng phẳng, khô ráo, thật thích hợp để hai người nghỉ ngơi.

Lúc này, Phạm Văn Long trong người khí huyết nhộn nhạo, đầu óc quay cuồng, liền lao đến vũng nước gần đó, té xối xả lên mặt, thấy không hiệu dụng, vội vàng truyền âm cầu cứu lão Kim:

- Lão Kim, không hiểu vì sao ta cảm thấy toàn thân khó chịu quá!

Ngay tức khắc, giọng nói già nua của lão vang lên:

- Việc này không liên quan đến người, chỉ là quả cầu màu vàng khi này vốn có chứa long tinh của một con Địa Long cấp tám. Các người vô tình hít phải, hiện tại độc tính đã xâm nhập vào huyết quản, nên mới lâm vào trạng thái như vậy. Ài, không ngờ tên nhóc Ngô Mạnh Cường kia lại có trên mình bảo vật bậc này.

Phạm Văn Long ngây ngốc, hỏi:

- Long tinh, đó là thứ gì?

- Địa Long Hoàn mà tên Ngô Mạnh Cường sử dụng chính là một linh cụ cao cấp, được chế tạo từ xương cốt của linh thú cấp tám Địa Long, có công năng hộ thể. Trong cấu tạo có chứa một phần dịch hoàn của Địa Long, nên một khi phóng xuất ra, giống như xuân dược sẽ kích thích nam nữ quan hệ luyện ái, không kiểm soát được hành vi bản thân. Nếu trong vòng một canh giờ không được giải quyết, lập tức kinh mạch chấn nát, xương cốt nổ tung.

Nghe lão Kim nói, Phạm Văn Long sợ hãi, cuống quýt hỏi:

- Có cách gì để hóa giải hay không?

- Hừm! Linh thú cấp tám tương đương với cảnh giới Thánh cấp, một tên Nhân vực nhỏ bé như người mà dám nghĩ đến chuyện giải độc ư? Thôi, ta thấy vị Hồ cô nương kia phỏng chừng sắp chịu đựng không nổi nữa rồi, vận số nhóc con nhà người may mắn lắm đó! Ta chớp mắt một lúc, không quấy rầy hai người nữa, hắc hắc...

Nói xong, lão Kim liền lặn mất tăm, cho dù Phạm Văn Long có kêu gào thế nào cũng không mảy may đáp lại.

Phía bên kia, Hồ cô nương bộ dáng chật vật, khoanh chân ngồi, vận chuyển chân linh khí, mạnh mẽ áp chế độc tính trong cơ thể.

Nhưng chỉ một lát, sắc mặt nàng tái nhợt, tiếp tục phun ra một vòi máu, nhuộm đỏ vạt áo phía trước.

Phạm Văn Long nghe động tĩnh liền ngoái đầu nhìn, vội chạy đến, lo lắng hỏi:

- Nàng không sao chứ?

Hồ cô nương thần sắc ảm đạm nói:

- Tên dân tộc vô sỉ đó, không ngờ còn chiêu thức hèn hạ như vậy. Do ta nhất thời sơ ý nên không kịp phòng bị, hiện tại độc khí công tâm, phong bế toàn bộ linh lực, không cách nào đẩy ra ngoài.

- Nàng muốn nói đến long tinh?

Hồ cô nương trên mặt ráng hồng, nghiêm mặt quát:

- Người mau rút ra ngoài cho ta!!!

Phạm Văn Long không hiểu ý tứ, vội lắc đầu đáp:

- Ta không thể bỏ mặc nàng ở đây!

Hồ cô nương hiện tại toàn thân căng như dây đàn, cố gắng đè nén xuống nói:

- Đến nước này, ta sẽ dùng một kiếm đâm chết người, sau đó tự vẫn để bảo toàn danh tiết.

Nàng tính khí quật cường, nhất định không để kẻ khác làm hoen ố tấm thân trinh bạch.

Phạm Văn Long kinh hãi, chưa kịp mở miệng đã thấy trên tay Hồ cô nương xuất hiện một thanh kiếm, loang loáng đâm tới.

Hắn lông tóc dựng đứng, vội né tránh qua một bên. Hồ cô nương cả giận, nhanh như cắt liền chém ra một kiếm nữa, nhưng vừa vận động chân linh khí, lập tức độc tính phát tác, khiến nàng lăn đùng ra đất, mặt mày tái xanh.

Phạm Văn Long sợ hãi, chạy đến đỡ nàng dậy, không biết xử lý thế nào.

Nhìn người con gái nằm trong lòng, thấy sắc mặt nàng đỏ rực, lỗ chân lông hai hàng lệ châu, Phạm Văn Long lòng đau như cắt.

Đột nhiên, Hồ cô nương vươn cánh tay ôm chầm lấy hắn, miệng nhả hơi sen, nói:

- Yêu muội đi!

Linh lực khô cạn, lại bị dư độc tính của long tinh quấy phá khiến Hồ cô nương toàn thân ngứa ngáy, khó chịu vô cùng. Căn bệnh kiên trì đến lúc này đã là cực hạn, thần trí dần dần mê mị, phóng túng buông thả bản thân.

Phạm Văn Long vốn cũng đang vất vả chống đỡ dục vọng trong người, nghe âm thanh dịu dàng của mỹ nhân, toàn thân tê liệt như sét đánh,

trong đầu ong lên, chẳng thiết tha gì nữa, liền dang tay ôm chặt vòng eo của nàng.

Dung mạo Hồ cô nương vô cùng tuyệt mỹ, khí chất thanh cao, tựa như tiên tử trên chín tầng trời, ánh mắt nàng nhu tình, ý xuân dào dạt khiến vạn vật diên đảo, trời đất ngả nghiêng.

Phạm Văn Long ngây ngốc ngắm nhìn. Bản thân hắn, tuy từng gặp gỡ và tiếp xúc với nhiều người con gái khác, nhưng luận về dung mạo và khí chất, thì Hồ cô nương tuyệt đối đứng đầu, không ai sánh bằng.

Phạm Văn Long trống ngực đập thình thịch, mười mấy năm sống trên đời nhưng chưa từng trải qua chuyện yêu đương nam nữ, hôm nay lại rơi vào tình huống trở trêu thế này, trước mắt lại là một nữ tử sắc nước hương trời, trong lòng rạo rức khôn tả, sao kìm nén được.

Hồ cô nương như đèn dầu đã cạn, kinh mạch trương phồng, không thể nhịn nổi nữa, vươn tay kéo Phạm Văn Long lại gần, môi sen hé mở, một mùi hương xộc thẳng vào mũi như câu lạc hồn phách. Hắn bỏ qua hết thảy, cúi đầu xuống, mạnh bạo hôn lên đôi môi nàng.

Cái miệng tham lam của hắn như một con mãnh thú, hung hăng mút lấy mút để lưỡi của đối phương, cảm giác ngọt ngào, khó diễn tả hết bằng lời.

Ôm Hồ cô nương vào lòng, cảm nhận thân thể nàng mềm mại như tơ, láng mịn như ngọc, không nhịn được liền đưa tay nhẹ nhàng cởi y phục nàng ra.

Mỹ nhân thân thể khẽ run rẩy, trên mặt ửng lên một mảng mây hồng, mặc nhiên để hắn tự tung tự tác. Nàng vốn là một cường giả Vương cấp nhưng trúng phải dược tính cực kỳ bá đạo của long tinh, cũng đành thúc thủ vô sách.

Nàng thân nhiên cho hấn tác oai tác quái, cánh tay khẽ mở ra, thân thể như tiên nữ hạ phàm, hai chân nhẹ nhàng duỗi xuống, nháy mắt y phục trên người đã biến mất.

Thân hình nàng hiện ra, xinh đẹp tuyệt trần. Đôi gò bồng đảo mỹ lệ căng tròn, cao vun vút như hai tòa núi, nhấp nhô theo từng nhịp thở dồn dập. Làn da trắng nõn nà, ôn nhu như ngọc, khiến Phạm Văn Long nhất thời huyết mạch căng phồng, ôm chặt lấy thân hình mềm mại ấy.

Cả hai người chưa từng nếm mùi luyện ái, trong việc này vừa có sự tò mò, vừa có sự kích thích nên hân hoan tận hưởng.

Một bàn tay nóng bỏng vuốt ve bầu ngực khiến thân thể nàng khẽ run rẩy, kích động.

Phạm Văn Long nuốt mạnh một ngụm nước miếng, khẽ dời tay đến kiêu đồn, rồi vòng ra đằng trước, ngay tại khe sâu thăm thẳm, nhẹ nhàng khám phá.

Hồ cô nương sắc mặt phớt hồng, đôi mắt lung linh như hai viên dạ minh châu, toàn thân nóng như lửa đốt, không ngừng run lên.

Nàng vươn tay ngọc, khẽ cởi y phục trên người Phạm Văn Long ra, rồi quăng bừa về một góc động.

Phạm Văn Long sớm không thể nhịn được, hấn lao đến, ôm chặt lấy thân hình mềm mại của giai nhân.

Động khẩu vừa mở, Phạm Văn Long mò mẫm tiến vào, đi qua một lối nhỏ âm u rồi xộc thẳng vào bên trong. Bỗng Hồ cô nương kêu lên nhẹ một tiếng, hạ thân hơi đau nhói, nhưng chỉ giây lát đã bị dục hỏa xua tan, dần dần không còn cảm giác gì nữa, chìm đắm trong hoan lạc tình ái.

Một bông hoa đào màu đỏ xinh đẹp, nở bung cánh, rơi xuống mặt đất...

Bên ngoài, trời tí tách đổ mưa!!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lý Tiên Dung

Mưa xuân liên miên không dứt, chẳng biết qua bao lâu, Phạm Văn Long mới từ từ hồi tỉnh.

Vừa mở mắt hẳn đã giật thót mình, thấy cả người trần như nhộng, không có nổi một mảnh vải che thân, vội vàng chạy đến một góc động, nhặt lấy bộ quần áo rồi nhanh chóng mặc vào.

Đêm qua, hẳn nhớ đến đoạn khi Hồ cô nương vung kiếm lên chém, bỗng đột nhiên ngã vật xuống đất, kể đến hẳn chạy lại đỡ nàng. Không ngờ sau đó, độc tính của long tinh trong cơ thể bùng phát, khiến hai người mê man, đánh mất thần trí rồi dẫn đến sự việc kia.

Nghĩ đến Hồ cô nương, Phạm Văn Long hoảng hốt, vội dáo dác nhìn xung quanh nhưng cơ bản trong động trống trơn, chẳng còn hình bóng mỹ nhân nữa.

Hắn chạy như bay ra ngoài, miệng hét lớn:

- Hồ cô nương! Nàng ở đâu?

Nhưng đáp lại chỉ có tiếng vượn kêu, chim hót mà thôi. Phạm Văn Long gọi thêm mấy câu không thấy ai trả lời, trong lòng khổ sở, quay đầu định trở về trong động.

Bỗng thấy ở phía xa xa, trên một mỏm đá hiện lên một thân ảnh quen thuộc, chính là Hồ cô nương. Nàng quay lưng về phía bên này, đôi mắt nhìn xa xăm.

Phạm Văn Long liền nhẹ nhàng đi đến, nhìn bóng lưng của nàng lại bất giác nghĩ đến chuyện đêm qua, hơi xấu hổ, đành lảng lạng đứng cách một bước, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào.

Ngó thấy vẻ mặt nàng buồn rười rượi, bên khóe mắt vẫn còn đọng hai hàng lệ châu. Giữa khung cảnh núi non nên thơ ấy, nàng tựa như một đóa mầu đơn nở rộ, một vẻ đẹp kiều mị khiến vạn vật lu mờ, kinh tâm động phách.

Phạm Văn Long biết mình đã gây tội tày đình nên không dám làm loạn, lảng lẽ ngắm nhìn dung nhan của nàng.

Qua một lúc lâu sau, âm thanh hờ hững của Hồ cô nương cất lên:

- Người tỉnh rồi sao?

Nghe giọng nàng nói, Phạm Văn Long ngập ngừng, rốt cuộc đành đáp:

- Ta vừa mới tỉnh lại. Nàng... nàng không sao chứ?

Hồ cô nương vốn là cường giả Vương cấp, thiên tài tuyệt luân, trong sư môn có biết bao người si mê mẩn mộ, nhưng từ trước đến nay vẫn luôn vẹn toàn tấm thân trinh bạch. Chẳng ngờ lần này vì một người bằng hữu, đã tự ý xuất ngoại, số phận đẩy đưa thế nào khiến nàng và Phạm Văn Long gặp nhau, rồi tạo nên cái chuyện động trời ấy.

Nhớ khi tỉnh lại, chứng kiến trạng thái của bản thân, Hồ cô nương vô cùng hoảng loạn, nổi giận đùng đùng muốn một kiếm chém chết tên nam nhân đáng hận kia.

Nhưng ngấm lại đêm qua quay cuồng hoan lạc cùng hắn, nếm trải tư vị khó tả, kiếm đã giơ lên lại hạ xuống, cứ thế ba bốn lần, rốt cuộc nàng không xuống tay được, cuối cùng phải chạy ra đây, trong lòng cực kỳ sầu não.

Lúc ở Kỳ Duyên Viện, nàng vốn chỉ tiện tay cứu hãn, không muốn vì bản thân mà để người khác phải liên lụy. Ban đầu dự tính sau khi thoát khỏi, sẽ tìm một nơi oan toàn rồi thả hãn xuống, không ngờ đột nhiên có kẻ địch truy đuổi khiến nàng vất vả chạy trốn, cuối cùng thành ra như vậy.

Đúng là ý trời!!!

Hồ cô nương quay mặt lại, nhìn vẻ lúng túng của Phạm Văn Long, nói:

- Dù sao chuyện xảy ra đều ngoài ý muốn, không trách được người, ngay cả ta cũng bị cuốn vào. Nay ta nói cho người biết, ta họ Lý, tên Tiên Dung. Còn sự việc giữa ta và người đêm qua hãy coi như gió thoảng, đừng bao giờ nhắc đến nữa.

Nói xong nàng đứng lên, định tung người bay đi. Phạm Văn Long thấy vậy, giật mình vội lao đến nắm chặt tay nàng nói:

- Nàng định đi đâu?

Tiên Dung khẽ đỏ mặt, hờ hững đáp:

- Ta đến từ đâu sẽ về nơi đấy!

Mới tiếp xúc thời gian ngắn ngủi nhưng Phạm Văn Long phần nào hiểu tính cách của Tiên Dung, nàng là một nữ tử kiên cường, thanh tao thoát tục, nhất định không dễ dàng chấp nhận hãn. Chỉ là nghe nàng nói, hãn nhịn không được bèn giữ chặt tay Lý Tiên Dung bảo:

- Hãy để ta theo nàng!

Lý Tiên Dung nhìn khuôn mặt khô ngô của nam nhân trước mặt, vừa giận vừa buồn cười, nghiêm giọng nói:

- Người nghĩ với cảnh giới Nhân vực đó có thể theo ta sao?

Phạm Văn Long ngượng ngùng, quả thực cảnh giới hai người chênh lệch quá xa. Tuy nhiên, Phạm Văn Long cầm bàn tay nhỏ bé của Tiên Dung nghiêm túc trả lời:

- Nàng hãy cho ta thời gian, đến khi có đủ khả năng nhất định ta sẽ đi tìm nàng. Con người ta vốn không tốt đẹp gì, nhưng một lời nói ra tuyệt không thay đổi, nàng là nữ nhân của ta, sẽ có một ngày ta đường hoàng chính chính bước đến cầu hôn nàng. Hãy tin ở ta!!!

Nhìn điệu bộ và lời nói của hắn vô cùng chân thành, Tiên Dung khẽ bối rối, trong lòng dâng lên tư vị ngọt ngào, than nhẹ nói:

- Nhưng người có biết, thân phận của ta...

- Ta không cần quan tâm đến những thứ đó! Ta chỉ biết đời này kiếp này ta phải cưới được nàng làm vợ.

Phạm Văn Long trực tiếp cắt ngang lời nàng, chỉ tay lên trời nói thêm:

- Ta nói được làm được, ai cũng không thể ngăn trở, dù là ông trời ta cũng không sợ.

Lý Tiên Dung thấy vẻ mặt hắn kiên quyết, trong bụng thầm nghĩ: “ Số phận thật khéo trêu người, lại buộc ta và hắn với nhau. Nhưng mà ta thân mang trọng trách, sao có thể làm trái. Lần này trở về, chẳng biết đến ngày tháng năm nào mới có thể gặp lại, thôi thì cũng không nên quá bạc bẽo với hắn.”

Đối với Phạm Văn Long, trong lòng Tiên Dung chẳng biết là gì!

Là yêu? Cũng không phải!

Là hận? Cũng chẳng đúng!

Hắn có gì khiến nàng phải hận đây? Xét theo chiều hướng khác, hắn còn là ân nhân cứu mạng của nàng. Lý Tiên Dung lòng rối như tơ vò, cảm xúc lẫn lộn đan xen khó diễn tả bằng lời.

Lý Tiên Dung động lòng, dịu dàng nhìn Phạm Văn Long nói:

- Cảnh giới người rất thấp, lỡ một mai gặp phải cường địch ắt sẽ nguy hiểm tính mạng, ta tặng người chiếc vòng này, nó là linh cụ trung cấp, đã từng theo ta nhiều năm.

Nói đoạn nàng tháo chiếc vòng màu xanh đang đeo trên tay trao cho Phạm Văn Long.

Nàng nhìn hắn có chút lưu luyến, nói:

- Ta nguyện cả đời này không có người nam nhân thứ hai. Nếu còn duyên phận, hi vọng sẽ có ngày gặp lại.

Vừa dứt lời, nàng liền tung người vọt lên không trung bay đi.

Phạm Văn Long hoảng hốt lớn tiếng hô:

- Ta có thể tìm nàng ở đâu?

Thân hình Tiên Dung ngừng lại một chút, quay đầu nhìn hắn, lệ châu tràn đầy trong mắt, cắn răng nói:

- Dãy núi Trường Sơn.

Phạm Văn Long muốn hỏi thêm nhưng vì một cái, bóng dáng nàng đã biến mất, chỉ còn lại một mùi hương vương vất trong không trung.

Phạm Văn Long bần thần, quay trở vào sơn động, lại nghĩ đến chuyện đêm qua, nhớ đến Lý Tiên Dung, trong lòng khó chịu muôn phần.

Hắn nắm chặt tay, cương quyết tự nhủ:

- Đời này, kiếp này nhất định phải cưới được Tiên Dung làm vợ!!!

Ngăn ngờ cả nửa buổi, cho đến quá trưa, Phạm Văn Long mới lững thững tìm đường trở về Thăng Long thành.

Đường núi ghồ ghề khó đi, hắn còn chưa biết thuật phi hành, thế nên đến nhập nhoạng tối mới về đến nhà họ Võ.

Hai tên canh cửa thoáng thấy bóng hắn, vội vàng hô lớn:

- Phạm công tử đã về, mau mau bẩm báo đại thiếu gia.

Một tên mặt mày hớn hờ, chạy như bay vào trong. Chẳng mấy chốc truyền ra tiếng bước chân dồn dập, Đức Hùng hốt hải chạy đến, nhìn thấy Phạm Văn Long liền ôm chầm lấy hắn, cười ha hả bảo:

- Ta biết người sẽ không sao mà! Hôm qua người bị Hồ cô nương mang đi khiến ta sợ mất mật, vội nhờ cậy cha điều động hơn trăm người tìm kiếm, gần như lục tung cả thành Thăng Long mà không thấy, dự định đêm nay sẽ mở rộng phạm vi tìm kiếm. Không ngờ người đã bình yên trở về đây rồi.

Phạm Văn Long trong lòng ấm áp, nói:

- Đức Hùng, cảm ơn người!!!

Đức Hùng trừng mắt, nói:

- Con bà nó, ở trên đời này ta sợ nhất là ban phát ân huệ người khác, người đừng mang nó ra hù dọa ta chứ!

Võ Văn Nghị nghe tin Phạm Long trở về, rất đổi vui mừng, liền sai người chuẩn bị tiệc rượu chúc mừng.

Mọi người xúm lại hỏi han diễn biến đêm qua, Phạm Văn Long cũng không buồn giải thích, chỉ thuật lại một cách hàm hồ. Bịa ra câu chuyện giữa đường được thả ra, sau đó vì trời tối nên phải xin ở nhờ một nhà dân gần đó. Vì không rành đường xá nên mất cả ngày hôm nay mới có thể trở về.

Nghe kể, tuy mọi người ai nấy đều bán tin bán nghi nhưng nhìn thần sắc uể oải của hắn đành bỏ qua, không tiện hỏi thêm nữa.

Vốn tâm trạng không vui nên Phạm Văn Long chỉ ăn uống qua loa rồi xin phép về phòng nghỉ ngơi.

Về đến phòng, Phạm Văn Long tắm rửa sơ sài rồi nằm bẹp trên giường, hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến hắn có phần mệt mỏi.

Ngày mai đã đến thời điểm vào Thánh viện nên cần có thời gian nghỉ ngơi, phục hồi về trạng thái tốt nhất.

Hắn lấy trong người chiếc vòng tay mà Tiên Dung trước khi đi lưu lại, ngắm nghía thật lâu, rồi nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Trong mộng, hình ảnh một người con gái mặc áo trắng, dung mạo mỹ lệ như tiên nữ, đang nhìn hắn hé môi mỉm cười...

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tiến Vào Thánh Viện

Sáng sớm hôm sau, ngay khi gà gáy, Võ Văn Nghị đã sai người đánh thức hai đứa nhỏ dậy. Hôm nay là ngày đầu tiến vào Thánh viện học tập, nhất định phải có mặt đúng giờ không nên đến trễ.

Sau một tuần trà, hành lý được chuẩn bị đầy đủ, mọi người lập tức xuất phát.

Võ Văn Nghị tiễn đám người Phạm Văn Long ra tận ngoài cổng thành mới chịu trở về, chỉ còn Hưng Chiến đánh xe, đưa hai đứa nhỏ lên đường.

Đức Hùng vốn là một người phóng túng, không ngờ khi chia tay cha cũng bị rịn, sụt sùi nước mắt.

Nghe nói vào Thánh viện sẽ có sáu mươi năm học tập và rèn luyện trong đó, khi nào đạt đến Vương cấp mới chính thức tốt nghiệp.

Sáu mươi năm ở Trái Đất vừa vặn với tuổi thọ của đời người, nhưng tại Linh Chiêu Tinh lại rất ngắn ngủi, chỉ thoáng như bóng câu qua thềm mà thôi.

Phạm Văn Long trong lòng tự hỏi, liệu cha mẹ có còn sống để đợi hắn trở về?

Thánh cấp!!! Không biết đến tháng năm nào hắn mới chạm tới?

Thiên Lý Mã chân đạp như bay, chẳng mấy chốc xe ngựa đã đến cổng ngoại viện. Phạm Văn Long và Đức Hùng bước xuống, chào chú Hưng Chiến rồi mau chóng tiến vào.

Đợi hình bóng hai đứa nhỏ biến mất, Hưng Chiến mới lên xe, thúc ngựa quay trở về.

Vừa vào đến ngoại viện, hai người nhận được tin từ binh lính thủ vệ, cứ thế đi thẳng một mạch đến địa điểm tập kết.

Tại một khoảnh sân, xuất hiện hơn hai trăm đầu người, tất cả đều là tân sinh Thánh viện. Khi hai người Phạm Văn Long đến, vừa vịn đúng lúc một vị lão già đang khoa tay múa chân nói:

- Ở đây đều là những người ưu tú xuất sắc vượt qua kỳ thi, hi vọng khi vào nội viện sẽ cố gắng tu luyện, lúc trở ra đã thành cường giả uy chấn thiên hạ.

Lời lão nói vang vọng vào đầu mỗi người, như liều thuốc kích thích cực mạnh khiến ai nấy khí huyết sục sôi, háo hức mong chờ.

Phạm Văn Long vừa xuất hiện, lập tức vài kẻ nhận ra liền quay sang chỉ trỏ, bàn tán. Nhưng hắn chẳng thèm để ý, cứ thế lướt qua. Bỗng cảm nhận một ánh mắt bất thiện đang hướng về phía mình, theo phản xạ hắn liền quay đầu sang, bắt gặp ngay bộ mặt nham hiểm của Trần Công Minh. Phạm Văn Long khẽ nhếch môi cười, xem ra kẻ kia vẫn chưa chịu buông tha hắn. Tuy hiện tại thực lực còn rất yếu ớt, nhưng hắn cũng không phải quả hồng mềm, mặc nhiên cho người ta nhào nặn.

Bên kia, lão già vẫn thao thao bất tuyệt, nước miếng văng tứ tung, mãi về sau mới chỉ tay về đằng xa nói:

- Đây là truyền tống trận, các người chỉ việc bước vào sẽ đến được nội viện, trong đó đã có người khác phụ trách đón tiếp.

Dứt lời, một tiếng kèn hiệu lệnh vang inh ỏi, từng nhóm tân sinh lục đục bước lên.

Phạm Văn Long và Đức Hùng thuận theo dòng người, đến nơi thấy trên nền đất có dựng sẵn một vòng tròn, đường kính khoảng hai trượng, trên bề mặt đang phát ra ánh sáng lập lòe.

Cả hai nốt gót người phía trước mau chóng tiến vào, bỗng thấy trước mắt như lòa đi, chỉ một nhoáng đã hiện ra ở một nơi khác.

Phóng tầm nhìn ra xa, thấy đang đứng trong một khu vực trống trải, rộng lớn.

Ngoái đầu nhìn lại, không ngờ còn có thêm bảy truyền tống trận khác nữa, vẫn đang chớp sáng liên hồi, lần lượt từng người từ bên trong bước ra. Phạm Văn Long thầm suy đoán, đây chắc hẳn là tân sinh của bảy khu vực ngoại viện khác.

Một lúc sau, ánh sáng tại các truyền tống trận vụt tắt, xem ra số lượng tân sinh đã tập trung đầy đủ ở đây, nhân số khoảng hai ngàn.

Một lát, phía xa liền có hai người đi đến, đều là nam nhân, gương mặt còn khá trẻ áng chừng hơn hai mươi tuổi. Cả hai lướt đi như bay, áo trường bào xanh nhạt tung bay trong gió, trông rất có khí khái anh hùng.

Mới đó cả hai đã đến ngay trước mắt, một người cất tiếng:

- Xin chào tất cả các bạn tân sinh, ta là Đỗ Quan, còn đây là Tập Bình, chúng ta đều là học viên khóa trên. Hôm nay được giao trọng trách đón tiếp các người. Bây giờ sẽ dẫn các người đi đến Thánh điện, ở đó có viện trưởng và các vị trưởng lão đang chờ đợi.

Hai ngàn tân sinh không ai có ý kiến, vội vàng cất bước theo sau bọn họ. Tuy đông người nhưng hàng ngũ chỉnh tề, không chút rối loạn.

Bước ra khỏi quảng trường, đám người xuyên qua một con đường, hai hàng đại thụ bên cạnh khiến ai ai cũng trầm trồ khen ngợi, cây nào cây nấy

cao mấy mươi trượng, vươn thẳng trời cao, đường kính phải đến mười người ôm.

Đi một đoạn, đám tân sinh đã đến cổng chào, bên trên có đề hai chữ: “Thánh viện”, vừa uy nghiêm, vừa oai vũ.

Phạm Văn Long vừa ngược nhìn, chẳng ngờ hai mắt đột nhiên tối đen, đầu óc đau như có búa bổ. Trong cơn hoảng hốt chưa biết xử trí thế nào, Bạch Mai nhẫn trên tay bỗng tỏa ra ánh sáng dịu dịu, truyền thẳng lên đỉnh đầu, lập tức kéo Phạm Văn Long trở về trạng thái thanh tỉnh.

Liên tiếp sau đó vang lên những tiếng la hét thảm thiết, nhiều người ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, bộ dáng cực kỳ thê thảm.

Lúc bấy giờ Đỗ Quan mới lớn tiếng cảnh báo:

- Các người quả không biết trời cao đất dày, hai chữ này năm xưa vốn do Thánh tổ đích thân viết lên, kẻ nào dưới Linh cấp nhìn vào sẽ bị phản phệ ngay tức khắc. Tốt nhất nên biết thân phận, kéo mang họa vào thân.

Hắn nói xong cười nhạt, quay sang thì thầm với Tập Bình:

- Hừ! Mấy tên nhóc này cần một bài học mới giảm bớt cái thói ngạo mạn, kiêu căng của bọn chúng. Thánh viện không giống như bên ngoài, ở đây chúng chỉ thuộc hàng tôm tép thôi.

Tập Bình gật gù bảo:

- Nhớ năm xưa khi đi đến đây, bản thân ta cũng ném qua mùi vị này, hắc hắc...

Tuy nhiên, trong hai ngàn người vẫn có vài kẻ ngang nhiên nhìn thẳng lên hàng chữ không chút dao động, linh lực bá đạo tỏa ra, hiển nhiên đều là cảnh giới Linh cấp hàng thật giá thật.

Trần Công Minh vốn tự phụ hơn người, nhưng hẳn mới ở Nhân vực cấp 15, nên một thoáng đầu óc ong lên, đau đớn vô cùng khiến hẳn sợ hãi vội quay đi, không dám nhìn thêm nữa.

Kế đến mọi người lũ lượt kéo nhau qua cổng viện, hiện ra trước mắt là một dãy bậc thang cực dài, chạy thẳng lên, nhìn không thấy điểm cuối.

Lầm bầm đến số bậc thang lên đến cả vạn, Đức Hùng đứng cạnh Phạm Văn Long, bực bội nói:

- Mẹ nó, chỉ đi học thôi mà, có cần phải làm bậc thang nhiều đến thế không? Chưa lên đến đỉnh có khi bị gãy bà nó chân rồi!!!

Một vài tên cũng chửi thầm trong lòng. Nói thì vậy nhưng chân vẫn bước, cứ thế tiến lên.

Ban đầu tốc độ đoàn người rất nhanh, chỉ một nháy đã vượt qua con số một ngàn. Nhưng không ngờ các bậc thang này vô cùng kỳ dị, bên dưới chân có lực hút xuống, càng lên cao càng khó khăn.

Đi thêm hơn hai ngàn bậc nữa, những người thể lực yếu kém lập tức bị tụt lại phía sau.

Có người chịu không nổi, đành ngồi xuống điều tức, khôi phục một chút mới có thể bước tiếp.

Phạm Văn Long tuy mới ở Nhân vực cấp 6, nhưng có cơ duyên được Bạch Mai nhẫn thoát thai hoá cốt, thể nên trội hơn một chút, vẫn có thể kiên trì đi lên. Tuy nhiên đến con số năm ngàn đã là cực hạn, đành ngồi xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

Còn Đức Hùng càng không nói tới, cứ qua khoảng ngàn bậc là phải dừng lại, trong lòng căm tức vô cùng, ân cần hỏi han 18 đời tổ tông của đứa nào xây dựng mấy bậc thang chết tiệt này!

Lên đến chín ngàn bậc, lực hút tăng vọt, khiến Phạm Văn Long toàn thân nặng như chì, hai chân giờ lên đặt xuống tốc độ rất chậm chạp.

Ngược nhìn lên trên đỉnh đã có hơn hai mươi người cán đích, ung dung nhìn xuống. Những kẻ đó đích thực đều là cường giả Linh cấp, linh lực hùng hậu hơn rất nhiều với đám tân sinh Nhân vực.

Vất vả đến nửa buổi đoàn người mới thành công vượt qua chướng ngại.

Theo chân hai người Đỗ Quan – Tập Bình, cả đám bước đến một đình viện cực lớn, nghỉ ngơi hồi phục linh lực rồi đi tiếp.

Lúc này, trước mắt mọi người hiện ra một hành lang uốn khúc rất dài, theo hình xoáy tròn ốc chạy thẳng lên trời, Đức Hùng nhăn nhó chửi đồng:

- Con mẹ nó, ta không đi nữa. Mệt chết đi được!!!

May mắn lần này không gặp trở ngại gì nên rất nhanh đã mau chóng vượt qua.

Họ men theo hành lang tiến về phía trước, thấp thoáng xa xa hiện lên nhiều điện đài, lầu các, được xây dựng với quy mô rất lớn.

Thình thoảng từ bên trong có vài kẻ bay qua bay lại, khiến ai cũng trợn tròn mắt kinh hãi.

Đi được một lúc, mới trông thấy đoạn cuối, vượt qua hành lang, hiện lên trước mặt mọi người một quảng trường rộng mênh mang, nền được lát bằng đá bạch ngọc, tỏa ánh sáng lấp lánh.

Đứng trên sân, gió thổi lồng lộng, mây trắng bồng bênh uốn lượn vờn quanh, quán quýt bám lấy chân người, khiến tâm hồn thư thái tựa như lạc vào xứ sở thần tiên.

Phạm Văn Long trong lòng cảm khái, nhớ cảnh ngày xưa trên núi Yên Tử, tuy có điểm giống nhau nhưng lại nằm ở hai thế giới hoàn toàn xa lạ.

Chính giữa quảng trường, cách nhau một khoảng có đặt những bức thạch điêu, kích thước cực lớn, mô phỏng hình dáng của bốn con vật: Long, lân, quy, phụng.

Long uốn lượn uy vũ, lân há miệng gầm oai vệ, quy nằm chiếm chế khoan thai, phụng sải cánh bay cao... tất cả đều hiện lên sống động như thật.

Ở phía sau quảng trường có một tòa đại điện, mái ngọc cong cong, rêu phong cổ kính.

Giữa khung cảnh bao la trời đất, tòa đại điện mang dáng dấp của một vị thần khổng lồ, toát lên dáng vẻ vừa oai nghiêm, vừa hùng vĩ. Thi thoảng vài cánh hạc bay qua, lượn vòng tròn trên không, khiến ai nấy đều say đắm ngắm nhìn, trong lòng bất chợt sinh ra sự kính ngưỡng khôn xiết.

Trước đại điện có bảng đề hàng chữ: “Thánh điện”.

Sau chút ngỡ ngàng, đoàn người tiếp tục tiến về phía trước, đã thấy cánh cửa mở rộng, bên trong ngập tràn ánh sáng, thấp thoáng nhiều bóng người.

Vừa bước vào trong, đã thấy trên đại điện có khoảng trăm người đang đứng, nam có nữ có, khí thế bất phàm.

Ngay tại chính điện, có một ông lão đang ngồi trên ghế, râu tóc bạc phơ, thân mặc hoàng bào.

Đoàn người bước cả vào trong, tự động chia theo hàng ngũ, không chút nào loạn.

Đỗ Quan và Tập bình vôi tiến đến, khấu đầu hành lễ nói:

- Bẩm viện trưởng! Chúng con đã đưa tất cả tân sinh đến đầy đủ, không thiếu một ai.

Lão viện trưởng mắt sáng như đuốc, quét về phía đám người bên dưới. Lão giơ tay ra hiệu cho hai người Đỗ Quan lui ra, rồi đứng lên nói:

- Xin chào các học viên mới đến! Ta là viện trưởng của Thánh viện, Nguyễn Phong. Đứng sau lưng ta đây là chư vị trưởng lão, còn phía bên kia là các giảng viên của Thánh viện.

Nguyễn Phong viện trưởng đưa tay, hướng về từng nơi giới thiệu.

- Các người đã tiến vào đến đây, hiển nhiên đều là những nhân tài nổi bật trên An Ký Tây, một số ít từ đại lục khác đến. Hi vọng tại Thánh viện, các người sẽ phát huy được tối đa tiềm lực bản thân, sau này nếu có thể bước chân ra Thái Bình Đại Thiên Hà, hãy làm rạng danh Linh Chiếu Tinh của chúng ta.

Lời lão nói vang sang sảng bên tai, thanh âm dịu nhẹ, vừa có nét ôn hòa, lại vừa có uy, không ai không kính phục.

Nói đến đó viện trưởng liền quay trở lại ghế ngồi, một vị trưởng lão phía sau tiến lên, cất tiếng:

- Bây giờ ta sẽ giới thiệu sơ qua về Thánh viện và chương trình học tập của các người, nhớ nghe cho kỹ! Hiện tại trong Thánh viện được chia làm 49 khoa, nhiều nhất là Đấu sĩ, kể đến là Pháp sư. Bình thường Thánh viện không công khai tuyển các chức nghiệp khác nhưng nếu nhận thấy học viên nào có thiên phú, sẽ cất nhắc vào khoa đặc biệt như Linh cụ sư, Linh trận sư, Linh vũ sư, Thần sư, Điêu khắc sư... Tất nhiên các người có quyền từ chối.

Khẽ vân vê chòm râu, lão nói tiếp:

- Một khóa học sẽ diễn ra trong 60 năm, tính ra vừa tròn một giáp. Những ai đột phá lên Vương cấp đều được phép đăng ký tốt nghiệp, sau khi thông qua lập tức được cấp huy hiệu tinh anh Thánh viện. Trong Thánh viện cũng có những nội quy nhất định, nên các người cần phải biết để né tránh.

Sau đó, lão phổ biến một số quy củ cơ bản của học viện. Đám tân sinh ai ai đều nhất nhất lắng tai lắng nghe, không dám bỏ sót một chữ.

Thấy biểu hiện của mọi người như vậy, lão hài lòng gật gù, nói:

- Tân sinh năm nay gồm có 2017 người, trong đó có 1305 người hệ Đấu sĩ, còn lại đều là Pháp sư. Các người tạm thời lui xuống, sẽ có người đưa về khu vực ký túc xá, sau đó sẽ nhận giấy thông báo nhập học.

Nói đoạn lão phẩy tay, toàn bộ tân sinh vội vàng bái lễ rồi nhanh chóng trở ra.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Phân Chia Nơi Ở

Nhìn bóng dáng đám tân sinh đã hoàn toàn đi khỏi, vị trưởng lão khẽ xoay người, chấp tay hỏi:

- Viện trưởng, người đánh giá tân sinh năm nay thế nào?

Nguyễn Phong hai tay đan vào nhau đặt trước bụng, trầm tư giây lát rồi trả lời:

- Chất lượng năm nay không tệ, đứng đầu có mười bảy sơ giai Linh cấp. Một vài người khác tuy cảnh giới hơi thấp nhưng tư chất khá cao, rất có tiềm năng. À phải rồi, còn có một đứa nhóc không ngờ là trung giai Linh cấp.

- Viện trưởng muốn nói đến Dương Hoàng Yến?

Vừa nghe Nguyễn Phong nhắc đến, từ phía sau một vị trưởng lão bước lên hỏi, sau đó nói thêm:

- Dương Hoàng Yến năm nay 17 tuổi, trung giai Linh cấp. Lúc ta nghe giám khảo báo lại thực sự rất bất ngờ. Về sau cho người ra ngoài do thám mới biết nàng chính là hậu nhân của Dương Ngọc Lương.

- Dương Ngọc Lương!!!

Mới nghe đến cái tên đó, sắc mặt mọi người hơi biến đổi. Ngay cả lão viện trưởng Nguyễn Phong cũng tỏ ra kinh ngạc, than thở:

- Hóa ra là con cháu của tên quái vật đó, thảo nào tuổi còn trẻ mà cảnh giới kinh người như vậy. Thế nhưng tại sao hẳn không giữ nàng ta ở nhà

mà lại gửi đến Thánh viện?

Vị trưởng lão kia vội giải thích:

- Ngay khi biết việc đó, đích thân ta đã chạy qua Thái Nguyên một chuyến, mới nghe ngóng được một tin tức quan trọng. Dương Ngọc Lương lão quái hơn hai ngàn năm trước đã bế quan, muốn đột phá vào Đế cấp.

- Cái gì?

Lời vừa thốt ra như tiếng sấm động ngang tai, khiến toàn thể đại điện rúng động.

Đế cấp – cảnh giới chí tôn có biết bao người mơ ước, nhưng chạm chân đến cấp bậc đó nào phải chuyện dễ dàng, ngoài việc tu luyện còn cần đại cơ duyên nữa. Có những người đầu trăm vạn năm vẫn mãi chỉ dừng ở đỉnh Thần cấp, không thể tiến thêm. Hai cảnh giới chỉ cách nhau khoảng cách rất nhỏ nhưng khó khăn muôn trùng.

Linh Chiếu Tinh, hàng triệu năm qua cũng chỉ xuất hiện duy nhất một vị Đế cấp mà thôi.

Ở mỗi hành tinh, số lượng Đế cấp chính là yếu tố quyết định thứ bậc xếp hạng trong Đại Thiên Hà. Ví dụ như Linh Chiếu Tinh vốn chỉ có một Đế cấp nên trong Thái Bình Đại Thiên Hà xếp loại hạng ba. Nếu có thêm hai người nữa sẽ nhảy đến hạng hai, còn hạng nhất yêu cầu cần tồn tại đủ chín vị Đế cấp, cực kỳ khó đáp ứng.

Sự phân chia thứ hạng này đặc biệt quan trọng, bởi vì tùy theo thứ bậc sẽ nhận vô vàn lợi ích từ hành tinh trung tâm Đại Thiên Hà, cũng chính là nơi ở của Đại Đế.

Đợi sự rung động dần lắng xuống, viện trưởng Nguyễn Phong mới lên tiếng phân tích:

- Dương Ngọc Lương dậm chân tại đỉnh Thần cấp đã bao nhiêu vạn năm, có tiến cấp thành công hay không đều rất khó đoán. Còn lão khùng Lý Công Minh nữa, có lẽ sẽ chẳng chịu ngồi yên. Lão ấy đã độc bá trên Linh Chiếu Tinh quá lâu rồi! Thú vị, thú vị đây!!! Haha...

Khẽ bật cười, Nguyễn Phong nói tiếp:

- Được rồi, chuyện đó tạm gác lại, người hãy phải thêm người nghe ngóng động tĩnh, nếu có phát sinh mới hãy báo ngay cho ta. Cũng nên chú ý đến con bé Dương Hoàng Yến, tính khí Dương Ngọc Lương vui giận thất thường, tốt nhất Thánh viện không nên tự mua dây buộc mình.

Dặn dò vài câu xong, viện trưởng Nguyễn Phong hỏi thêm:

- Trong lứa tân sinh còn ai đáng chú ý nữa không?

Lập tức, một nam nhân toàn thân đỏ rực, khuôn mặt dữ tợn, tiến lên nói:

- Viện trưởng còn nhớ người nửa năm trước đột nhiên xuất hiện trong Thánh tế không?

Nguyễn Phong khẽ cau mày suy nghĩ chốc lát, ồ lên:

- À, chút nữa ta đã quên. Chẳng phải các vị trưởng lão đã kiểm tra kỹ càng rồi sao? Hẳn ở tuổi đó mà vẫn còn vùng vẫy ở dưới đáy Nhân vực, xem ra khó tiến xa hơn. Ta đã giao cho Lê Châu trưởng lão phụ trách việc này.

Người kia liền xua tay bảo:

- Vậy là người chưa biết, ta nghe nói hẳn sở hữu bốn linh mạch, trong đó Hỏa và Thủy đều là hoàn mỹ, Phong linh mạch thượng phẩm và Địa linh mạch hạ phẩm.

Nhân quang lão viện trưởng chợt lóe lên vài tia sáng, gật gù nói:

- Bốn linh mạch, hai hoàn mỹ? Coi như tư chất cũng thuộc hàng thượng đẳng. Ở Linh Chiêu Tinh hiểm có ai sở hữu nhiều linh mạch như vậy, rất đáng để bồi dưỡng. Lê Châu, người đã truy xét rõ ràng thân phận của hãn chưa?

Nguyễn Phong ngoái đầu về phía các vị trưởng lão, Lê Châu đứng trong số đó, nghe vậy đành bước lên nói:

- Ta đã tra xét khắp mọi nơi trên An Ký Tây nhưng hoàn toàn không có thông tin gì cả, nên nhiều khả năng hãn ở đại lục khác đến. Nghe báo, chính hãn đã thừa nhận bản thân vốn ở An Ký Đông đại lục, vô tình bị vết rách không gian cuốn vào rồi đẩy tới đây. Dĩ nhiên, tất cả chữa hãn đều là sự thực, nhưng ta nghĩ với tư chất của hãn, ở bất kỳ đâu cũng được hoan nghênh, bồi dưỡng. Mà hiện tại đúng như viện trưởng nói, hãn vẫn vùng vẫy ở mấy cảnh giới đầu Nhân vực, nên ta suy đoán có lẽ hãn vốn sống ở khu vực hẻo lánh, nên chưa thể lực nào phát hiện ra.

Nghe xong, vị nam nhân dữ tợn kia trợn mắt, chẳng kiêng nể chỉ thẳng mặt Lê Châu hỏi:

- Tại sao người biết hãn sở hữu Hỏa linh mạch hoàn mỹ lại không thông báo cho ta biết? Hay muốn độc chiếm, ý đồ vượt mặt Diệm Cảnh Cung của ta?

Người này tên Cao Thăng, từ trước đến nay vẫn thường xuyên đối đầu với Lê Châu. Lão cả giận liền phất tay nói:

- Không phải trước sau gì người cũng biết hay sao?

- Hừ, ta thấy người đang cần thêm một người sở hữu Thủy linh mạch hoàn mỹ để hoàn thành “Mười tám biến trận đồ” (Thập bát hải trận đồ - các

bác xem những cụm từ như vậy nên dùng Hán Việt hay để Thuần Việt?) đó thôi, chứ chẳng có tâm địa tốt lành gì!!!

Nghe đối phương ngang nhiên chỉ trích mình ngay trên đại diện, Lê Châu kìm không được, liền to tiếng đáp trả. Hai người vốn tu luyện hai thuộc tính ngũ hành tương khắc, một Thủy, một Hỏa nên thành ra không ai nhìn ai. Nghe bọn họ công khai tuyên chiến, viện trưởng Nguyễn Phong đập mạnh tay lên thành ghế quát:

- Các người có thôi ngay không? Cả hai đều là trưởng lão của Thánh viện, địa vị lẫn trọng trách không nhẹ, tại sao chỉ vì những vấn đề nhỏ lại cư xử bốc đồng như thế? Có còn đặt viện trưởng như ta vào mắt không hả?

Nguyễn Phong ngồi tại cương vị viện trưởng nhiều năm, bình thường đối đãi với mọi người đều rất ôn hòa, nay bỗng dưng nổi giận đùng đùng khiến Lê Châu và Cao Thăng đành im miệng, không dám làm loạn nữa.

- Ba tháng nữa sẽ đến kỳ thi tuyển chọn tân vương Thánh viện. Các người hãy lo liệu sắp xếp cho tốt đi!

Dứt lời lão viện trưởng phất tay, thoáng cái đã bước khỏi đại diện. Mọi người vội chắp tay hành lễ, rồi lần lượt rời đi.

...

Lúc này, Phạm Văn Long đang hòa lẫn trong dòng người, theo chân Đỗ Quan – Tập Bình về khu vực ký túc xá của Thánh viện.

Qua một đoạn đường, rốt cuộc cũng đến nơi, ngay bên ngoài có dựng tấm bia đá, trên đó hiện lên dòng chữ như rồng bay phượng múa: “Hưng Yên Ký Túc”.

Diện tích bên trong rất rộng, mọc lên nhiều nhà cửa được xây dựng kiên cố, tường lát đá hoa cương, cách nhau đều đặn một khoảng mười

trượng.

Hưng Yên ký túc nhà cửa phân bố theo hình cánh cung, đặc biệt ở chính giữa có một tòa rất lớn, xây dựng theo kiến trúc kim tự tháp, càng lên cao càng thu nhỏ.

Đến nơi, Đổ Quan hăng giọng nói:

- Đây là khu vực dành cho tân sinh năm nay. Tuy nhiên, không được phép tùy tiện lựa chọn, Thánh viện quy định phân bố như sau: Tòa nhà trung tâm gồm năm mươi tầng, chỉ những ai trên Linh cấp mới có tư cách đi vào, tính từ dưới lên trên phân chia theo cảnh giới thấp đến cao. Cách nửa năm sau sẽ được sắp xếp lại thứ tự. Còn những ai trên Nhân vực cấp mười được phép lựa chọn một trong các ngôi nhà xung quanh.

Hắn vừa nói vừa chỉ tay về mỗi nơi cho mọi người cùng rõ.

Đợi đám tân sinh tiếp thu xong, Đổ Quan mới nói tiếp:

- Các người đừng coi thường những ngôi nhà này, chúng đã được các trưởng lão bày bố linh trận, nhất là tòa trung tâm, mật độ linh khí dày hơn bên ngoài rất nhiều, tu luyện trong đó sẽ cực kỳ hiệu quả.

Một vài tên vô cùng kinh hãi, hai mắt phát sáng, biểu hiện như muốn phi ngay vào bên trong.

Trong số tân sinh, khoảng hơn trăm người còn đang ở Nhân vực cấp chín, cấp mười nghe vậy lo lắng hỏi:

- Vậy còn chúng ta?

Quét cái nhìn khinh khỉnh về cả bọn, Đổ Quan cười hắc hắc bảo:

- Chỗ các người ở đằng kia.

Mọi người vội hướng theo tay hăn chỉ, thấy ở phía xa xa hiện lên một dãy nhà, mái tranh vách đất, so với độ hào nhoáng ở đây thật khác xa một trời một vực.

Một vài tên nhin không được hỏi vặn:

- Tại sao bọn họ được ở đây mà bọn ta phải qua đó? Ta thấy nhà cửa ở đây đến hơn hai ngàn cơ mà!

Tên Tập Bình đứng cạnh Đỗ Quan này giờ không mở miệng, bỗng quát lớn:

- Đó là quy định của Thánh viện, ở đây thực lực vi tôn, các người thực lực càng cao càng có nhiều đãi ngộ hơn người. Ở bên ngoài ta không quan tâm các người có thân phận gì, tại Thánh viện ai cũng như ai hết. Không được ý kiến nữa, mau xéo về chỗ ở của các người đi.

Nhiều kẻ vốn bất mãn, định hòa theo nhưng thấy thái độ bất thiện của Tập Bình đành nuốt cục tức xuống bụng.

Phạm Văn Long không ngờ còn có sự phân chia đối đãi như vậy. Xem ra Thánh viện muốn dùng việc này nhằm tạo động lực cho các học viên cố gắng tu luyện. Hăn không phản đối cách làm này, ở đâu cũng vậy, cần có thực lực mới được người ta xem trọng.

Nhìn cả đám thất thế bước đi, mấy tên tân sinh ở lại kiêu ngạo ngẩng đầu, trong lòng khoan khoái không tả xiết.

Phạm Văn Long và Đức Hùng vốn chưa đủ tiêu chuẩn nên đành lặng lẽ bám theo.

Bỗng tiếng Đỗ Quan vang lên:

- Những ai linh mạch hoàn mỹ, dù dưới cấp mười vẫn có thể ở lại đây.

Trong số hơn trăm người đang di chuyển, có một tên nghe vậy nhảy cẫng lên reo hò, mừng rỡ chạy như bay quay về. Phạm Văn Long cũng dừng chân, thấy vậy Đức Hùng chua xót bảo:

- Người hãy quay về đi, nhớ tu luyện cho tốt.

Nhìn sắc mặt hần không được tốt, Phạm Văn Long vỗ vai nói:

- Ta vào Thánh viện với người, người đi đâu ta sẽ theo đó. Khu vực này ta trông cũng không vừa mắt lắm.

Nghe hần nói, Đức Hùng cảm động, nắm chặt tay Phạm Văn Long cười bảo:

- Con bà nó, đúng là người anh em tốt của ta!

Hần cười khì khì, sóng vai Phạm Văn Long tiến về khu nhà rách nát.

Lẩn trong đám người phía sau, Trần Công Minh nhìn theo bóng dáng Phạm Văn Long, nhếch miệng cười nham hiểm.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nơi Ở Mới

Chương này e xin mạn phép đưa hình ảnh làng quê Việt Nam một tí nhé, nhớ xưa lúc bé nhà e còn nghèo, nhà cửa cũ nát, tường đắp bằng đất sét mãi sau này mới xây nổi cái nhà bằng gạch. Vs mấy trò chơi con nít sao mà vui thế, không như bây giờ.

Nguyên một đám tân sinh cảnh giới Nhân vực cấp mười trở xuống chậm rãi tiến về đằng xa, đi bộ khoảng mấy trăm bước cuối cùng cũng đến nơi.

Lúc này, hiện lên trước mắt mọi người gần trăm căn nhà dáng vẻ tiêu điều xơ xác, mái lợp bằng tranh rạ hoặc cỏ khô, cột gỗ kèo tre làm khung chống đỡ, vách trát bằng đất sét trộn rơm, khung cảnh dưới ráng chiều nhuộm đượm màu thê lương.

Các nhà dựng san sát nhau, được bao quanh bằng hàng rào tre, phía trước có một khoảnh sân nhỏ.

Quan sát mới đó, vài tên nhịn không nổi ngân cổ chửi đồng lên:

- Mẹ nó chứ, không ngờ bắt chúng ta sống ở cái nơi như ổ chó thế này, thật quá đáng!!!

Một tên đứng kế bên cười khẩy, châm chọc:

- Hừ! Bây giờ người mạnh mồm mạnh miệng thế nhỉ? Khi nãy đứng trước mặt bọn họ tại sao lại câm như hến vậy?

- Mà muốn gì? Thích đánh nhau à?

- Ông đây mà sợ mày ư? Thích thì chiều!!!

Hai người đều cảnh giới Nhân vực cấp mười, ở bên ngoài vốn nhận đãi ngộ cực cao, vậy mà vừa chân ướt chân ráo bước vào Thánh viện đã bị coi thường khinh rẻ, khiến trong lòng tích đầy bụng hỏa khí. Lời qua tiếng lại chỉ vài câu, cả hai đã nổi sùng lên, quyết ăn thua đủ với nhau.

Trong sân, mỗi người đứng một bên, linh lực bùng nổ, xem chừng nhất định không ai chịu nhường ai.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

- Các anh em, hãy nghe ta nói một câu.

Mọi người giật mình, dồn sự chú ý về nơi vừa phát ra âm thanh. Thấy đứng bên kia là một thiếu niên tuổi độ mười bảy, mười tám, thân mặc trường bào màu xanh nhạt, dung mạo tuấn tú, ánh mắt sáng như sao.

Hai tên kia sắp lao vào choảng nhau, bỗng thấy có kẻ đứng ra ngăn cản, theo phản xạ liền phóng cảm ứng ra, thấy hẳn mới Nhân vực cấp 6, tức giận quát:

- Thằng nhóc con miệng còn hơi sữa như mày mà cũng dám lên tiếng?

Bỗng đằng sau thiếu niên, một bóng đen nhảy bổ ra, dậm chân chỉ tay chửi bới:

- Con bà nó, người giỏi lắm hay sao mà làm phách? Ông đây cũng đang khó chịu, muốn đánh một trận không hả?

Kẻ đứng trong sân cả giận, định lao ra sống chết với đối phương, bỗng có một người đứng sau chạy lên, ghé tai nói nhỏ vài câu. Nghe xong, sắc mặt hẳn biến đổi, chăm chú nhìn về thiếu niên mặc thanh bào, một lát hỏi:

- Người có hai linh mạch hoàn mỹ, một linh mạch thượng phẩm, sao lại xuất hiện ở đây?

Hai người vừa mới xuất hiện đích thực là Phạm Văn Long và Đức Hùng. Chứng kiến cảnh hai gã tân sinh cãi cự rồi quyết sống mái một phen, Phạm Văn Long đành tiến tới can ngăn.

Mọi người nghe thấy câu hỏi kia, ai nấy đều hướng cái nhìn kinh dị về Phạm Văn Long. Ba linh mạch, hai hoàn mỹ, một thượng phẩm, chắc hẳn phải là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Thánh viện. Tại sao lại ở khu vực này?

Hơn trăm tân sinh vốn xuất phát từ tám ngoại viện, do đó hầu như chưa ai từng nghe qua cái tên Phạm Văn Long.

Ngoại trừ các tân sinh từng tham gia khảo hạch chung mới dễ dàng nhận ra, trong đầu họ cảnh tượng Phạm Văn Long khi lên đài dự thi vẫn còn ám ảnh sâu sắc.

Trước vẻ nghi hoặc của mọi người, Phạm Văn Long nhẹ nhàng chỉ tay sang Đức Hùng nói:

- Đây là người bạn của ta, hẳn cũng như các ngươi, Nhân vực cấp mười nên bị đẩy ra chỗ này. Hai chúng ta cùng nhau bước vào Thánh viện nên dĩ nhiên ta sẽ không bỏ mặc hẳn.

Lời giải thích đơn giản nhưng khiến ai cũng phải sửng sốt. Bình thường có kẻ nào không muốn giành giật lấy chỗ tốt? Phạm Văn Long có tư cách nhận được nhiều quyền lợi cao hơn, nhưng hẳn đã lựa chọn từ bỏ, cam tâm chịu khổ cùng bạn hữu. Thật đáng kính trọng!

Thực ra Phạm Văn Long hiểu rằng nếu sống trong các căn nhà cao cấp kia, thì chắn chắn sẽ thu về rất nhiều lợi ích, đặc biệt đây nhanh tiến độ tu luyện.

Huống hồ cảnh giới của hắn hiện còn quá thấp, nên nâng cao thực lực chính là mục tiêu quan trọng nhất. Thế nhưng bản tính Phạm Văn Long trọng tình cảm, dù lợi ích như thế hoặc nhiều hơn nữa cũng sẽ không thay đổi quyết định.

Chỉ quen nhau mới vài ngày nhưng hắn đã coi Đức Hùng là bạn, hắn trân trọng tình bằng hữu, mà điều đó là vô giá, không gì có thể đánh đổi.

Nghe Phạm Văn Long giải bày, một gã tân sinh thân hình mập lùn bước ra nói:

- Mẹ nó, vừa nãy tên quay trở về cũng là bạn ta. Thế mà vừa nghe tin liền ba chân bốn cẳng chạy thẳng, còn chẳng thèm ngoái nhìn ta một cái. Người vì bạn bè có thể làm được những điều như vậy, Phước Sang ta rất khâm phục!!!

Đức Hùng cười hắc hắc, hãnh diện bảo:

- Huynh đệ ta chọn dĩ nhiên không tầm thường, hé hé...

Phạm Văn Long xoa tay, ra hiệu cho tất cả im lặng, trịnh trọng nói:

- Anh em xin hãy nghe ta nói điều này! Chúng ta ở đây ai mà không có lòng tự tôn, hôm nay bị người khác coi thường, chà đạp tôn nghiêm như vậy mọi người cam chịu nổi ư? Bọn họ vượt trội hơn chúng ta, nhưng đó chỉ là nhất thời, đường dài mới biết ngựa hay. Thay vì đoàn kết lại, cùng nhau phấn đấu tu luyện, các người lại hơn thua, đấu đá lẫn nhau? Còn muốn làm trò cười cho họ nhìn vào nữa sao? Hãy cố gắng tu luyện vì danh dự của mỗi người, nửa năm sau chúng ta sẽ quay lại nơi đó đoạt lấy quyền lợi tốt nhất từ Thánh viện!!!

Ngừng lại giây lát, hắn thở dài nói:

- Lời ta xin hết, nếu muốn mãi ngụp lặn dưới đáy Thánh viện thì xin cứ tự nhiên ra sức mà đánh, ta sẽ không ý kiến nữa.

Lời nói hùng hồn, vang vọng vào sâu thẳm bên trong mỗi người, có sức lay động cực lớn khiến ai nấy đều sục sôi ý chí, trong lòng gầm vang quyết tâm, nhất định phải đòi lại món nợ khinh nhục ngày hôm nay.

Bọn họ đều là những thiếu niên mới mười mấy tuổi đầu, nào đã biết được mùi vị máu tanh, nào biết đến tranh đấu, sinh tử ra sao!

Phạm Văn Long thì khác, hẳn có vinh quang, nhưng cũng từng nếm trải cảm giác bị người khác chà đạp, từng bị khinh rẻ, từng bị ức hiếp, đã mấy lần đứng bên bờ vực giữa sự sống và cái chết... nhưng hẳn vẫn kiên cường đứng lên, giống như loài cỏ dại trước bão táp mưa sa vẫn không thể dập vùi.

Đó chính là con người hắn!!!

Hai gã tân sinh vốn hùng hổ muốn lao vào ăn thua với nhau, bây giờ hổ thẹn vội cúi mặt, không dám hành động bừa bãi nữa.

Thấy đòn đánh tâm lý hiệu quả, Phạm Văn Long hài lòng, khoát tay nói:

- Được rồi, tạm thời các anh em tản ra lựa chọn nơi ở cho bản thân đi, sau đó sẽ tính tiếp.

Mọi người đều nhất trí, đồng loạt tản ra tìm kiếm nơi phù hợp với mình.

Phạm Văn Long không vội vã, chậm rãi dạo quanh một vòng, cuối cùng quyết định chọn căn nhà nằm ở vị trí cuối cùng.

Nhìn ở ngoài căn nhà tuy có phần lụp xụp nhưng bên trong khá rộng rãi, thoáng mát, có thể ở hai người.

Nhà gồm hai gian, nội thất bày biện khá đơn sơ, chỉ có một bộ bàn ghế và một bộ phản dùng để nghỉ ngơi.

Cửa vào nhà trở chính giữa vách mặt tiền, hai cửa sổ ở hai bên. Đằng trước là một khoảnh sân nhỏ, phía sau dựa lưng vào vách núi.

Điều khiến Phạm Văn Long quyết định lựa chọn nơi này chính là cách đó khoảng mấy mươi bước, có trồng một cây đa to cực kỳ to lớn.

Ngước nhìn lên không đoán được cao bao nhiêu. Thân cây rộng phải đến mấy chục người ôm, rễ ngoằn ngoèo uốn khúc như những con trăn khổng lồ.

Dưới tán cây, Phạm Văn Long ngồi xuống, dựa lưng khẽ nhắm mắt dưỡng thần, bao nhiêu cảm giác mệt mỏi trong ngày bỗng chốc tan biến mất.

Khung cảnh chợt nhòa đi, một làng quê xinh đẹp, yên bình bất giác hiện lên.

Ngay gốc đa đầu làng, vài đứa trẻ con tụ tập chơi đùa, tinh nghịch bày đủ mọi trò. Chúng chọn những lá đa to, dày và xanh bóng đem cuộn tròn lại, xé hai bên mép lá làm sừng, buộc một mẫu dây chuối khô vào cuống rồi luồn vào trong, khe khẽ kéo... vậy là đã được một con trâu lá đa, cặp sừng cong cong, cái đầu gục gặc như sẵn sàng nghênh chiến. Còn những chiếc búp đa khô quấn queo màu nâu rơi trên mặt đất nhặt lên làm kèn, ngậm vào miệng rồi phồng má thổi, kêu “toe” lên một tiếng, rồi cả đám khúc khích ôm nhau cười.

Trên không xanh, những cánh diều chấp chới bay cao, tiếng sáo diều vi vu ngân nga giữa tầng mây.

Cảm giác bình yên quá!!!

Phạm Văn Long say mê đắm chìm trong khung cảnh đẹp đẽ ấy cho đến khi một âm thanh vang lên, kéo hẳn ra khỏi giấc mộng.

Ngay bên cạnh, đã thấy Đức Hùng cười hì hì hỏi:

- Người mơ thấy gì mà nước miếng chảy ròng ròng thế kia? Không phải mỹ nhân nào đấy chứ?

Phạm Văn Long lắc đầu, mỉm cười không đáp. Đức Hùng không vịn vẹo thêm, nói:

- Thánh viện cho người đến thông báo, sáng ngày mốt bắt đầu ghi danh vào các khoa. Người dự tính vào Hỏa hệ hay Thủy hệ Pháp sư?

Vấn đề này vốn Phạm Văn Long cần có thời gian suy nghĩ kỹ càng, nên hỏi thêm ý kiến của lão Kim nữa. Hắn xua tay, đáp:

- Để xem tình hình thế nào rồi mới quyết định.

Đức Hùng than vãn nói:

- Người thì ngon rồi, được lựa chọn thỏa mái giữa các khoa, còn ta chỉ được phép đăng ký mỗi bên Địa hệ Pháp sư.

Đức Hùng vốn sở hữu duy nhất Địa linh mạch thượng phẩm nên cơ bản không có sự lựa chọn. Phạm Văn Long cười thông cảm, một lát mới hỏi:

- Mọi người thế nào rồi?

- Hehe, mọi người đã lựa chọn xong xuôi nhà cửa rồi. Mà có không ít kẻ bị lời nói của người kích động, đang cắm đầu cắm cổ vào tu luyện đó.

Đức Hùng nhe hàm răng trắng cười nham nhở, đáp.

- Đó chính là điều ta mong muốn! Dù có vấp ngã, hi vọng mọi người vẫn kiên cường đứng lên. Người cũng vậy, hãy cố gắng tu luyện cho tốt, đừng để kẻ khác coi thường.

Nghe Phạm Văn Long nói, Đức Hùng gãi gãi đầu, tò mò hỏi:

- Sao ta cảm giác như người hiểu đời quá vậy? Cứ như bản thân đã từng trải qua rồi?

- Haha...

Phạm Văn Long cười giả tảng, sợ cái tên nhiều chuyện này lại suy đoán lung tung.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Linh Phách

Mới đó mà đã xế chiều, nắng trời dịu xuống để nhường chỗ cho bầu không khí trong lành, mát mẻ.

Dưới gốc đa, Phạm Văn Long hai chân xếp bằng, đôi mắt nhắm nghiền, đắm chìm trong một trạng thái huyền diệu.

Sau khi Đức Hùng rời đi, hắn vẫn lặng lẽ ngồi tu luyện từ lúc đó cho đến tận bây giờ.

Những làn gió mơn man hiu hiu thổi, mang theo hương thơm dịu dịu của mùi bùn đất, hoa cỏ, khê mơn trớn, vuốt ve khuôn mặt người thiếu niên anh tuấn.

Duy trì cho đến tận đêm khuya, thân hình Phạm Văn Long vẫn chẳng hề mảy may dịch chuyển.

Mấy ngày nay quá nhiều việc xảy ra khiến hắn không còn thời gian tu luyện. Hiện tại đã bước chân vào Thánh viện, nơi đây long xà hỗn tạp, cần gấp rút đẩy cao cảnh giới, mới đủ khả năng bảo vệ bản thân.

Còn cái tên Trần Công Minh nữa, chắc hắn sẽ tìm đến đây kiếm chuyện, mà chỉ với Nhân vực cấp 6 nhỏ nhoi vốn không thể chịu nổi một đòn của hắn, chứ đừng nghĩ đến việc phản kháng.

Bị vũ nhục một lần quá đủ rồi, Phạm Văn Long không thể mãi để người khác dè đầu cưỡi cổ như vậy, thế nên hắn muốn tận dụng tất cả thời gian, không lãng phí vào việc khác nữa.

Đêm nay, Phạm Văn Long cảm giác tốc độ tu luyện của bản thân nhanh hơn hẳn. Bình thường muốn kết thúc chu kỳ một vòng Đại Việt Linh Quyết cần tốn khá nhiều thời gian, thế nhưng hiện tại rút xuống vừa bằng một nửa.

Theo suy đoán nguyên nhân hẳn có liên quan đến Thánh viện, hẳn cảm nhận rõ rệt nồng độ linh khí nơi này cao hơn so với ngoại viện.

Nghe Đỗ Quan nói bên trong tòa tháp trung tâm Hưng Yên Ký Túc, còn được các vị trưởng lão bày bố linh trận làm mật độ linh khí tăng lên rất nhiều.

Đối với người tu luyện, linh khí chính là yếu tố cần và đủ, bởi tùy vào mức độ cao thấp sẽ ảnh hưởng đến quá trình hấp thu nhiều hay ít, nhanh hay chậm, chênh lệch xem ra không hề nhỏ chút nào.

Tuy nhiên đó cũng chỉ là ngoại lực, muốn vươn đến đỉnh cao quan trọng nhất vẫn phụ thuộc vào tư chất và tâm tính người tu luyện, cộng thêm một ít cơ duyên nữa. Có nhiều kẻ điều kiện cực tốt, song tư chất thấp kém hoặc lười biếng, cả đời mãi chỉ đứng dậm chân tại chỗ, khó có thể tiến xa hơn.

Thiên địa linh khí trong phạm vi vài trượng thông qua các vị trí tiếp xúc bên ngoài, cứ thế mạnh mẽ được hấp thu vào cơ thể, rồi nhanh chóng vận chuyển vừa vận một vòng kinh mạch, cuối cùng rót cả về cả đan điền.

Cứ như vậy, toàn bộ thần trí Phạm Văn Long đắm chìm trong trạng thái đó, đan điền dần dần có sự biến hóa, dù rằng rất nhỏ.

Không giống như những ngày đầu, hiện tại Phạm Văn Long đã cực kỳ thuần thục trong việc khống chế chân linh khí, điều khiển chúng dịch chuyển hoàn mỹ theo quỹ đạo Đại Việt Linh Quyết.

Phạm Văn Long mơ hồ cảm nhận, sau hơn một tháng không hề tiến triển, Đại Việt Linh Quyết đã có sự biến hóa nhẹ, hẳn đã lờ mờ chạm tay tới bình cảnh tầng thứ hai, tuy nhiên vẫn chưa biết đến khi nào mới có thể đột phá.

Lão Kim từng nói qua, nếu thành công tu luyện đến tầng hai Đại Việt Linh Quyết sẽ có bất ngờ lớn, thế nên Phạm Văn Long rất mong đợi điều này.

Trên không, trăng đã bắt đầu ló dạng, treo lơ lửng giữa tầng trời, to tròn như chiếc mâm dát bạc.

Ánh trăng rất dịu dàng và dễ chịu, tỏa ánh sáng khắp vạn vật, hoa lá cỏ cây như được rắc lên mình những hạt vàng từ trên trời rơi xuống.

Phía xa xa, tiếng côn trùng kêu râm ran hòa quyện trong tiếng gió đêm xào xạc, nghe du dương như bản hòa tấu êm đềm.

Đến khi trời sáng, Phạm Văn Long mới mở mắt, qua một đêm hẳn thấy rõ ràng tu luyện bên trong Thánh viện tốc độ có sự khác biệt cực lớn so với bên ngoài.

Nghĩ đến đó, thần sắc bỗng kiên định, nắm chặt tay hướng về các nóc nhà cao cấp xa xa, lẩm bẩm:

- Nửa năm sau...!!!

Chợt nhớ ra chuyện gì đó, Phạm Văn Long gấp gáp ngồi xuống, tâm thần hợp nhất tiến thẳng vào đan điền, di chuyển xuống khu vực khí hải, hẳn giật nảy mình bởi vật thể màu trắng kỳ lạ kia vẫn tồn tại. Hiện kích thước đã to gần gấp đôi so với lần trước, đang bỗng bành trỗi nổi trong biển chân linh khí.

Hắn hơi lo lắng, vội truyền âm liên lạc với lão Kim:

- Lão Kim, ta có chuyện muốn hỏi người!

Một lát, giọng lão Kim hiền hòa vang lên:

- Nhóc con có chuyện gì?

Không giám dấu diễm, Phạm Văn Long thuật lại chi tiết toàn bộ sự bất thường đang diễn ra trong khí hải.

Vừa nghe xong, lão Kim thất thanh nói:- Không thể nào!!!

Nghe thanh âm có phần hoảng hốt, Phạm Văn Long sợ hãi, vội hỏi ngay:

- Lão Kim, cơ thể ta phát sinh biến cố ư? Hay do ta tu luyện sai phương pháp?

Đợi một lúc lâu, sau khi lấy lại bình tĩnh, lão Kim mới chậm rãi hỏi:

- Người nói phát hiện ra hiện tượng trên ngay sau phần thi Đấu sĩ?

- Đúng vậy!

Phạm Văn Long không cần suy nghĩ nhiều, lập tức khẳng định.

Thoáng trầm ngâm, lão Kim nói:

- Nếu đúng như người miêu tả, ta đoán đó chẳng phải vật thể gì hết, có nhiều khả năng chính là mầm mống của Linh phách. Nhưng việc này quá sức tưởng tượng, nên ta không dám khẳng định.

- Linh phách?

Nghe cái danh từ hoàn toàn xa lạ, Phạm Văn Long lẩm bẩm hỏi lại.

- Việc này ta muốn đợi thời điểm thích hợp mới nói, nhưng hiện tại cần giảng giải cho người hiểu. Mỗi người tu luyện, bên trong cơ thể còn sinh ra một thứ gọi là Linh phách. Linh phách tồn tại trong khí hải, được nuôi dưỡng bằng biển chân linh khí. Mầm mống Linh phách hình thành ở cảnh giới Nhân vực, khi bước vào Linh cấp sẽ đến giai đoạn ngưng hình, qua một thời gian sau sẽ tạo thành bản thể, có mối liên kết chặt chẽ với chủ nhân. Linh phách tùy vào cơ duyên mà xuất hiện sớm hay muộn. Nhưng sớm nhất cần phải đạt Nhân vực cấp chín mới mong có hi vọng, đó cũng chính là lý do Thánh viện yêu cầu cảnh giới này trong việc tuyển sinh. Những người Linh phách xuất hiện càng sớm thì uy năng về sau càng khủng bố, ta từng biết một người Linh phách hình thành từ Nhân vực cấp tám, đến nay đã trở thành siêu cấp cường giả, bá chủ một phương. Thế nên việc người mới Nhân vực cấp sáu đã xuất hiện mầm mống Linh phách khiến ta có phần kinh hãi.

Dừng lại một lát, lão tiếp tục giảng giải:

- Linh phách của mỗi người không giống nhau. Ví dụ Linh cụ sư có thể sinh ra Linh phách mang hình dáng của một cây búa, Đấu sĩ có thể là thanh kiếm, thương, đao, cung, còn Pháp sư có thể là bình, trượng, giọt nước, cây cối, hoa lá, tảng đá... nói chung có muôn hình vạn trạng. Mỗi cái đều mang những công năng riêng biệt, thuộc ba dạng tấn công, hỗ trợ hoặc phòng thủ. Linh phách tấn công xếp hạng đầu, bởi chúng có khả năng cộng hưởng giúp chủ nhân tăng vọt sức mạnh chiến đấu. Hai loại kia được đánh giá thấp hơn! Linh phách cũng giống như Linh mạch, không do con người quyết định, đều dựa vào vận số mà thôi.

Hóa ra thứ gọi là Linh phách lại có công dụng quan trọng như vậy, Phạm Văn Long gật gù, háo hức hỏi:

- Vậy Linh phách của ta là gì?

Lão Kim cười khở, đáp:

- Ta cũng không biết. Trong giai đoạn mằm mống rất khó để nhận ra.

Im lặng một lát, lão Kim bỗng nghiêm túc nói:

- Nhóc con, ta muốn nói cho người một bí mật. Năm xưa, ta với vài kẻ khác cùng nhau hợp tác truy tìm một kho tàng bảo đồ, không ngờ sau đó bọn chúng trở mặt, âm thầm ra tay với ta nhằm độc chiếm kho báu. Tất nhiên, chúng đã không thể thành công. Tại tàng bảo đồ, ta vô tình lấy được hai vật, một trong số đó chính là chiếc nhẫn Bạch Mai người mang trên tay. Vật còn lại là một bộ linh quyết, tuy nhiên lại được viết bằng ký tự vô cùng kỳ lạ, khó hiểu.

Giọng lão đều đều, có phần xúc động khi nhớ về những năm tháng xa xưa.

- Sau đó vì một số nguyên nhân nên ta bỏ qua việc nghiên cứu cuốn linh quyết kia. Mãi lâu sau, kẻ địch tìm đến, ta nhất thời sơ ý nên bị bọn chúng đánh nát thân thể, linh hồn vội vã ẩn núp trong nhẫn Bạch Mai mới may mắn trốn thoát, rồi bị rơi xuống Trái Đất. Trong thời gian ở Trái Đất, vốn không có việc gì làm nên ta đã mang cuốn linh quyết kia ra nghiên cứu. Mất gần tí năm mới dần lĩnh ngộ ra, tuy nhiên không ngờ linh quyết này chỉ thuộc hàng trung phẩm, dù tu luyện đại thành cũng chỉ đạt đến Thánh cấp. Mãi sau này ta mới hiểu, bộ linh quyết này còn có khả năng tiến giai, cuối bộ linh quyết mở ra nhiều hướng đi mới mẻ. Sau đó, ta dựa vào kinh nghiệm bản thân, chỉnh sửa lại vài nét, cho đến khi nước Đại Việt thời nhà Trần lần thứ ba đánh tan giặc Nguyên Mông rồi cuộc đã hoàn thành.

Đến đây, Phạm Văn Long vội hít sâu một hơi, trái tim đập thành thịch hỏi:

- Chẳng lẽ người đang nói đến Đại Việt Linh Quyết?

Lão Kim lập tức trả lời:

- Đúng vậy! Chính là bộ linh quyết mà người đang tu luyện. Nói điều này cho người biết bởi theo ta suy đoán, có lẽ việc Linh phách xuất hiện sớm trong khí hải, một phần liên quan đến linh quyết này và chiếc nhẫn Bạch Mai. Nhớ thời điểm ta phát hiện ra, chúng vốn được đặt chung trong một chiếc hộp nhỏ màu trắng. Điều này có nghĩa giữa hai thứ phải có liên hệ với nhau. Tuy nhiên, ta chỉ phỏng đoán, chưa chắc đã là sự thực!!!

Nghe hết câu chuyện, Phạm Văn Long đưa tay lên, tại ngón cái, chiếc nhẫn Bạch Mai vẫn im lặng nằm yên, rất đối bình thường.

Nó từ đâu đến?

Chủ nhân của nó là ai?

Rất nhiều câu hỏi liên tiếp hiện lên trong đầu Phạm Văn Long nhưng chưa có lời giải đáp.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thông Tin Thánh Viện

Mới đó mặt trời đã lên cao, ngồi bần thần cả buổi, cuối cùng Phạm Văn Long đành cười khổ đứng lên, lê chân rảo bước về nhà.

Những vấn đề bí ẩn kia, với cảnh giới nhỏ bé hiện tại dù có biết cũng chưa hẳn đã là chuyện tốt, nên đành bấm bụng bỏ qua.

Một thoáng, hẳn đã về đến cửa nhà. Vừa thấy bóng dáng Phạm Văn Long, Đức Hùng cười ha hả nói:

- Cái tên quái thai nhà người, đêm hôm còn mò ra đó tu luyện, báo hại ta lo lắng một hồi, chạy náo loạn tìm kiếm khắp nơi, về sau nhìn thấy người ngồi đó mới yên tâm. Thôi, lại đây ăn sáng nào! Con mẹ nó, Thánh viện chẳng khác cái trại giáo dưỡng, việc gì cũng phải động tay động chân, đến ngay cả đồ ăn còn không có.

Phạm Văn Long đưa mắt nhìn, thấy trên mặt bàn có bày biện vài món cơm canh, ngạc nhiên hỏi:

- Không phải có đồ ăn ở đây sao?

Không nhắc đến thì thôi, vừa nghe hỏi Đức Hùng liền nhảy dựng lên, đập tay vào thành ghế, bực tức đáp:

- Mấy lão già trong Thánh viện mới sáng sớm sai người mang đến, nhưng toàn là mấy đồ tươi sống, chưa qua chế biến. Mẹ kiếp! Thế nên ta phải chui đầu vào bếp nấu nướng. Nghe nói, mấy tên ở bên khu vực cao cấp kia cơm canh dâng tận miệng, không khổ sở như chúng ta sống trong mấy túp lều rách này.

Nghe Đức Hùng phân bua, Phạm Văn Long hơi bất ngờ, nghĩ bụng: “Xem ra Thánh viện muốn gây sức ép khiến đám học viên Nhân vực cấp thấp bọn ta thấy khó mà vươn lên. Đây cũng là một cách huấn luyện không tệ!”

Hắn cười đùa bảo:

- Ở quê ta có một câu thể này “muốn ăn thì lăn vào bếp”. Người đã nghe qua chưa?

Nhìn bộ dáng cau có của Đức Hùng, Phạm Văn Long cố nhịn cười, ba chân bốn cẳng chạy ra phía sau.

Đằng sau căn nhà là một khoảng đất nhỏ, có một giếng nước, trên miệng treo một chiếc gầu làm bằng gỗ, hai đầu nối lại bởi một sợi dây thừng dài.

Phạm Văn Long đi tới, thả dây xuống dưới, múc đầy gầu nước rồi mau chóng kéo lên.

Hai tay chụm lại, vốc nước xối thẳng lên mặt vài cái, cảm giác mát mẻ thấm vào da thịt khiến hắn cực kỳ sướng khoái.

Khi quay trở vào nhà đã thấy Đức Hùng ngồi trên bàn ăn, miệng nhai ngồm ngoàm, bộ dáng như như kẻ sắp chết vì đói. Phạm Văn Long trêu chọc bảo:

- Xem người kia, còn ra dáng đại thiếu gia nữa hay không?

Vội nuốt miếng cơm trôi qua cuống họng, Đức Hùng chửi đồng:

- Con mẹ nó, thiếu gia thì cũng cần ăn chứ? Muốn để ta chết đói à?

Thấy trên mặt bàn có hai đĩa rau cải, một đĩa thịt hấp và một tô cà pháo, cái bụng Phạm Văn Long khẽ reo lên vài tiếng. Ngẫm lại cả ngày

hôm qua chưa có hạt cơm nào bỏ bụng, không khách sáo nữa, hẳn liền kéo ghế ngồi xuống.

Không ngờ tên Đức Hùng bề ngoài phóng túng, ăn nói lố bịch như vậy nhưng về tài nghệ nấu ăn không tồi. Cơm canh đậm bạc nhưng khá ngon, rất vừa miệng.

Nháy mắt, số đồ ăn trên bàn đã nằm gọn trong bụng hai người.

Dọn dẹp xong xuôi, Đức Hùng bước về gian phòng của mình, một lát quay trở ra, đã thấy quần áo ăn mặc chỉnh tề.

Thấy lạ, Phạm Văn Long bèn hỏi:

- Người tính đi đâu à?

Vuốt lại vạt áo cho phẳng phiu, Đức Hùng quay đầu qua trả lời:

- Quên nói với người, sáng nay Thánh viện còn đưa đến một tấm bản đồ, ta ở nhà buồn chán quá nên tính rủ người đi ra ngoài một chuyến!

- Được phép đi ra ngoài sao?

- Ha ha, không phải như người nghĩ đâu. Chỉ là té khỏi cái chỗ rách nát này một lát cho đỡ bức bối thôi, dĩ nhiên vẫn nằm trong phạm vi Thánh viện. Đây, người tự mình xem đi.

Nói đoạn hẳn liền thò tay vào ngực móc ra một tờ giấy, quăng về phía Phạm Văn Long.

Nhìn ra là một tấm bản đồ, vừa xem qua, Phạm Văn Long hít một hơi thật sâu, cổ kìm chế sự ba động đang trào dâng trong lòng.

Chẳng thể ngờ, Thánh viện có diện tích vô cùng rộng lớn, mà Hưng Yên Ký Túc này, chỉ như một chấm nhỏ trong đó mà thôi.

Thánh viện vốn được xây dựng trên một ngọn núi cực kỳ to lớn, phạm vi quản lý trải dài đến hàng ngàn dặm.

Ngoại viện được phân bố xung quanh dưới chân núi, tạo thành vành đai ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Tiến sâu vào trong sẽ đến khu vực Phạm Văn Long đang ở, bên cạnh đó còn có thêm hơn trăm khu vực ký túc xá khác nữa.

Lên cao hơn là những công trình như trường học, thư viện, đấu trường, khu giao dịch, sàn đấu giá...

Cao hơn nữa chính là nơi cư ngụ của giảng viên và lớp học viên tinh anh.

Đỉnh núi, bao gồm Thánh điện và lầu các, cảnh cung dành cho viện trưởng Nguyễn Phong cùng với chư vị trưởng lão Thánh viện.

Ngồi khoảng một tuần trà, sau khi xem xét tỉ mỉ, Phạm Văn Long xác định một vài địa điểm cần đến. Dù sao không thể mù mờ thông tin được, nhất định phải có những hiểu biết cơ bản về Thánh viện.

Bàn bạc xong, cả hai liền lập tức lên đường.

Ra khỏi Hưng Yên Ký Túc, hai người cứ nhắm thẳng hướng chỉ trên bản đồ mà đi.

Trên đường, thỉnh thoảng gặp vài đám tân sinh khác, chắc hẳn cũng có mục đích giống như bọn họ. Đầu tiên Phạm Văn Long quyết định đến thư viện, hẳn muốn mau chóng nắm bắt được những nguồn thông tin cần thiết. Đức Hùng không có ý kiến, cất bước song hành cùng hắn.

Một lát, cả hai đứng trước một tòa nhà cao lớn, được sơn màu vàng chói mắt, trên nóc có cắm một dãy tinh kỳ, phấp phới bay trong gió. Giữa

cửa ra vào tòa nhà có tấm biển đề dòng chữ “An Ký Tây Thư viện”.

Khi bước vào thư viện, cả hai lập tức bị choáng ngợp trước quy mô hoành tráng bên trong.

Đâu đâu cũng là sách, số lượng ước chừng lên đến hàng triệu cuốn.

Không gian thư viện được chia thành những hàng lối gọn gàng, bốn vách tường dày đặc những đầu sách được sắp xếp ngăn nắp trên các giá cao.

Có thêm một khu vực đặt mấy chục bộ bàn ghế, trên đó không ít học viên đang ngồi, ánh mắt chăm chú dán chặt vào cuốn sách cầm trên tay.

Tuy không gian rộng lớn là vậy nhưng cực kỳ yên tĩnh, không hề nghe thấy một tiếng động. Trước khi vào Phạm Văn Long đã thấy qua tấm biển nội quy dựng bên ngoài, có quy định nghiêm cấm học viên gây ảnh hưởng đến người khác, nếu vi phạm lập tức sẽ bị đuổi ra, cấm túc ba tháng không được phép đặt chân vào thư viện.

Phạm Văn Long hiển nhiên không dám hành sự lỗ mãng, nhẹ nhàng theo các biển hướng dẫn di chuyển về phía các kệ sách.

Số lượng sách ở đây cực nhiều, thông tin phong phú, đủ thể loại nhằm phục vụ nhu cầu học tập và giải trí của các học viên.

Bên cạnh các cuốn sách dành cho học viên bình thường, Phạm Văn Long còn thấy nhiều bộ chỉ giảng viên hoặc tầng lớp tinh anh mới có quyền lựa chọn. Những cuốn sách đó bên ngoài bao phủ bởi một tầng cấm chế nhàn nhạt, không phải ai cũng có thể tùy tiện đụng tới.

Lơ ngơ nửa buổi, cuối cùng cũng tìm được một quyển sách khá dày, bề ngoài hơi cũ kỹ, đề tên: “Tư liệu An Ký Tây Thánh viện”.

Bên trong đó tập hợp tất cả những thông tin cơ bản của Thánh viện, khiến Phạm Văn Long rất hài lòng.

Đối với những người tu luyện, khả năng tiếp thu thông tin là cực nhanh, nên chỉ cần nhìn thoáng qua sẽ lập tức nhớ được ngay.

Hơn một canh giờ sau, bóng dáng Phạm Văn Long bước ra, hướng về phía khu vực giao dịch đi thẳng.

Vừa đi, Phạm Văn Long vừa cố gắng tiêu hóa mớ thông tin hỗn độn trong đầu.

Thánh viện, hình thành từ rất xa xưa, do một người xưng hiệu Hùng Vương sáng lập ra.

Hùng Vương bản lĩnh cực lớn, nghe nói cảnh giới đã đạt đến Thần cấp, sở hữu nhiều phép thần thông quảng đại.

Người ngao du bốn biển, cuối cùng đặt chân đến nơi đây thấy khí hậu ôn hòa, sinh linh phong phú, linh khí dồi dào liền cho xây dựng lên Thánh viện.

Núi này ngày trước vốn có tên Lạc Vân, ý chỉ núi ngập trong mây, nhưng về sau, danh tiếng Thánh viện ngày một vang xa nên chẳng mấy ai nhớ cái tên khi xưa nữa.

Trải qua bao năm phát triển không ngừng, Thánh viện càng trở nên nổi tiếng, vang danh khắp An Ký Tây đại lục, được coi là thái sơn bắc đẩu trong lòng người tu luyện.

Thánh viện không ngừng bồi dưỡng các thế hệ trẻ, vì vậy lớp nhân tài nhiều vô số kể, tất cả đều xuất chúng phi phàm.

Nói lại, không lâu sau Hùng Vương lão tổ đột nhiên biến mất, cho đến nay không rõ tung tích.

Xuân qua hạ về.

Thu sang đông đến.

Trải qua nhiều sóng gió, Thánh viện vẫn giữ vững ánh hào quang năm xưa, đến hiện tại do viện trưởng Nguyễn Phong lãnh đạo.

Về chương trình đào tạo, Thánh viện chia học viên thành ba cấp bậc chính: Tiểu học, trung học và cao học.

Tiểu học bao gồm những người có cảnh giới Nhân vực, trung học cần đạt đến Linh cấp, còn cao học dành cho Vương cấp.

Đến cao học, bất kỳ học viên đều có quyền đăng ký thi tốt nghiệp, sau khi vượt qua có thể rời khỏi hoặc ở lại tu luyện trong lãnh địa Thánh viện.

Thế mới biết tiềm lực Thánh viện khủng bố đến mức độ nào, rất nhiều cường giả tại Linh Chiếu Tinh từng là học viên ở đây, vậy nên chỉ cần Thánh viện hiệu triệu, mọi người sẽ lập tức có mặt, sẵn sàng nghe lệnh.

Về cơ bản vẫn là nơi giảng dạy, truyền thụ kiến thức tu luyện, nhưng Thánh viện không có ý định gò ép học viên đi theo giáo trình khuôn mẫu có sẵn. Ngoài việc mỗi tuần lên giảng đường hai buổi, thời gian còn lại đều được phép tự do hành động.

Xem ra cuộc sống cũng khá thỏa mái!

Tất nhiên, muốn hưởng nhiều ưu đãi cần biểu hiện thực lực hơn người, cường giả vi tôn.

Một điều nữa khiến Phạm Văn Long chú ý, đó chính là mỗi cấp học còn có một không gian cấm địa riêng, cho phép học viên đi vào tu luyện.

Bao gồm từ thấp đến cao: Tây Nguyên, Vịnh Hạ Long và Hoàng Sa.

Hai cấm địa đầu dành cho học viên cấp tiểu học và trung học, còn Hoàng Sa là cấm địa cao cấp nhất, chỉ dành cho cường giả Vương cấp tiến vào.

Hoàng Sa vốn là một quần đảo nằm trên biển, cách xa đại lục. Nghe nói nơi đây bốn bề đều là hải thú, bản tính cực kỳ hung hãn, chỉ cần sơ sẩy đôi chút sẽ lập tức bị chúng tấn công, vô cùng hung hiểm. Mặt khác, Hoàng Sa còn có sự tồn tại của bang phái Hoa Hãn Hội. Bọn chúng giống như cường đạo, chuyên tổ chức cướp bóc, đuổi giết những người tu luyện trên các đảo. Mà cách hành xử hung bạo, không khác đám hải thú bao nhiêu, khiến người người nhà nhà cực kỳ oán hận.

Hoa Hãn Hội thanh thế rất lớn, đứng đầu là một tên trung giai Thánh cấp.

Thánh viện từng vài lần ra tay nhằm tiêu diệt Hoa Hãn Hội, nhưng giống như rết có nhiều chân, chặt mãi vẫn không đứt.

Người của Thánh viện vừa rút đi, chúng lại tập trung về, ngang nhiên hoành hành.

Do đó, Hoàng Sa được xếp vào cấm địa tu luyện bậc cao nhất, bởi mức độ nguy hiểm là rất lớn.

//: e ần ý tí, ai hiểu sao thì hiểu

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỲ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tu Luyện Châu

Một đường thẳng tiến, chẳng biết qua bao lâu, bỗng xa xa vọng đến những âm thanh huyền ảo.

Đảo bước lại gần, hai người Phạm Văn Long mới nhận ra đã vào phạm vi khu vực giao dịch, nơi này do Thánh viện tổ chức quản lý, cho phép các học viên được tự do trao đổi, mua bán hàng hóa.

Đi trên một con đường, thấy hai bên các cửa hàng mọc lên như nấm, xây dựng theo hàng lối ngay ngắn, trải dài đều tăm tắp.

Thông qua tìm hiểu trong thư viện, Phạm Văn Long biết rằng muốn thuê một căn nhà ở đây không phải đơn giản, mỗi tháng cần nộp năm ngàn linh đồng cho Thánh viện, mà số tiền đó đối với đám học viên quả thực không nhỏ.

Đặt trước mỗi căn tiệm có những tấm biển hiệu, được đánh số theo thứ tự từ nhỏ đến lớn, ngó vào bên trong thấy bày biện la liệt đủ mọi thứ, từ thảo dược, linh quyết, khoáng thạch, linh cụ, linh đan, cho đến xương cốt linh thú... nhưng nhiều nhất vẫn là các loại binh khí, mẫu mã vô cùng phong phú, đa dạng.

Dạo quanh một lượt, Phạm Văn Long quyết định bước vào một cửa hàng.

Một gã thiếu niên độ tuổi ngoài hai mươi đang ngồi vắt chân trên ghế, miệng nhâm nhi thưởng trà, thấy có khách, vội vàng đặt tách trà xuống bàn, hốt hải chạy ra, đơn đả mời chào:

- Hai vị huynh đệ muốn mua gì? Tiệm của ta ở khu này tuyệt đối đứng hàng đầu, thứ gì cũng có đủ cả, chất lượng đều thuộc vào loại thượng phẩm. Mỗi ngày chỉ riêng việc đứng tiếp khách thôi cũng đủ khiến ta rụng rời chân tay rồi, nhìn xem, ta vừa mới ngồi xuống chưa kịp uống ngụm trà nào lại phải tiếp hai người. Ha ha...

Nghe đối phương khua môi múa mép, Phạm Văn Long hơi buồn cười, cái tên này ăn nói ba hoa, khoác lác mà không hề chớp mắt, xem ra rất có kinh nghiệm buôn bán. Rõ ràng hẳn đứng bên ngoài quan sát hồi lâu nhưng nào thấy bóng dáng khách khứa ra vào tấp nập như vậy?

Đứng sau, Đức Hùng nghe tên kia miệng lưỡi giảo hoạt liền bĩu môi, trong lòng khinh bỉ một cái, chẳng thèm lên tiếng bắt bẻ.

Gã chủ quán bí mật phóng một tia thần niệm dò xét, nhận ra cảnh giới của hai vị khách, nhếch môi cười đầy thâm ý.

Một người Nhân vực cấp sáu, một người Nhân vực cấp mười.

Thánh viện vừa trải qua kỳ tuyển sinh, hiển nhiên hai người này chính là tân sinh mới đến. Nhìn khí chất và phong thái bên ngoài, lập tức nhận định thân phận hai người, tám chín phần là con nhà quyền quý, có tiền của. Mà với những con nai tơ ngơ ngác thế này hẳn cực kỳ mong đợi, bởi rất dễ dàng lừa gạt, thu về một khoản lợi nhuận kếch xù.

Gã chủ tiệm chỉ tay về từng nơi, miệng thao thao nói:

- Hai huynh đệ hãy nhìn xem đây chính là “nhân sâm ngàn năm”, có công hiệu tăng tiến tu vi, luyện gân cốt. Còn đây nữa, “giảo cổ lam” hai trăm năm, có công hiệu chống lão hóa, giảm căng thẳng, mệt mỏi, bồi bổ tinh lực. Bên này là “hắc chi ma” bốn trăm năm, tác dụng tư bổ can thận, bổ huyết minh mục, khu phong nhuận tràng, thông nhũ, sinh tân dưỡng phát. Còn đây nữa, cây “cà gai leo” này vừa tròn trăm tuổi, nếu say rượu chỉ cần sắc ra nước uống vào sẽ lập tức được giải khai, cực kỳ hiệu quả.

Liền thoáng một hồi, thấy sắc mặt hai vị khách vẫn chưa có biểu hiện gì, gã liền kéo vào sâu hơn, tiếp tục mời chào:

- Nếu hai huynh đệ không thích linh thảo có thể qua đây xem thử. Đây là thiết trụ, rèn từ kim linh thạch thuộc tính, phá đá như bùn, mạnh mẽ vô song. Còn đây là thanh hỏa viêm kiếm, chế tạo từ hỏa linh thạch, uy lực bá đạo tuyệt luân, sử dụng làm vũ khí chiến đấu sẽ chiếm lợi thế rất lớn. Đây đây, chiếc nhẫn màu xanh này là linh cụ hạ phẩm phòng ngự, có thể chịu một đòn cực mạch của sơ giai Linh cấp...

Cứ thế, gã luôn miệng chỉ tay giới thiệu, càng nói càng hăng, khiến hai người Phạm Văn Long có phần choáng váng, ù tai hoa mắt.

Tuy nhiên, những thứ kể trên vẫn chưa thực sự khiến Phạm Văn Long hứng thú. Còn riêng Đức Hùng càng không cần nhắc đến, hẳn vốn xuất thân từ Võ gia, từng nhìn qua bao kỳ trân dị bảo, mấy thứ tầm thường này sao có thể lọt vào mắt xanh.

Di chuyển đến cuối căn tiệm, trong góc nhà dựng một kệ sách, trên đó đặt mấy cuốn sách cũ kỹ, nhàu nát. Quan sát thấy Phạm Văn Long hình như chú ý đến, gã chủ tiệm liền tươi cười bước qua, tiện tay cầm lên một cuốn, nói:

- Mấy cuốn sách này đều là hàng độc của tiệm ta, đảm bảo nơi khác không thể có. Nội dung bên trong không giống nhau, có cuốn nói đến phương pháp tu luyện Đấu sĩ, Pháp sư, có cuốn dạy về chức nghiệp như Linh cụ sư, Linh trận sư, Luyện đan sư... Như trên tay ta đang cầm cuốn dành cho Linh trận sư, bên trong giới thiệu rất chi tiết về chức nghiệp này, gần cuối còn có vài mẫu trận đồ cấp một, rất đáng để tham khảo. Thế nào? Hai người có hứng thú không? Nhất định ta sẽ tính giá ưu đãi! Ha ha...

Gã này quả là gian thương điển hình, nếu trước khi đến đây hai người Phạm Văn Long chưa ghé qua thư viện, có lẽ đã bị những lời lẽ trên dụ dỗ,

móc ngay túi tiền ra mua rồi.

Nhưng trong thư viện, mấy loại sách như vậy xếp đầy rẫy, không một vụn cũng đến mấy ngàn cuốn, chẳng phải hàng quý hiếm gì cả.

Một lát, xem ra không thu hoạch được gì ở đây, Phạm Văn Long nháy mắt ra hiệu cho Đức Hùng.

Gã chủ tiệm để ý rất kỹ hành vi của hai người, thấy hai vị khách dường như sắp bỏ đi, cuống quýt chạy lên, nói:

- Khoan đã, tiệm ta còn vật phẩm cao cấp khác, đối với cảnh giới Nhân vực như hai huynh đệ đây, chắc chắn sẽ hài lòng.

Dứt lời, gã liền chạy vù vào nhà trong, nháy mắt đã quay trở ra, trên tay xuất hiện một hộp gấm nhỏ.

Nhìn dáng vẻ trịnh trọng của gã chủ tiệm, Phạm Văn Long khẳng định vật phẩm bây giờ mới thực sự đáng xem.

Nhẹ nhàng đặt lên trên mặt bàn, rồi chậm rãi mở chiếc hộp ra.

Lập tức, bên trong hiện lên ba vật phẩm hình tròn, màu xanh, kích thước to bằng nắm tay. Đặc biệt, đứng ở xa Phạm Văn Long vẫn cảm nhận được nguồn linh lực cực kỳ tinh thuần, nồng đượm đang tỏa ra.

Đức Hùng hiển nhiên cũng lần đầu nhìn thấy vật này, liền đánh tiếng:

- Đây là cái gì?

Gã thiếu niên cười bảo:

- Hai huynh đệ là tân sinh nên chắc chưa rõ, vật này cực kỳ nổi danh tại Thánh viện đó.

Nhìn hình dáng, trong đầu Phạm Văn Long chợt lóe lên một cái tên, có ghi trong cuốn “Tư liệu An Ký Tây Thánh viện”, liền buột miệng nói:

- Tu Luyện Châu?

Gã chủ quán đang cười hắc hắc bỗng ngưng trệ, nhìn qua Phạm Văn Long rồi giơ ngón tay cái lên nói:

- Huynh đệ này quả có kiến thức phi phàm, không ngờ mới nhập học chưa lâu đã biết đến Tu Luyện Châu. Ở đây đích thực là ba khóa Tu Luyện Châu.

Nghe gã kia mặt dày võ mông ngựa, Đức Hùng bực tức hỏi:

- Tu Luyện Châu là cái gì? Sao ta chưa từng nghe đến nhỉ?

Phạm Văn Long lắc đầu, trong sách chỉ vẽ duy nhất hình dáng của Tu Luyện Châu, không hề đề cập đến công dụng ra sao.

Gã chủ tiệm tưởng Phạm Văn Long muốn nhường cho mình nói, liền cao giọng giải thích:

- Tu Luyện Châu này vốn chỉ xuất hiện trong Thánh viện nên người chưa thấy qua chẳng có gì lạ. Nó được chính các Linh cụ đại sư chế tạo, bên trong chứa đầy linh khí tinh thuần, với số lượng cực lớn. Người tu luyện chỉ cần ngồi xuống rồi hấp thu, chỉ trong thời gian ngắn sẽ đạt hiệu quả tương đương tu luyện một tháng. Tu Luyện Châu tuy thần kỳ như vậy nhưng có mặt hạn chế, cứ cách ba tháng mới có thể sử dụng một khóa, dùng thêm cũng không có tác dụng. Hiệu quả tu luyện trong cảnh giới Nhân vực là rất lớn, nhưng với Linh cấp lại hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Hóa ra công dụng bá đạo như vậy, quả nhiên xếp vào hàng thượng phẩm. Nghe hẳn nói, Đức Hùng mắt sáng như đuốc, vội hỏi ngay:

- Một khóa Tu Luyện Châu bán ra sao?

Thấy cá đã cắn câu, gã thiếu niên đóng hộp găm lại, rồi chậm chạp trả lời:

- Tu Luyện Châu này không dễ kiếm, một năm Thánh viện chỉ sản xuất đúng một vạn khóa, trong đó năm phần dùng để thưởng cho học viên có biểu hiện xuất sắc. Một nửa còn lại mang lên sàn giao dịch. Các người biết đấy, học viên trong Thánh viện lên đến mấy vạn, làm sao đủ số lượng để phân chia, thế nên giá cả cực cao. Vốn một khóa có giá hai ngàn linh đồng, nhưng nếu mua một đôi, ta sẽ đặc biệt giảm giá, tổng cộng còn ba ngàn rưỡi linh đồng mà thôi.

- Con mẹ nó, muốn giết người hay sao?

Vừa nghe xong mức giá, Đức Hùng nhảy dựng lên, đập bàn quát.

- Hừ, người tưởng có tiền là mua được sao? Chẳng qua ta thấy các người cảnh giới thấp kém, muốn nhón tay làm phước nên mới quyết định mang ra bán. Người thử nghĩ xem, biết đâu dùng xong một khóa Tu Luyện Châu, cảnh giới liền lập tức tăng tiến lên một cấp? Thử hỏi bằng ấy linh đồng bỏ ra có đáng hay không? Nếu vẫn không ưng ý xin mời tùy tiện rời đi!!!

Gã chủ tiệm tỏ vẻ tức giận, vẫy tay nói, bộ dáng muốn tiễn khách.

Thấy vậy, Đức Hùng đành dẫn bụng, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng định móc linh đồng ra thanh toán. Dù sao sức hấp dẫn của Tu Luyện Châu với cảnh giới như hắn là quá lớn, khó mà cưỡng lại.

Bên cạnh, Phạm Văn Long nhú đôi chân mày, quan sát biểu hiện gã chủ tiệm xem ra đang cố tình đẩy giá lên, muốn gạt tiền bọn họ. Hắn từng lăn lộn trong Bạch bang hơn mười năm nên hiểu rất rõ mấy dạng gian thương kiểu này, liền ngăn Đức Hùng lại, rồi nhanh chóng kéo ra ngoài.

Đức Hùng bất ngờ, trong lòng luyến tiếc muốn vò tay quay lại chợt nghe thấy tiếng Phạm Văn Long:

- Người cứ đi thẳng cho ta, đừng ngoái đầu lại làm gì!

Dù không hiểu căn nguyên nhưng Đức Hùng có một sự tín nhiệm đặc biệt với Phạm Văn Long, nên căn rắng làm theo lời hấn.

Phía sau, gã chủ tiệm thấy hai người cứ thế mà đi, chẳng thềm chào hỏi một câu, trong lòng chột dạ, nhìn cả hai chân đã bước qua thềm cửa, vội vàng chạy theo nói:

- Hai huynh đệ khoan đi đã, giá cả có thể từ từ thương lượng lại.

Phạm Văn Long dừng bước, lạnh lùng nói:

- Người nghĩ chúng ta là kẻ ngốc hay sao mà đưa ra cái giá trên trời đó? Ta nói một câu, một ngàn linh đồng một khóa, không hơn một xu.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tu Luyện Châu

Một đường thẳng tiến, chẳng biết qua bao lâu, bỗng xa xa vọng đến những âm thanh huyền ảo.

Đảo bước lại gần, hai người Phạm Văn Long mới nhận ra đã vào phạm vi khu vực giao dịch, nơi này do Thánh viện tổ chức quản lý, cho phép các học viên được tự do trao đổi, mua bán hàng hóa.

Đi trên một con đường, thấy hai bên các cửa hàng mọc lên như nấm, xây dựng theo hàng lối ngay ngắn, trải dài đều tăm tắp.

Thông qua tìm hiểu trong thư viện, Phạm Văn Long biết rằng muốn thuê một căn nhà ở đây không phải đơn giản, mỗi tháng cần nộp năm ngàn linh đồng cho Thánh viện, mà số tiền đó đối với đám học viên quả thực không nhỏ.

Đặt trước mỗi căn tiệm có những tấm biển hiệu, được đánh số theo thứ tự từ nhỏ đến lớn, ngó vào bên trong thấy bày biện la liệt đủ mọi thứ, từ thảo dược, linh quyết, khoáng thạch, linh cụ, linh đan, cho đến xương cốt linh thú... nhưng nhiều nhất vẫn là các loại binh khí, mẫu mã vô cùng phong phú, đa dạng.

Dạo quanh một lượt, Phạm Văn Long quyết định bước vào một cửa hàng.

Một gã thiếu niên độ tuổi ngoài hai mươi đang ngồi vắt chân trên ghế, miệng nhâm nhi thưởng trà, thấy có khách, vội vàng đặt tách trà xuống bàn, hốt hải chạy ra, đơn đả mời chào:

- Hai vị huynh đệ muốn mua gì? Tiệm của ta ở khu này tuyệt đối đứng hàng đầu, thứ gì cũng có đủ cả, chất lượng đều thuộc vào loại thượng phẩm. Mỗi ngày chỉ riêng việc đứng tiếp khách thôi cũng đủ khiến ta rụng rời chân tay rồi, nhìn xem, ta vừa mới ngồi xuống chưa kịp uống ngụm trà nào lại phải tiếp hai người. Ha ha...

Nghe đối phương khua môi múa mép, Phạm Văn Long hơi buồn cười, cái tên này ăn nói ba hoa, khoác lác mà không hề chớp mắt, xem ra rất có kinh nghiệm buôn bán. Rõ ràng hẳn đứng bên ngoài quan sát hồi lâu nhưng nào thấy bóng dáng khách khứa ra vào tấp nập như vậy?

Đứng sau, Đức Hùng nghe tên kia miệng lưỡi giảo hoạt liền bĩu môi, trong lòng khinh bỉ một cái, chẳng thèm lên tiếng bắt bẻ.

Gã chủ quán bí mật phóng một tia thần niệm dò xét, nhận ra cảnh giới của hai vị khách, nhếch môi cười đầy thâm ý.

Một người Nhân vực cấp sáu, một người Nhân vực cấp mười.

Thánh viện vừa trải qua kỳ tuyển sinh, hiển nhiên hai người này chính là tân sinh mới đến. Nhìn khí chất và phong thái bên ngoài, lập tức nhận định thân phận hai người, tám chín phần là con nhà quyền quý, có tiền của. Mà với những con nai tơ ngơ ngác thế này hẳn cực kỳ mong đợi, bởi rất dễ dàng lừa gạt, thu về một khoản lợi nhuận kếch xù.

Gã chủ tiệm chỉ tay về từng nơi, miệng thao thao nói:

- Hai huynh đệ hãy nhìn xem đây chính là “nhân sâm ngàn năm”, có công hiệu tăng tiến tu vi, luyện gân cốt. Còn đây nữa, “giảo cổ lam” hai trăm năm, có công hiệu chống lão hóa, giảm căng thẳng, mệt mỏi, bồi bổ tinh lực. Bên này là “hắc chi ma” bốn trăm năm, tác dụng tư bổ can thận, bổ huyết minh mục, khu phong nhuận tràng, thông nhũ, sinh tân dưỡng phát. Còn đây nữa, cây “cà gai leo” này vừa tròn trăm tuổi, nếu say rượu chỉ cần sắc ra nước uống vào sẽ lập tức được giải khai, cực kỳ hiệu quả.

Liền thoáng một hồi, thấy sắc mặt hai vị khách vẫn chưa có biểu hiện gì, gã liền kéo vào sâu hơn, tiếp tục mời chào:

- Nếu hai huynh đệ không thích linh thảo có thể qua đây xem thử. Đây là thiết trụ, rèn từ kim linh thạch thuộc tính, phá đá như bùn, mạnh mẽ vô song. Còn đây là thanh hỏa viêm kiếm, chế tạo từ hỏa linh thạch, uy lực bá đạo tuyệt luân, sử dụng làm vũ khí chiến đấu sẽ chiếm lợi thế rất lớn. Đây đây, chiếc nhẫn màu xanh này là linh cụ hạ phẩm phòng ngự, có thể chịu một đòn cực mạnh của sơ giai Linh cấp...

Cứ thế, gã luôn miệng chỉ tay giới thiệu, càng nói càng hăng, khiến hai người Phạm Văn Long có phần choáng váng, ù tai hoa mắt.

Tuy nhiên, những thứ kể trên vẫn chưa thực sự khiến Phạm Văn Long hứng thú. Còn riêng Đức Hùng càng không cần nhắc đến, hẳn vốn xuất thân từ Võ gia, từng nhìn qua bao kỳ trân dị bảo, mấy thứ tầm thường này sao có thể lọt vào mắt xanh.

Di chuyển đến cuối căn tiệm, trong góc nhà dựng một kệ sách, trên đó đặt mấy cuốn sách cũ kỹ, nhàu nát. Quan sát thấy Phạm Văn Long hình như chú ý đến, gã chủ tiệm liền tươi cười bước qua, tiện tay cầm lên một cuốn, nói:

- Mấy cuốn sách này đều là hàng độc của tiệm ta, đảm bảo nơi khác không thể có. Nội dung bên trong không giống nhau, có cuốn nói đến phương pháp tu luyện Đấu sĩ, Pháp sư, có cuốn dạy về chức nghiệp như Linh cụ sư, Linh trận sư, Luyện đan sư... Như trên tay ta đang cầm cuốn dành cho Linh trận sư, bên trong giới thiệu rất chi tiết về chức nghiệp này, gần cuối còn có vài mẫu trận đồ cấp một, rất đáng để tham khảo. Thế nào? Hai người có hứng thú không? Nhất định ta sẽ tính giá ưu đãi! Ha ha...

Gã này quả là gian thương điển hình, nếu trước khi đến đây hai người Phạm Văn Long chưa ghé qua thư viện, có lẽ đã bị những lời lẽ trên dụ dỗ,

móc ngay túi tiền ra mua rồi.

Nhưng trong thư viện, mấy loại sách như vậy xếp đầy rẫy, không một vụn cũng đến mấy ngàn cuốn, chẳng phải hàng quý hiếm gì cả.

Một lát, xem ra không thu hoạch được gì ở đây, Phạm Văn Long nháy mắt ra hiệu cho Đức Hùng.

Gã chủ tiệm để ý rất kỹ hành vi của hai người, thấy hai vị khách dường như sắp bỏ đi, cuống quýt chạy lên, nói:

- Khoan đã, tiệm ta còn vật phẩm cao cấp khác, đối với cảnh giới Nhân vực như hai huynh đệ đây, chắc chắn sẽ hài lòng.

Dứt lời, gã liền chạy vù vào nhà trong, nháy mắt đã quay trở ra, trên tay xuất hiện một hộp gấm nhỏ.

Nhìn dáng vẻ trịnh trọng của gã chủ tiệm, Phạm Văn Long khẳng định vật phẩm bây giờ mới thực sự đáng xem.

Nhẹ nhàng đặt lên trên mặt bàn, rồi chậm rãi mở chiếc hộp ra.

Lập tức, bên trong hiện lên ba vật phẩm hình tròn, màu xanh, kích thước to bằng nắm tay. Đặc biệt, đứng ở xa Phạm Văn Long vẫn cảm nhận được nguồn linh lực cực kỳ tinh thuần, nồng đượm đang tỏa ra.

Đức Hùng hiển nhiên cũng lần đầu nhìn thấy vật này, liền đánh tiếng:

- Đây là cái gì?

Gã thiếu niên cười bảo:

- Hai huynh đệ là tân sinh nên chắc chưa rõ, vật này cực kỳ nổi danh tại Thánh viện đó.

Nhìn hình dáng, trong đầu Phạm Văn Long chợt lóe lên một cái tên, có ghi trong cuốn “Tư liệu An Ký Tây Thánh viện”, liền buột miệng nói:

- Tu Luyện Châu?

Gã chủ quán đang cười hắc hắc bỗng ngưng trệ, nhìn qua Phạm Văn Long rồi giơ ngón tay cái lên nói:

- Huynh đệ này quả có kiến thức phi phàm, không ngờ mới nhập học chưa lâu đã biết đến Tu Luyện Châu. Ở đây đích thực là ba khóa Tu Luyện Châu.

Nghe gã kia mặt dày võ mông ngựa, Đức hùng bực tức hỏi:

- Tu Luyện Châu là cái gì? Sao ta chưa từng nghe đến nhỉ?

Phạm Văn Long lắc đầu, trong sách chỉ vẽ duy nhất hình dáng của Tu Luyện Châu, không hề đề cập đến công dụng ra sao.

Gã chủ tiệm tưởng Phạm Văn Long muốn nhường cho mình nói, liền cao giọng giải thích:

- Tu Luyện Châu này vốn chỉ xuất hiện trong Thánh viện nên người chưa thấy qua chẳng có gì lạ. Nó được chính các Linh cụ đại sư chế tạo, bên trong chứa đầy linh khí tinh thuần, với số lượng cực lớn. Người tu luyện chỉ cần ngồi xuống rồi hấp thu, chỉ trong thời gian ngắn sẽ đạt hiệu quả tương đương tu luyện một tháng. Tu Luyện Châu tuy thần kỳ như vậy nhưng có mặt hạn chế, cứ cách ba tháng mới có thể sử dụng một khóa, dùng thêm cũng không có tác dụng. Hiệu quả tu luyện trong cảnh giới Nhân vực là rất lớn, nhưng với Linh cấp lại hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Hóa ra công dụng bá đạo như vậy, quả nhiên xếp vào hàng thượng phẩm. Nghe hẳn nói, Đức Hùng mắt sáng như đuốc, vội hỏi ngay:

- Một khóa Tu Luyện Châu bán ra sao?

Thấy cá đã cắn câu, gã thiếu niên đóng hộp găm lại, rồi chậm chạp trả lời:

- Tu Luyện Châu này không dễ kiếm, một năm Thánh viện chỉ sản xuất đúng một vạn khóa, trong đó năm phần dùng để thưởng cho học viên có biểu hiện xuất sắc. Một nửa còn lại mang lên sàn giao dịch. Các người biết đấy, học viên trong Thánh viện lên đến mấy vạn, làm sao đủ số lượng để phân chia, thế nên giá cả cực cao. Vốn một khóa có giá hai ngàn linh đồng, nhưng nếu mua một đôi, ta sẽ đặc biệt giảm giá, tổng cộng còn ba ngàn rưỡi linh đồng mà thôi.

- Con mẹ nó, muốn giết người hay sao?

Vừa nghe xong mức giá, Đức Hùng nhảy dựng lên, đập bàn quát.

- Hừ, người tưởng có tiền là mua được sao? Chẳng qua ta thấy các người cảnh giới thấp kém, muốn nhón tay làm phước nên mới quyết định mang ra bán. Người thử nghĩ xem, biết đâu dùng xong một khóa Tu Luyện Châu, cảnh giới liền lập tức tăng tiến lên một cấp? Thử hỏi bằng ấy linh đồng bỏ ra có đáng hay không? Nếu vẫn không ưng ý xin mời tùy tiện rời đi!!!

Gã chủ tiệm tỏ vẻ tức giận, vẫy tay nói, bộ dáng muốn tiễn khách.

Thấy vậy, Đức Hùng đành dẫn bụng, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng định móc linh đồng ra thanh toán. Dù sao sức hấp dẫn của Tu Luyện Châu với cảnh giới như hắn là quá lớn, khó mà cưỡng lại.

Bên cạnh, Phạm Văn Long nhú đôi chân mày, quan sát biểu hiện gã chủ tiệm xem ra đang cố tình đẩy giá lên, muốn gạt tiền bọn họ. Hắn từng lăn lộn trong Bạch bang hơn mười năm nên hiểu rất rõ mấy dạng gian thương kiểu này, liền ngăn Đức Hùng lại, rồi nhanh chóng kéo ra ngoài.

Đức Hùng bất ngờ, trong lòng luyến tiếc muốn vò tay quay lại chợt nghe thấy tiếng Phạm Văn Long:

- Người cứ đi thẳng cho ta, đừng ngoái đầu lại làm gì!

Dù không hiểu căn nguyên nhưng Đức Hùng có một sự tín nhiệm đặc biệt với Phạm Văn Long, nên căn rắng làm theo lời hấn.

Phía sau, gã chủ tiệm thấy hai người cứ thế mà đi, chẳng thềm chào hỏi một câu, trong lòng chột dạ, nhìn cả hai chân đã bước qua thềm cửa, vội vàng chạy theo nói:

- Hai huynh đệ khoan đi đã, giá cả có thể từ từ thương lượng lại.

Phạm Văn Long dừng bước, lạnh lùng nói:

- Người nghĩ chúng ta là kẻ ngốc hay sao mà đưa ra cái giá trên trời đó? Ta nói một câu, một ngàn linh đồng một khóa, không hơn một xu.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Kinh Nghiệm Mua Bán

Mới nghe cái giá Phạm Văn Long đưa ra, gã chủ tiệm vội giãy nảy lên:

- Cái gì? Người nghĩ Tu Luyện Châu là rác à?

Phạm Văn Long hừ lạnh bảo:

- Ta nghĩ gần trăm cửa hàng tại đây, sẽ có nhiều nơi đồng ý với mức giá đó đấy!

Gã chủ tiệm trong lòng âm thầm chửi đổng, bình thường các tân sinh đến đây chỉ cần khua môi múa mép vài câu đã có thể kiếm ngay được một khoản lợi nhuận kếch xù. Chẳng ngờ, hôm nay vốn tưởng gặp hai con dê béo, dễ dàng làm thịt, ai dè nói đến khô cuống họng cả nửa ngày vẫn chưa nhận được xu nào vào túi, nên trong lòng buồn bực vô cùng.

Vốn dĩ mỗi khóa Tu Luyện Châu thu mua trên thị trường thường có giá trị bảy đến tám trăm linh đồng, bán một ngàn tính ra vẫn có chút lời lãi, tuy nhiên, gã chủ tiệm vẫn cố gắng kỳ kèo đẩy giá, nhưng đều bị Phạm Văn Long thẳng thừng từ chối.

Cuối cùng, đành cắn răng bán ba khóa Tu Luyện Châu cho hai người với giá ba ngàn linh đồng.

Đi xa một đoạn, Đức Hùng quay sang nhìn Phạm Văn Long, mừng rỡ nói:

- Người giỏi thật, hai khóa hẳn tính ba ngàn năm trăm linh đồng mà người trả có một ngàn mỗi khóa. Ha ha ha... Nhìn bộ mặt tên chủ quán lúc giao tiền là ta lại không nhịn được cười, con mẹ nó, đúng là gian thương mà...!!!

Được vài bước, hẳn nghi hoặc hỏi:

- Nhưng tại sao người biết hẳn sẽ chấp nhận mức giá đó? Hình như người rất giỏi buôn bán phải không? Mau nói cho ta biết! Con bà nó, ta cũng muốn thuê một căn tiệm ở đây, chúng ta cùng nhau phát tài!!!

Phạm Văn Long thấy vẻ mặt háo hức của Đức Hùng, đành nghiêm giọng giải thích:

- Thực ra buôn bán cũng không có gì phức tạp cả, giống như cùng đối phương chơi một ván cờ, chỉ là một trò tâm lý chiến thôi. Còn mức giá ta đưa ra vốn thuận miệng mà nói, chẳng rõ có thua thiệt cho người hay không!

- Cái mẹ gì mà tâm lý chiến? Sâu xa quá ta không hiểu!

Phạm Văn Long cười nói:

- Cái này không khó, người cần tỉ mỉ quan sát biểu hiện bên ngoài, nắm bắt được tâm lý đối phương rồi đưa ra quyết định. Người có để ý, chúng ta đứng ngoài cửa rất lâu nhưng không hề thấy vị khách nào bước vào căn tiệm đó không? Đến khi chúng ta tiến vào, ánh mắt tên chủ tiệm liền lộ ra một tia vui mừng, nên ta phỏng đoán có lẽ công việc buôn bán của hẳn không suôn sẻ cho lắm. Cho nên ta mới giả bộ kéo người đi, chính là muốn cho hẳn biết, chúng ta cũng không cần mua Tu Luyện Châu, để tâm lý hẳn dao động một chút, sau đó ta nói thêm rằng sẽ qua các cửa hàng khác xem xét, tâm lý đối phương sẽ càng thêm lo lắng, lúc này nhất định sẽ đưa ra mức giá chính xác nhất.

Đức Hùng vẫn có chỗ không hiểu, hỏi:

- Nếu hẳn không ngăn cản, thì chúng ta phải làm gì?

Phạm Văn Long cười ha hả nói:

- Thì như lời ta nói, qua các cửa hàng khác tham khảo, nếu không có nơi nào giá cả tốt hơn thì sẽ quay lại.

Đức Hùng vỗ tay, thần tình khâm phục bảo:

- Hóa ra đây chính là tâm lý chiến, người thật sự là quá lợi hại! Nếu sau này người có hứng thú chuyện buôn bán hãy về làm việc cho Võ gia, nhất định sẽ được cha ta trọng dụng.

Nghe hẳn công khai dụ dỗ, Phạm Văn Long lắc đầu nói:

- Người xưa vốn có câu “thương trường như chiến trường”! Trong đó cũng tranh giành, đấu đá nhau rất khốc liệt, không đơn giản như người suy nghĩ đâu! Ta chỉ có chút kinh nghiệm ít ỏi thôi, chưa đáng nhắc đến.

Mặc kệ thế nào, hôm nay nhờ Phạm Văn Long mới tiết kiệm được khá nhiều linh đồng, Đức Hùng vô cùng kính nể liếc nhìn hẳn một cái, tấm tắc khen:

- Người huynh đệ này ta chọn thật không sai mà, ha ha...

Trước khi rời khỏi nhà tiến vào Thánh viện, Đức Hùng được Võ Văn Nghị cho hai vạn linh đồng. Thế nên tiết kiệm được ngần ấy khiến hẳn cực kỳ cao hứng, cười không ngậm nổi mồm.

Sau đó, hai người có ghé chân vào mấy cửa tiệm khác nữa, nhưng rất cuộc không có thêm thu hoạch.

Qua tìm hiểu, Tu Luyện Châu đích thực chỉ có giá khoảng một ngàn linh đồng một khóa. Đúng như lời gã chủ tiệm quảng cáo, Tu Luyện Châu vô cùng lợi ích đối với Nhân cấp, mà số lượng trong năm nay không còn nhiều, chỉ vài nơi mới có hàng để bán, xem ra bọn Phạm Văn Long không hề thua thiệt chút nào.

Thêm một thông tin quan trọng khác, Tu Luyện Châu nếu muốn luyện hóa hoàn toàn cần thời gian ít nhất vài ngày. Hơn nữa, vì số lượng và nồng độ linh khí trong mỗi khóa là rất lớn, thế nên đặc biệt hữu dụng trong giai đoạn tiến cấp. Có nhiều người tu luyện đến đỉnh, nhưng rất lâu vẫn chẳng thể vượt qua, vậy nên cần nhờ tác động từ ngoại lực để đột phá, mà Tu Luyện Châu hoàn toàn phù hợp với điều kiện đó.

Phạm Văn Long đang cần những thứ công dụng tương tự như vậy để nâng cao cảnh giới, nên cố tình dò hỏi nhiều cửa hàng khác, song những bảo vật dạng này đâu dễ xuất hiện, mà dầu có cũng bị đẩy cái giá trên trời, hoặc bị kẻ khác nhanh tay đoạt lấy, nào đến lượt hẵn. Điều này làm Phạm Văn Long trong lòng hơi thất vọng.

Nghe nói trong Thánh viện còn vài khu giao dịch cao cấp, số lượng bảo vật cũng nhiều hơn, thế nhưng với một kẻ nghèo rớt mùng tơi như Phạm Văn Long liệu có đủ khả năng trao đổi?

Hết một vòng con đường, hai người Phạm Văn Long rẽ sang một hướng khác tham quan, tìm hiểu.

Phạm vì khu giao dịch tương đối rộng, ngoài con phố vừa đi qua, còn xuất hiện thêm những nơi khác chuyên kinh doanh một loại mặt hàng cố định, như linh trận, linh cụ, cho đến tiệm rèn, tiệm luyện đan, tiệm sách... Một vài vật phẩm nhìn rất ưng ý song giá cả lại quá cao, vượt ngoài khả năng chi trả của hai người, còn có những thứ cần đạt đến cảnh giới yêu cầu mới có thể sử dụng, nên cuối cùng vẫn không thu hoạch thêm được gì cả.

Cứ thế bước đi, bỗng hai người đến một con đường rộng rãi, thẳng tắp, hai bên đường có đình đài lầu các, không ngờ đều là những hàng quán ăn uống, người ra kẻ vào tấp nập, náo nhiệt.

Phạm Văn Long nhẹ nhàng bước đi trên đường phố, thân mang trường bào xanh nhạt, khuôn mặt anh tuấn, mày kiếm, mắt sao, quả thực rất có sức thu hút khiến không ít cô gái để ý, bị hấn vô tình bắt gặp khuôn mặt lập tức đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu.

Thấy cảnh chướng tai gai mắt, Đức Hùng chửi đồng lên:

- Mẹ nó, sao lại để ý mỗi hấn, ta cũng đâu đến nỗi nào hả?

Phạm Văn Long cười khố, đành nhanh chóng kéo hấn lướt qua thật nhanh.

Mùi thơm các món ăn tỏa ra khắp nơi, xộc thẳng vào mũi khiến Đức Hùng nhin không nổi, vội vàng lôi kéo Phạm Văn Long vào một tửu lầu.

- Hôm nay nhờ người mà ta tiết kiệm hơn ngàn linh đồng, mau vào đây gọi món, chiều này ta trả.

Nháy mắt, bên trên bàn đồ ăn chất đầy như núi, nhưng chẳng bao lâu đã bị hai người chén sạch, tất nhiên hầu hết đang nằm trong cái bụng căng như trống của Đức Hùng.

Hấn xoa tay, vỗ về bụng, cười khì khì bảo:

- Biết trước thế này ta đã đểch thêm nấu nướng nữa, ra đây ăn có phải ngon lành hơn không?

Phạm Văn Long lắc đầu, cười bảo:

- Người tuy có nhiều linh đồng, nhưng chớ nên hoang phí quá như vậy chứ?

Khịt khịt cái mũi, Đức Hùng nói:

- Con bà nó! Người ta vẫn bảo có thực mới vực được đạo đó thôi, ta ăn không no, ngủ không yên thì lấy đâu tâm trí mà tu luyện.

Lời biện minh rất có lý lẽ khiến Phạm Văn Long không còn chỗ nào bắt bẻ, đành chấp tay đồng tình.

Đánh chén một trận no say tiêu tốn gần hai trăm linh đồng khiến Phạm Văn Long hơi xót, dù rằng không phải tiền của bản thân.

Xem ra, cần gấp rút tìm cách kiếm linh đồng, không có tiền trong tay thực rất khó hành sự.

Bước chân sắp ra khỏi cửa, bỗng Đức Hùng quay phắt lại, nhìn vào tấm biển đặt trên quầy tính tiền, sung sướng cười ha hả:

- Ôi, ông trời thật không bạc đãi người hiền mà!

Hóa ra tửu lầu còn có dịch vụ giao đồ ăn tận nơi, nhìn bộ dáng như bắt được vàng của Đức Hùng, Phạm Văn Long không tiện lên tiếng can ngăn.

Đức Hùng liên hệ người quản lý, đặt đơn hàng giao đồ ăn đến nhà. Tuy nhiên, lần này không dám hoang phí nữa, chỉ gọi mấy món đơn giản, vị chi hết năm mươi linh đồng mỗi ngày, một tháng hết một ngàn năm trăm linh đồng.

Đi thêm vài nơi nữa, thấy trời đã sẫm tối, hai người quyết định trở về.

Vừa đến Hưng Yên Ký Túc, bỗng thấy phía xa xuất hiện một đám nam nhân, vây thành vòng tròn, ngay tại khoảnh sân của dãy nhà cao cấp.

Đi đến gần, vang lên những thanh âm náo loạn, những tiếng cười đầy vẻ dâm tà:

- Tiểu muội, hãy theo ta đi, đừng về mấy ngôi nhà rách nát đó nữa.

- Tiểu muội xinh đẹp như vậy, hay để ta nhường cho muội căn nhà của ta nha.

- Ta thấy tốt nhất nên về ở chung với ta, hé hé... Hai chúng ta cùng chiếu cố lẫn nhau, có phải tốt hơn không?

- ...

Nghe ra đều là một lũ háo sắc, tụ tập đàn đúm đang trêu hoa ghẹo nguyệt đây!

Đức Hùng bản tính ham chơi, thích náo nhiệt, thấy vậy định chạy đến góp vui, nhưng việc này vốn chẳng quan hệ đến hai người, nên Phạm Văn Long không muốn mua dây buộc mình, ra hiệu cho hănh nhanh chóng rời đi.

Vừa mới lướt qua, đột nhiên có tiếng hét:

- Phạm Văn Long, đứng lại cho ta!!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Gặp Lại Thanh Hằng

Phạm Văn Long nghe gọi đến tên mình, giọng nói có nét quen thuộc, liền dừng chân đứng lại.

Đám nam học viên bị tiếng hét chói tai làm cho giật mình, nhìn nhau ngơ ngác hỏi: “Phạm Văn Long là thằng nào?”

Nháy mắt, từ trong đám đông lao ra một cô gái, mặt tròn, tóc bím hai bên, thần sắc có phần hoảng hốt. Hóa ra chính là Thanh Hằng, người từng có không ít khúc mắc với Phạm Văn Long ở ngoại viện.

Phạm Văn Long nheo mắt nhìn, trong lòng nghi vấn, chẳng lẽ bà cô này lại gây ra chuyện gì rồi sao?

Không ngờ Thanh Hằng chẳng nói chẳng rằng, thẳng một mạch chạy đến rồi ngoan ngoãn nép mình sau lưng Phạm Văn Long.

Hai mắt Đức Hùng tròn tròn như muốn rớt ra ngoài, bực tức chửi thề: “Con bà nó, sao đi đâu hăn cũng có mỹ nhân quần lầy thế kia. Bất công, bất công quá...!!!”

Chưa để Phạm Văn Long có thời gian tìm hiểu đầu đuôi sự việc ra sao, mấy tên học viên nháo nhào sẵn đến, chỉ tay quát tháo:

- Mà là đứa nào?

Bỗng có kẻ tinh ý nhận ra Phạm Văn Long từng có mặt trong nhóm tân sinh cảnh giới Nhân vực dưới cấp mười, nhanh nhẩu nói:

- Hả sống trong khu nhà rách nát kia, chắc là người quen của tiểu mỹ nhân này, hắc hắc...

Nghe nói vậy, cả đám cười khinh bỉ:

- Mẹ nó, ốc không mang nổi mình ốc còn mang cọc cho rêu. Khôn hồn xéo ngay!!!

Vài tên phần nộ nhìn chòng chọc về Phạm Văn Long, ánh mắt không che giấu nổi vẻ ghen tị. Có lẽ thâm tâm bọn chúng đã mặc nhiên ngộ nhận Phạm Văn Long chính là tình nhân của thiếu nữ kia.

Qua biểu hiện và lời nói của bọn họ, Phạm Văn Long dĩ nhiên đoán ra bảy tám phần sự việc, tuy không mấy quan tâm trước mấy lời dọa dẫm đó, nhưng Thanh Hằng với hẳn vốn chẳng hề thân thiết, tốt nhất không nên dẫm chân vào vũng nước đục này.

Nghĩ vậy liền đảo người xích qua một bên, lập tức hiện ra thân ảnh Thanh Hằng đang khép nép đứng đằng sau.

- Xin cứ tự nhiên!

Phạm Văn Long thản nhiên nói, thanh âm lạnh lùng không chút cảm xúc.

Đám học viên thấy hành động của hẳn liền phá lên cười hô hố, vẻ khinh rẻ trong mắt càng đậm.

- Đúng là một tên phế vật!!! Hắc hắc...

- Xem như một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu rồi, há há...

- Bây giờ xem ai có bản lĩnh thì chiếm được mỹ nhân! Các người thấy sao?

- Ta tán thành, khặc khặc...!

Trong mắt bọn họ, dường như sự tồn tại của Phạm Văn Long chẳng khác gì con kiến, không đáng để quan tâm.

Nhìn Phạm Văn Long bước chân bỏ đi, Thanh Hằng hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt tái xanh.

Hôm nay vừa mới ra ngoài liền bị một đám học viên lưu manh để ý, chúng xúm lại buông lời khinh mạn với nàng, mãi không chịu buông tha, cũng chẳng thấy có ai đoái hoài lên tiếng bênh vực cả. Thanh Hằng cố gắng vùng vẫy nhưng không thoát nổi, trong lúc chưa biết xoay sở ra sao bỗng nhìn thấy Phạm Văn Long lướt qua, cảm giác như người sắp chết đuối vớ được cọc, liền cố bấu víu lấy hân.

Không ngờ hân chẳng thèm dòm nàng một cái, mới nghe vài ba câu hù dọa đã mặc nhiên bỏ đi.

Ở ngoại viện, Thanh Hằng tuy không thuộc hàng xuất sắc nhưng cũng có đôi chút danh tiếng, đã bao giờ nếm trải cảm giác bị người khác khi dễ, hiếp đáp như thế này. Càng nghĩ càng tủi, hai hàng nước mắt lã chã tuôn rơi. Nàng cắn chặt răng, cố kìm nén để không bật thành tiếng.

Quan hệ giữa Phạm Văn Long với nàng ta vốn không được tốt, nhưng suy cho cùng vẫn chưa đến mức đánh nhau sống chết, hơn nữa còn là người đầu tiên hân tiếp xúc trên Linh Chiếu Tinh này. Nhìn bộ dáng tội nghiệp, bơ vơ lạc lõng của Thanh Hằng, rốt cuộc không đành lòng, Phạm Văn Long bước đến che chắn trước mặt nàng, cất giọng nói:

- Đây là bằng hữu của ta, xin các vị hãy nể mặt.

Mới nhìn ra hành vi đối đầu của Phạm Văn Long, một tên nhện không nổi, phi thân lao đến, tung một quyền nhắm đánh Phạm Văn Long, gầm lên:

- Con mẹ mày, xéo ngay!!!

Nghe tiếng gió vù vù bên tai, Phạm Văn Long vội đẩy Thanh Hằng ra xa, nghiêng người né tránh quyền phong.

Đầu quyền tán loạn vào khoảng không, nhưng chưa kịp để Phạm Văn Long có thời gian nghỉ ngơi, quyền hóa thành trảo, hung hăng chụp tới.

Tên này vốn có thực lực Nhân vực cấp mười hai, về sức mạnh và tốc độ vượt trội hơn Phạm Văn Long rất nhiều, vù một cái, trảo đã chụp lên đỉnh đầu.

XOẸT!!!

Mọi người nhìn lại, hóa ra tên kia đã đánh trúng vào ngực đối phương, trên tay cầm một mảnh vải màu xanh nhạt.

Bên kia, Phạm Văn Long kinh hãi, vừa rồi may mắn kịp lui về sau nên trảo mang đánh sượt qua đầu, tuy nhiên vẫn bị một đòn ngay giữa ngực, da thịt lộ ra, trên đó còn nguyên năm vết máu.

Đối phương quá nhanh, nếu dây dưa né tránh không phải biện pháp tốt, Phạm Văn Long liền vận một vòng Đại Việt Linh Quyết, hút cạn chân linh khí từ đan điền dồn về cánh tay, quyết một chiêu đối kháng, ăn thua may rủi với kẻ kia.

Đám học viên khẽ ồ lên, thấy linh lực trên người Phạm Văn Long tỏa ra, bá đạo hơn hẳn so với cảnh giới Nhân vực cấp sáu, tuy nhiên đối thủ của hắn đã đặt chân đến Nhân vực cấp mười hai, xem ra chỉ là giấy giụa trước khi gục ngã mà thôi.

Tên kia nhìn động tĩnh của Phạm Văn Long, khóe môi cong lên, cười lạnh. Linh lực cũng bùng nổ, chuẩn bị lao đến tung một đòn sấm sét.

Đúng lúc đó, bỗng có tiếng quát:

- Các người đang làm gì vậy hả?

Mọi người vội nhìn chung về một hướng, hóa ra là hai người Đỗ Quan, Tập Bình.

Đỗ Quan cau mày, nói:

- Thánh viện có quy định ngoại trừ khu vực đấu trường, tất cả học viên không được phép tranh đấu, các người có biết hay không? Muốn làm phản à?

Tên học viên kia đang hùng hổ như muốn ăn tươi nuốt sống Phạm Văn Long, nghe thấy lời nói, vội vàng thu lại linh lực, chấp tay lễ phép đáp:

- Là do đệ không biết, xin nhị vị sư huynh tha lỗi!

Tập Bình hừ một cái, rồi quay sang nhìn Phạm Văn Long, quát:

- Còn người nữa! Không cố gắng tu luyện lại chạy ra đây tranh đấu cùng người khác! Muốn ăn đòn phải không hả?

Phạm Văn Long không đáp, khẽ cúi đầu nhận lỗi.

Đứng bên ngoài, Đức Hùng bất bình liền chạy tới, định mở miệng thanh minh nhưng ngay lập tức bị Phạm Văn Long ngăn cản.

Tập Bình tính khí dường như không được tốt, phất tay nói:

- Lần sau muốn đánh nhau đi ra chỗ khác mà đánh, nơi này ta quản lý, nghiêm cấm những hành vi như vậy! Cút hết về cho ta!

Hắn vốn cảnh giới sơ giai Linh cấp, nên không một ai dám có ý kiến, gật đầu vâng dạ rồi nhanh chóng lui mất.

Phạm Văn Long chấp tay chào hai người Đỗ Quan, Tập Bình rồi cũng rời đi.

Đức Hùng lo lắng kiểm tra vết thương trên ngực hần, nhận thấy chỉ bị ngoài da mới yên tâm.

- Mẹ nó đúng là bọn khốn mà, ức hiếp người quá lắm!!!

Không nhịn được, hần phun một ngụm nước bọt, vừa đi vừa chửi.

Trên sân, Thanh Hằng vẫn đứng như chôn chặt chân xuống đất, nàng lặng lẽ nhìn theo bóng dáng người thiếu niên kia, trong lòng ngổn ngang bao cảm xúc...

...

Về đến nhà, Đức Hùng rót một chén trà, đưa lên uống ừng ực, nhìn Phạm Văn Long quan tâm hỏi:

- Người còn đau không? Mẹ nó, chúng ta đã bị đẩy ra chỗ này rồi còn không buông tha, cố tình chèn ép đây mà!

Thấy sắc mặt hần bốc đầy hỏa khí, Phạm Văn Long liền cười bảo:

- Cơ bản vì chúng ta thực lực không bằng họ nên không thể phản kháng. Thôi bỏ qua chuyện đó đi!!!

Cố gắng áp chế cảm xúc trong người, Đức Hùng lấy ra một vật, dúi vào tay Phạm Văn Long.

- Người cầm lấy đi!!!

Nhìn ra chính là một khóa Tu Luyện Châu, chẳng để Phạm Văn Long có cơ hội mở miệng, Đức Hùng đã lên mặt cảnh cáo:

- Không được phép từ chối, cầm lấy và tu luyện cho tốt, sau này thay ta xả giận lên bọn chúng. Ta có sẵn ba khóa, cách ba tháng mới được dùng một khóa nên tạm thời chưa cần đến. Người biết tính ta rồi đấy, còn từ chối đừng trách ta trở mặt vô tình. Nếu thấy ngại coi như ta cho mượn, sau này ta sẽ tính thêm cả vốn lẫn lời đó, haha...

Làm sao Phạm Văn Long không biết Đức Hùng đang cố tình viện cớ để tặng Tu Luyện Châu cho hẳn.

Con người Đức Hùng tính tình phóng túng, hành xử hơi lỗ mãng nhưng tâm địa rất tốt, đặc biệt là với bạn bè, khiến Phạm Văn Long vô cùng cảm động, thiên ngôn vạn ngữ trong đầu bay đâu hết, chỉ biết thốt lên hai chữ:

- Cảm ơn!!!

Đức Hùng xoa tay, dặn dò hẳn vài câu rồi quay về phòng.

Ở lại một mình, Phạm Văn Long liền nhẹ nhàng kéo vạt áo lên, kiểm tra vết thương trên ngực. Hiện tại đã dễ chịu hơn nhiều, không còn cảm giác bỏng rát như lúc đầu nữa, miệng vết thương cũng đang dần dần khép lại.

Không ngờ tên kia ra tay mạnh mẽ như vậy, linh lực tỏa ra cực kỳ bá đạo, giống như một ngọn lửa có khả năng thiêu đốt da thịt. Nếu như không phải hai người Đỗ Quan, Tập Bình kịp thời xuất hiện, chắc chắn Phạm Văn Long đã lãnh trận đòn thừa sống thiếu chết rồi.

Quả thực dù ở bất cứ đâu cũng cần có thực lực, mạnh sợ yếu khinh, điều đó luôn luôn đúng, trong mọi hoàn cảnh, mọi thế giới!!!

Lòng tôn nghiêm không cho phép bất kỳ ai được phép chà đạp lên!

Muốn làm được điều đó, Phạm Văn Long cần kiên trì phấn đấu, cố gắng nhiều hơn nữa...!!!

Vì cha mẹ!

Vì lão Kim!

Và vì một người con gái xinh đẹp... nàng tên Lý Tiên Dung!!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Lựa Chọn

Dưới gốc đa đầu ngõ, hiện lên thân ảnh một người thiếu niên, hai chân xếp bằng, nếu tinh mắt để ý sẽ thấy phạm vi xung quanh linh khí đang bị dao động dữ dội.

Trên bàn tay trái, một vật sáng bóng như ngọc, to bằng nắm tay, đang lập lòe chớp sáng, xuất hiện hai luồng khí màu trắng dìu nhẹ, bông bênh trôi nổi theo từng nhịp thở, thông qua hai lỗ mũi chạy thẳng vào bên trong cơ thể.

Người thiếu niên đích thực là Phạm Văn Long, sau khi trở về liền lập tức chạy ra đây ngồi tu luyện, thẳng một mạch đến tận bây giờ.

Trước đó, sau một hồi đắn đo suy nghĩ, Phạm Văn Long đã quyết định sử dụng khóa Tu Luyện Châu mà Đức Hùng tặng. Vốn dĩ hẳn muốn củng cố cảnh giới thêm một đoạn thời gian, đợi khi đạt đến bình cảnh sẽ nhờ tác động của Tu Luyện Châu đột phá, nhưng nghe lão Kim phân tích, hiện cảnh giới của hắn còn rất thấp, chướng ngại tiến cấp không quá lớn, vì vậy cứ việc thỏa mái sử dụng.

Theo dự đoán nếu luyện hóa hoàn toàn khóa Tu Luyện Châu này, rất có thể hẳn sẽ thành công đạt nhập tầng thứ hai của Đại Việt Linh Quyết.

Tu Luyện Châu sử dụng khá đơn giản, chỉ cần cầm lên tay, vận dụng thần niệm rót vào, lập tức nguồn linh khí chứa đựng bên trong sẽ tuân theo sự điều khiển của người tu luyện.

Đúng như luồng thông tin tìm hiểu, nồng độ linh khí trong Tu Luyện Châu là vô cùng cường đại, hơn nữa còn cực kỳ tinh thuần, chỉ một tia

mỏng manh nhưng đã tương đương với mười lần linh khí tồn tại ngoài tự nhiên.

Cơ thể Phạm Văn Long thả lỏng, hiện tại vận chuyển thành công mỗi vòng Đại Việt Linh Quyết thành quả tăng lên rõ rệt. Bên trong nội thể, phạm vi đan điền dần có sự biến hóa, dù rằng rất nhỏ nhưng cũng đủ làm Phạm Văn Long kinh hỉ.

Đối với người tu luyện, cứ mỗi lần cảnh giới được tăng lên thì không gian trong đan điền lập tức sẽ tăng lên, do đó chất lượng và số lượng chân linh khí chứa đựng bên trong cũng nhiều hơn hẳn. Nói dễ hiểu, như Phạm Văn Long, cùng là một chiêu thức đó nếu ở cảnh giới Nhân vực cấp 6, hiện tại hẳn chỉ có thể thi triển duy nhất một lần, nhưng một khi tu vi tăng tiến, đan điền mở rộng thì vốn liếng chân linh khí sung túc sẽ giúp hẳn có khả năng thi triển liên tiếp hai, ba lần.

Trong vũ trụ, phân chia cảnh giới thành Nhân, Linh, Vương, Thánh, Thần, Đế, nhưng suy cho cùng, đều dựa vào cơ sở là nguồn chân linh khí tồn tại trong cơ thể mỗi người, lấy đó làm thước đo phân loại.

Trăng đã lên cao, Phạm Văn Long vẫn chìm đắm vào tu luyện, hân hoan tận hưởng trạng thái huyền diệu đang diễn ra. Nhẩm tính với tốc độ này, cần khoảng ba ngày có lẽ sẽ hấp thu toàn bộ linh khí trong Tu Luyện Châu.

Vùng hạ đan điền, bên trong khí hải, mầm mống Linh phách vẫn tự do bồng bềnh trôi nổi, chưa có biến hóa gì thêm.

Cứ duy trì như vậy cho đến khi trời sáng, Phạm Văn Long mới mở mắt. So với đêm hôm trước, hiệu quả tu luyện tăng vọt mười lần, cảm nhận rõ rệt nguồn sức mạnh đang chảy mãnh liệt trong từng thớ thịt khiến hẳn vừa kinh hãi, vừa hoan hỉ.

Cúi đầu nhìn khóa Tu Luyện Châu trên tay, nhận thấy bề mặt bên ngoài hơi âm đạm so với ban đầu, có lẽ liên quan đến việc linh khí bị rút ra.

Ngẫm lại thì cái giá một ngàn linh đồng bỏ ra không hề uổng phí chút nào. Chỉ tiếc rằng Tu Luyện Châu có giới hạn về thời gian, cứ cách ba tháng mới được sử dụng một khóa, cố tình luyện hóa thêm cũng vô dụng.

Nếu như có thể liên tiếp luyện hóa, chẳng phải quá nghịch thiên rồi sao?

Phạm Văn Long vẫn còn chưa rõ, Tu Luyện Châu hoặc các bảo vật có công hiệu tương tự như vậy, vốn giống như một phương thức mượn đà nhảy cóc, dùng ngoại lực để kích thích quá trình tu luyện tăng vọt, tuy nhiên nếu quá lạm dụng nhiều khả năng sẽ dẫn đến bạo thể, đứt đoạn kinh mạch.

Vốn dĩ, người tu luyện hấp thu linh khí từ không gian bên ngoài, đi vào cơ thể sẽ chuyển hóa thành chân linh khí, tích góp trong đan điền, đến lúc tranh đấu tùy phương thức khác nhau mà phóng xuất ra thành linh lực. Nhưng linh khí càng nhiều, nồng độ càng cao thì yêu cầu đối với thân thể người tu luyện càng lớn, đặc biệt về kinh mạch và gân cốt, nếu không đáp ứng đủ các điều kiện sẽ gây hậu quả nghiêm trọng. Bởi lượng linh khí quá nhiều vượt ngoài khả năng dung nạp của cơ thể, giống như một quả bóng đã căng hết cỡ, nếu cố tình bơm thêm liền lập tức nổ tung.

Do đó, cần có thời gian để cơ thể biến đổi và thích ứng với từng giai đoạn.

Dục tốc bất đạt, Phạm Văn Long không dám quá tham lam, bấm bụng tiếc rẻ một chút rồi thôi.

Đứng dậy vặn vẹo thân mình vài cái, các khớp xương vang lên những tiếng kêu rôm rộp vui tai.

Phạm Văn Long ngửa mặt nhìn trời, trên không xanh, mây trắng bồng bênh trôi.

Bất giác, trong đầu hần hiện lên hình ảnh một người con gái thân mặc y phục màu trắng, dung mạo như hoa, như ngọc, xinh đẹp tuyệt trần.

Thò tay vào trong áo, lấy chiếc vòng tay đưa lên ngắm nghía, như cảm nhận mùi hương còn vương lại, khước môi Phạm Văn Long thoáng vẽ lên một đường cong.

Lý Tiên Dung!!!

Hần đang nhớ nàng...!!!

Một cuộc gặp gỡ chớp nhoáng với Lý Tiên Dung nhưng đã trở thành ký ức đẹp đẽ nhất trong cuộc đời Phạm Văn Long.

Với một thiếu niên độ tuổi như Phạm Văn Long, tình cảm luyến ái giống như hoa thơm trái ngọt, mang đến một cảm giác tuyệt vời nhất, vui sướng nhất, vừa lạ lẫm, vừa cuồng nhiệt, rất khó để lý giải.

Yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên?

Không phải...!!!

Nhưng Phạm Văn Long biết, hần vĩnh viễn không thể nào quên được bóng hình ôn nhu, diễm lệ của người con gái ấy.

Lời nói trước khi Lý Tiên Dung rời đi còn văng vẳng bên tai:

“Ta nguyện cả đời này không có người nam nhân thứ hai. Nếu còn duyên phận, hi vọng sẽ có ngày gặp lại.”

Nhất định, hần sẽ đi tìm nàng!

Nhất định hẳn sẽ đường đường chính chính bước đến cầu hôn nàng!

Cho dù núi cách sông ngăn, dù khó khăn muôn trùng cũng không thể ngăn nổi quyết tâm kiên định của hẳn.

Muốn làm được điều đó, phải có đủ thực lực!

Thoáng tương tư, bỗng bị lão Kim phát hiện, lão liền khẽ ngâm nga:

“Người đâu gặp gỡ làm chi,

Trăm năm biết có duyên gì hay không?”

Phạm Văn Long giật mình, sắc mặt hơi hồng, vội vã bác bỏ:

- Không có, ta chỉ đang nghĩ về vài vấn đề tu luyện đó thôi!

Nghe giọng hẳn có phần lúng túng, lão Kim cười ha hả mắng:

- Cái thằng nhóc này! Nhớ thì cứ việc thỏa mái thừa nhận, làm gì phải rụt rè như vậy hả? “Trai anh hùng, gái thuyền quyên”, ta thấy hai người cũng xứng đôi vừa lứa đó! Khà khà... Nhưng ta cảnh báo, con bé Lý Tiên Dung nhất định xuất thân không tầm thường, nếu một ngày chưa đến Thánh cấp, đừng nên nghĩ đến việc đó nữa!!!

Tất nhiên, Phạm Văn Long hiểu, vội truyền âm lặng tránh qua chuyện khác:

- Hôm nay bắt đầu ghi danh đăng ký vào các khoa. Theo người ta nên lựa chọn thế nào?

Lão Kim suy ngẫm một chút, đáp:

- Người sở hữu Linh mạch hoàn mỹ thuộc tính Hỏa, Thủy, còn có Phong linh mạch thượng phẩm, Địa linh mạch hơi thấp nên tạm thời bỏ

qua. Về lý thuyết dĩ nhiên nên ưu tiên lựa chọn một trong hai khoa Hỏa hệ và Thủy hệ. Tuy nhiên, đó không phải là việc làm sáng suốt!!!

Phạm Văn Long nghe không hiểu, vội hỏi ngay:

- Tại sao?

Lão Kim nhẹ nhàng nói:

- Trong vũ trụ, có biết bao chức nghiệp khác nhau, từ Đấu sĩ, Pháp sư, Linh cụ sư, Linh trận sư cho đến Thần sư, Nhạc sư, Vũ sư... nên phương thức tu luyện cũng không giống nhau. Ví dụ người lựa chọn Hỏa hệ Pháp sư, muốn phát huy tối đa quyền năng của Hỏa nguyên tố tất nhiên phải lựa chọn tu luyện linh quyết công pháp chuyên về thuộc tính hỏa, mà như vậy có nghĩa người sẽ phải phá bỏ nền tảng Đại Việt Linh Quyết đang tu luyện để chuyển sang một hướng tu luyện khác. Còn nếu người lựa chọn Thủy hệ cũng sẽ tương tự như vậy. Nói đơn giản nếu muốn triệt để nắm giữ sức mạnh của các loại nguyên tố, cần tu luyện một linh quyết duy nhất, phù hợp với linh mạch người đang sở hữu. Dĩ nhiên một người không thể đồng thời tu luyện cùng lúc hai bộ linh quyết khác nhau.

Đợi một lát, lão tiếp tục nói:

- Bình thường, những người chỉ có duy nhất một linh mạch nhất định sẽ lựa chọn theo con đường trên. Đối với người may mắn có nhiều linh mạch như người, nếu đi theo cách đó thật quá đáng tiếc, thế nên còn một lựa chọn nữa. Đó là tu luyện một loại linh quyết trung hòa, không tuân theo thuộc tính nào cả, rồi tìm thời điểm thích hợp và một chút cơ duyên dung hòa bọn chúng lại với nhau. Người thử nghĩ xem nếu chiêu thức đánh ra đồng thời ẩn chứa uy năng của cả hai nguyên tố hỏa và thủy, thì chẳng phải sức công phá sẽ nhân lên gấp đôi sao? Tuy nhiên con đường này cực kỳ gian nan, thời gian tu luyện cũng bị kéo dài hơn rất nhiều, nhưng sức mạnh tuyệt đối khủng bố!!!

Nghe lão Kim giảng giải, Phạm Văn Long mới vỡ lẽ, hóa ra việc tu luyện còn có nhiều biến hóa như vậy. May mắn có lão Kim dẫn đường chỉ lối, bằng không chẳng biết xoay sở thế nào.

- Vậy bây giờ ta cần làm những gì? Đi đâu tìm bộ linh quyết đó đây? Hơn nữa ta cũng đang tu luyện Đại Việt Linh Quyết rồi?

Lão Kim cười ha hả bảo:

- Nhóc con, vừa may bộ Đại Việt Linh Quyết nằm trong số linh quyết trung hòa không thuộc tính như thế đó! Người có biết, rất nhiều kẻ sau khi lên đến Thánh cấp, thậm chí Thần cấp mới nhận ra điều đó không? Nhưng lúc này đã muộn, bởi sự chênh lệch giữa các nguyên tố trong cơ thể và bên ngoài là quá lớn nên khó có khả năng dung hợp.

Bỗng giọng lão biến đổi, khẽ than thở:

- Tu luyện dù chia làm nhiều đường lối, nhưng suy đến cùng giống như nước chảy về nguồn, trăm sông quy về một biển mà thôi. Tạm thời người hãy đăng ký cả ba khoa Hỏa, Thủy và Phong hệ Pháp sư đi. Dù sao vẫn cần có những kiến thức cơ bản về các nguyên tố đó, mà vấn đề này ta không thể sánh bằng mấy tên giảng viên Thánh viện kia.

Phạm Văn Long gật đầu đồng tình. Sau đó, hai người tiếp tục trao đổi thêm, những điều Phạm Văn Long chưa hiểu rõ liền được lão Kim tường tận giải đáp.

Về đến nhà, dùng xong bữa sáng, chuẩn bị áo quần tươm tất, Phạm Văn Long và Đức Hùng lập tức khởi hành, nhắm thẳng hướng trường học mà đi.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thảo Linh Hiệu Trưởng

T/g: Chương này tác giả xin mạn phép đưa tà áo dài Việt Nam vào trong truyện!! Nếu có sai sót, mong mọi người bỏ qua!

Vừa bước ra khỏi cửa, hai người đã thấy trên đường tập trung thành nhiều tốp nhỏ, theo hướng chỉ dẫn nằm trên bản đồ, nhanh chóng di chuyển về ngôi trường cấp tiểu học dành cho tân sinh.

Năm nay, tân sinh tổng số hơn hai ngàn người, nhưng trong đó có những kẻ đã bước chân vào Linh cấp, thế nên dĩ nhiên sẽ học tập tại cấp trung học, không chung địa điểm với đám người Phạm Văn Long.

Đi qua một đoạn đường khá dài, phát hiện phía đằng xa là rất nhiều nóc nhà cao tầng, mái ngói đỏ trang hoàng rực rỡ, còn có một lá cờ cực lớn, đang bay phấp phật giữa không trung.

Khi đến gần, hiện lên trước mắt mọi người là một ngôi trường, tường sơn màu vàng nhạt, cổng trường khá rộng, hai bên có hai hàng hộ vệ.

Bước vào bên trong, nhận ngay ra ngôi trường được chia làm ba khu nhà chính. Nằm phía chính diện là tòa nhà ba tầng, bao gồm các khoa dành cho Đấu sĩ, bên phải là tòa nhà dành cho Pháp sư và còn lại bên trái là các khoa chức nghiệp khác.

Sân trường rộng rãi được lát bằng đá xanh, in hoa văn rất tinh tế, tạo cảm giác dễ chịu.

Đám tân sinh theo hướng dẫn của một tên hộ vệ, lục đục chia ra, xếp thành mười hàng chính tề, cách phía trước hơn chục trượng có mười chiếc

thang hướng thẳng lên một đài cao.

Một lát, từ bên trong dãy nhà trung tâm đi ra một nhóm người, dẫn đầu là một bóng hình xinh đẹp thành thực, từ vóc dáng, gương mặt, bước đi đều toát lên vẻ quyến rũ, pha lẫn khí chất của một người phụ nữ trưởng thành.

Nàng khoác trên mình một chiếc áo dài màu trắng mỏng manh, phần trên ôm sát thân, hai tà xẻ đến vòng eo lộ ra da thịt trắng nõn nà. Mái tóc nàng được uốn gọn gàng ôm lấy gương mặt đầy đặn, đôi mắt đen láy, chiếc mũi cao cao cân xứng với khuôn mặt.

Nhìn tà áo dài thướt tha khêu gợi, đám nam tân sinh hai mắt như bốc hỏa, có kẻ nước miếng chảy ròng ròng.

Phạm Văn Long gật đầu, thầm khen ngợi dung mạo xinh đẹp, thiên kiều bá mị của đối phương.

Nhóm người đi đến, vị tuyệt sắc mỹ nhân đưa tay ra hiệu cho tất cả học viên im lặng, cất giọng trong trẻo nói:

- Ta tên Hoàng Thị Thảo Linh, hiệu trưởng của trường, sau này sẽ phụ trách vấn đề học tập của các người. Đằng sau ta đều là các giáo viên của trường, tổng cộng gồm có 33 người.

Hóa ra chính là hiệu trưởng, đám nam tân sinh vui mừng nhảy nhót như điên, nhưng bỗng nghĩ đến cảnh giới nàng ta chí ít cũng thuộc hàng Vương cấp, ai nấy đều cố kìm nén hành vi, không dám bộc lộ thái quá nữa.

Thấy biểu hiện của mọi người như vậy, Thảo Linh hiệu trưởng mỉm cười quyến rũ, nói:

- Được rồi, tất cả theo hàng lối tiến lên báo danh vào các khoa.

Dứt lời, nàng dời gót sen về đài cao, lựa chọn một trong số những vị trí đã được chuẩn bị từ trước, vô tình trùng hợp ngay phía hàng ngũ mà Phạm Văn Long đang đứng trong đó. Mấy tên hàng bên cạnh thấy vậy trong lòng bức bối, ngửa ngáy, hận không thể thay đổi vị trí của mình.

Chín nơi còn lại được giao cho các giáo viên khác phụ trách, số còn lại nghiêm chỉnh đứng phía dưới, quét mắt đánh giá đám học viên.

Lần lượt từng người tiến lên báo danh vào hai khoa Đấu sĩ và Pháp sư. Về Đấu sĩ hiện chưa có sự phân chia cụ thể nên chung một giáo trình học, còn Pháp sư được tách làm nhiều khoa, dựa vào thuộc tính Linh mạch của mỗi học viên.

Mỗi lượt đăng ký diễn ra rất nhanh, chỉ cần báo tên, người phụ trách sẽ tra xét thông tin, sau đó lấy ra một cuốn sách trao cho từng người, rồi phẩy tay đuổi về lớp học.

Một vài tên thực lực nổi bật, cấp mười bốn, mười lăm Nhân vực hoặc sở hữu Linh mạch hoàn mỹ lập tức sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người xung quanh.

Vì số lượng học viên khá đông, mà Phạm Văn Long lại đứng gần cuối hàng nên đợi một khoảng thời gian mới đến lượt.

Phạm Văn Long bình tĩnh bước lên, báo danh:

- Học trò Phạm Văn Long, xin được ra mắt hiệu trưởng.

Thảo Linh hiệu trưởng vốn đang thả hồn lơ đãng, ngay sau khi nghe Phạm Văn Long lên tiếng liền dời mắt hướng về hắn, thần sắc bỗng hơi biến đổi.

Nhìn dáng vẻ anh tuấn, khôi ngô của người thiếu niên đứng trước mặt, khóe môi Thảo Linh khẽ cong lên, đôi mắt long lanh đong đưa như câu hồn

dẫn phách, nói:

- Phạm Văn Long! Hỏa, Thủy song hệ Linh mạch hoàn mỹ, Phong linh mạch thượng phẩm, Địa linh mạch hạ phẩm?

Thanh âm không lớn nhưng như một tiếng sấm động, khiến đám giáo viên xung quanh chấn kinh, vội phóng thần niệm kiểm tra.

Thấy hãn vẫn đang ở cảnh giới Nhân vực cấp 6, mọi người hơi sửng sốt, nghi hoặc song rất nhanh đã thu liễm, không biểu hiện ra bên ngoài.

Linh mạch hoàn mỹ tỉ lệ xuất hiện là cực kỳ nhỏ bé, thế mà tên nhóc kia có đến tận hai loại thuộc tính hoàn mỹ, còn thêm một thượng phẩm và một hạ phẩm nữa.

Trong Thánh viện, cũng tồn tại một tên quái thai giống như thế này, hai linh mạch hoàn mỹ, một hỏa, một hắc ám. Tên hãn là Nguyễn Trọng Đức, nghe nói đã đạt đến đỉnh Vương cấp, đang loay hoay tìm cách trùng kích vào Thánh cấp. Người này tính tình kỳ dị, rất ít khi nói chuyện, sáu mươi năm trước từng đoạt danh hiệu Tân Vương, nhưng sau đó bỗng dưng biến mất, không ai rõ tung tích. Nghe đồn lại, trong trận chung kết, Nguyễn Trọng Đức đã thi triển một chiêu thức, đồng thời kích phát uy năng của hai loại nguyên tố Hỏa và Hắc ám, chỉ trong một chiêu liền đánh bại đối thủ.

Mấy giáo viên này tuy kiến thức phong phú nhưng cảnh giới còn thấp, có lẽ vẫn chưa từng nghe đến loại Linh quyết trung hòa, nên sự kiện của Nguyễn Trọng Đức đã gây cho họ chấn động cực kỳ sâu đậm.

Vài tên đứng sau hiệu trưởng âm thầm bàn tán, muốn đoán xem Phạm Văn Long sẽ có lựa chọn như thế nào.

Thảo Linh liếc nhìn Phạm Văn Long, chẳng biết trong lòng đang suy nghĩ gì, một hồi cất giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Người muốn đăng ký vào khoa nào?

Không chần chừ, Phạm Văn Long đồng dặc đáp:

- Ta đăng kí vào Hỏa, Thủy, Phong, Địa bốn khoa hệ Pháp sư.

Ai nấy như sợ nghe nhầm, vội quay sang hỏi đồng bạn, sau khi xác nhận liền giật mình kinh hãi, thầm bảo tên nhóc này chẳng lẽ không biết chỉ nên tu luyện Linh quyết chuyên về một loại thuộc tính mới có thể phát huy tối đa sức mạnh của Linh mạch đang sở hữu ư? Hẳn đăng ký tạp nham như vậy, liệu có quá ngu ngốc hay chẳng?

Thảo Linh hiệu trưởng dĩ nhiên hiểu biết rộng hơn, đã từng nghe đến Linh quyết trung hòa, có khả năng dung hợp các loại nguyên tố. Nhưng linh quyết dạng này vô cùng khan hiếm và đắt đỏ, hơn nữa còn có yêu cầu hà khắc giữa con người và linh quyết, cần đạt đến độ hòa hợp nhất định mới có thể tu luyện. Nàng không thực sự tin tưởng Phạm Văn Long biết điều đó, suy đoán rằng hẳn đang lựa chọn theo ý thích, hoặc muốn tìm hiểu thêm thông tin rồi mới quyết định.

Dĩ nhiên, những phân tích của Thảo Linh là đúng, nhưng không thể ngờ Phạm Văn Long lại có cơ duyên lớn, vô tình quen biết lão Kim, sau đó một phần dựa vào tư chất, phần còn lại được Bạch Mai nhân hỗ trợ nên đã tu luyện thành công Đại Việt Linh Quyết.

Nàng che tay cười duyên dáng. Trong lòng thầm nghĩ, cái tên Phạm Văn Long này vốn được đích thân Lê Châu trưởng lão dặn dò cần đặc biệt chiếu cố. Mà Lê Châu trưởng lão là Thủy hệ Pháp sư, nhất định có ý muốn bồi dưỡng hẳn theo con đường của lão. Chẳng ngờ Phạm Văn Long tham lam lựa chọn cả bốn khoa, Thảo Linh chớp chớp đôi mắt kiều mị, hỏi:

- Người chắc chắn chứ?

Thảo Linh chăm chú nhìn thẳng vào mắt Phạm Văn Long, trong nụ cười nhẹ ấy, ánh mắt nàng phát ra những tia lấp lánh, khiến cho Phạm Văn Long thấy đầu óc quay cuồng, trống rỗng.

Chỉ còn thấy trước mắt là một người con gái xinh đẹp, nhân diện hoa đào, nguyệt mi tinh nhãn, đang dịu dàng nhìn hẳn, sắc mặt phớt hồng, vừa có nét ngượng ngùng xấu hổ, vừa có nét giận dỗi, oán trách. Dưới chiếc cổ trắng ngần là bộ ngực cao cao, phập phồng theo từng hơi thở, quyến rũ mê hồn.

Kỳ lạ nhất, trong mắt nàng dường như có luồng hào quang nhàn nhạt, vừa mê hoặc, vừa dụ dỗ làm Phạm Văn Long không có cách nào thoát ra được.

Bỗng nhiên, trên ngón tay cái, một luồng chân linh khí từ trong chiếc nhẫn Bạch Mai nhẹ nhàng di chuyển lên thiên linh cái, thoáng một chút, nét đờ đẫn trong đôi mắt vụt biến mất, thần sắc tỉnh táo trở lại.

Tuy thời gian mê muội rất ngắn, nhưng Phạm Văn Long vẫn mơ hồ cảm nhận rõ rệt, sợ hãi không dám nhìn vào đối phương nữa, vội lảng tránh qua hướng khác.

Thảo Linh hiệu trưởng thấy Phạm Văn Long nháy mắt đã thoát khỏi mị hoặc của nàng, hơi ngạc nhiên, định lên tiếng nói gì đó bỗng bị Phạm Văn Long cắt ngang:

- Ta đã quyết định như vậy, mong hiệu trưởng cho phép!

Thấy thái độ kiên quyết của hẳn, Thảo Linh sòng mắt đơng đưa, phong tình vạn chủng cười nói:

- Được rồi, vậy ta sẽ ghi danh cho người. Nhưng người nên sắp xếp thời gian học tập cho hợp lý nếu không muốn trễ nải việc tu luyện.

- Đa tạ hiệu trưởng nhắc nhở, học trò xin cáo lui.

Tuy Phạm Văn Long không biết Thảo Linh đã dùng yêu pháp gì với mình, nhưng nếu không có Bạch Mai khẩn kịp thời hộ chủ, có lẽ còn rất lâu mới thoát ra khỏi trạng thái đó. Chưa biết nàng ta có ý định gì, song tốt nhất nên tránh càng xa càng tốt.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tiến Cấp Thất Bại

Vừa đi được một đoạn, bỗng nghe có tiếng bước chân đằng sau, Phạm Văn Long ngoái đầu nhìn lại thấy ngay khuôn mặt tuyệt sắc của Thảo Linh hiệu trưởng, hấn bực tức, lần này không né tránh nữa, sát khí âm trầm tỏa ra, mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt đối phương. Dù cảnh giới hai bên chênh lệch rất lớn, nhưng bị người khác đem ra đùa bỡn mà không dám phản kháng vốn không phải tính cách của hấn.

Nhận thấy không khí có mùi căng thẳng, Thảo Linh chu môi bảo:

- Người làm gì mà trợn tròn mắt lên nhìn ta như vậy hả? Ta quên đưa người giáo trình học tập, mau cầm lấy đi!!

Nói đoạn nàng đưa cuốn sách đang cầm trên tay cho Phạm Văn Long, khóe môi hơi hé, lộ ra hàm răng trắng đều như ngọc.

Phạm Văn Long liền giật lấy, đang định quay người bước đi bỗng vù một cái, đã bị Thảo Linh áp sát, ghé sát bên tai thì thầm:

- Người quả là một người thú vị, hi vọng có thời gian rảnh hãy đến chỗ ta, hai người chúng ta cùng nhau luận bàn một số việc, khách khách...

Dứt lời, nàng thổi một làn hơi sen vào tai hấn rồi che miệng cười khanh khách, nhanh chóng bỏ đi.

Phạm Văn Long cả người tê liệt, cảm giác như có một luồng điện chạy từ đầu đến chân, vất vả chống chịu vài nhịp thở mới ổn định trở lại.

Nhìn theo bóng lưng Thảo Linh, Phạm Văn Long thầm đánh giá, tính cách nàng ta phóng túng, lời nói và hành vi buông thả, chẳng hề có nét phong phạm của một người hiệu trưởng.

Dĩ nhiên, Phạm Văn Long không cho rằng Thảo Linh thích mình, hơn nữa trong lòng vốn đã khắc sâu hình bóng Lý Tiên Dung, nên chỉ thoáng qua rồi thôi, không suy nghĩ lung tung nữa.

Phạm Văn Long nhanh chóng chấn chỉnh tinh thần rồi cất bước về dãy nhà bên phải, dự tính ban đầu sẽ vào khoa Hỏa hệ Pháp sư tìm hiểu, sau đó tùy hoàn cảnh mà đưa ra quyết định.

Đi xuyên qua mấy dãy hành lang, cuối cùng cũng đến nơi, bước vào phòng đã thấy khoảng ba mươi người đang ngồi bên trong. Bọn họ đều là những học viên đăng ký trước đó, nhìn thấy Phạm Văn Long, thần sắc hơi biến đổi, vài tên xích đến gần nhau khẽ quay sang chỉ trỏ, bàn tán.

Phạm Văn Long chẳng buồn để ý, lựa chọn cho mình một vị trí rồi ngồi xuống. Đảo mắt quan sát xung quanh, nhận ra một người quen từng thi chung với mình, cũng là kẻ sở hữu Hỏa Linh mạch hoàn mỹ, Nguyễn Cao Kỳ.

Khoảng nửa canh giờ sau, xuất hiện thêm vài học viên nữa, cuối cùng là một người đàn ông trung niên, thân hình dong dỏng cao bước vào. Nhìn trang phục đích thực là giảng viên phụ trách khoa Hỏa hệ Pháp sư.

Hắn quắc mắt đánh giá đám học viên bên dưới, chẳng thềm chào hỏi đã lạnh nhạt mở miệng nói:

- Các người nghe cho rõ đây, nơi mà chúng ta đang sống gọi là Linh Chiếu Tinh, hành tinh xếp hạng thứ ba năm trong Thái Bình Đại Thiên Hà. Ngoài ra còn tồn tại mười bảy Đại Thiên Hà khác, mỗi Đại Thiên Hà rộng lớn vô biên, các tiểu hành tinh nhiều không đếm xuể...

...

Nửa ngày sau, buổi học kết thúc, bóng dáng Phạm Văn Long chậm rãi bước ra khỏi phòng, vừa đi vừa nghiền ngẫm những thông tin mới tiếp nhận. Ngoài những điều từng được lão Kim đề cập, còn có thêm rất nhiều tri thức mới, khiến hấn kinh hỉ mường phần.

Từ thuở khai thiên lập địa, chỉ tồn tại duy nhất năm nguyên tố là nước, lửa, đất, cây cỏ và kim loại, tương ứng với ngũ hành Thủy, Hỏa, Địa, Mộc, Kim.

Năm nguyên tố có mối quan hệ tương sinh, tương khắc với nhau, bao hàm cả triết lý về sự sống và diệt vong.

Cụ thể, nguyên lý ngũ hành tương sinh là Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Địa, Địa sinh Kim. Bởi vậy, quan hệ tương sinh chính là nguyên lý tối cao diễn ra sự tương tác giữa các nguyên tố để tạo nên sự sống và vạn vật.

Ngược lại, nguyên lý của ngũ hành tương khắc là Kim khắc Mộc, Mộc khắc Địa, Địa khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa và Hỏa khắc Kim. Hiểu đơn giản, trong nguyên lý tương khắc là sự tương tác giữa những nguyên tố với nhau dẫn đến hủy diệt, chết chóc.

Trải qua bao nhiêu năm tháng, bắt nguồn từ năm nguyên tố ban đầu dần dần biến hóa thêm thành các nguyên tố mới như Phong, Lôi, Hắc Ám, Quang Minh... Nhưng về cơ bản vẫn tuân theo nguyên lý tương sinh tương khắc của ngũ hành. Mỗi nguyên tố lại có những đặc thù riêng biệt, bao gồm ưu điểm và khuyết điểm khác nhau.

Pháp sư là con đường tu luyện dựa vào các nguyên tố đó, mong muốn kích phát tiềm lực của con người thông qua linh lực của thiên địa, tiến tới mục tiêu duy nhất, đó là phá vỡ các quy luật của tự nhiên, vượt ra ngoài vòng sinh tử luân hồi, truy cầu đại đạo.

Phạm Văn Long đắm chiêu suy ngẫm, chợt nhớ đến câu nói của giảng viên:

- Nguyên tố Hỏa là biểu trưng cho sự bùng nổ và tàn bạo, thế nên những người có Hỏa Linh mạch sau khi tu luyện tính tình thường sẽ trở nên nóng nảy và hung bạo. Do đó, muốn trở thành Hỏa hệ Pháp sư trước hết cần rèn giũa tâm tính, không được phép buông thả bản thân.

Xem ra mỗi phương hướng tu luyện đều có những yêu cầu nhất định, không hề dễ dàng như tưởng tượng. Bước chân cứ thế tiến lên, chẳng bao lâu đã đến cổng trường, bỗng nghe đâu đó có tiếng gọi:

- Phạm Văn Long, ta ở đây!!!

Phạm Văn Long ngược mắt nhìn, thấy bên kia đường Đức Hùng đang vẫy vẫy tay về phía mình, liền nhanh chóng bước qua, hỏi:

- Người học tập thế nào rồi?

Nghe hỏi, Đức Hùng xua tay bảo:- Ài!!! Ta buồn chán quá đi thôi, ngồi nghe ông thầy giảng bài mà hai mắt cứ dính chặt vào nhau. Phải chăng được đích thân hiệu trưởng truyền dạy thì tốt quá, con mẹ nó, nhất định ta sẽ rửa tai lắng nghe không bỏ sót một chữ nào!!!

Nghe Đức Hùng nhắc đến Thảo Linh, Phạm Văn Long khẽ rùng mình, người này không phải nhân vật đơn giản, tiếp xúc với nàng họa phúc khó lường, chỉ nên kính nhi viễn chi mà thôi.

Phạm Văn Long âm ừ cho qua chuyện, quay sang nói:

- Được rồi! Người học khoa Địa hệ pháp sư nên có vài điều cần phiên đến người đây!!!

Đức Hùng vỗ tay đập mạnh lên ngực hăng giọng:

- Chuyện gì khó, có ta đây! Mau nói đi!!!

Phạm Văn Long nghiêm túc đáp:

- Người hãy thuật lại nội dung buổi học ngày hôm nay cho ta biết được chứ? Ta vốn cũng sở hữu Địa Linh mạch...

- Hả? Ôi, sao tự nhiên ta thấy đau bụng quá, để ta đi nhà xí xong sẽ suy nghĩ rồi kể cho người nha.

Chưa để Phạm Văn Long nói hết câu, Đức Hùng mặt mày nhăn nhó, ôm bụng ba châm bốn cẳng chạy như bay.

Đằng sau, Phạm Văn Long cảm tức đuổi theo, quát lớn:

- Mau đứng lại cho ta...!!!

...

Những ngày sau đó, hôm nào có tiết học, Phạm Văn Long đều chăm chỉ đến trường, chú tâm nghe giảng.

Ngoài Hỏa hệ, hẳn còn dành chút ít thời gian lên lớp ba khoa Phong hệ, Thủy hệ và Địa hệ Pháp sư. Mỗi nguyên tố đều có những đặc điểm riêng, nên cũng cần có sự hiểu biết nhất định.

Thánh viện tuy là nơi giảng dạy nhưng về cơ bản trường lớp mở ra chỉ nhằm mục đích vạch đường dẫn lối và tháo gỡ các điểm khúc mắc cho học viên. Phương thức tu luyện trong vũ trụ vốn muôn màu muôn vẻ, mỗi người lại có một hướng đi khác nhau, thế nên rất khó để tuân theo một đường lối có sẵn. Quan trọng nhất vẫn ở bản thân người tu luyện, cần tự thân vận động mới dễ dàng phát triển về sau. Vậy nên, các giảng viên sau khi truyền đạt đầy đủ những thông tin cần thiết, liền quăng cho mỗi học viên một bộ Hỏa công pháp sơ cấp, bắt chúng tự mày mò tu luyện, sau đó

chẳng thèm ngó ngang gì nữa. Đến buổi vẫn lên lớp đều đều, tuy nhiên chỉ khi có học viên nào khó khăn trong tu luyện mới mở miệng chỉ điểm, xong xuôi lại ngồi nhắm mắt dưỡng thần, an nhàn hưởng thụ.

Ban đầu, Phạm Văn Long rất hứng thú, nhưng càng về sau, hiệu quả thu lại càng ít nên sau một tháng, cuối cùng quyết định mỗi tuần chỉ lên trường nghe giảng một lần, thời gian còn lại hẳn vùi đầu vào tu luyện, không dám trễ nải dù chỉ một khoảnh khắc. Đối với những vấn đề chưa hiểu, liền truyền âm cầu cứu lão Kim. Lão đã sống biết bao nhiêu vạn năm, tuy không tu luyện những thuộc tính giống như Phạm Văn Long, nhưng chỉ cần suy ngẫm đôi chút liền chỉ ngay những điểm cốt lõi, khiến hẳn mau chóng nhìn nhận ra vấn đề.

Về cảnh giới tu luyện, vốn tưởng chỉ cần hấp thu hết khóa Tu Luyện Châu là có thể đột phá lên tầng thứ hai Đại Việt Linh Quyết. Nhưng xem ra hẳn đã quá coi thường bộ linh quyết này, sau ba đêm, nguồn linh khí trong khóa tu luyện châu đã bị Phạm Văn Long cường hoành rút ra hấp thu toàn bộ, thế nhưng Đại Việt Linh Quyết vẫn đậm chân tại chỗ.

Tuy Đại Việt Linh Quyết chưa có tiến triển, nhưng tu vi sau khi hấp thụ hết khóa Tu Luyện Châu liền vọt lên một cấp, chính thức đặt chân vào Nhân vực cấp bảy, điều này giúp Phạm Văn Long được an ủi ít nhiều.

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, thu qua đông đến, mới đó đã vừa tròn ba tháng tính từ ngày đầu bước chân vào Thánh viện.

Ba tháng qua, không lúc nào Phạm Văn Long ngơi nghỉ việc tu luyện, hẳn như con thiêu thân lao vào đống lửa, dù biết là chết nhưng vẫn ngang ngạnh tiến lên.

Hiện tại nền tảng cảnh giới Nhân vực cấp bảy đã được củng cố vững chắc, riêng Đại Việt Linh Quyết không hiểu sao vẫn chưa thể tiến lên tầng

hai, mặc dù hẳn rõ ràng cảm nhận khoảng cách đã rất gần, chỉ cách nhau một chân tơ kẽ tóc.

Cứ mỗi lần thúc đẩy đột phá, đến giai đoạn mấu chốt là lại thất bại trong gang tấc, dùng thử đủ mọi cách đều vô hiệu, chẳng thể nhận ra sai sót ở chỗ nào. Mãi về sau mới phát hiện mỗi khi công phá vào bình cảnh, bao nhiêu chân linh khí tích góp trong đan điền bỗng nhiên quay cuồng, ào ào đổ dồn về một nơi, chính là mầm mống Linh Phách.

Theo lão Kim nói, quá trình nuôi dưỡng này bình thường diễn ra rất chậm, không mấy ảnh hưởng đến tiến trình tu luyện, chẳng biết tại sao mầm mống Linh Phách của Phạm Văn Long lại kỳ lạ như vậy. Phân tích kỹ càng, lão Kim đành đưa ra kết luận giữa nó và Đại Việt Linh Quyết hẳn phải có mối tương quan liên hệ. Cũng chính vì nguyên nhân này nên Phạm Văn Long chưa thể đột phá thành công.

Mầm mống Linh Phách càng ngày càng phình to, kích thước đã gần bằng một quả trứng, bên ngoài lớp vỏ ẩn hiện những hoa văn, đồ hình kỳ dị. Trực giác mách bảo lần tiến cấp này cực kỳ quan trọng, do đó Phạm Văn Long không dám gấp gáp, sợ rằng sẽ phát sinh biến cố như tầng đầu nên bỏ mặc, để mọi việc diễn ra tự nhiên.

Đêm nay, vẫn như thường lệ, dưới gốc đa là thân ảnh Phạm Văn Long hai chân xếp bằng, đều đặn hấp thu linh khí, vận chuyển theo quỹ đạo Đại Việt Linh Quyết, đổ dồn về đan điền.

Còn một tia cuối cùng nữa sẽ lấp đầy biển chân linh khí trong khí hải, qua một nhịp thở, chậm rãi rót vào.

Biển chân linh khí đã đầy đủ sung túc, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tinh thần về trạng thái tốt nhất, Phạm Văn Long chuẩn bị bước cuối cùng, sắp sửa tiến hành trùng kích vào tầng hai Đại Việt Linh Quyết.

Có lẽ giống như mọi lần, sẽ vẫn bị mằm mống Linh Phách tham lam hút sạch biển chân linh khí.

Nhưng ngay khi bắt đầu đột phá, bỗng nhiên dị biến xảy ra...

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Long Hồ Thần Quyền Và Cửu Chân Tinh Thần

Vừa đi được một đoạn, bỗng nghe có tiếng bước chân đằng sau, Phạm Văn Long ngoái đầu nhìn lại thấy ngay khuôn mặt tuyệt sắc của Thảo Linh hiệu trưởng, hấn bực tức, lần này không né tránh nữa, sát khí âm trầm tỏa ra, mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt đối phương. Dù cảnh giới hai bên chênh lệch rất lớn, nhưng bị người khác đem ra đùa bỡn mà không dám phản kháng vốn không phải tính cách của hấn.

Nhận thấy không khí có mùi căng thẳng, Thảo Linh chu môi bảo:

- Người làm gì mà trợn tròn mắt lên nhìn ta như vậy hả? Ta quên đưa người giáo trình học tập, mau cầm lấy đi!!

Nói đoạn nàng đưa cuốn sách đang cầm trên tay cho Phạm Văn Long, khoe môi hơi hé, lộ ra hàm răng trắng đều như ngọc.

Phạm Văn Long liền giật lấy, đang định quay người bước đi bỗng vù một cái, đã bị Thảo Linh áp sát, ghé sát bên tai thì thầm:

- Người quả là một người thú vị, hi vọng có thời gian rảnh hãy đến chỗ ta, hai người chúng ta cùng nhau luận bàn một số việc, khách khách...

Dứt lời, nàng thổi một làn hơi sen vào tai hấn rồi che miệng cười khanh khách, nhanh chóng bỏ đi.

Phạm Văn Long cả người tê liệt, cảm giác như có một luồng điện chạy từ đầu đến chân, vất vả chống chịu vài nhịp thở mới ổn định trở lại.

Nhìn theo bóng lưng Thảo Linh, Phạm Văn Long thầm đánh giá, tính cách nàng ta phóng túng, lời nói và hành vi buông thả, chẳng hề có nét phong phạm của một người hiệu trưởng.

Dĩ nhiên, Phạm Văn Long không cho rằng Thảo Linh thích mình, hơn nữa trong lòng vốn đã khắc sâu hình bóng Lý Tiên Dung, nên chỉ thoáng qua rồi thôi, không suy nghĩ lung tung nữa.

Phạm Văn Long nhanh chóng chấn chỉnh tinh thần rồi cất bước về dãy nhà bên phải, dự tính ban đầu sẽ vào khoa Hỏa hệ Pháp sư tìm hiểu, sau đó tùy hoàn cảnh mà đưa ra quyết định.

Đi xuyên qua mấy dãy hành lang, cuối cùng cũng đến nơi, bước vào phòng đã thấy khoảng ba mươi người đang ngồi bên trong. Bọn họ đều là những học viên đăng ký trước đó, nhìn thấy Phạm Văn Long, thần sắc hơi biến đổi, vài tên xích đến gần nhau khẽ quay sang chỉ trỏ, bàn tán.

Phạm Văn Long chẳng buồn để ý, lựa chọn cho mình một vị trí rồi ngồi xuống. Đảo mắt quan sát xung quanh, nhận ra một người quen từng thi chung với mình, cũng là kẻ sở hữu Hỏa Linh mạch hoàn mỹ, Nguyễn Cao Kỳ.

Khoảng nửa canh giờ sau, xuất hiện thêm vài học viên nữa, cuối cùng là một người đàn ông trung niên, thân hình dong dỏng cao bước vào. Nhìn trang phục đích thực là giảng viên phụ trách khoa Hỏa hệ Pháp sư.

Hắn quắc mắt đánh giá đám học viên bên dưới, chẳng thềm chào hỏi đã lạnh nhạt mở miệng nói:

- Các người nghe cho rõ đây, nơi mà chúng ta đang sống gọi là Linh Chiếu Tinh, hành tinh xếp hạng thứ ba năm trong Thái Bình Đại Thiên Hà. Ngoài ra còn tồn tại mười bảy Đại Thiên Hà khác, mỗi Đại Thiên Hà rộng lớn vô biên, các tiểu hành tinh nhiều không đếm xuể...

...

Nửa ngày sau, buổi học kết thúc, bóng dáng Phạm Văn Long chậm rãi bước ra khỏi phòng, vừa đi vừa nghiền ngẫm những thông tin mới tiếp nhận. Ngoài những điều từng được lão Kim đề cập, còn có thêm rất nhiều tri thức mới, khiến hấn kinh hỉ mường phần.

Từ thuở khai thiên lập địa, chỉ tồn tại duy nhất năm nguyên tố là nước, lửa, đất, cây cỏ và kim loại, tương ứng với ngũ hành Thủy, Hỏa, Địa, Mộc, Kim.

Năm nguyên tố có mối quan hệ tương sinh, tương khắc với nhau, bao hàm cả triết lý về sự sống và diệt vong.

Cụ thể, nguyên lý ngũ hành tương sinh là Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Địa, Địa sinh Kim. Bởi vậy, quan hệ tương sinh chính là nguyên lý tối cao diễn ra sự tương tác giữa các nguyên tố để tạo nên sự sống và vạn vật.

Ngược lại, nguyên lý của ngũ hành tương khắc là Kim khắc Mộc, Mộc khắc Địa, Địa khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa và Hỏa khắc Kim. Hiểu đơn giản, trong nguyên lý tương khắc là sự tương tác giữa những nguyên tố với nhau dẫn đến hủy diệt, chết chóc.

Trải qua bao nhiêu năm tháng, bắt nguồn từ năm nguyên tố ban đầu dần dần biến hóa thêm thành các nguyên tố mới như Phong, Lôi, Hắc Ám, Quang Minh... Nhưng về cơ bản vẫn tuân theo nguyên lý tương sinh tương khắc của ngũ hành. Mỗi nguyên tố lại có những đặc thù riêng biệt, bao gồm ưu điểm và khuyết điểm khác nhau.

Pháp sư là con đường tu luyện dựa vào các nguyên tố đó, mong muốn kích phát tiềm lực của con người thông qua linh lực của thiên địa, tiến tới mục tiêu duy nhất, đó là phá vỡ các quy luật của tự nhiên, vượt ra ngoài vòng sinh tử luân hồi, truy cầu đại đạo.

Phạm Văn Long đắm chiêu suy ngẫm, chợt nhớ đến câu nói của giảng viên:

- Nguyên tố Hỏa là biểu trưng cho sự bùng nổ và tàn bạo, thế nên những người có Hỏa Linh mạch sau khi tu luyện tính tình thường sẽ trở nên nóng nảy và hung bạo. Do đó, muốn trở thành Hỏa hệ Pháp sư trước hết cần rèn giũa tâm tính, không được phép buông thả bản thân.

Xem ra mỗi phương hướng tu luyện đều có những yêu cầu nhất định, không hề dễ dàng như tưởng tượng. Bước chân cứ thế tiến lên, chẳng bao lâu đã đến cổng trường, bỗng nghe đâu đó có tiếng gọi:

- Phạm Văn Long, ta ở đây!!!

Phạm Văn Long ngược mắt nhìn, thấy bên kia đường Đức Hùng đang vẫy vẫy tay về phía mình, liền nhanh chóng bước qua, hỏi:

- Người học tập thể nào rồi?

Nghe hỏi, Đức Hùng xua tay bảo:- Ài!!! Ta buồn chán quá đi thôi, ngồi nghe ông thầy giảng bài mà hai mắt cứ dính chặt vào nhau. Phải chăng được đích thân hiệu trưởng truyền dạy thì tốt quá, con mẹ nó, nhất định ta sẽ rửa tai lắng nghe không bỏ sót một chữ nào!!!

Nghe Đức Hùng nhắc đến Thảo Linh, Phạm Văn Long khẽ rùng mình, người này không phải nhân vật đơn giản, tiếp xúc với nàng họa phúc khó lường, chỉ nên kính nhi viễn chi mà thôi.

Phạm Văn Long âm ừ cho qua chuyện, quay sang nói:

- Được rồi! Người học khoa Địa hệ pháp sư nên có vài điều cần phiên đến người đây!!!

Đức Hùng vỗ tay đập mạnh lên ngực hăng giọng:

- Chuyện gì khó, có ta đây! Mau nói đi!!!

Phạm Văn Long nghiêm túc đáp:

- Người hãy thuật lại nội dung buổi học ngày hôm nay cho ta biết được chứ? Ta vốn cũng sở hữu Địa Linh mạch...

- Hả? Ôi, sao tự nhiên ta thấy đau bụng quá, để ta đi nhà xí xong sẽ suy nghĩ rồi kể cho người nha.

Chưa để Phạm Văn Long nói hết câu, Đức Hùng mặt mày nhăn nhó, ôm bụng ba châm bốn cẳng chạy như bay.

Đằng sau, Phạm Văn Long cảm tức đuổi theo, quát lớn:

- Mau đứng lại cho ta...!!!

...

Những ngày sau đó, hôm nào có tiết học, Phạm Văn Long đều chăm chỉ đến trường, chú tâm nghe giảng.

Ngoài Hỏa hệ, hẳn còn dành chút ít thời gian lên lớp ba khoa Phong hệ, Thủy hệ và Địa hệ Pháp sư. Mỗi nguyên tố đều có những đặc điểm riêng, nên cũng cần có sự hiểu biết nhất định.

Thánh viện tuy là nơi giảng dạy nhưng về cơ bản trường lớp mở ra chỉ nhằm mục đích vạch đường dẫn lối và tháo gỡ các điểm khúc mắc cho học viên. Phương thức tu luyện trong vũ trụ vốn muôn màu muôn vẻ, mỗi người lại có một hướng đi khác nhau, thế nên rất khó để tuân theo một đường lối có sẵn. Quan trọng nhất vẫn ở bản thân người tu luyện, cần tự thân vận động mới dễ dàng phát triển về sau. Vậy nên, các giảng viên sau khi truyền đạt đầy đủ những thông tin cần thiết, liền quăng cho mỗi học viên một bộ Hỏa công pháp sơ cấp, bắt chúng tự mày mò tu luyện, sau đó

chẳng thèm ngó ngang gì nữa. Đến buổi vẫn lên lớp đều đều, tuy nhiên chỉ khi có học viên nào khó khăn trong tu luyện mới mở miệng chỉ điểm, xong xuôi lại ngồi nhắm mắt dưỡng thần, an nhàn hưởng thụ.

Ban đầu, Phạm Văn Long rất hứng thú, nhưng càng về sau, hiệu quả thu lại càng ít nên sau một tháng, cuối cùng quyết định mỗi tuần chỉ lên trường nghe giảng một lần, thời gian còn lại hẩn vùi đầu vào tu luyện, không dám trễ nải dù chỉ một khoảnh khắc. Đối với những vấn đề chưa hiểu, liền truyền âm cầu cứu lão Kim. Lão đã sống biết bao nhiêu vạn năm, tuy không tu luyện những thuộc tính giống như Phạm Văn Long, nhưng chỉ cần suy ngẫm đôi chút liền chỉ ngay những điểm cốt lõi, khiến hẩn mau chóng nhìn nhận ra vấn đề.

Về cảnh giới tu luyện, vốn tưởng chỉ cần hấp thu hết khóa Tu Luyện Châu là có thể đột phá lên tầng thứ hai Đại Việt Linh Quyết. Nhưng xem ra hẩn đã quá coi thường bộ linh quyết này, sau ba đêm, nguồn linh khí trong khóa tu luyện châu đã bị Phạm Văn Long cường hoành rút ra hấp thu toàn bộ, thế nhưng Đại Việt Linh Quyết vẫn đậm chân tại chỗ.

Tuy Đại Việt Linh Quyết chưa có tiến triển, nhưng tu vi sau khi hấp thụ hết khóa Tu Luyện Châu liền vọt lên một cấp, chính thức đặt chân vào Nhân vực cấp bảy, điều này giúp Phạm Văn Long được an ủi ít nhiều.

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, thu qua đông đến, mới đó đã vừa tròn ba tháng tính từ ngày đầu bước chân vào Thánh viện.

Ba tháng qua, không lúc nào Phạm Văn Long ngơi nghỉ việc tu luyện, hẩn như con thiêu thân lao vào đống lửa, dù biết là chết nhưng vẫn ngang ngạnh tiến lên.

Hiện tại nền tảng cảnh giới Nhân vực cấp bảy đã được củng cố vững chắc, riêng Đại Việt Linh Quyết không hiểu sao vẫn chưa thể tiến lên tầng

hai, mặc dù hẳn rõ ràng cảm nhận khoảng cách đã rất gần, chỉ cách nhau một chân tơ kẽ tóc.

Cứ mỗi lần thúc đẩy đột phá, đến giai đoạn mấu chốt là lại thất bại trong gang tấc, dùng thử đủ mọi cách đều vô hiệu, chẳng thể nhận ra sai sót ở chỗ nào. Mãi về sau mới phát hiện mỗi khi công phá vào bình cảnh, bao nhiêu chân linh khí tích góp trong đan điền bỗng nhiên quay cuồng, ào ào đổ dồn về một nơi, chính là mầm mống Linh Phách.

Theo lão Kim nói, quá trình nuôi dưỡng này bình thường diễn ra rất chậm, không mấy ảnh hưởng đến tiến trình tu luyện, chẳng biết tại sao mầm mống Linh Phách của Phạm Văn Long lại kỳ lạ như vậy. Phân tích kỹ càng, lão Kim đành đưa ra kết luận giữa nó và Đại Việt Linh Quyết hẳn phải có mối tương quan liên hệ. Cũng chính vì nguyên nhân này nên Phạm Văn Long chưa thể đột phá thành công.

Mầm mống Linh Phách càng ngày càng phình to, kích thước đã gần bằng một quả trứng, bên ngoài lớp vỏ ẩn hiện những hoa văn, đồ hình kỳ dị. Trực giác mách bảo lần tiến cấp này cực kỳ quan trọng, do đó Phạm Văn Long không dám gấp gáp, sợ rằng sẽ phát sinh biến cố như tầng đầu nên bỏ mặc, để mọi việc diễn ra tự nhiên.

Đêm nay, vẫn như thường lệ, dưới gốc đa là thân ảnh Phạm Văn Long hai chân xếp bằng, đều đặn hấp thu linh khí, vận chuyển theo quỹ đạo Đại Việt Linh Quyết, đổ dồn về đan điền.

Còn một tia cuối cùng nữa sẽ lấp đầy biển chân linh khí trong khí hải, qua một nhịp thở, chậm rãi rót vào.

Biển chân linh khí đã đầy đủ sung túc, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tinh thần về trạng thái tốt nhất, Phạm Văn Long chuẩn bị bước cuối cùng, sắp sửa tiến hành trùng kích vào tầng hai Đại Việt Linh Quyết.

Có lẽ giống như mọi lần, sẽ vẫn bị mồm mống Linh Phách tham lam hút sạch biển chân linh khí.

Nhưng ngay khi bắt đầu đột phá, bỗng nhiên dị biến xảy ra...

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thập Điện Diêm Đế

Chùm sáng vừa tiến nhập vào cơ thể, trong đầu Phạm Văn Long khẽ ầm vang một tiếng, bỗng cảm nhận một luồng thông tin chạy thẳng lên não bộ, chính là yếu quyết của hai bộ công pháp Long Hồ Thần Quyền và Cửu Chân Tinh Thần.

Hắn vội vàng ngồi xuống, tập trung tinh thần tiếp nhận.

“Long Hồ Thần Quyền là một bộ quyền pháp dựa trên hình tượng uyển chuyển của Thanh Long và cương mãnh của Bạch Hổ mà sáng tạo thành.

Long Hồ Thần Quyền hài hoà giữa sức mạnh của con người với các yếu tố tự nhiên, mà tính năng của nó có thể thu âm, thu dương, khắc cương, khắc nhu, là nếp nghĩ, là tinh thần, là phần hành động lộ hiện cho hai loài cổ thú Thanh Long và Bạch Hổ.

Quyền pháp hài hòa, thế công dũng mãnh, luôn luôn biến hóa rất nhanh trong quá trình chuyển động.”

Càng tìm hiểu sâu, càng cấp cho Phạm Văn Long sự kinh hãi tột độ, không ngờ bộ quyền pháp này lại bá đạo đến vậy, nhưng muốn đạt đến mức lô hỏa thuần thanh không phải chuyện một sớm một chiều.

Long Hồ Thần Quyền gồm chín chiêu thức, mà một chiêu cuối cùng được người thân bí thi triển chính là cửu thức “Long Hồ Phong Vân Hội”.

Sau khi nghiên cứu tỉ mỉ Long Hồ Thần Quyền một lượt, Phạm Văn Long đành tạm bỏ qua, tiếp tục xem xét đến bộ công pháp thứ hai Cửu

Chân Tinh Thần.

Đúng như tên gọi, bộ công pháp này gồm chín tầng, là phương pháp rèn luyện tinh thần lực. Phạm Văn Long không vội vã, chậm rãi nghiên cứu, cảm nhận bộ công pháp này vô cùng thâm ảo, thiên biến vạn hóa. Hơn nữa hiện cảnh giới của Phạm Văn Long còn quá thấp nên chỉ có khả năng tiếp cận tầng đầu tiên, các tầng sau yêu cầu cảnh giới cao hơn. Tuy nhiên, theo như dự đoán nếu thành công tu luyện tầng đầu thì lực lượng tinh thần lực lập tức tăng đột biến, cao hơn gấp hai lần so với bình thường.

Say mê lĩnh hội quên cả thời gian, mới đó đã qua một ngày. Phạm Văn Long hai mắt he hé mở, đôi chân mày nhíu lại, thần sắc vừa có nét mơ hồ, vừa có nét hoan hỉ, vô cùng khó hiểu.

Một thoáng, hần khê thì thào:

- Người kia nói không sai, nếu tu luyện hai bộ công pháp này đến đỉnh thì uy lực cường đại vô song, khó mà tưởng tượng. Nhưng cảnh giới của ta còn quá thấp, chẳng biết đến ngày tháng năm nào mới có thể chạm chân đến.

Nghĩ đến đó, bỗng hần hơi giật mình, vội quét nhìn bốn phía, nhưng không gian chỉ còn một màu trắng xóa, thân ảnh bí ẩn kia không hiểu đã biến mất từ lúc nào.

Phạm Văn Long trong lòng nghi hoặc, kiểm tra hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, đành thi triển theo hướng dẫn có trong Cửu Chân Tinh Thần, lập tức tinh thần đã rời khỏi Thức hải, bình yên trở về cơ thể.

Hần khê rùng mình, cảm giác hoàn toàn thỏa mái. Thân hình vừa động, bỗng đã nghe tiếng nói quen thuộc của lão Kim vang lên:

- Nhóc con! Người sao rồi? Có nghe thấy ta nói gì không?

Trong thanh âm có phần lo lắng, Phạm Văn Long vội truyền âm đáp:

- Ta không sao!

Vừa nghe tiếng hản, lão Kim khẽ thở phào, nói:

- Đã hơn một ngày người duy trì trạng thái như vậy, không hiểu sao đột nhiên ta bỗng không còn cảm nhận được sự tồn tại của người nên làm ta lo lắng quá! Có phải tu luyện xảy ra vấn đề gì chẳng?

Nghe lão Kim quan tâm, lo lắng hỏi, Phạm Văn Long trong lòng mờ mịt, không biết phải diễn tả ra sao, cuối cùng đành trả lời:

- Ta đã thành công tu luyện đến tầng thứ hai của Đại Việt Linh Quyết!

- Thật vậy à? Nhóc con khá lắm, haha...

Lão Kim kinh ngạc khẽ reo lên. Bỗng thấy Phạm Văn Long nói tiếp:

- Sau đó ta bị đưa đến một nơi gọi là Thức hải.

- Cái gì???

Lão Kim la thất thanh, không kìm nén được sự sợ hãi, giọng nói có phần run rẩy, khẽ hỏi lại:

- Người chắc chắn chứ??

Đối với lão Kim, từ lâu Phạm Văn Long đã vô cùng thân thiết, lão vừa giống như một người thầy, vừa giống như một người ông hiền từ luôn luôn theo sát mỗi bước chân của hản. Vậy nên trong thâm tâm, Phạm Văn Long dành cho lão sự tin tưởng tuyệt đối. Chẳng hề giấu diếm, hản liền thuật lại chi tiết những gì đã diễn ra, từ lúc bắt đầu đột phá cho đến khi bị lạc vào Thức hải, gặp gỡ nhân vật thần bí kia, được truyền thụ hai bộ công pháp Long Hồ Thần Quyền và Cửu Chân Tinh Thần.

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, lão Kim im lặng, mãi lâu sau mới run run nói:

- Chẳng lẽ chính là hắc sao??

Phạm Văn Long không hiểu lão muốn nhắc đến ai, hỏi ngay:- Hắc là ai?

Lão Kim thở nhẹ một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh đáp:

- Lần trước ta có kể người nghe chuyện ta bị kẻ địch vây công, sau đó sơ sẩy bị chúng hủy đi thân xác, cuối cùng đành thu tàn hồn ẩn núp vào trong Bạch Mai nhẫn. Ban đầu không để ý, nhưng về sau bỗng ta cảm nhận dường như bên trong này còn có sự tồn tại thứ hai. Ta cực kỳ kinh hoàng, vội tỉ mỉ kiểm tra rất cuộc cũng tìm ra hắc. Tuy nhiên, không ngờ hắc không phải dạng linh hồn giống như ta, nếu không nhầm thì chỉ là một tia thần thức của kẻ nào đó. Cả mấy tỉ năm qua, ta vẫn luôn chú ý, nhận thấy càng ngày hắc càng suy yếu, cho đến ngày hôm qua bỗng nhiên không còn cảm nhận được sự tồn tại của hắc nữa. Có lẽ, hắc chính là người mà người vừa nhắc đến.

Điều này từ trước đến nay chưa hề thấy lão đề cập đến, Phạm Văn Long ngạc nhiên, định truyền âm nhưng lại thấy lão Kim nói tiếp:

- Hắc chỉ là một tia thần thức, không phải như ta là một tàn hồn kí sinh vào trong Bạch Mai nhẫn. Vậy nên chỉ có thể duy trì trong một khoảng thời gian, sau đó sẽ bị tan biến vào thiên địa. Nhưng một tia thần thức mà tồn tại biết bao nhiêu vạn vạn năm mới biến mất, xem ra bản thể đã đạt đến một cảnh giới cực kỳ khủng bố. Ta nghĩ, nhất định hắc biết đến sự tồn tại của ta nhưng lại không thèm quan tâm. Rất có thể giống như người nói, hắc tồn tại trong Bạch Mai nhẫn vì một sứ mệnh, vậy nên những chuyện khác không hề can thiệp đến.

Ngừng lại một chút, lão tiếp tục nói:

- Năm xưa trong khi hiệu chinh bộ Đại Việt Linh Quyết, ta đã lỡ mờ cảm nhận tầng thứ hai không hề đơn giản, nhưng khó có ngờ lại ẩn chứa bí mật dường này, vượt ngoài suy nghĩ của ta. Còn về Thức hải người không cần lo lắng, mặt khác phải vui mừng mới đúng. Đây quả là một đại cơ duyên, đúng như kẻ kia nói, mỗi người tu luyện đều sở hữu một khoảng không gian gọi là Thức hải, thế nhưng muốn tiến vào ranh giới đó không phải dễ dàng, cần đạt đến cảnh giới rất cao, thường là Thần cấp hoặc là Thánh cấp Pháp sư sở hữu tinh thần lực cực mạnh mới đủ khả năng cấu thông. Thức hải mỗi người không giống nhau, phân chia lớn nhỏ, mạnh yếu, phạm vi thức hải càng lớn thì lực lượng tinh thần càng bá đạo. Trong giao tranh, thần thức càng cao càng chiếm nhiều lợi thế, đặc biệt đối với Pháp sư có tác dụng cực kỳ to lớn, giúp họ tăng mạnh khả năng tiếp dẫn thiên địa lực.

Hóa ra Thức hải lại có công dụng quan trọng như vậy, Phạm Văn Long rất đổi vui mừng, nhưng nghĩ đến chuyện cảnh giới hiện tại còn quá thấp nên chưa đủ khả năng nắm bắt, đành cố kìm nén cảm xúc.

Bỗng nhớ một chuyện, hần liền nói:

- Trước khi người kia biến mất còn nghe thấy hần nhắc đến cửu điện Vô Gian Địa Ngục. Không hiểu nơi đó nằm ở đâu?

Đợi mãi một lúc lâu không thấy lão Kim trả lời, Phạm Văn Long bần khoăn tự hỏi chẳng lẽ ngay cả lão cũng không biết hay sao?

Qua một đoạn thời gian, mới thấy thanh âm của lão ngập ngừng cất lên:

- Trong trời đất, vốn tồn tại hai thái cực là Âm và Dương. Trong Âm có Dương, trong Dương có Âm, Âm cực sinh Dương, Dương cực sinh Âm. Vậy nên ngoài Thiên Hà còn tồn tại một phiến không gian khác, được gọi là Địa Ngục. Địa ngục không có các hành tinh như ở đây mà chia thành các

thành và tiểu ngục lớn nhỏ, hằng hà vô số. Đứng đầu Địa Ngục là Thập Điện, do mười vị Diêm Đế cai quản. Diêm Đế là một tồn tại vô cùng cường đại, pháp thuật thông thiên, sánh ngang hàng với Đại Đế. Bình thường sau khi thọ mệnh con người kết thúc, linh hồn sẽ rời khỏi thể xác và được tiếp dẫn về Địa Ngục. Như ta đây may mắn ẩn núp trong Bạch Mai nhân nên mới có thể trốn khỏi quy tắc đó.

Đến đây, Phạm Văn Long chợt nhớ đến một truyền thuyết dân gian.

Tương truyền con người đều trải qua bốn giai đoạn là sinh, lão, bệnh, tử. Đến khi hết thọ nguyên, sẽ có quỷ sai của âm gian, cũng chính là Hắc Bạch Vô Thường đến dẫn hồn phách xuống Quỷ Môn quan. Sau đó lại được Tứ đại sứ giả của âm gian, cũng chính là Đầu Trâu Mặt Ngựa, dẫn vong linh đến âm tào địa phủ, tiếp đó được thẩm phán của chư vị Đại Phán quan của Thập Điện Diêm La dưới âm gian tiếp nhận. Cuối cùng mới quyết định vong linh là có thể đi vào cõi nào để tiếp tục luân hồi: hoặc là lên trời hưởng phúc lành, hoặc là tiếp tục đầu thai làm người nữa hoặc loại động vật nào đó, hoặc là bị đánh vào mười tám tầng địa ngục như trong truyền thuyết để chịu khổ hình.

Con đường này cần phải đi rất lâu rất lâu, đến tận cuối con đường sẽ có một con sông nhỏ gọi là Vong Xuyên Hà. Trên sông có một chiếc cầu đá gọi là cầu Nại Hà, bờ đối diện bên kia của cây cầu có một gò đất gọi là Vọng Hương đài, bên cạnh Vọng Hương đài có một cái đình nhỏ gọi là đình Mạnh Bà. Ở đó có một người tên là Mạnh Bà trông chừng và đưa cho mỗi người qua đường một chén canh Mạnh Bà. Uống canh Mạnh Bà sẽ khiến người ta quên hết tất cả mọi chuyện.

Bên bờ sông Vong Xuyên còn có một tảng đá, gọi là Tam Sinh thạch, ghi chép lại đời trước, đời này và đời sau của mỗi một người. Đi qua cầu Nại Hà, đứng trên Vọng Hương đài nhìn nhân gian một lần cuối cùng, sau đó mới đi vào cõi âm tào địa phủ.

Không ngờ truyền thuyết vốn dĩ hoang đường ấy lại ẩn chứa một phần sự thật, hẳn cảm thán nhận ra rằng thế giới này còn ẩn chứa quá nhiều điều bí mật, mà con người chỉ là một phần rất nhỏ trong đó mà thôi.

Chợt nghe lão Kim nói thêm:

- Ở Địa Ngục vốn không có linh khí nên bọn họ tu luyện một thứ gọi là hồn khí. Ta cũng chưa từng đến Địa Ngục nên thực hư ra sao không rõ, cửu điện người đang hỏi nghe nói do vị Bình Đăng Diêm Đế cai quản.

Phạm Văn Long không nén được, liền hỏi:

- Ngoài hai phiến không gian là Thiên Hà và Địa Ngục, liệu còn có sự tồn tại khác nữa hay không?

Lão Kim trầm ngâm giây lát, than thở:

- Ngay bản thân ta cũng không rõ, có lẽ chỉ các vị Đại Đế mới đủ khả năng biết được điều đó.

Phạm Văn Long không hỏi thêm gì nữa, những thông tin vừa mới tiếp nhận khiến hắn quá kinh hãi, trong đầu quay cuồng bao nghi vấn.

Tại sao nhân vật bí ẩn kia lại nhắc nhở hắn phải đến cửu điện Vô Gian Địa Ngục? Ở đó có liên quan đặc biệt đến Đại Việt Linh Quyết và Bạch Mai nhẫn ư?

Hắn tồn tại bên trong Bạch Mai nhẫn hàng tỉ năm nhưng chỉ là một tia thần thức! Vậy bản thể của hắn đang ở đâu?

Còn nữa, người đầu tiên tu luyện Đại Việt Linh Quyết, liệu có phải là chủ nhân kho tàng bảo đồ mà lão Kim truy tầm hay không?

Linh hồn của người chết sau khi xuống Địa Ngục sẽ như thế nào? Bỗng chợt nhớ đến Cao bang chủ, không biết người có bị đưa đến Địa

Ngục không?

Rốt cuộc đằng sau câu chuyện này là bí ẩn gì đây?

Cứ thế, mất cả nửa buổi trầm ngâm, Phạm Văn Long đành lắc đầu cười khổ. Dù sao một kẻ Nhân vực như hắn chưa có đủ tư cách để biết những chuyện đó, thế nên tốt nhất là tiếp tục tu luyện, mau chóng đột phá vào Linh cấp.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Quyết Định

T/g: Các địa danh trong truyện hãy coi như một sự trùng hợp ngẫu nhiên nhé! Nếu có sai sót, mong mọi người bỏ qua ^^!

Bỏ qua các vấn đề, Phạm Văn Long cố gắng lấy lại tỉnh táo, khẽ quan sát nội thể một vòng. Bỗng sắc mặt hẩn biến hóa, vui mừng như điên dại, không ngờ việc Đại Việt Linh Quyết tiến cấp lên tầng hai giúp hẩn tu vi đại tăng, nhảy vọt lên Nhân vực cấp chín.

Hiện tại đan điền đã được mở rộng gấp đôi dẫn đến lượng chân linh khí chứa đựng bên trong cũng tăng lên rất nhiều.

Đảo tinh thần về vùng hạ đan điền, ngay trong khí hải, mầm mống Linh Phách vẫn tự do trôi nổi trong biển chân linh khí, giữ nguyên kích thước bằng một quả trứng. Ngoài những hoa văn, đồ hình kỳ dị ẩn hiện, màu sắc lớp vỏ ban đầu vốn mà trắng hiện đã ngả dần sang vàng.

Phạm Văn Long tâm thần vừa động, liền dễ dàng tách ra một tia thần thức mỏng manh, bay đến tiếp xúc với bề mặt bên ngoài của mầm mống Linh Phách. Nhưng rốt cuộc đành thất vọng thu về, dù kiểm tra thế nào cũng không thể nhìn thấu xem bên trong lớp vỏ chứa đựng vật gì.

May mắn trong lần tiến cấp này mầm mống Linh Phách không phát sinh dị biến, nếu không hẩn sẽ vẫn là kết cục thất bại. Phạm Văn Long suy đoán có thể mầm mống Linh Phách đã phát triển đến cực hạn, vậy nên mới đành chỉ toàn bộ hành động hấp thu chân linh khí. Theo trực giác mách bảo, có khả năng chỉ trong vòng thời gian rất ngắn nữa thôi, Linh Phách sẽ tiến

vào giai đoạn ngưng hình, mà điều này khiến Phạm Văn Long vô cùng mong đợi. Không biết Linh phách của hắn sẽ mang hình dáng nào đây?

Dù xảy ra rất nhiều chuyện nhưng Phạm Văn Long không hề có cảm giác mệt mỏi, chỉ thấy tâm hồn thư thái, bay bổng.

Hiện vừa mới tiến cấp thế nên cần dành thời gian làm quen và củng cố cảnh giới, khê nhắm mắt, Phạm Văn Long lại chìm đắm vào trạng thái tu luyện.

Nửa tháng sau, tại một nơi trong Thánh viện có hai người đang đứng, trông trang phục hiển nhiên là thành viên thuộc đội hộ vệ quân.

Ngay phía sau bọn họ là một cỗ truyền tống trận nhưng không rõ tiếp dẫn đến địa phương nào.

Đột nhiên từ xa một bóng người xuất hiện, rất nhanh đã bước lại gần. Bốn con mắt vội phóng về đối phương, chỉ thấy phía trước là một thiếu niên độ tuổi mười tám, thân mang thanh bào, dáng vẻ anh tuấn, bất phàm.

Khê thả cảm ứng về phía người thiếu niên, một tên chỉ tay quát:

- Đây không phải chỗ cho người chơi đùa, mau rút đi chỗ khác!!!

Người thiếu niên tỏ vẻ dừng dừng trước thái độ hống hách của đối phương, lạnh nhạt nói:

- Ta muốn đến Tây Nguyên cấm địa! Xin hai vị khởi động truyền tống trận.

Hai tên hộ vệ vốn đang buồn chán, nghe vậy bật cười hô hố, khinh thường bảo:

- Người chỉ là một tên Nhân vực cấp chín cũng học đòi đi vào cấm địa sao? Có biết rằng bên trong rất nhiều nguy hiểm hay không? Tốt nhất hãy

trở về tu luyện thêm vài năm, khi nào đạt Nhân vực cấp 14, 15 hãy quay trở lại.

Người thiếu niên này đích xác là Phạm Văn Long, nhờ đột phá tầng hai Đại Việt Linh Quyết, cảnh giới đã tăng lên Nhân vực cấp chín.

Sau khi tiến cấp thành công, Phạm Văn Long lại vùi đầu vào việc tu luyện. Ngoài ra, hắn còn chăm chỉ tập luyện công pháp Long Hồ Thần Quyền, và dành chút thời gian nghiên cứu Cửu Chân Tinh Thần.

Long Hồ Thần Quyền đích thực siêu việt ngoài sức tưởng tượng, đến ngay cả lão Kim cũng phải cảm thán, bội phục. Các động tác của bài quyền vừa mô phỏng hình tượng mềm mại, linh hoạt của Thanh Long, vừa dung hợp sự cương mãnh tuyệt luân của Bạch Hổ, hai thứ bổ trợ cho nhau, công thủ vẹn toàn.

Lão Kim nhận định, kẻ sáng tạo ra bộ quyền pháp này hẳn phải là một tuyệt thế kỳ tài. Nếu như Phạm Văn Long tu luyện đến đỉnh cao, đứng giữa trăm vạn hùng binh vẫn có thể thỏa mái ra vào, muôn người không ai địch nổi.

Tuy nhiên, Phạm Văn Long căn cơ còn non yếu, thế nên sau hai tuần miệt mài khổ luyện mới chỉ sơ bộ nắm được lớp vỏ bên ngoài, chưa thể chạm đến cái hồn của Long Hồ Thần Quyền.

Lão Kim đã sống biết bao nhiêu vạn năm, kinh nghiệm đương nhiên vô cùng phong phú, mới liếc mắt một cái liền nhìn ra cốt lõi của vấn đề. Theo lý giải, dù tu luyện theo bất kỳ một chiều hướng nào, nhưng cuối cùng vẫn đi đến mục đích duy nhất, đó là tranh đấu. Mà Long Hồ Thần Quyền vốn là một bộ quyền pháp, nên cần xâm nhập vào thực tiễn để kiếm nghiệm, cụ thể hóa bằng những trận chiến. Nói tóm lại, học cần đi đôi với hành, đó chính là nguyên lý tối thượng.

Nhắc đến chuyện học tập, Phạm Văn Long quyết định tạm thời đình chỉ. Đại Việt Linh Quyết hẳn tu luyện là một linh quyết trung hòa nên dẫu có đến trường cũng không một ai có khả năng chỉ điểm. Tuy nhiên, Phạm Văn Long vẫn dành nửa canh giờ mỗi ngày để tìm hiểu nội dung ghi trên giáo trình, từ đó cũng thu về không ít lợi ích.

Đắn đo cân nhắc, cuối cùng Phạm Văn Long quyết định tiến nhập Tây Nguyên cấm địa, muốn từ giao tranh thực tế để cảm ngộ, lĩnh hội trọn vẹn tinh hoa của Long Hồ Thần Quyền.

Thánh viện có ba khu cấm địa, phân chia theo các cấp bậc khác nhau. Trong đó Tây Nguyên là cấm địa dành cho các học viên cấp tiểu học. Về cơ bản, bất kỳ ai cũng có quyền đăng ký, tuy nhiên bên trong nguy hiểm muôn trùng, do đó Thánh viện đưa ra khuyến cáo học viên chỉ khi nào đạt đến cảnh giới Nhân vực cấp mười hai rồi hãy tiến vào.

Tây Nguyên là một vùng đất nhỏ nằm trên An Ký Tây đại lục, được bao bọc bốn phía bởi những dãy núi và khối núi cao, từ xưa đến nay vốn là địa bàn sinh sống của các bộ tộc linh thú. Đa phần đều là hàng linh thú cấp thấp, càng vào sâu thì tỉ lệ xuất hiện linh thú cao cấp càng lớn, thậm chí có con đạt đến cấp năm, xét về sức mạnh không dưới đỉnh giai Linh vực.

Vì vậy, nhất định cần có thực lực tương đối tốt mới có thể an toàn trở ra, nếu cảnh giới quá thấp tiến vào chỉ dẫn đến một kết cục thảm khốc mà thôi.

Phạm Văn Long tuy chỉ ở Nhân vực cấp chín nhưng vốn tu luyện Đại Việt Linh Quyết nên sức chiến đấu viễn siêu hơn so với đồng giai cảnh giới, hơn nữa còn có Bạch Mai nhẫn công năng bảo hộ, nên đối mặt với đám linh thú cấp thấp hẳn không thành vấn đề. Còn lỡ như xui xẻo gặp phải đám linh thú cấp cao, chỉ còn nước ba chân bốn cẳng mà chạy trốn.

Sau hai ngày chuẩn bị, chào từ biệt người huynh hệ Đức Hùng, Phạm Văn Long lưng đeo túi vải, tiến bước thẳng về nơi đặt cỗ truyền tống trận, từ đó tiếp dẫn vào Tây Nguyên cấm địa.

Không ngờ vừa mới bước chân đến đã bị hai gã hộ vệ quân ngăn cản. Phạm Văn Long kiên quyết chấp tay nói:

- Ý ta đã quyết, xin hai vị hãy mau khởi động truyền tống trận.

Hai gã kia từng thủ hộ ở đây mười mấy năm, nào đã gặp qua trường hợp thế này bao giờ. Tuy nhiên Thánh viện không hề có lệnh cấm, dù ở bất kỳ cảnh giới nào cũng đều có quyền tiến vào cấm địa tu luyện.

Nhìn nhau hội ý, cuối cùng một tên xoa tay nói:

- Nếu hãn muốn chết chúng ta cũng không nên ngăn cản. Nhưng ta nói trước, bên trong cấm địa đầy rẫy nguy hiểm, người nên khôn ngoan một chút.

Hãn liền móc trong người ra một tấm lệnh bài, đưa cho Phạm Văn Long rồi nói:

- Người hãy lưu lại danh tính và một tia thần thức vào bên trong.

Trước khi khởi hành, Phạm Văn Long từng vào thư viện tìm hiểu rất kỹ, nên biết được tấm lệnh bài này có một công dụng đặc biệt, đó là lưu lại ấn ký của mỗi người. Chỉ cần chủ nhân ấn ký vong mệnh thì lệnh bài sẽ lập tức có cảm ứng.

Phạm Văn Long nhẹ nhàng rút một tia thần thức vào trong tấm lệnh bài rồi đưa trả cho đối phương.

Một lát sau, cỗ truyền tống trận đã được khởi động, phát ra luồng sáng chói mắt, cường độ lớn hơn hãn với lần đầu vào nội viện, bởi vì khoảng

cách lần truyền tống này khá xa nên mới phát sinh dị trạng trên.

Phạm Văn Long hít một hơi nhẹ, bình tĩnh bước vào, một thoáng đã bị hào quang che lấp.

Nhìn bóng dáng của thiếu niên dần dần biến mất, một tên hộ vệ quay sang bảo:

- Kẻ này thật quá ngông cuồng, tưởng rằng cấm địa là chỗ chơi đùa hay sao?

Người bên cạnh nhíu đôi mày đáp:

- Ta thấy chưa hẳn, nhìn bộ dáng hẳn rất tự tin, chắc hẳn phải có thủ đoạn phòng thân. Hi vọng hẳn khôn ngoan một chút, không nên tiến quá sâu vào trong.

Tên hộ vệ kia không thèm quan tâm nữa, bỗng nói sang chuyện khác:

- Phải rồi, không biết tin tức truyền ra từ miệng tên nhóc kia có chính xác không nhỉ?

Vừa nghe, gã đồng bạn biến sắc, nói:

- Người muốn nhắc đến Hoàng Kim Cự Long?

Bất giác, trong đầu hẳn nhớ lại sự việc. Một tháng trước, hẳn và đồng bạn thủ hộ ở đây, bỗng nhiên truyền tống trận lóe sáng, ngay sau đó bên trong một người lao vụt ra, toàn thân đầm đìa máu, quần áo rách rưới, bộ dáng cực kỳ thê thảm. Chỉ kịp nghe người kia thốt lên một câu: “Trong cấm địa có Hoàng Kim Cự Long, mau mau thông báo cho Thánh viện”, rồi ngắt lịm đi.

Nghe xong, hẳn giật bản mình, chân tay bủn rủn, vội chạy một mạch bẩm báo về Thánh viện. Hay tin, cao tăng Thánh viện liền lập tức phong

tòa truyền tống vào cấm địa, rồi cấp tốc phái ngay hai vị trưởng lão đi vào tìm hiểu thực hư. Ba ngày sau lại nghe có lệnh truyền xuống tiếp tục mở cửa cấm địa cho các học viên tiến vào.

Khê rùng mình, gã hộ vệ nói:

- Tây Nguyên cấm địa từ xưa đến nay vốn chỉ tồn tại cao nhất là linh thú cấp năm Bôn Diệm Báo Vương, làm sao có thể xuất hiện linh thú cấp tám được. Ta đoán có lẽ tên học viên kia trông gà hóa cuốc, nên nhầm tưởng đó là Hoàng Kim Cự Long. Linh thú cấp bậc này nghe nói chỉ tồn tại ở khu vực cấm địa cao cấp Hoàng Sa mà thôi.

- Cũng có thể là như thế, nhưng chẳng phải Thánh viện vẫn phái vài tên cảnh giới Vương cấp đi vào đó sao? Còn bố trí ở đầu bên kia một người thủ vệ nữa. Thật là quá khó hiểu!

Trao đổi vài câu, cả hai chẳng buồn để ý nữa liền chuyển qua đề tài khác, tiếp tục bàn luận.

...

Phạm Văn Long vừa bước vào bên trong cổng truyền tống trận, đã thấy hai mắt sáng lòa, nhưng có một lần kinh nghiệm nên không còn hoảng sợ, nhẹ nhàng thả lỏng tinh thần, chỉ một lát, vừa mở mắt đã thấy cảnh vật thay đổi.

Quét nhìn bốn phía, hóa ra hẳn đang đứng trong một thạch động, phía bên kia có một phiến đá, trên đó có một gã hộ vệ đang ngồi an nhàn dưỡng thần.

Thấy động, gã khê đánh mắt nhìn qua, nhận thấy cảnh giới của Phạm Văn Long thần sắc hơi ngạc nhiên một chút, nhưng lập tức nhắm lại, chẳng thèm hé răng nửa lời.

Phạm Văn Long cũng không tiện lên tiếng, vội chỉnh đốn lại trang phục, nhanh chóng cất bước ra ngoài.

Căn cứ theo lời lão Kim, một khi vào trong cấm địa, trên tất cả phương diện đều cần phải chú ý. Mặt khác, tạm thời chỉ được phép quanh quẩn tại phạm vi bên ngoài, nghiêm cấm tiến sâu vào khu vực trung tâm.

Lúc này, Phạm Văn Long đã đi được một đoạn, hăn liền móc trong người ra một vật, chính là một tấm bản đồ, trên đó ghi chép đầy đủ các vị trí trong Tây Nguyên cấm địa.

Tây Nguyên chia làm hai khu vực lớn gồm Gia Lai và Kon Tum. Hiện nơi hăn đang đứng nằm trong phạm vi của Gia Lai, đi mấy trăm dặm nữa có một biển hồ tên gọi Tư Nưng, vượt qua đó sẽ tới Kon Tum, chính thức bước vào khu vực trung tâm. Theo ghi chép, trung tâm Tây Nguyên cấm địa tồn tại một loài linh thú cấp bốn là Bôn Diệm Báo. Đặc biệt trong đó có một vài con đã tiến hóa lên cấp năm nên thường được gọi là Bôn Diệm Báo Vương, sở hữu thực lực ngang ngửa với cao giai Linh cấp. Tuy nhiên, bởi vì linh thú ý thức cực kỳ mãnh liệt về lãnh thổ nên rất hiếm khi ra khỏi phạm vi của mình.

Phạm Văn Long ý khí khởi phát, xuyên qua một vùng cỏ gai rậm rạp, một đường thẳng tiến.

Chẳng mấy chốc, một vùng cảnh sắc hùng vĩ, bốn bề núi non trùng trùng điệp điệp, liên miên không có điểm dừng đã hiện ra trước mắt. Phạm Văn Long trong lòng cảm thán, trước màu xanh của vô vàn đồi núi, các rừng cây gió thổi rì rào, bông bành trôi nổi ngờ như trước mắt là đại dương bao la với ngàn con sóng biển nhấp nhô, phiêu dạt.

Trên không, mây trắng vờn quanh, các đỉnh núi thấp thoáng sau làn sương mỏng, trông càng thêm huyền ảo.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nội Đan Linh Thú

Tây Nguyên cấm địa chiều dài hơn ngàn dặm, rộng khoảng sáu đến bảy trăm dặm, tại phạm vi năm trăm dặm ngoài cùng là vùng đất Gia Lai, hầu như chỉ có linh thú cấp một, cấp hai cư trú, đi vào thêm trăm dặm nữa chính là vào phạm vi Kon Tum, cũng chính là địa bàn cư ngụ của linh thú cấp ba, cấp bốn và một vài tồn tại cấp năm Bôn Diệm Báo Vương.

Đương nhiên, điều này không phải là tuyệt đối, vì nói không chừng, vẫn có vài con Bôn Diệm Báo Vương buồn chán chạy ra ngoài dạo chơi một chuyến, vậy nên cần phải hết sức thận trọng, không được buông lỏng cảnh giác.

Phạm Văn Long dự định ở trong này tu luyện khoảng ba tháng, cố gắng nâng cao kinh nghiệm chiến đấu, đồng thời tìm cách lĩnh hội tinh hoa và thần thái bá đạo của Long Hồ Thần Quyền. Ngoài ra, còn một mục tiêu nữa đó là chạm đến tầng một công pháp Cửu Chân Tinh Thần. Hãn vốn sở hữu bốn loại linh mạch, trong đó có hai hoàn mỹ, một thượng phẩm và một hạ phẩm, vì vậy lực lượng tinh thần lực càng mạnh, càng dễ dàng trong việc điều khiển thiên địa nguyên lực, và quan trọng nhất là quá trình dung hợp các nguyên tố sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Nhấm tính lại những vấn đề cần giải quyết, xong xuôi Phạm Văn Long hăng hái tiến lên, bước chân nhanh thoăn thoắt đã vượt qua một quả đồi.

Một đường thẳng tiến, chẳng bao lâu trước mắt hiện lên một cánh rừng già khổng lồ.

Bước vào trong đó, những gốc cổ thụ không biết đã sống mấy trăm hay thậm chí phải đến mấy ngàn năm tuổi sừng sững hiên ngang che phủ cả đất trời. Chung quanh cây leo cỏ dại mọc um tùm, những bụi gai mọc thành bụi dày đặc.

Lá khô rụng khắp nơi, chân đạp trên mặt đất lập tức phát ra âm thanh lách tách, Phạm Văn Long trong lòng có chút lo lắng, khẽ thì thào:

- Khu vực Gia Lai này không biết tồn tại đã bao nhiêu vạn năm rồi, nhìn đám cỏ dại và cây leo quá dày đặc, sợ rằng nếu bị linh thú bất ngờ tấn công sẽ khó lòng phòng bị.

Như thấu hiểu tâm trạng của hắn, lão Kim truyền âm bảo:

- Đây là lần đầu tiên người bước chân ra ngoài nên còn lạ lẫm là phải, nơi này núi non địa hình hiểm trở, có những địa điểm chỉ cần sơ sẩy một bước chân cũng đủ khiến cái mạng nhỏ của người đi đời nhà ma. Tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút, nói không chừng cách ngay phía trước vài trượng đang có đám linh thú ẩn núp đấy.

Nghe lão Kim vẻ nghiêm trọng cảnh báo, Phạm Văn Long càng tăng cao cảnh giác, vội vàng phóng thần thức kiểm tra xung quanh một lượt.

Hiện tại thần thức của Phạm Văn Long còn khá yếu ớt nên phạm vi do thám chỉ gói gọn trong khoảng mười bước chân, nếu như có thể thành công tiến đến tầng một của Cửu Chân Tinh Thần, chắc chắn sẽ tăng lên không ít.

Tuy nhiên ở nơi rừng rú, dây leo chằng chịt che kín tầm nhìn thế này thì phạm vi như vậy cũng đủ khiến hắn thập phần kinh hi rồi.

Đi thêm một đoạn, trong lòng Phạm Văn Long chợt động, hắn cảm nhận phía trước không xa xuất hiện một con linh thú, hình ảnh truyền thẳng về não bộ, liền lập tức hiện ra những thông tin liên quan: “Trư Diện Miêu,

linh thú cấp một, một khi trưởng thành sẽ có thực lực tương đương với Nhân vực cấp năm.”

May mắn trước khi lên đường Phạm Văn Long đã chuẩn bị khá kỹ lưỡng, dành nguyên một ngày một đêm ở trong thư viện tìm hiểu. Do đó, hiện tại hẳn nắm khá rõ những thông tin về các loại linh thú trong Tây Nguyên cấm địa.

Một khi đã gặp tất nhiên Phạm Văn Long sẽ thuận tiện giải quyết luôn. Dù sao cũng cần làm nóng người một chút trước khi bắt tay vào công việc chính.

Lập tức, một thanh huyết sắc chủy thủ sắc bén, lạnh lẽo xuất hiện trên tay. Rất nhanh, Phạm Văn Long nhẹ nhàng vọt đến, chỉ nhoáng một cái đã vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Thân hình Trư Diện Miêu đổ ầm xuống, ngay vị trí ở cổ và sống lưng có hai vết thương chí mạng, huyết tinh tuôn ra ào ào như suối. Bên cạnh là thân ảnh của Phạm Văn Long, vừa rồi hẳn ra tay rất nhanh, vù một cái đã tiếp cận Trư Diện Miêu, rồi liên tiếp đâm ngay hai nhát vào người nó, đều là những vị trí yếu hại khiến Trư Diện Miêu chỉ kịp gào thét lên một tiếng, rồi ngã vật xuống đất.

Chẳng để Phạm Văn Long có thời gian tự đắc, lão Kim đã truyền âm nói:

- Nhóc con, chỉ với một con linh thú cấp một mà khiến người phải tấn công đến hai lần, nếu như sức phòng ngự của con Trư Diện Miêu này đủ lớn để chống chịu lần đầu, chẳng phải sẽ quay lại cản trở ư? Ta nói cho người biết, trong này nhất định tồn tại vài loài linh thú có khả năng tự bạo thân thể. Vì vậy nếu trong một chiêu người không thể giải quyết, rất có thể sẽ bị nó phản đòn, dẫn đến cảnh đồng quy vu tận.

Phạm Văn Long vốn tưởng mình ra tay đã là hoàn hảo, không ngờ bị lão Kim mắng cho một trận, không dám huyênh hoang nữa, vội đáp:

- Lần sau nhất định ta sẽ chú ý!

Nhìn cái xác Trư Diện Miêu trên nền đất, Phạm Văn Long ngồi xuống, cầm chủy thủ rạch một đường giữa bụng linh thú, rồi thọc hẳn tay vào bên trong.

Khua khoảng trong đồng máu thịt một hồi, khi rút tay ra đã thấy cầm một hạt châu màu đen.

Theo như ghi chép trong Thánh viện, đám linh thú này có một thứ gọi là nội đan, giống như đan điền của con người. Tuy nhiên có điểm khác là tu sĩ hấp thu linh khí tiến vào cơ thể, từ đó chuyển hóa thành chân linh khí rồi đổ cả về đan điền, trong quá trình chiến đấu phóng xuất thành linh lực, mà bản thân đan điền vốn tự có, không phải do các yếu tố bên ngoài quyết định.

Còn nội đan linh thú thì vốn không có sẵn trong cơ thể, trải qua thời gian khá dài mới được thiên địa linh khí ngưng tụ tạo thành, linh thú có thực lực càng cao thì bên trong nội đan ẩn chứa nguồn chân linh khí càng cường đại.

Nội đan một khi hình thành sẽ giúp linh thú tự động sinh ra những kỹ năng dùng để tấn công hoặc bảo mệnh. Như con Trư Diện Miêu này, vốn dĩ khả năng phòng ngự không kém, nếu công khai đối chiến Phạm Văn Long phải tốn một ít thời gian mới có thể thu thập được nó, không đơn giản chỉ bằng hai nhát chủy thủ như vừa rồi.

Nội đan một khi bị đoạt mất sẽ khiến linh thú chịu những hao tổn cực lớn, nhẹ thì tu vi rơi xuống thảm hại, thân thể trọng thương, còn nặng hơn thì khó nắm giữ được tính mạng.

Linh thú còn phân chia thành mười cấp, một khi tiến hóa lên cao nhất sẽ tương đương với cảnh giới Thần cấp, liền có khả năng hóa hình, biến hóa giống như hình thái của con người. Nội đan của những linh thú cấp bậc này là cực kỳ trân quý. Nội đan linh thú có giá trị như vậy bởi vì trong đó chứa đựng chân linh khí nên rất bổ dưỡng cho người tu luyện, chỉ cần từ từ luyện hóa liền có thể tăng tiến tu vi. Mặt khác, nếu đem điều phối với một vài tài liệu luyện chế thành linh đan, thì hiệu quả tăng lên gấp bội.

Tuy nội đan linh thú cấp một giá trị không cao lắm, chỉ khoảng mười linh đồng một viên nhưng với một kẻ nghèo rớt mồng tơi như Phạm Văn Long thì quả là một con số không hề nhỏ. Hắn liền cẩn thận lau chùi vết máu, tìm một tấm màn bao bọc lại, rồi nhanh chóng bỏ vào túi vải đeo trên vai.

Xem ra đã có cách để kiếm linh đồng rồi, Phạm Văn Long nhếch miệng cười, trong lòng hân hoan, vui sướng.

Đây mới chỉ ngoài rìa vùng đất Gia Lai, nếu tiếp tục tiến vào, ma thú cấp một, cấp hai sẽ xuất hiện rất nhiều, cả một núi tiền đang chờ đợi Phạm Văn Long ở phía trước.

Sau khi bỏ lại xác của con Trư Diện Miêu, Phạm Văn Long tiếp tục lên đường, cẩn thận chú ý xung quanh, quét đôi mắt về bốn phương tám hướng, cứ như thế dần dần thâm nhập vào sâu bên trong.

Đi thêm vài dặm, các cây cổ thụ mọc san sát, cành lá chông chéo xếp lên nhau, tầng tầng lớp lớp dày đặc, một vài tia nắng hiếm hoi len lỏi qua từng kẽ nhỏ rơi xuống tạo thành những vệt sáng, tinh nghịch chạy nhảy trên mặt đất.

Giữa rừng núi hoang vu, Phạm Văn Long còn bắt gặp không ít những côn trùng như rắn, rết, bọ cạp... lẫn khuất trong các thân cây mục nát. Tuy nhiên mấy loài này vốn dĩ rất bình thường nên hắn không mấy quan tâm,

hai chân nhẹ nhàng dụng lực, nhanh thoăn thoắt di chuyển theo phương hướng định sẵn.

Mới đó đã đi được hai canh giờ, trong bụng hơi đói, Phạm Văn Long liền chọn một bãi cỏ khô, mau chóng ngồi xuống, giở chiếc túi vải đeo trên vai lấy ra vài món đồ ăn. Nhưng vừa mới nhắm nháp vài miếng, bỗng hắn cảm nhận ngay phía sau lưng có một tia nguy hiểm rình rập. Lập tức, theo phản xạ liền nhẩy vọt lên không, đu bám vào một cành cây cách mặt đất vài trượng.

Quả nhiên qua vài nhịp thở, một con Tê Ngưu điên cuồng chạy đến, tốc độ cực nhanh húc thẳng vào vị trí mà Phạm Văn Long vừa ngồi.

Con Tê Ngưu này thân hình to lớn, cơ thể chỉ duy nhất một màu đen kịt, ngay trên mũi mọc ra một chiếc sừng nhọn hoắt. Đích thực là linh thú cấp hai, thực lực xếp ngang hàng với Nhân vực cấp chín, thậm chí cấp mười.

Phạm Văn Long khê rùng mình, may mắn hắn phản ứng kịp thời, nếu không lỡ để con linh thú cấp hai này húc trúng, hẳn phải nếm mùi đau khổ rồi.

Tê Ngưu lao đến thấy hụt vào khoảng không, điên cuồng gầm lên, cái đầu ngọ nguậy vươn sừng húc thẳng vào đồng hành lý của Phạm Văn Long, làm mấy món đồ ăn bị văng tung tóe khắp mọi nơi.

Phạm Văn Long tức giận, thầm nghĩ: “Mày dám phá bữa ăn của tao thì lấy thịt của mày ra bồi thường vậy.”

Tê Ngưu tuy là linh thú cấp hai nhưng linh trí chưa mở, chỉ biết hành động theo bản năng, do đó căn bản không thể phát hiện ra Phạm Văn Long đang ẩn nấp bên trên.

Đột nhiên, một thân ảnh từ trên cao đổ xuống, như giao long xuất động, nhắm về con Tê Ngư phóng đến.

BINH!!!

Một quyền cực mạnh giáng thẳng vào đầu Tê Ngư khiến nó đau đớn, điên cuồng rống lên một tiếng thảm thiết. Phạm Văn Long cũng bị dư lực phản chấn bắn ngược ra sau.

Tê Ngư xét về lực tấn công không cao, nhưng da thịt lại cực dày, vì vậy một quyền vừa rồi vẫn chưa thể khiến nó gục ngã. Hai tròng mắt Tê Ngư long lên sòng sọc, chiếc sừng vừa thô vừa dài chếch lên, nhắm về Phạm Văn Long chồm chân đâm tới.

Dù sao cũng là một tồn tại tương đương Nhân vực cấp mười, Phạm Văn Long không dám khinh thường, vội vàng lách qua một bên, liền đó nhanh chóng vận chuyển một vòng Đại Việt Linh Quyết, hút chân linh khí từ đan điền đổ về cánh tay, tung thêm một quyền như trời giáng ngay giữa bụng Tê Ngư.

Lần này hẳn sử dụng đến linh lực nên dĩ nhiên sức công phá vô cùng mạnh mẽ, một đòn đá bay con Tê Ngư nặng mấy trăm cân ra xa cả chục trượng.

Bàn tay biến hóa quyền thành trảo, thân hình bỗng phiêu dật uyển chuyển, dậm nhẹ chân một cái đã lướt đến như bay, bỏ lại đằng sau một chùm tàn ảnh.

- Mãnh Long Thám Trảo!!!

Một trảo nhanh như chớp chẳng khác nào một cơn lốc nện thẳng vào vị trí đại não của Tê Ngư.

RẦM!!!

Con Tê Ngưu bị vả một đòn ngay chính diện, cơ thể nặng nề văng tít về một góc đê sập tảng đá lớn, khễ giầy giụa giây lát rồi hồi sau đã nằm im, không còn thấy động tĩnh gì nữa.

Lúc này Phạm Văn Long mới tiến lại gần, chỉ thấy một bên đầu của Tê Ngưu đã vỡ vụn, lộ ra xương thịt bầy nhầy, máu tươi phun ra từng vòi lớn, nhuộm đỏ nền cỏ dại.

Phạm Văn Long đánh chết Tê Ngưu, thần sắc không hề vui mừng chút nào, ngược lại lộ vẻ nghi hoặc.

Một chiêu “Mãnh Long Thám Trảo” vừa thuần thực thi triển chính nằm trong cửu thức của Long Hồ Thần Quyền. Chứng kiến uy lực bộc phát không hề tầm thường, nhưng chẳng biết vì sao Phạm Văn Long vẫn cảm giác có điều gì đó thiếu sót, rất khó lý giải.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Hàn Ngọc Lộc Vương

Theo như miêu tả trong Long Hồ Thần Quyền mỗi chiêu thức đều toát lên nét cương mãnh như Bạch Hổ, uyển chuyển tựa Thanh Long, một quyền đánh ra trời long đất lở, mang uy thế trấn áp thiên địa.

Thế nhưng “Mãnh Long Thám Trảo” mà Phạm Văn Long vừa thi triển, xét về uy lực và thần thái vẫn chưa cách nào chạm tới cảnh giới đó, chỉ mới mô phỏng được động tác bên ngoài mà thôi.

Lát sau, Phạm Văn Long lấy thanh huyết sắc chủy thủ ra, nhanh chóng thu thập nội đan của Tê Ngư, nhớ không nhầm thì nội đan linh thú cấp hai có giá khoảng năm mươi linh đồng nên dĩ nhiên không thể hoang phí bỏ qua.

Rất nhanh, Phạm Văn Long đã cắt rời hai chân của Tê Ngư, rồi chặt mấy cành cây làm thành một bộ giàn nướng đơn giản, sau đó nhặt nhanh mấy nhánh củi xếp chụm lại. Linh lực vừa động, ngón tay đã bắn ra một chùm sáng, vừa chạm vào đám lá khô liền bắt lửa cháy bùng lên.

Phạm Văn Long vốn sở hữu Hỏa linh mạch hoàn mỹ, thế nên trong quá trình học tập có dành chút thời gian nghiên cứu vài pháp thuật đơn giản, việc phóng ra ngọn lửa thế này là rất dễ dàng.

Nửa canh giờ sau, cặp đùi Tê Ngư đã vàng ươm, mỡ nhỏ tí tách xuống dưới, hương thơm tràn ngập bay lên.

Mùi thơm nức xộc thẳng vào cánh mũi khiến cái bụng đang cồn cào của hắn la ó âm ỹ, Phạm Văn Long nhanh chóng cắt một tảng thịt lớn, há miệng cắn mạnh một miếng, thần sắc lộ vẻ hưởng thụ.

Thịt linh thú dĩ nhiên ngon hơn hẳn so với mấy loài động vật thông thường, Phạm Văn Long chưa bao giờ được thưởng thức món nào mùi vị tuyệt vời đến vậy, không nhin nổi cứ ăn ngấu nghiến, đến sau cùng, ngay cả chính hắn cũng không biết cặp chân giò của Tê Ngưu đã nằm gọn trong bụng mình.

Phạm Văn Long khẽ vuốt ve cái bụng, cảm thấy vô cùng thư thái, dễ chịu. Trong đầu thầm nghĩ: “Nếu Đức Hùng mà biết chuyện này không hiểu sẽ có thái độ thế nào nhỉ, haha...”

Nghỉ ngơi một chút, hắn tiến về xác con Tê Ngưu, tiện tay cắt luôn hai chân còn lại, đồ ngon không thể uống phí, dự định để dành cho bữa tối. Tuy rất muốn đem theo nguyên con Tê Ngưu nhưng đáng tiếc không có biện pháp nào hữu hiệu cả, sau cùng đành lựa chọn từ bỏ, đau lòng tiếc rẻ rời đi.

Thu dọn hành trang, Phạm Văn Long tiếp tục hành trình khám phá Tây Nguyên cấm địa.

Thăng một đường, Phạm Văn Long gặp thêm không ít linh thú khác, nhưng đều bị hắn xử lý gọn gàng, sạch sẽ. Trong số đó, phần lớn vẫn là linh thú cấp một, linh thú cấp hai số lượng ít hơn, còn các loài cao cấp may mắn chưa hề đụng độ.

Theo như lộ trình, hắn sẽ dần dần tiến sâu vào trong, giới hạn đến biển hồ Tư Nừng, sau đó sẽ ngược đường quay trở về, bởi vì vượt qua ranh giới đó là tiến vào vùng đất Kon Tum, cũng chính là khu vực trung tâm, tồn tại rất nhiều linh thú có thực lực khủng bố.

Mà với cảnh giới Nhân vực cấp chín, Phạm Văn Long có thể dễ dàng đối phó với đám linh thú cấp một, cấp hai, với cấp ba sẽ khó chơi hơn một chút, còn nếu xui xẻo gặp cấp bốn trở lên chỉ có nước vắt chân lên cổ mà chạy. Thế nên Phạm Văn Long không dám sinh cường, tự nhận bản thân

còn chưa đủ thực lực để đi vào sâu hơn, cũng chẳng muốn mang cái mạng nhỏ của mình ra đánh cược.

Mới đó, thần thức phóng ra đã có cảm ứng thấy một con Nhím lông vàng đang rục rịch di chuyển trong bụi cỏ, đích thực là linh thú cấp một.

Phạm Văn Long tung mình vọt lên trên cành cây, nhanh như chớp đã ra tay bén ngọt, chỉ một chiêu liền kết thúc sinh mệnh của con linh thú.

Cứ thế mà đi, nhằm tính đoạn đường Phạm Văn Long đã qua ước chừng lên đến gần trăm dặm. Càng vào sâu thấy số lượng linh thú xuất hiện càng nhiều, khác xa với khu vực bên ngoài.

- Xông lên!!! Giết!!!

Bỗng có âm thanh huyền não từ xa vọng đến, sau đó là một tiếng gầm thật lớn đầy vẻ phẫn nộ.

- Chuyện gì vậy nhỉ?

Phạm Văn Long khẽ lẩm bẩm, vội vàng xác định phương hướng rồi nhanh chóng phi người về phía đó.

Chẳng mấy chốc đã thấy đằng xa hiện lên một con linh thú khổng lồ, quan sát kỹ càng liền nhận ra chính là Hàn Ngọc Lộc Vương, linh thú cấp bốn, thực lực tương đương với sơ giai Linh cấp.

Không phải linh thú cấp bậc này chỉ sinh sống tại khu vực trung tâm ư? Tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở ngay chỗ này?

Phạm Văn Long không dám manh động, liền mon men đến gần rồi ẩn mình vào một bãi lau sậy trông ra.

Hàn Ngọc Lộc Vương thân thể to lớn, cái bụng cách mặt đất mười trượng, bốn chân to như bốn cây cột đình, bộ lông trắng mượt mà, trên đầu

là hai cặp sừng màu xanh ngọc óng ánh, xinh đẹp rực rỡ.

Không ngờ vây quanh nó hiện có một nhóm người, nhân số khoảng mười bốn, mười lăm. Nhìn trang phục đích xác là học viên của Thánh viện, đa số cảnh giới ở Nhân vực cấp mười hai đến mười ba.

Đám người sát khí đằng đằng, trên tay lăm le cầm chắc binh khí, bộ dáng như sắp sửa lao vào tấn công.

Nhìn vẻ khẩn trương của Hàn Ngọc Lộ Vương, xem ra nó đã cảm nhận được sự nguy hiểm, giữa đầu kêu lên một tiếng, hai chân nhảy lên lấy đà, liền phi thân ra ngoài vòng vây, muốn tìm đường trốn chạy.

Nhưng mà ngay khi Hàn Ngọc Lộ vương bay vọt lên, trong nháy mắt, hơn mười đạo thân ảnh đồng dạng xông lên, binh khí trên tay loang láng bổ thẳng vào thân thể của linh thú. Một số ít còn lại đứng im tại chỗ, hai tay kết quyết, miệng khẽ lẩm bẫm gì đó. Chẳng bao lâu sau, bỗng ngay dưới mặt đất mọc lên một đám dây leo, tốc độ thật nhanh, mới đó đã vươn lên rồi quấn chặt lấy bốn chân của Hàn Ngọc Lộ Vương.

Phạm Văn Long giật mình kinh ngạc, nhận định đội ngũ này cực kỳ chuyên nghiệp, gồm mười hai Đấu sĩ và ba Pháp sư, hai người Mộc hệ Pháp sư, còn lại là một tên Hỏa hệ Pháp sư. Đặc biệt còn có một gã cảnh giới đã chạm đến đỉnh Nhân vực, có lẽ là người cầm đầu.

- Lăn về cho ta!!!

Một tiếng quát vang lên cực lớn, hóa ra tên thủ lĩnh kia đã ra tay, hần sử dụng một thanh đại đao hung hăng nhằm đỉnh đầu Hàn Ngọc Lộ Vương chém tới. Hàn Ngọc Lộ Vương vốn là linh thú cấp bốn, tuy linh trí chưa khai mở nhưng cũng mơ hồ nhận thức được sự nguy hiểm, chưa kịp đào tẩu đã bị đám người liên thủ oanh sát, cưỡng ép quay về mặt đất.

Nhân cơ hội này, đám người thế công càng mạnh, chiêu số tuôn ra dũng mãnh liên miên không dứt.

Bỗng thấy một tên tay giơ lên cao, lập tức xuất hiện một hỏa cầu đỏ rực, nháy mắt đã bành trướng to bằng đầu người, dứt khoát quăng thẳng về phía linh thú. Phạm Văn Long tạm được coi là Pháp sư nửa mùa, nên nhìn qua đã nhận ra ngay chiêu thức mà gã Hỏa hệ Pháp sư sử dụng chính là Cuồng Diêm Cầu, tuy chỉ là công pháp bậc thấp nhưng xét về lực công kích không hề tầm thường.

Trong lúc nhất thời, Hàn Ngọc Lộc Vương phẫn nộ, thống khổ gào thét, quyết định cùng mấy tên học viên Thánh viện trực diện đối chiến, hai chiếc sừng bỗng phát ánh sáng lấp lánh, phóng xuất ra hai luồng hào quang to bằng cổ tay. Lập tức một tiếng nổ lớn vang lên, cát bụi bay mù mịt.

Có hai tên học viên không kịp phòng ngự, bị luồng sáng đánh thẳng vào ngực dẫn đến khí huyết nhộn nhạo, hộc ra một búng máu tươi, thân thể như điều đứt dây văng tít ra xa.

Quan sát trận chiến, Phạm Văn Long nhận định đám người nhân số tuy chiếm phần ưu thế nhưng chênh lệch cảnh giới không nhỏ, xem ra thắng bại thế nào vẫn chưa thể đoán được.

Nhưng vừa mới nghĩ đến đó, đã thấy bên kia gã Nhân vực đỉnh giai vọt người tung lên không trung, linh lực bá đạo tỏa ra, hai tay chụm lại giơ thẳng thanh đại đao trên đỉnh đầu, miệng gầm vang:

- Cuồng Đao! Trảm!!!

Một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại phóng ra, nhanh như thiểm điện lao thẳng xuống bên dưới. Hàn Ngọc Lộc Vương hai mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, định phi thân né tránh nhưng không ngờ bị đám dây leo quấn chặt lấy, không tài nào thoát ra được.

Một tiếng kêu thê lương vang lên, kế sau đó là thân thể khổng lồ của Hàn Ngọc Lộc Vương đổ sầm xuống, ngay đỉnh đầu đã bị nứt ra làm đôi, chết ngay tức khắc.

Phạm Văn Long nuốt một ngụm nước bọt, thềm kinh hãi trước uy lực của một chiêu vừa rồi.

Tên thủ lĩnh diệt sát được linh thú, khễ thở phào một hơi, sắc mặt hơi tái đi, hiển nhiên để thi triển ra công kích cuối cùng cũng đã hao tổn tinh lực không hề nhẹ.

Vài ba tên học viên chạy đến, xác định Hàn Ngọc Lộc Vương thực sự đã chết, reo lên:

- Ha ha, quả nhiên Bảo Tùng sư huynh lợi hại, chỉ dùng một đao đã khiến Hàn Ngọc Lộc Vương vong mạng. Thật sự quá cao tay!!!!

Nói đoạn hần giơ ngón tay cái lên dứ dứ về phía đối phương, thần tình khâm phục.

- Không sai! Bảo Tùng sư huynh luận về thực lực là vô địch ở Nhân vực, chúng ta đi cùng người quả nhiên đúng đắn. Ta mới chỉ có Nhân vực cấp mười ba, thật sự còn kém quá xa, về sau vẫn phải đi theo học tập sư huynh rồi.

Mấy gã này quả nhiên mặt dày vô đối, nháo nhào bước lên tuôn lời nịnh nọt, bộ dạng như sợ bị người khác tranh đoạt mất. Vị Bảo Tùng sư huynh kia mặt mày rạng rỡ, cười ha hả nói:

- Đều nhờ công lao của tất cả anh em, ta nào dám độc chiếm một mình.

Nói thì vậy nhưng nhìn bộ dáng tự đắc của hần rõ ràng đang cực kỳ hưng phấn trước mấy câu vỗ mông ngựa kia.

Ngừng lại một chút, Bảo Tùng nghi hoặc nói:

- Không hiểu vì sao thời gian gần đây đám linh thú cấp ba, cấp bốn lại thường xuyên chạy ra khu vực bên ngoài như vậy. Nhất định phải có nguyên nhân nào đó, chúng ta không nên khinh thường. Ta thấy, hiện tại thu hoạch trong chuyến đi này khá tốt, có lẽ nên quay trở về tìm hiểu tình hình rồi quyết định sau. Nghe phong thanh mấy đội ngũ khác cũng đang rục rịch trở về, không hiểu trong Tây Nguyên cấm địa đã phát sinh chuyện gì?

Đám người tất nhiên không ai dám có ý kiến, đồng loạt tán thành.

Đúng như những gì Phạm Văn Long thấy, bọn chúng vốn là học viên Thánh viện, tuy nhiên cảnh giới còn quá yếu ớt, nếu đơn thân độc mã xông vào cấm địa thì lành ít dữ nhiều. Vì vậy, thường xuyên tụ tập thành một đội ngũ, cùng nhau tiến vào săn bắt linh thú, sau đó trở ra ngoài bán lại cho các cửa hàng.

Lần này mới vào Tây Nguyên cấm địa chưa đến một tháng mà thu hoạch khá tốt, diệt được năm con linh thú cấp bốn, mấy chục con linh thú cấp ba, còn hàng linh thú cấp một, cấp hai nhiều không đếm xuể. Tính sơ sơ có lẽ mỗi người cũng nhận được vài ngàn linh đồng, khiến người nào người nấy mặt mày tươi tỉnh, vui vẻ.

Nghi ngơi một lúc, đám người nhanh chóng thu thập chiến lợi phẩm rồi nhanh chóng phủi dít bỏ đi. Từ đầu đến cuối không hề phát hiện ra sự tồn tại của Phạm Văn Long ở gần đó.

Đợi đến khi đám người mất hút, Phạm Văn Long mới lồm cồm bò dậy, chậm rãi tiến về nơi vừa diễn ra trận chiến.

Trên nền đất trống trơn, tất cả đều bị bọn họ mang đi sạch sẽ. Ngẫm lại chẳng có gì ngạc nhiên, bởi xác của một con linh thú cấp bốn giá trị cực cao, dù chỉ là bộ lông cũng đủ hái ra tiền.

Chợt nhớ đến câu nói của gã Bảo Tùng sư huynh, Phạm Văn Long chau mày lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ Tây Nguyên cấm địa phát sinh biến cố gì sao?

Trong lòng có chút nghi hoặc, dẫn đo không biết có nên quay trở về hay không? Đúng lúc này, giọng lão Kim chậm rãi cất lên:

- Nhóc con không cần quá lo lắng, ta đoán có thể mấy con linh thú kia đi lạc ra ngoài thôi. Mà dù khu vực trung tâm phát sinh biến cố gì đó, nhưng chỉ cần người không vượt quá ranh giới Gia Lai tiến sâu vào trong hẻm cũng không đến nỗi nguy hiểm.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hồ Suối Hai

Nghe lão Kim phân tích, Phạm Văn Long thấy vững dạ hơn. Tuy nhiên từ lúc đó trở đi, trong lòng luôn luôn đề cao cảnh giác, không dám buông lỏng dù chỉ một khoảnh khắc.

Đảo mắt một cái đã thêm hai ngày, mọi thứ đều bình yên vô sự. Có lẽ đúng như lão Kim dự đoán, vài con linh thú cấp cao buồn chán nên chạy ra ngoài dạo chơi mà thôi. Hai ngày qua số lượng linh thú hấn chạm trán rõ ràng tăng nhiều hơn hẳn, nhưng rốt cuộc vẫn là mấy con cấp một, cấp hai, riêng mặt mũi của linh thú cấp ba ngang dọc ra sao hẳn còn chưa có cơ hội nhìn thấy, chứ đừng nói đến cấp cao hơn.

Vì vậy, trong lòng Phạm Văn Long cũng yên tâm hơn nhiều, giữ vững mục tiêu một đường tiến lên.

Trong Tây Nguyên cấm địa, địa hình rừng núi ngập ngềnh hiểm trở, các loài thực vật không biết đã sinh trưởng được bao nhiêu năm, mọc không theo hàng lối nào cả khiến Phạm Văn Long di chuyển khá vất vả.

Ban đầu hẳn tính cho một mẻ lửa là xong, nhưng bị lão Kim lên giọng quở mắng, lão nói đi trong những khu vực như thế này nghiêm cấm làm ra động tĩnh quá lớn, nếu không sẽ rất dễ thu hút đám linh thú, mà như vậy chỉ có con đường chết. Do đó, dù trong lòng bức bối nhưng hẳn cũng không thể ra tay dẹp bỏ mấy thứ phiền toái ấy.

Trong rừng có quá nhiều đại thụ, cơ hồ che kín cả bầu trời, càng vào sâu Phạm Văn Long càng tỏ ra thận trọng, không dám đề cao tốc độ nữa.

May mắn nhờ vậy mà không ít lần hắn thoát khỏi sự rình rập của đám linh thú.

Theo như chỉ dẫn trên bản đồ, vị trí hắn đang ở cách cổ truyền tống trận khoảng hơn hai trăm dặm, rất gần với một địa danh tên gọi hồ Suối Hai, là nơi khá lý tưởng để dừng chân nghỉ ngơi.

Thân hình vừa động, Phạm Văn Long liền nhảy vọt lên một chạc cây, nhãn quang phóng ra xa nhằm xác định phương hướng. Bỗng một cơn gió thổi đến, vừa xộc vào mũi đã nhận ra ngay mùi máu tanh, Phạm Văn Long khẽ rùng mình, cân nhắc một hồi liền nhảy phốc xuống, từ từ tiến lên dò xét.

Đi một đoạn, vừa gạt tay loại bỏ đám lau sậy dày đặc chắn đường, bỗng con người Phạm Văn Long co rụt lại, toàn thân mồ hôi tuôn ra lạnh toát, không xa phía trước là một cảnh tượng hãi hùng.

Ngay trên bãi cỏ có ba thi thể nằm ngổn ngang, đều là nam giới. Trên mỗi thi thể có những dấu vết rõ ràng cho thấy là đã bị ăn thịt. Một tên mặt mày bị cấu xé đến biến dạng, trên bụng thủng một lỗ lớn, lòi cả tim gan phèo phổi ra ngoài. Một tên mất hai cánh tay, cái đầu bị gặm mất một nửa, bộ óc trắng ờn đang có một đám ruồi bọ lúc nhúc bu vào. Tên còn lại bị mất phần thân dưới, trên gương mặt giữ nguyên vẻ kinh hoàng cực độ, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Nhìn thấy diện mạo kẻ đó, chợt Phạm Văn Long giật bản mình, sắc mặt trắng bệch, loạng choạng lui về phía sau vài bước.

Không ngờ gã đang nằm dưới đất kia lại là thành viên trong đội ngũ mười mấy người từng vây bắt Hàn Ngọc Lộ Vương mà hắn mới gặp cách đây hai ngày. Lúc đó Phạm Văn Long ở vị trí khá xa nên dĩ nhiên không quan sát được mặt mũi của từng người, dám khẳng định như vậy bởi kẻ kia

chính là tên Hỏa hệ Pháp sư duy nhất trong nhóm, vì vậy hẳn còn nhớ rất rõ.

Cảnh tượng quá sức khủng bố, xác định cả ba người đã bị giết hại dã man, ngay cả thân thể cũng không toàn vẹn.

Phạm Văn Long hít mạnh một hơi, cố kìm nén nhịp tim đang đập loạn xạ, vội vàng truyền âm cho lão Kim.

Một lát sau, âm thanh của lão vang lên trong đầu:

- Theo như hiện trạng, chắc hẳn bọn họ mới chết từ ngày hôm qua. Xem bộ dáng thế này nhất định là bị linh thú gây ra. Nhìn miệng vết thương lớn nhỏ không đồng nhất có lẽ bị nhiều linh thú vây công, nhưng mà đám người này chiến lực không tệ, có lẽ nào lại dễ dàng bị diệt sát như vậy? Trừ khi số lượng linh thú cực đông nên mới không kịp chạy trốn, dẫn đến kết cục thảm khốc này. Người mau đi lại khoảng trống phía đằng kia, ta thấy nơi đó hình như có vết tích của giao tranh.

Lão Kim kinh nghiệm phong phú, mới đó đã đưa ra nhận định và phương hướng giải quyết. Phạm Văn Long gật gù, vội vàng tiến về phía lão chỉ. Di chuyển độ hơn chục bước chân, thấy hiện lên trước mắt là một bãi đất trống, ở vài nơi còn vương lại mấy mảnh trang phục xen lẫn các vết máu. Hiển nhiên nơi này chính là chiến trường diễn ra cuộc thảm sát, còn thi thể ba người kia sau đó mới bị đám linh thú lôi vào trong bụi cỏ ăn thịt.

Phạm Văn Long chăm chú quan sát, trong lòng quay cuồng ý nghĩ: “Không biết những người còn lại thế nào, có thoát nổi hay không?”

Bỗng thấy lão Kim nói tiếp:

- Nhìn dấu chân để lại ta đoán đám nhóc đó đã đụng phải một đàn Bôn Diệm Báo.

Nghe đến cái tên đó, Phạm Văn Long hơi hoảng hốt, trong đầu hiện lên những thông tin liên quan: Bôn Diệm Báo, linh thú cấp bốn, tổ chức sinh sống theo bầy đàn, trưởng thành sẽ có thực lực tương đương sơ giai Linh cấp. Một khi tiến hóa lên Bôn Diệm Báo Vương thực lực tăng mạnh, sánh ngang với đỉnh giai Linh cấp.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Trước đó là Hàn Ngọc Lộc Vương, bây giờ lại là Bôn Diệm Báo, liệu còn có những tồn tại nào khác nữa hay không?

Nhất định phải có một nguyên nhân nào đó, không thể có chuyện đám linh thú cao cấp lũ lượt rủ nhau ra ngoài dạo chơi như vậy được.

Lão Kim dường như nhìn thấu lo lắng trong lòng hắn, liền nói:

- Người cũng không cần kinh hoảng, có lẽ bọn chúng không biết lượng sức mà tấn công đám Bôn Diệm Báo nên mới có kết cục như vậy. Ta nghĩ tốt nhất người tạm thời không nên đi sâu vào trong nữa, tìm một nơi nào đó nghỉ chân vài ngày, sau đó tùy theo tình huống mà quyết định. Nếu cảm thấy quá nguy hiểm hãy lập tức quay về nội viện, tìm cơ hội tiến vào sau.

Phạm Văn Long gật gù đầu, xem ra chỉ còn phương án ấy, tuy rất muốn có thời gian tu luyện trong cấm địa nhưng mạng sống vẫn là quý giá nhất, không nên mang ra đánh cược.

Quay trở lại chỗ ba cái xác, Phạm Văn Long nhanh chóng đào một chiếc hố rồi mang thi thể ba người đặt vào trong đó. Tuy không có quan hệ với đối phương nhưng dẫu sao đều là học viên Thánh viện, cũng nên để cho họ được chết một cách tử tế.

Không nán lại nữa, hắn lập tức lên đường, đi thẳng về phía hồ Suối Hai. Trên đường đi, thỉnh thoảng gặp phải vài con linh thú, nhưng chỉ một

loáng đã bị xử lý gọn gàng.

Đến hoàng hôn, cuối cùng Phạm Văn Long cũng đến được địa danh hồ Suối Hai nằm trên bản đồi.

Từ xa trông lại, hiện lên một hồ nước rộng mênh mang, mặt hồ trong vắt không một gợn sóng, như một tấm gương khổng lồ soi bóng trời mây, rừng núi. Thật là một cảnh tượng hùng vĩ tuyệt đẹp!

Phạm Văn Long cảm thán, đứng trước sự tráng lệ của mẹ thiên nhiên trong lòng bất giác sinh ra sự kính ngưỡng.

Mấy ngày nay không tắm rửa khiến Phạm Văn Long hơi khó chịu. Hắn cởi bỏ chiếc túi vải đeo trên vai xuống, rồi trút luôn trang phục đang mặc trên người, lộ ra một thân hình cường tráng. Khẽ vịn vẹo thân thể vài cái rồi nhảy ùm xuống mặt hồ.

Nước động, mặt hồ lao xao, bóng núi lung linh, chập chờn theo làn sóng.

Lặn ngụp độ nửa canh giờ Phạm Văn Long mới chịu mò lên. Chính trang lại y phục, cảm giác mát mẻ đến tận xương tủy khiến Phạm Văn Long sung sướng, nhoèn miệng cười.

Mới đó ánh mặt trời đã tắt nhường chỗ cho bóng tối.

Sống trong Tây Nguyên cấm địa vài ngày, Phạm Văn Long rõ ràng đã có nhiều kinh nghiệm hơn, vừa chạy ra ngoài một lát, đã thấy hai tay xách về một con heo rừng.

Lúi húi chuẩn bị một hồi là có ngay món thịt heo nướng ngon tuyệt. Dùng xong bữa tối, Phạm Văn Long dạo quanh bờ hồ, may mắn tìm được một phiến đá khá lớn, bề mặt bằng phẳng, sạch sẽ. Hắn nhảy phốc lên, ánh

mắt bao quát hết thấy, trên mặt nở nụ cười điềm tĩnh. Rồi thân thể nhẹ nhàng ngồi xuống, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện.

Giữa màn đêm, hồ Suối Hai hiện lên với vẻ đẹp hùng vĩ, oai nghiêm và thơ mộng.

Thình thoảng, vẫn có thể nghe thấy gió huýt sáo thành tiếng vi vút trong không gian. Nàng gió khe khẽ đùa nghịch với những cây lá, len lén đưa mùi hương hoa cỏ lan tỏa khắp không gian.

Nhìn lên cao, có thể thấy một vầng trăng bé nhỏ như một mảnh ngọc lam xanh ngắt trên nền trời xám đục.

Giữa khung cảnh bao la, trong sự dao động nhẹ nhàng của gió và sự trầm lặng của mặt hồ, Phạm Văn Long bất giác có những cảm ngộ mới mẻ. Hẳn mơ hồ như chạm tay được vào hai loại nguyên tố, cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của chúng.

Phong nguyên tố, Thủy nguyên tố giống như hai cánh tay ấm áp của mẹ thiên nhiên khẽ ôm ấp, bao bọc lấy thân hình hắn.

Phạm Văn Long vốn sở hữu Thủy linh mạch hoàn mỹ, Phong linh mạch thượng phẩm do đó độ hòa hợp với hai nguyên tố là cực cao, cảm ứng cũng tương đối rõ ràng.

Tiếng gió xào xác bên tai nghe như một thứ âm thanh dễ chịu, hài hòa. Mùi vị của nước hồ thoang thoảng ngay cánh mũi, khiến tâm hồn Phạm Văn Long lâng lâng, bay bổng.

Tuy không phóng xuất ra thần thức nhưng Phạm Văn Long tự tin phi thường, chỉ cần có một chấn động nhỏ hắn sẽ lập tức phát hiện ra, bởi vì đã có sự giao động từ Thủy – Phong hai loại nguyên tố.

Tiết trời đang mùa đông, nhưng không hiểu sao trong khu vực Tây Nguyên cấm địa lại không hề tồn tại cái lạnh giá, thay vào đó là tiết trời ấm áp, khí hậu ôn hòa, mát mẻ.

Đêm dần trôi, không bao lâu phía đằng đông mặt trời đã bắt đầu ló dạng, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Ngày hôm sau, dùng xong bữa sáng, Phạm Văn Long phân vân chưa biết nên tiến thoái ra sao, cuối cùng đành truyền âm hỏi ý kiến lão Kim.

- Lão Kim! Theo người chúng ta nên hành động thế nào?

Đợi một lát, thấy lão Kim trả lời:

- Ta nghĩ tạm thời người hãy cứ ở đây tu luyện vài ngày. Chỗ này điều kiện tu luyện không tệ chút nào.

Phạm Văn Long nghĩ đến trạng thái đêm qua vội nói:

- Ta cảm nhận rất rõ rệt Phong nguyên tố và Thủy nguyên tố.

Lão Kim cười ha ha, đùa giỡn bảo:

- Các nguyên tố vốn tồn tại trong tự nhiên, vậy nên tên nhóc Pháp sư nửa mùa như nhà người ở nơi này tu luyện là thích hợp nhất, rất có lợi trong việc cảm ngộ.

Ngừng một nhịp, bỗng lão nói tiếp:

- Nhóc con, ta thấy hiện tại người thực lực không tệ, xử lý mấy con linh thú cấp một, cấp hai hiển nhiên không thành vấn đề. Nhưng suy đi nghĩ lại, lỡ như ở địa phương này gặp phải biến cố, với cảnh giới cùi bắp của người sẽ rất khó lòng thoát thân. Vì vậy ta sẽ truyền cho người một bộ thân pháp, có thể biến nguy thành an thoát khỏi hiểm cảnh.

Phạm Văn Long nghe nói trong lòng hớn hởi, múa may quay cuồng.
Lại nghe lão Kim nói:

- Bộ thân pháp này vốn cần thực lực Linh cấp mới đủ khả năng tu luyện, nhưng người sở hữu Phong linh mạch thượng phẩm nên có lẽ sẽ lĩnh hội được một phần nào đó. Tu luyện thành thạo bộ thân pháp này sẽ đề thăng tốc độ của người lên rất nhiều, cực kỳ hữu dụng trong giao tranh hoặc chạy trốn kẻ địch, có tên là Phong Quyển Tàn Vân.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Phong Quyển Tàn Vân

Lão Kim vừa dứt lời, một luồng thông tin bỗng truyền thẳng vào não bộ khiến Phạm Văn Long kinh hãi, vội vàng đón nhận.

Khoảng nửa canh giờ, thần sắc hẳn khê biến, tỏ ra vô cùng kích động, không nhịn được phải reo lên một tiếng.

Bộ thân pháp Phong Quyển Tàn Vân này đúng như tên gọi, dựa vào những biến hóa vô cùng vô tận của Phong nguyên tố mà sáng tạo lên, một khi tu luyện đại thành liền có thể đề thăng tốc độ đến một mức đáng sợ, nhanh như gió cuốn, nhẹ như mây trôi.

Thông thường, gió có khi thổi, có khi dừng, có lúc nhanh, có lúc chậm, có lúc chạy về đông, lại có lúc đổ về tây... Phong Quyển Tàn Vân dựa trên sự biến hóa đó mà chia thành muôn vàn chiêu số.

Mặt khác, Phong Quyển Tàn Vân giống như một quan niệm sống ôn hoà nên cần biết tùy cơ ứng biến để sử dụng phương thức ôn hoà, chứ không phải nhắm mắt tuân theo rập rập những quy tắc cứng nhắc của bộ pháp. Cần luôn luôn ghi nhớ phương châm “dĩ bất biến, ứng vạn biến” mới chân chính phát huy tối đa hiệu quả.

Sự lợi hại của Phong Quyển Tàn Vân còn được thể hiện ở chỗ có thể khống chế Phong nguyên tố, khiến toàn thân nhẹ bẫng mà bay lên, khoảng cách bay xa hay gần còn phụ thuộc vào độ mạnh hay yếu của tinh thần lực. Tất nhiên đây chỉ là một dạng mượn ngoại lực không giống như cảnh giới Vương cấp có thể chân chính kiểm soát được thiên địa linh khí mà lẳng không phi hành.

Phong Quyển Tàn Vân hoàn toàn là một bộ thân pháp thiên về phòng ngự né tránh, nên lúc chiến đấu sẽ khiến cho đối thủ không có cách nào đánh trúng bản thân, còn dùng khi chạy trốn thì kẻ địch chỉ có đường người khời ở phía sau.

Ngâm cứu nửa buổi, cuối cùng Phạm Văn Long cũng nắm được những đường nét cơ bản của bộ thân pháp. Đúng theo như lời lão Kim, muốn lĩnh ngộ triệt để Phong Quyển Tàn Vân cần phải đạt tới sơ giai Linh cấp. Phạm Văn Long tuy mới ở Nhân vực cấp chín nhưng may mắn sở hữu Phong linh mạch thượng phẩm, nên dù không đáp ứng yêu cầu trên song vẫn có thể miễn cưỡng tu luyện.

Phạm Văn Long thân hình khê động, lập tức di chuyển theo các chiêu số có trong Phong Quyển Tàn Vân.

Bóng người biến hóa lúc nhanh lúc chậm, hết đi lên rồi lại lùi xuống, sang trái rồi qua phải, nhìn vô cùng rối rắm, nhưng bước chân lại không hề loạn, còn mang đến cảm giác nhịp nhàng uyển chuyển, cực kỳ vi diệu.

Cứ thế, Phạm Văn Long miệt mài tu luyện theo bộ pháp, ban đầu rất từ tốn chậm chạp nhưng về sau tốc độ dần dần tăng dần lên, cuối cùng chỉ còn nhìn thấy một bóng người lơ mờ mà thôi.

Chìm đắm trong trạng thái đó không biết bao lâu, bỗng thân hình Phạm Văn Long dừng lại. Khẽ nhắm nghiền hai mắt, hẳn cảm nhận rõ rệt sự tồn tại của các Phong nguyên tố đang vây quanh cơ thể.

Khẽ hít sâu một hơi, nguồn tinh thần lực lập tức được thúc đẩy đến cực hạn, cưỡng ép tất cả các Phong nguyên tố xung quanh di chuyển theo một quỹ đạo.

Trong thức hải, không gian vốn chỉ một màu trắng xóa, yên ắng dị thường đột nhiên có sự dao động nhẹ nhàng, ngay sau đó một làn gió khe khẽ

thôi, rồi cứ thế bùng lên, chẳng mấy chốc đã xuất hiện với tần số dày đặc, liên miên không dứt.

Bên ngoài cơ thể, các Phong nguyên tố ở trong thiên địa bỗng quay cuồng, hướng về Phạm Văn Long vọt đến, rồi thành linh nhấc bổng cả thân thể hẳn lên. Phạm Văn Long cảm nhận đôi chân nhẹ bằng tựa chiếc lá, thân hình hơi lắc lư, chao đảo một chút nhưng rất nhanh đã ổn định.

Phong nguyên tố quán quýt, bám chặt lấy từng vị trí tiếp xúc trên cơ thể, theo sự thúc động của Phạm Văn Long, cấp tốc di chuyển làm cho bước chân hẳn đảo chỗ liên hồi, lượn qua trái, sàng qua phải giống như đạp trên đất bằng, biên độ dao động càng lúc càng mạnh, càng nhanh.

Khu vực hồ Suối Hai, trên không trung, một thân ảnh bay qua lượn lại, di động nhẹ nhàng không hề phát ra tiếng động.

Một lát, thân ảnh chậm chậm rồi dừng hẳn lại, từ từ đáp xuống mặt đất.

Cảm nhận các Phong nguyên tố đang len lỏi trong mọi góc ngách khiến Phạm Văn Long vô cùng sáng khoái, cảm thán:

- Không hổ là một bộ thân pháp tuyệt đỉnh!

Dứt lời, bỗng nghe lão Kim truyền âm bảo:

- Chà! Nhóc con nhà người tu luyện không quan tâm đến giờ giấc gì cả. Có biết đã ba ngày ba đêm rồi không hả?

Nghe nói vậy, Phạm Văn Long giật mình, không ngờ đã trôi qua thời gian dài như vậy, chỉ cảm thấy giống như vừa mới chớp mắt một cái mà thôi.

Chưa kịp lên tiếng phân bua, lại nghe lão Kim nói tiếp:

- Ta thấy tiến độ người tu luyện Phong Quyển Tàn Vân khá tốt, hiện tại xem như miễn cưỡng sử dụng được bộ thân pháp này. Lỡ như gặp phải linh thú quá mạnh, đánh không nổi cũng còn có cơ hội thoát thân, không khiến ta quá lo lắng nữa.

Phạm Văn Long trong lòng trào dâng cảm xúc ấm áp, từ trong sâu thẳm nội tâm vịn lời muốn nói nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu, đành thốt lên:

- Lão Kim, cảm ơn người! Nhất định ta sẽ không làm người thất vọng. Một ngày nào đó ta sẽ tìm cách đưa người ra khỏi Bạch Mai nhĩn, trở về với thế giới bên ngoài.

Lão Kim cười ha hả, nói:

- Chuyện đó chưa đến lượt tên nhĩn con Nhân vực như người quản đầu. Hãy lo mà tu luyện cho tốt đi!

Nghe ý tứ có phần châm chọc nhưng Phạm Văn Long rõ ràng nhận thấy lão Kim đang cố gắng áp chế sự kích động. Cũng đúng thôi, lão đã ẩn mình trong Bạch Mai nhĩn hàng tỉ năm, cô độc, lạnh lẽo, tưởng chừng sẽ không có ngày nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa. Nhưng bỗng dưng một cái Phạm Văn Long bị Thanh Hồng truy sát, đuổi cùng giết tận khiến hẳn phải nhảy vực sâu tự vẫn, cuối cùng lại vô tình dịch chuyển đến Linh Chiêu Tinh.

Bao năm qua, Nguyễn Kim chứng kiến Phạm Văn Long từng bước trưởng thành nên trong thâm tâm đã coi hẳn như một đứa cháu trai. Vì vậy luôn tỏ ra nghiêm khắc chỉ nhằm mục đích dạy dỗ, rèn luyện hẳn. Phạm Văn Long cũng chính là niềm mong ngóng, hi vọng của lão. Hi vọng một ngày không xa, lão có thể thoát khỏi cuộc sống u ám này.

Nửa ngày sau, Phạm Văn Long đưa ra quyết định sẽ tiếp tục hành trình theo dự tính ban đầu, tiến sâu vào bên trong Tây Nguyên cấm địa.

Hiện tại hẳn đã có Phong Quyển Tàn Vân hỗ trợ, dù chưa thuần thục nhưng vẫn dư sức bảo vệ bản thân trước mấy con linh thú cấp ba, cấp bốn. Dĩ nhiên hẳn không cho rằng linh thú cấp năm sẽ xuất hiện ở khu vực bên ngoài, nếu không đã ba chân bốn cẳng mà quay trở về Thánh viện.

Đi thêm hơn trăm dặm nữa, không hiểu vận số may mắn thế nào mà vẫn chưa một lần chạm trán đám linh thú cấp cao, đều chỉ là mấy loài cấp một, cấp hai. Mà với thực lực và kinh nghiệm trong những ngày qua, Phạm Văn Long liền dễ dàng tiễn đưa bọn chúng lên đường.

Linh thú thì không gặp nhưng thỉnh thoảng có thấy sự xuất hiện của con người. Tất nhiên đều là học viên trong Thánh viện vào đây tu luyện. Bọn họ thường tập trung thành đội ngũ, ít thì ba đến bốn người, nhiều thì mười mấy người, không có mấy ai dám đơn thương độc mã mò mẫm đi trong cấm địa cả.

Phạm Văn Long cũng không rảnh mà tiến đến chào hỏi làm quen, nên chỉ đứng quan sát từ xa rồi bỏ đi. Hẳn vốn có nhiều bí mật không thể tiết lộ cho bất kỳ ai, tốt nhất đi một mình vẫn yên tâm hơn.

Đêm khuya, trời tối đen như mực.

VÙ!!! VÙ!!!

Một chuỗi âm thanh vang lên nghe như tiếng côn trùng đang bay lượn, nhưng về cường độ lớn hơn rất nhiều. Phạm Văn Long đang ngồi dưới đất chột mở bừng mắt nhìn về một hướng. Không gian một màu đen kịt, rất khó để quan sát bằng mắt thường. Thần thức nhanh chóng tỏa ra, bỗng sắc mặt hẳn kịch biến, phát hiện hai con linh thú đang ở rất gần.

Nhìn hình dáng bên ngoài đích xác là hai con Huyền Dực Giáp Trùng, linh thú cấp ba, thực lực ngang với đỉnh giai Nhân vực.

Căn cứ vào ba động của Phong nguyên tố, Phạm Văn Long đã xác định được hai con linh thú chính xác đang hướng về phía mình. Trong lòng quay cuồng dự đoán: “Chẳng lẽ mục tiêu của bọn chúng là ta?”

Không một tiếng động, Phạm Văn Long nhảy phốc lên cành cây, đưa tay vạch đám lá che khuất tầm nhìn, bỗng thấy ngay hai cặp mắt đỏ ngầu như bốn ngọn lửa rực sáng trong đêm, đang nhanh chóng phóng đến.

Huyền Dực Giáp Trùng thân hình to lớn, tròn vo như một cái trống, bên trên mọc ra bốn cánh mỏng, trông giống như một con bọ hung khổng lồ.

Phạm Văn Long chăm chú quan sát hai con Huyền Dực Giáp Trùng không rời mắt, trong đầu liền đưa ra những phương án đối phó. Hẳn đang ở Nhân vực cấp chín, nhưng xét về thực lực hoàn toàn vượt trội so với đồng giai cảnh giới, tuy nhiên hai con Huyền Dực Giáp Trùng tương đương với hai gã đỉnh giai Nhân vực, xem ra không dễ dàng đối phó chút nào.

Nhìn hai con Huyền Dực Giáp Trùng hùng hổ lao tới, ánh mắt Phạm Văn Long toát lên một luồng sát khí băng lãnh. Tuy rằng cảnh giới chênh lệch rất lớn, nhưng bọn chúng chưa khai mở linh trí nên đầu óc ngu độn, nếu vận dụng linh hoạt các kỹ năng chiến đấu, hẳn vẫn có cơ hội diệt sát.

Phạm Văn Long dám đưa ra quyết định mạo hiểm đó bởi vì hẳn mới tu luyện Phong Quyển Tàn Vân nên cũng muốn kiểm tra hiệu quả bộ thân pháp này, hơn nữa theo hẳn thấy nếu đánh không lại, sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy.

Linh lực liền tỏa ra, nhanh chóng tạo thành một luồng sáng dịu nhẹ bảo vệ bên ngoài cơ thể, đích thực là một vòng bảo hộ sơ cấp Thủy hệ. Đây là lần đầu tiên Phạm Văn Long chân chính phóng xuất ra.

Trong mấy tháng học tại Thánh viện, trên phương diện tu luyện linh quyết không thu hoạch được nhiều nhưng mấy dạng pháp thuật đơn giản

như thế này, với một người sở hữu linh mạch hoàn mỹ như Phạm Văn Long dĩ nhiên chỉ cần nghiên cứu sơ qua liền có thể thi triển.

VÙ!!! VÙ!!!

Nháy mắt hai con Huyền Dực Giáp Trùng đã lao đến, chỉ còn cách Phạm Văn Long vài sải tay. Trên đầu có một cái vòi cực lớn, chĩa thẳng về hẳn mà xông tới.

Phạm Văn Long gặp biến nhưng không loạn, linh lực sẵn sàng phóng xuất ra bất cứ lúc nào. Đợi khoảng cách kéo gần hơn một chút, một quyền bá đạo ẩn chứa nguồn linh lực hùng hậu đánh thẳng vào một con Huyền Dực Giáp Trùng khiến nó văng tít ra xa.

Phạm Văn Long hết sức linh hoạt, điểm chân vài ba cái xuống thân cây rồi nhảy vọt lên người con Huyền Dực Giáp Trùng còn lại. Nhanh như một tia chớp, mũi thanh huyết sắc chủ thủ đã chạm đến ngay đầu linh thú. Phạm Văn Long chỉ cảm thấy cây chủ thủ trong tay như xuyên vào một lớp vải dày kiên cố, khó khăn lắm mới đâm thủng được một lỗ. Vừa rút ra máu tươi phun tung tóe.

Con Huyền Dực Giáp Trùng bị thương trong miệng phát ra mấy âm thanh rè rè khó nghe, điên cuồng quay mòng mòng giữa không trung muốn hất văng Phạm Văn Long ra khỏi lưng. Rất bình tĩnh, Phạm Văn Long cúi rạp người xuống, hai tay bầu vịu chặt vào thân mình nó.

PHẬP!!!

Cánh tay vừa động, lại thêm một nhát nữa đâm xuống, ngập lút cán thanh huyết sắc chủ thủ.

Ngắn ngủi trong mười nhịp thở, không rõ Phạm Văn Long đã đâm xuống mấy mươi nhát, thân thể con Huyền Dực Giáp Trùng thủng lỗ chỗ như tổ ong vò vẽ. Vậy nhưng nó chưa chịu gục ngã, vẫn điên cuồng gầm rú.

Huyết tinh đỏ tươi bắn ra, thấm đẫm bộ thanh bào đang mặc. Phạm Văn Long kinh ngạc thầm nghĩ: “Xem ra con Huyền Dực Giáp Trùng này phòng ngự là mạnh nhất trong đám linh thú ta từng gặp.”

Nói là vậy nhưng bàn tay vẫn nhanh như thiểm điện, liên tục rút lên hạ xuống.

Chợt Phạm Văn Long gầm vang một tiếng, bàn tay biến đổi thành quyền, uốn lượn vài cái theo một đồ hình kỳ dị, linh lực dũng mãnh tuôn ra nhằm thẳng vào bầu cánh linh thú mà nện.

- Bá Vương Lâm Thế!!!

Tuy vị trí không thuận lợi để sử dụng Long Hồ Thần Quyền nhưng chỉ một chiêu kia cũng đã đủ chấn gãy nát một bên cánh của con Huyền Dực Giáp Trùng.

Mất đi sự cân bằng, thân thể nặng nề của Huyền Dực Giáp Trùng liền rơi xuống.

Phạm Văn Long vội vàng thi triển Phong Quyền Tàn Vân nhảy phốc lên, lơ lửng đứng giữa không trung. Một hỏa cầu trên tay bắn thẳng về phía con Huyền Dực Giáp Trùng.

Nếu ở trạng thái bình thường dĩ nhiên hỏa cầu sơ cấp kia không thể đủ thương đến nó. Nhưng hiện tại bị trúng mấy mươi vết thương trên người, tinh huyết hao tổn cực lớn, nên sức phòng ngự giảm sút rõ rệt, nháy mắt bị ngọn lửa thiêu đốt.

Huyền Dực Giáp Trùng tru lên một tràng đau đớn, thân thể gãy giụa thối khổ một hồi rồi vong mạng.

Phạm Văn Long khịt khịt cái mũi, cười hì hì bảo:

- Chà đêm nay lại có đồ nhắm mới rồi, hà hà.

Trong lòng suy xét: “Con Huyền Dực Giáp Trùng này không hổ danh là linh thú cấp ba, da thịt thực là chắc chắn. Nếu không có linh lực yểm hộ, hiển nhiên chủ tử sẽ không thể đâm xuyên qua.”

Chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn Phạm Văn Long đã hạ sát một con linh thú cấp ba, toàn bộ đều nhờ vào óc phán đoán sắc bén và sức mạnh của bản thân.

Vừa lúc đó, con Huyền Dực Giáp Trùng bị đánh bay lúc đầu đã quay vòng trở lại. Nhìn thấy cảnh đồng bạn bị thiêu chết, nó gầm lên bi thống.

Con Huyền Dực Giáp Trùng không hề động đậy, chỉ chăm chăm nhìn Phạm Văn Long, hai con mắt đỏ rực lờ mờ lóe lên những tia sát khí, trong miệng tru lên những tràng dài lê thê.

Phạm Văn Long tuy chẳng biết ý định của nó là gì, nhưng dĩ nhiên không thể cứ đứng đó mà nhìn, linh lực hùng hồn tuôn ra, vừa định xông tới tấn công bỗng sắc mặt biến đổi, hướng mắt về một khoảng không u tối.

Ở xa xa, vọng lại tiếng vo ve như côn trùng đập cánh. Một lát, trong đêm đen dày đặc, đột nhiên xuất hiện hàng trăm cặp mắt đỏ rực như máu, hung hăng bay về bên này.

Phạm Văn Long thần thức vừa phóng ra, không nhận được liền thốt một câu chửi thề:

- Định mệnh! Cả dòng họ nhà nó cùng nhau kéo đến rồi!!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Trốn Chạy

Chẳng mấy chốc, một đàn Huyền Dực Giáp Trùng dần dần lộ hiện, đếm sơ sơ cũng đến mấy trăm, con nào con nấy bộ dáng hung hãn, cái vòi phía trước không ngừng quay vòng tròn.

Vừa di chuyển, bọn chúng vừa phát ra thanh âm rè rè, nghe rất khó chịu.

Phạm Văn Long vốn là một kẻ điềm tĩnh nhưng đứng trước tình huống này da đầu bỗng tê dại, hai màng tai như ù đi, lông chân lông tay dựng đứng cả lên.

Mặt mày Phạm Văn Long đầy vẻ khổ sở, nghĩ bụng: “Mẹ nó, sao kéo nguyên dòng họ ra ngoài này dạo chơi thế này?”

Trong Tây Nguyên cấm địa, gặp phải siêu cường linh thú cấp năm Bôn Diệm Báo Vương hoặc một bầy Huyền Dực Giáp Trùng thế này chỉ có con đường chết.

Mấy trăm con Huyền Dực Giáp Trùng, tương đương với mấy trăm gã đỉnh giai Nhân vực. Mà loài linh thú sống bầy đàn như vậy nhất định còn có con cầm đầu, nói không chừng đã tiến hóa lên linh thú cấp bốn, thực lực ngang ngửa với sơ giai Linh cấp.

Trong khi đó, Phạm Văn Long mới chỉ là Nhân vực cấp chín, đến kẻ ngu đần cũng đoán ra kết cục sẽ như thế nào.

Phạm Văn Long cảm thấy một áp lực rất lớn, trong lòng liền có chút khẩn trương.

Nhìn khoảng cách đàn Huyền Dực Giáp Trùng đã rất gần, Phạm Văn Long chẳng thiết tha gì nữa, vôi vàng phóng xuất linh lực, ba chân bốn cẳng chạy một mạch.

Con Huyền Dực Giáp Trùng còn lại thấy vậy càng tru tréo lớn hơn, tựa như đang thúc giục đồng bọn.

Chỉ vài nhịp thở sau, đàn Huyền Dực Giáp Trùng đã xuất hiện ngay tại vị trí mà Phạm Văn Long vừa biến mất. Dẫn đầu đàn là một con Huyền Dực Giáp Trùng cực kỳ cường tráng, chẳng những kích thước to gần gấp đôi so với đồng bọn, mà khí tức bùng phát ra hiển nhiên đã đạt đến linh thú cấp bốn, hẳn là Huyền Dực Giáp Trùng Vương.

Con Huyền Dực Giáp Trùng Vương đưa ánh mắt lạnh lùng u ám nhìn về xác chết con bên dưới. Trong hai tròng mắt đỏ rực hiện ra chỉ toàn là sát ý!

Nó hếch cái vôi lên, thanh âm rè rè phát ra. Ngay lập tức, từ bốn phương tám hướng, đàn Huyền Dực Giáp Trùng bay vọt đi, cấp tốc đuổi theo phương hướng mà Phạm Văn Long vừa chạy.

Lại nói, Phạm Văn Long vừa nhận thấy tình hình không ổn, liền đánh bài chuẩn “tẩu vi thượng sách”. Thế nhưng mới di chuyển được một quãng ngắn, bỗng nghe phía sau vù vù tiếng gió, vừa ngoái cổ nhìn một cái bất giác từ trán tới lưng mồ hôi đổ ra như tắm, tim đập loạn xạ như muốn nhảy vọt lên.

- Không xong, chúng đuổi theo ta rồi.

Buông một câu than vãn, Phạm Văn Long một cước đạp mạnh xuống đất, thân hình tựa mũi tên rời dây cung bắn đi cực nhanh.

Ngay phía sau, hơn trăm con Huyền Dực Giáp Trùng đang cười gió bay đến. Dẫn đầu là khoảng hai chục con thân hình cường tráng, nhất định

là thành viên tinh anh trong đàn. Bỗng thấy hai cánh vũ động, đám tinh anh nhanh chóng tách ra khỏi đội ngũ, tốc độ đột nhiên tăng vọt, nháy mắt đã thu hẹp khoảng cách với Phạm Văn Long.

Phạm Văn Long cảm giác huyết dịch trong cơ thể bắt đầu sôi lên. Hắn cảm nhận rõ ràng sự nguy hiểm đang ở ngay phía sau lưng, tinh thần không dám buông lỏng, vội rẽ đường tiếp tục chạy trốn.

Tại khu vực Tây Nguyên, Bôn Diêm Báo là quần thể linh thú thú cường đại nhất. Kế sau đó chính là đám Huyền Dực Giáp Trùng này. Không giống như Bôn Diêm Báo vốn chỉ có thể di chuyển trên mặt đất, Huyền Dực Giáp Trùng sở hữu hai đôi cánh nên có khả năng bay lượn, mà tốc độ cũng cực kỳ nhanh.

Thông thường, cảnh giới sơ giai hay thậm chí trung giai Linh cấp mà gặp phải một đàn Huyền Dực Giáp Trùng cũng chỉ có cách tháo chạy, chứ đừng nói đến Nhân vực.

Phạm Văn Long cùng hơn hai chục con Huyền Dực Giáp Trùng bắt đầu cuộc rượt đuổi. Nháy mắt đã băng qua mấy mươi dặm đường rừng.

Hiện tại, Phạm Văn Long vẫn kiên trì lựa chọn cách di chuyển dưới mặt đất, không dám dùng Phong Quyển Tàn Vân bay lên, bởi vì trên không quá trống trải, mà tốc độ đám linh thú này cực cao, như vậy rất dễ bị đuổi kịp. Ở dưới đất còn có thêm cây cối và các loài dây leo cản đường, do đó có thể kiềm chế tốc độ bọn chúng.

May mắn Phạm Văn Long vừa học được thân pháp Phong Quyển Tàn Vân, nên di chuyển với tốc độ khá cao vẫn dễ dàng né tránh các chướng ngại trên đường. Len lỏi qua các bụi cây, chạy thực mạng một hồi mà vẫn không sao thoát khỏi sự truy đuổi. Trong lòng phát khổ, rủa thầm: “Hi vọng chúng mày đâm đầu vào thân cây mà chết đi.”

Nhưng đám Huyền Dực Giáp Trùng tinh anh nào phải chuyện đùa, tuy bị cây cối che chắn cản đường là vậy nhưng bọn chúng rất nhanh lạng lách kịp thời, không dễ bị cản lại.

Tốc độ của hai chục con Huyền Dực Giáp Trùng này so ra vẫn cao hơn Phạm Văn Long một chút, hẳn chỉ có thể không ngừng đột ngột thay đổi phương hướng trốn tránh. Hơn nữa cái vòi trên đầu đám Huyền Dực Giáp Trùng còn phun ra mấy đạo công kích khiến Phạm Văn Long phải vội vàng lạng đông né tây, mấy lần mém bị đánh trúng.

Mới đó, đã có vài con Huyền Dực Giáp Trùng áp sát, tốc độ bọn chúng thực quá nhanh, hơn nữa lại linh hoạt đến phát sợ, những chiếc móng vuốt sắc bén liên tiếp vươn ra, găm thẳng vào người Phạm Văn Long.

Vòng bảo vệ sơ cấp Thủy hệ trước công kích của đám Huyền Dực Giáp Trùng run lên nhè nhẹ, chỉ vài ba cái liền bị công phá.

Xoẹt!!!

Bả vai trái của Phạm Văn Long bị một con Huyền Dực Giáp Trùng cào trúng, máu tươi tóe ra, vết thương sâu hoắm lòi cả xương trắng. Không hổ là linh thú cấp ba, thực lực đỉnh giai Nhân vực, ra tay cũng rất quyết đoán, tàn bạo.

Lập tức, trên bàn tay trái, Bạch Mai nhẫn dịu dàng phát ra một nguồn chân linh khí tinh thuần, cấp tốc chạy thẳng lên miệng vết thương, từ từ chữa trị.

Phạm Văn Long cắn răng nhịn đau không dám kêu lên một tiếng, vận dụng cực hạn Phong Quyển Tàn Vân để tăng tốc độ lên gấp đôi. Tuy nhiên tốc độ càng cao thì nguồn linh lực tiêu hao càng lớn, nhưng nếu đứng lại chỉ có duy nhất một con đường chết. Không tính đến hơn hai mươi con Huyền Dực Giáp Trùng tinh anh, phía sau còn cả mấy trăm con khác nữa,

dù có ba đầu sáu tay cũng chẳng thể nào chống đỡ nổi đàn linh thú cấp ba này.

Thật sự là quá sức khủng bố!!!

Nhất định phải cắt bỏ cái đuôi phiền phức này, nếu không một khi linh lực cạn kiệt chắc chắn sẽ phải chuyển nhà vào bụng đám Huyền Dực Giáp Trùng mà sinh sống.

Bỗng nhiên, Phạm Văn Long đột ngột dừng lại, linh lực trên người bùng nổ, đổ dồn về cả hai cánh tay. Đợi đám Huyền Dực Giáp Trùng bay lại gần, hấn hai quyền đồng thời tung ra, miệng gầm vang:

- Đệ bát thức! Long Uy Xuất Vũ!!!

Không khí bị một phen chấn động. Lấy trung tâm là Phạm Văn Long, trong phạm vi gần trăm thước, cây lá ngã nghiêng chao đảo, bụi bay mù mịt.

Một luồng lực lượng khủng bố đánh thẳng về đám Huyền Dực Giáp Trùng làm một vài con không kịp né tránh, âm thanh xương vỡ răng rắc vang lên, văng tít về sau rồi rơi bịch xuống đất. Tuy không chết nhưng hiển nhiên đã bị chấn thương nặng, tạm thời không thể tiếp tục cuộc truy đuổi.

Phạm Văn Long đánh ra một chiêu Long Uy Xuất Vũ tuy có cường đại nhưng vẫn chưa thể chân chính phát ra uy lực của Long Hồ Thần Quyền. Nếu như có thể tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, thì chỉ dựa vào uy áp của hai loài cổ thú Thanh Long và Bạch Hồ cũng dư sức đè bẹp cái đám côn trùng ruồi bọ này rồi.

Một chiêu đó đánh ra tiêu hao linh lực khá lớn, nhưng Phạm Văn Long vẫn chấp nhận trả giá, cái hấn cần chính là tạo thanh thế, khiến đám Huyền Dực Giáp Trùng thấy sợ mà không dám tiến lên.

Quả nhiên, mười mấy con Huyền Dực Giáp Trùng chứng kiến cảnh đó, tốc độ hơi chậm lại, bởi vì chúng cảm nhận có mùi vị nguy hiểm.

Bởi vận động quá kịch liệt, vết thương vốn đã được Bạch Mai nhả tạm thời chữa trị trên vai lại vỡ ra, máu chảy đầm đìa. Nhưng Phạm Văn Long chẳng có thời gian quan tâm, thấy đã đạt hiệu quả chấn nhiếp, liền quay đầu tiếp tục bỏ chạy.

Đám Huyền Dực Giáp Trùng tinh anh hơi chần chừ một thoáng, bỗng ngay phía sau đồng loạt vang lên những tiếng rè rè, hiển nhiên đại quân do Huyền Dực Giáp Trùng Vương cầm đầu đã tới. Bọn chúng vội quay ngược trở lại, hội họp với bầy đàn, rồi sau đó tiếp tục truy đuổi.

Nhờ vậy mà Phạm Văn Long mới có thể kéo dẫn khoảng cách với đám linh thú này. Hắn không dám ngừng nghỉ, vẫn giữ nguyên tốc độ, nhanh như cắt đã biến mất.

Tưởng chừng có thể cắt đuôi được đàn Huyền Dực Giáp Trùng, nhưng thật không ngờ suốt một đêm ròng rã, Phạm Văn Long vẫn bị bọn chúng bám riết lấy, nhất quyết không chịu buông tha. Chân linh khí trong đan điền chẳng đủ để duy trì bao lâu nữa, cứ tình hình này nhất định sẽ phải táng mạng trong Tây Nguyên cấm địa.

Dĩ nhiên Phạm Văn Long không cam lòng để kết cục đó xảy ra, hắn còn quá nhiều chuyện cần phải làm, và cũng không thể chết một cách oan uổng như vậy được.

Vừa chạy, hắn vừa truyền âm cho lão Kim:

- Lão Kim, ta đang bị một đàn Huyền Dực Giáp Trùng số lượng mấy trăm con truy đuổi, bây giờ nên làm cách nào?

Rất nhanh, thanh âm của lão đã vang lên:

- Ta biết rồi, tạm thời hãy giữ vững tốc độ đó, đàn Huyền Dực Giáp Trùng tuy nhanh nhưng di chuyển theo bầy đàn nên chưa thể bắt kịp người.

Phạm Văn Long vội gất lên:

- Nhưng linh lực của ta khô cạn rồi, sợ rằng không duy trì được bao lâu nữa.

Đợi một lát, mới thấy lão Kim có phản ứng:

- Ta vừa mới phát hiện ra một đội ngũ khoảng ba mươi người ở khu vực phía nam, cách đây vài dặm. Người hãy mau chạy về hướng đó, có lẽ sẽ tìm được đường sống.

Phạm Văn Long chẳng có thời gian trả lời, vội vàng nhắm thẳng về phương hướng mà lão Kim vừa chỉ.

Ngay lúc đó, tại một khu vực thuộc phạm vi Gia Lai, nằm trong Tây Nguyên cấm địa, xuất hiện một đám người chia làm hai phe, mỗi bên nhân số khoảng mười hai, mười ba. Đồng phục bọn họ mặc trên người đều có huy hiệu của Thánh viện, rõ ràng là những học viên vào cấm địa tu luyện, hoặc săn bắt linh thú.

Nếu Phạm Văn Long ở đây sẽ nhận ra ngay một đội ngũ, chính do vị Bảo Tùng sư huynh cầm đầu. Không hiểu vì sao bọn họ vẫn xuất hiện trong này, chẳng phải đã quyết định quay trở về rồi sao?

Phía đối diện hẳn là một tên thân hình hơi mập lùn, đôi mắt díp lại như hai sợi chỉ, khe hở miệng cất giọng khàn khàn bảo:

- Rõ ràng con Hắc Hùng đó là do bọn ta phát hiện trước, tại sao các người lại cố tình chúi mũi xen vào?

Bảo Tùng cười khẩy, phẩy tay nói:

- Ở trong này kẻ nào mạnh thì có quyền quyết định, đến lượt các người lên tiếng sao?

Tên mập kia vốn cũng là đỉnh giai Nhân vực, thấy đối phương không coi mình vào mắt thì trong lòng bốc hỏa, hừ lạnh bảo:

- Vậy phải xem năm đấm của ai mạnh hơn rồi!!! Các anh em, xông lên chém chết mẹ bọn chúng cho tao!!! Không cần kiêng nể gì hết, việc giết người trong cấm địa Thánh viện sẽ không nhúng tay vào đâu.

Hóa ra là hai đám người tranh giành nhau một con linh thú Hắc Hùng cấp bốn nên mới dẫn đến ẩu đả. Thấy võ mồm mãi cũng chẳng giải quyết được gì, tên mập lùn liền ra lệnh cho mười mấy người phía sau xông lên. Ý tứ xem ra muốn sống mái một phen rồi.

Bên kia, Bảo Tùng cũng không chịu yếu thế, đang định phát tay cho người bên mình tiến lên, bỗng sắc mặt khẽ biến, vội hướng mắt về một phía. Tên mập kia dường như cũng cảm nhận thấy điều bất thường, ra hiệu cho đám người dừng lại, đánh mắt về chung một hướng theo Bảo Tùng.

Đám người vốn đang chuẩn bị lao vào choảng nhau, bỗng thấy hai vị thủ lĩnh biểu hiện khác lạ làm ai nấy đều ngơ ngác quay sang nhìn nhau, chẳng hiểu xảy ra chuyện gì.

Qua một lát, bỗng thấy từ đằng xa xuất hiện một người. Rất nhanh người kia đã tiến lại gần, hóa ra là một gã thiếu niên, mặt mày hơi tái, bộ dáng có vẻ chật vật.

- Tất cả mau chạy đi!!!!

Gã thiếu niên chạy đến, chỉ mở miệng quảng lại một câu rồi cướp đường mà chạy, tốc độ không hề suy giảm.

Bảo Tùng trong lòng đang bực, sẵn giọng quát:

- Nhóc con, có bị mù không đấy hả? Mau đứng lại cho ta!

Nhưng chưa kịp nói hết câu thì bóng dáng gã thiếu niên đã mất hút, chỉ còn nhìn thấy một chấm rất nhỏ.

Đúng lúc này, từ phía đằng xa đồng loạt phát ra những thanh âm rè rè rất khó chịu, rồi bỗng hiện lên một đám Huyền Dực Giáp Trùng, ban đầu mới chỉ có hai ba chục con nhưng nháy mắt đã ùn ùn kéo ra, số lượng dày đặc cơ hồ che nửa bầu trời. Con nào con nấy thân thể to bằng cái trống, bộ dáng cực kỳ hung dữ.

Đám người tròng mắt như muốn rớt ra ngoài, hai chân lẩy bẩy run như cây sậy.

Chẳng biết kẻ nào đầu tiên hét lên:

- Đệt con mẹ, cái thằng chó chết kia làm gì mà kéo theo nguyên đàn linh thú cấp ba thế này. Chạy đi anh em!!!

Nghe tiếng hét, đám người bừng tỉnh, như ong vỡ tổ nháo nhào tìm đường chạy trốn.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đạo Sinh Tôn

Đàn Huyền Dực Giáp Trùng mấy trăm con tốc độ lao đến cực nhanh, vừa bắt gặp đám người, chẳng cần phân biệt xem đó là ai liền vù vù lao xuống tấn công. Những móng vuốt sắc nhọn vừa lướt qua đã thấy máu me văng lên tung tóe, kéo theo sau là một tràng kêu la thảm thiết.

Đa số đám học viên đứng đây thực lực mới ở mức Nhân vực cấp mười hai, mười ba nên làm sao đủ khả năng chống đỡ trước sự tấn công hung hãn của Huyền Dực Giáp Trùng.

Thấy có biến, tên mập lùn vội gầm lên:

- Tất cả không được kinh hoảng. Mau mau tập hợp lại, cùng nhau tiêu diệt bọn chúng.

Hắn vốn là thủ lĩnh, hơn nữa từng ra vào Tây Nguyên cấm địa trăm sát biết bao nhiêu linh thú nên kinh nghiệm chiến đấu đương nhiên không tệ.

Nghe tiếng quát, hơn hai mươi người vội vàng chụm lại một góc, binh khí trên tay loang loáng bổ ra. Một tên Địa hệ Pháp sư lăm bẫm vài tiếng, ngay sau đó đã hình thành một vòng bảo hộ sơ cấp Địa hệ, chu vi rộng khoảng mười trượng, bao bọc tất cả vào bên trong. Nhưng Huyền Dực Giáp Trùng vốn tồn tại sánh ngang với đỉnh giai Nhân vực, sức tấn công nào phải đơn giản, quầng sáng bảo hộ màu xám nâu giống như một tờ giấy mỏng manh, chỉ vài ba chiêu đã bị phá tan tành.

Mấy trăm con Huyền Dực Giáp Trùng thuận thế nhảy bổ vào, mà da thịt đám linh thú này cực dày, đao thương bình thường không hề mảy may gây thương tổn.

Nhìn đàn Huyền Dực Giáp Trùng lúc nhúc, bay lượn rợp trời khiến đám người hồn vía lên mây, mặt mày xanh như tàu lá. Gắng gượng chống đỡ thêm vài nhịp thở, cuối cùng hàng ngũ bị tan rã, có mấy tên xui xẻo bị hai, ba con Huyền Dực Giáp Trùng bu đến, cái vòi vừa thọc sâu vào cơ thể khiến toàn thân co quắp, chỉ một loáng máu huyết bị hút sạch, chỉ còn lại một cái xác cong queo, trông vô cùng đáng sợ.

Những kẻ bên cạnh chứng kiến cảnh ấy trong đầu như tê dại, làm sao còn dũng khí chiến đấu, hét toáng lên rồi mỗi người nhắm một hướng, ba chân bốn cẳng chạy bán sống bán chết.

Huyền Dực Giáp Trùng Vương miệng phát âm thanh rè rè như ra lệnh, tức thì mấy trăm con đồng thanh ửng tiếng, hai cánh đập mạnh, chia nhỏ ra thành nhiều nhóm truy đuổi những kẻ vừa bỏ chạy.

Ngay phương hướng mà Phạm Văn Long vừa biến mất cũng có khoảng mấy chục con phóng theo.

Lúc này, Phạm Văn Long đã chạy được một khoảng khá xa, nhưng vẫn nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết từ đằng sau vọng đến. Hắn hơi đắn đo, truyền âm cho lão Kim hỏi:

- Đám người đó đều dưới cảnh giới Linh vực, liệu có đủ sức chống đỡ đàn Huyền Dực Giáp Trùng không?

Lão Kim cười hắc hắc bảo:

- Dĩ nhiên là không! Nếu bọn chúng nhanh chân mà chạy thì còn cơ may sống sót, đứng lại chỉ có con đường chết.

Nghe vậy, Phạm Văn Long giật mình, bỗng nói:

- Vậy tại sao người còn chỉ ta chạy theo hướng đó? Chẳng phải làm liên lụy đến bọn họ ư?

Lão Kim nghe hẳn có vẻ trách móc, bực mình nói:

- Hừ! Nếu không như vậy người có thể yên ổn trốn thoát sao?

Dĩ nhiên Phạm Văn Long hiểu điều đó, nhưng trong lòng áy náy, vẫn cố chấp trả lời:

- Không lẽ vì cứu mạng ta mà để mấy mươi người vô tội phải bỏ mạng sao? Làm như vậy có khác gì tự tay giết chết bọn họ?

Quả nhiên là một thằng nhóc cứng đầu cứng cổ, lão Kim đành nghiêm trọng nói:

- Nhóc con, vậy ta hỏi người, con người tu luyện, tranh đấu thiên miên rốt cuộc là vì cái gì? Con người muốn kiếm thật nhiều tiền, muốn ăn sang mặc đẹp... là vì điều gì? Chẳng phải vì khát vọng sinh tồn đó ư? Mưu cầu sinh tồn lớn hơn tất cả, cũng là mục đích tối cao trong cuộc sống này. Hơn nữa, cái đám Nhân vực nhãi nhép đó ta thấy chẳng phải dạng người thiện lương gì đâu. Nhìn biểu hiện chắc chắn chúng chuẩn bị lao vào đấu đá, cắn xé nhau đấy. Vậy người nghĩ thử xem, ta cho Huyền Dực Giáp Trùng xử lý chẳng phải tốt hơn là để lũ người ngu ngốc đó tự giết hại lẫn nhau à? Người mới chỉ giết chết một con trong đàn mà chúng đuổi cùng giết tận đến mãi bây giờ không buông, việc đó liệu con người có làm được không? Hay chỉ đứng đưng đứng nhìn rồi quay mặt bỏ đi, thân ai người nấy lo? Trong thế giới này, ngoại trừ bản thân đừng bao giờ tin tưởng và thương xót cho bất kỳ ai. Hãy nhớ lấy!!!

Bị lão Kim giáo huấn một thôi một hồi, Phạm Văn Long không dám có thái độ nữa.

Hẳn cũng đã từng trải qua mưa máu gió tanh, từng chính tay chém giết không ít người nhưng tất cả đều bắt nguồn từ những ân oán rõ ràng. Hẳn có thể chết, có thể sẵn sàng xả thân vì bạn bè, có thể xuống tay tàn độc với kẻ

thù nhưng chưa từng vì lợi ích bản thân mà gây ra những việc làm hại người cứu ta như vậy.

Con người hăn nghĩa khí song cũng rất cố chấp!!!

Nguyễn Kim phân tích hiển nhiên có những lý lẽ của lão, tuy nhiên Phạm Văn Long nhất thời chưa thể chấp nhận được, trong lòng hi vọng bọn họ có thể bình yên trốn thoát.

Bỗng đột nhiên bên tai lại râm ran vang lên tiếng côn trùng đập cánh, Phạm Văn Long thần thức vội phóng về phía đằng sau.

- Vẫn còn mấy chục con Huyền Dực Giáp Trùng đuổi theo, đành liều mạng vậy.

Khẽ thì thào, Phạm Văn Long không do dự ào ào phóng xuất ra toàn bộ chân linh khí, Phong Quyển Tàn Vân vận chuyển đến cực hạn, thân thể như một cơn lốc điên cuồng lao vút đi.

Thêm vài dặm đường, bỗng thấy phía trước bừng bừng ánh sáng. Vừa chạy đến, đôi chân Phạm Văn Long vội khựng lại, thiếu chút nữa đã cắm đầu bổ xuống mặt đất.

Phạm Văn Long hô hấp khó khăn, nhìn về vực thăm cách đó vài bước chân dường như không dám tin đây là sự thực.

Hóa ra phương hướng hăn di chuyển lại là đường cụt, dẫn đến một con vực sâu không thấy đáy, ngó xuống dưới chỉ có một màu đen xám xịt. Đối diện là vách núi dựng đứng, trước mặt là vực sâu thăm thẳm, đằng sau còn có đàn Huyền Dực Giáp Trùng đuổi đến, xem ra hôm nay phải táng mạng nơi rừng núi hoang vu này rồi.

Cảnh tượng này rất đỗi quen thuộc...

Trong một đêm mưa gió, tại đỉnh Yên Tử một người thiếu niên bị mấy chục bóng đen truy sát, cuối cùng tuyệt vọng nhảy xuống vực sâu.

Phạm Văn Long quay cuồng suy nghĩ, chợt tự hỏi: “Liệu ta nhảy xuống dưới có quay trở về Trái Đất được không?”

Lão Kim thấy thần trí Phạm Văn Long u mê, vội quát lớn:

- Nhóc con, mau tỉnh táo lại đi.

Thanh âm của lão đánh thẳng vào não bộ khiến Phạm Văn Long giật mình choàng tỉnh, vội đánh giá tình huống hiện tại, rốt cuộc vẫn chẳng biết phải xoay sở thế nào. Nếu là trước đó có lẽ hẳn vẫn còn đủ sức để thi triển Phong Quyển Tàn Vân rồi bay xuống bên dưới, nhưng bây giờ sức đã cùng, lực đã kiệt, đâu còn đủ tinh lực mà thôi động Phong nguyên tố.

Động tĩnh đàn Huyền Dực Giáp Trùng phát ra ngày một rõ ràng, đã tiến đến rất gần rồi.

“Làm thế nào bây giờ???”

Phạm Văn Long cố gắng tìm một lối thoát. Đột nhiên, ánh mắt hần lóe sáng, vội vã đưa tay thò vào trong áo lục lọi một hồi, lát sau mang ra một vật, chính là chiếc vòng tay màu xanh mà Lý Tiên Dung để lại.

Ngay lúc này, bỗng nghe thấy tràng âm thanh ào ào từ xa vọng đến, sau đó là những tiếng kêu rè rè vang lên, dần dần mau hơn, rồi thành linh hơn năm mươi con Huyền Dực Giáp Trùng lộ hiện trong tầm mắt, hung hăng xông đến như vũ bão.

Chỉ thấy Phạm Văn Long cầm chặt chiếc vòng trong tay, nhẹ nhàng rót vào một tia chân linh khí mỏng manh, chiếc vòng vốn ảm đạm không một chút ánh sáng tựa như có cảm ứng, từ từ toả sáng rồi chậm rãi bay lên, lơ lửng ngay trên đỉnh đầu. Phạm Văn Long kinh hãi, liền dốc toàn bộ số

chân linh khí ít ỏi còn sót trong đan điền, chiếc vòng mỗi lúc một sáng, tạo ra một quầng sáng màu xanh dịu nhẹ, rồi bùng lên mãnh liệt, lấp lánh chiếu khắp phạm vi ba trượng ngay chỗ Phạm Văn Long đang đứng, bao bọc thân thể hấn vào bên trong.

Phạm Văn Long ngược mắt nhìn chiếc vòng trên không, trong lòng có sự kích động không hề nhẹ. Theo như Lý Tiên Dung nói, nó chính là một linh cụ phòng ngự trung cấp, không biết có đủ khả năng chống chịu công kích từ Huyền Dực Giáp Trùng?

Đám Huyền Dực Giáp Trùng đã tiến ngay sát bên người, Phạm Văn Long chỉ cảm thấy một mùi hôi tanh nồng nặc bốc lên, cực kỳ buồn nôn, không nhịn được liền đưa tay bịt chặt hai cánh mũi.

Lại qua một nhịp thở, âm thanh rè rè đã ngay cạnh bên tai, một khắc sau, hơn năm mươi cái vòi múa may xông tới.

Thế nhưng ngay khi cái vòi ghê tởm kia vừa đâm đến, ánh sáng màu xanh nhạt phát ra từ chiếc vòng tay quả thực đã hiển lộ tác dụng, chỉ thấy đám Huyền Dực Giáp Trùng chạm vào vòng sáng xanh nhạt ấy, thân thể bỗng co rúm lại, phát ra âm thanh xèo xèo như bị thiêu đốt, vội tán loạn vỡ cánh bay ngược trở ra.

Nhưng chúng không cam chịu, vẫn bay vòng vòng xung quanh quầng sáng.

Phạm Văn Long bị bao vây ở giữa, mặc dù tạm thời bình yên vô sự, nhưng trước sau trái phải và ngay đỉnh đầu, đâu đâu cũng là diện mạo hung tợn của Huyền Dực Giáp Trùng, thân hình căng tròn như những trái bóng lượn lơ di chuyển.

Một vài con không nhịn được liền lấy đà rồi vọt thẳng vào, nhưng vừa mới đi qua một nửa, thân thể nhanh chóng bị nén lại rồi bất ngờ nổ tung, máu thịt bầy nhầy văng bắn khắp mọi nơi, vô cùng kinh dị.

Quả nhiên không hổ danh là linh cụ trung phẩm, sức phòng ngự cực kỳ cường đại, mặc kệ đám Huyền Dực Giáp Trùng có hành động gì, vòng sáng màu xanh vẫn không mấy may suy chuyển.

Phạm Văn Long thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Đúng lúc đó, đột nhiên nghe thấy một tiếng thét thất thanh, Phạm Văn Long ngó qua kẽ hở nhìn ra bỗng thấy một người đang chật vật chạy về hướng này. Phía sau có mười mấy con Huyền Dực Giáp Trùng đang không ngừng đuổi bắt.

Kẻ kia cũng đã nhận ra đằng trước có người, lại nhìn thấy vòng sáng có thể ngăn cản đám Huyền Dực Giáp Trùng, thần sắc kích động vội vàng la lớn:

- Vị huynh đệ, mau cứu ta với!!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Liên Tiếp Gặp Nạn

Nghe tiếng cầu cứu, Phạm Văn Long nheo mắt quan sát, mãi một lúc mới nhìn ra diện mạo đối phương, không ngờ chính là vị Bảo Tùng sư huynh.

Phạm Văn Long hơi giật mình, chợt nghĩ đến ba thi thể từng gặp trên đường mấy ngày trước, đều là thành viên trong đội ngũ do người này cầm đầu. Không rõ vì sao còn bọn họ còn lưu lạc ở bên trong Tây Nguyên cấm địa chưa chịu trở về?

Ban nãy vì bị đám Huyền Dực Giáp Trùng dí sát ngay sau lưng nên Phạm Văn Long nào có thời gian để ý đến đám người kia, cho rằng vị Bảo Tùng sư huynh này cũng như mình, xui xẻo bị một đám Huyền Dực Giáp Trùng vây công rồi vô tình trốn chạy đến đây.

Không chần chừ, Bảo Tùng vội bản vọt về phía vòng sáng, thanh đại đao trên tay nhanh chóng bổ ra, đánh bật mấy con Huyền Dực Giáp Trùng đang ngọ nguậy cản đường.

- Vị huynh đệ, xin hãy ra tay cứu giúp, Bảo Tùng ta nhất định sẽ báo đáp!

Lại gần chỉ còn cách vài bước chân, Bảo Tùng vội chắp tay hướng về Phạm Văn Long lên tiếng. Hắn kiến thức không tệ, mới đảo mắt liền nhận ra ngay chiếc vòng màu xanh đang lơ lửng trên không kia chính là một kiện linh cụ phòng ngự, tuy không rõ phẩm bậc cao thấp ra sao nhưng xem ra uy lực không tầm thường. Nếu cố tình đi vào lập tức sẽ trở thành mục tiêu công kích, dẫn đến kết cục giống như lũ Huyền Dực Giáp Trùng. Vì vậy

mới thận trọng đứng bên ngoài mở miệng khẩn cầu, không dám hành động lỗ mãng.

Nhìn bộ dáng của hắn lôi thôi lếch thếch, quần áo xộc xệch, rách nát phơi tả lộ ra rất nhiều vết thương trên người, Phạm Văn Long suy nghĩ một chút liền gật đầu nói:

- Được rồi, người hãy mau chóng tiến vào đây.

Tâm thần vừa động, vòng sáng bảo hộ liền biến ảo, nhẹ nhàng tách ra một lỗ hồng.

Bảo Tùng trong lòng nóng như lửa đốt, nghe được câu nói kia vô cùng vui mừng, linh lực hùng hậu đánh ra một chiêu đẩy bay đám Huyền Dực Giáp Trùng trước mặt, nhón chân một cái đã yên ổn bên trong luồng sáng.

Khi này đứng bên ngoài chỉ thấy bóng người mờ mờ ảo ảo, nào chân chính nhìn rõ dung mạo kẻ đứng bên trong đẹp xấu ra sao. Lúc này, hiện lên trước mắt Bảo Tùng là một người thanh niên trẻ tuổi, một thân thanh bào, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú bất phàm. Trong lòng hắn hơi kinh ngạc, mấp máy môi định lên tiếng bỗng nhiên thần sắc biến đổi, vội quét mắt nhìn ra bên ngoài.

Không ngờ đám Huyền Dực Giáp Trùng vừa thấy vòng sáng biến hóa liền cấp tốc xúm đến định nhân cơ hội xông vào. Chỉ nghe Phạm Văn Long hừ lạnh một tiếng, âm thầm thúc giục kiện linh cụ trung phẩm, nháy mắt lỗ hồng đã khép lại.

Chiếc vòng trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng chói mắt, dưới sự tấn công của đám linh thú hung ác không hề mảy may suy chuyển, làm mấy con Huyền Dực Giáp Trùng ăn phải quả đắng, thân thể nổ tung, hồn lìa khỏi xác.

Đám Huyền Dực Giáp Trùng chứng kiến cảnh ấy thân hình hơi run rẩy, ánh mắt tỏ vẻ e ngại. Hình như chúng biết rằng tấn công cũng chỉ là vô ích nên không làm lại cái việc vô dụng ấy nữa. Nhưng mà miếng ngon đang tận miệng nên bọn chúng nào chịu buông bỏ, vẫn bay lượn lơ xung quanh chờ đợi cơ hội.

Nhìn thấy tình hình tạm thời ổn định, Phạm Văn Long khẽ buông lỏng tinh thần một chút, thở mạnh ra vài hơi. Còn vị Bảo Tùng sư huynh trầm mặc đứng sau, ánh mắt nhìn về bóng lưng Phạm Văn Long bất ngờ lóe lên một tia băng lãnh song rất nhanh liền biến mất.

Bên ngoài, đám Huyền Dực Giáp Trùng hình như vẫn chưa có thêm phương pháp tấn công nào khác, chỉ vây xung quanh nhưng nhất quyết không chịu rời đi.

Mặt trời đã lên quá đỉnh, bỗng từ xa xuất hiện một đám mây đen thật lớn, ùn ùn đổ về phía bên này.

Một lát, cả Phạm Văn Long và Bảo Tùng trợn tròn hai mắt, bởi đám đen kia chính là đại quân mấy trăm con Huyền Dực Giáp Trùng, dẫn đầu là một con Huyền Dực Giáp Trùng Vương, linh thú cấp bốn.

Nháy mắt đoàn quân Huyền Dực Giáp Trùng đã tiến đến, mấy con đang vây quanh vòng sáng liền bay tới, miệng rè rè phát ra âm thanh khó hiểu. Liên sau đó, mấy trăm con Huyền Dực Giáp Trùng đập cánh bay lên, thi nhau húc đầu vào vòng sáng. Hiển nhiên đã nhận được mệnh lệnh tấn công từ Huyền Dực Giáp Trùng Vương.

Cứ thế, cách nhau vài nhịp thở lại có mười mấy con Huyền Dực Giáp Trùng hung tợn xông đến, nhưng vừa chạm vào lớp màng bảo hộ, rất nhanh đã bị một lực nén khủng bố dẫn đến thân thể nổ tung.

Trên không, chiếc vòng tay màu xanh ngọc tỏa ánh sáng rực rỡ, vẫn đứng vững như núi, không hề có dấu hiệu tan vỡ.

Phạm Văn Long gặp biến nhưng không loạn, bình tĩnh thúc giục bảo vệ mạnh mẽ đối kháng, không dám có một chút sao nhãng. Đằng sau, Bảo Tùng nuốt một ngụm nước bọt, thần sắc tràn ngập sự rung động mãnh liệt, thanh đại đao cầm trên tay bất giác run rẩy.

Chẳng bao lâu, xung quanh vòng sáng, số lượng Huyền Dực Giáp Trùng chết đã lên tới hơn hai trăm con, máu me lênh láng chảy khắp mặt đất. Nhưng bọn chúng giống như con thiêu thân lao vào đồng lửa, vẫn điên cuồng công kích.

Lúc này ánh sáng phát ra từ chiếc vòng trên đỉnh đầu đã âm ảm đi rất nhiều, xem ra không duy trì được bao lâu nữa, sắp bị phá vỡ rồi.

Bỗng đám Huyền Dực Giáp Trùng đột nhiên dừng lại không tiếp tục công kích nữa. Kế đó, có hai mươi con Huyền Dực Giáp Trùng tiến lên phía trước, nhìn thân thể to lớn và cổ khí thể phát ra hiển nhiên đều là thành viên tinh anh trong đàn. Huyền Dực Giáp Trùng Vương chậm rãi bay lên nhập vào hàng ngũ, có lẽ nó định dùng toàn lực đánh một kích cuối cùng rồi.

Phạm Văn Long trong lòng hơi bất an, vội vàng chấn chỉnh tinh thần, giữ vững thế trận.

Sau một âm thanh chói tai, hơn hai mươi con Huyền Dực Giáp Trùng hùng hổ xông đến, sát khí tỏa ra mười phần dữ tợn.

BÙNG!!!

Vừa va chạm vào, vầng sáng bỗng lần đầu tiên run rẩy, càng trở lên mờ nhạt.

Ngoại trừ con đầu đàn, mấy con Huyền Dực Giáp Trùng tinh anh thực lực chân chính cũng không thua kém linh thú cấp bốn là bao nhiêu, vì vậy sức phòng ngự hết sức kiên cố. Nhất thời vòng sáng không thể phá hủy nổi

thân thể bọn chúng, đang mờ đi rất nhanh. Với tốc độ thể này chỉ qua một nhịp thở nữa, vòng bảo vệ sẽ tan biến.

Nhưng đúng vào thời khắc nguy hiểm ấy, kỳ tích đột nhiên xuất hiện, Bạch Mai nhẫn trên tay Phạm Văn Long bỗng phát ra một luồng sáng dịu nhẹ không thể quan sát bằng mắt thường, bay thẳng lên trên không trung.

Đột nhiên chiếc vòng bừng sáng, tỏa ra hào quang sắc xanh rực rỡ, rồi một hư ảnh khổng lồ ngạo nghễ hiện lên, gầm vang một tiếng khiến đám Huyền Dực Giáp Trùng kinh hãi, vội vàng chạy ra xa mấy mươi trượng, thân thể run bần bật.

Phạm Văn Long kinh dị ngược nhìn lên, nhận ra hư ảnh đó chính là Bích Thủy Thần Quy, linh thú cấp bảy.

Hiển nhiên trước cỗ uy áp mà hư ảnh Bích Thủy Thần Quy tỏa ra, đám Huyền Dực Giáp Trùng làm sao đủ sức đối kháng, thân hình nặng trĩu như muốn rơi xuống mặt đất.

Sau một hồi âm thanh run rẩy phát ra từ Huyền Dực Giáp Trùng Vương, đàn Huyền Dực Giáp Trùng vội vàng vỗ cánh bay lên, đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh, chưa đầy một khắc, lũ Huyền Dực Giáp Trùng đông đúc ấy đã biến mất không thấy đâu nữa.

Một lúc lâu sau, xác định rõ đám Huyền Dực Giáp Trùng ấy đã thực sự bỏ đi, Phạm Văn Long mới thu hồi lại bảo vật.

Lập tức, vòng sáng liền biến mất.

Quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy khắp mọi nơi đều là những bộ phận thân thể của Huyền Dực Giáp Trùng. Trên người Phạm Văn Long cũng bị thấm đẫm máu tươi của mấy con súc sinh đó. Trong thời khắc sinh tử nào có để ý, hiện tại ngửi thấy mùi hôi tanh kinh tởm bốc lên khiến hần đầu óc choáng váng, tựa hồ chút nữa thì tự mình ngừng thở.

Bỗng ngay giây phút đó...

Trái tim đập thình thịch, thình thịch...

Một cảm giác nguy hiểm trí mạng ngay phía sau lưng.

Nhưng chưa kịp xác định bỗng trên ngực nhói lên một cái, cúi đầu nhìn xuống đã thấy một mũi dao sắc bén lòi ra.

PHỤT!!!

Mũi dao vừa rút ra, một vòi máu phun xối xả, Phạm Văn Long chỉ thấy đầu óc quay cuồng, chúi đầu đổ người về phía trước.

Ngay sau đó, vang lên một thanh âm hiểm ác:

- Con mẹ nhà mày! Chính mày báo hại tao bị đám súc sinh kia đuổi giết, mém chút nữa đã trở thành mồi nhắm cho bọn chúng. Đi chết đi!!!

Phạm Văn Long hô hấp khó khăn, cổ ngược đầu nhìn về đối phương, chỉ thấy lờ mờ hiện lên hình ảnh của vị Bảo Tàng sư huynh.

Ngay từ khi bước vào, nhìn bóng lưng Bảo Tàng đã nhận ra ngay Phạm Văn Long chính là kẻ lôi kéo bầy Huyền Dực Giáp Trùng kia đến. Tuy nhiên đó không phải là lý do khiến hắn ra tay, nguyên nhân thực sự chính là chiếc vòng tay linh cụ trung phẩm kia. Chứng kiến uy lực cường đại của nó làm cho Bảo Tàng không thể kìm nén được lòng tham, nên vừa ngó thấy đám linh thú mất hút, hắn liền lập tức ra tay, một dao găm thẳng vào ngực đối phương.

Sắc mặt danh ác phá lên cười hô hố, Bảo Tàng liền rảo bước lại gần, đưa tay mò mẫm trên người Phạm Văn Long, một hồi liền rút ra kèm theo chiếc vòng màu xanh ngọc.

Bảo Tùng đứng bật dậy, hai mắt rực sáng, lè đầu lưỡi liếm môi một cái, không che giấu nổi vẻ kích động đang trào dâng trong lòng.

Với những gì đã chứng kiến, hẳn hoàn toàn khẳng định đây là một bảo vật phòng ngự siêu cấp, tám chín phần là linh cụ trung phẩm, hoặc cũng có khả năng xếp vào hàng thượng phẩm. Hắn cười ha hả, gào lên:

- Ha ha, có bảo vật bậc này thì kỳ Tân Vương sắp tới muốn lọt vào mười vị trí đứng đầu không còn quá khó nữa.

Bàn tay vuốt ve, nâng niu chiếc vòng, trong đầu Bảo Tùng đã mường tượng ra cảnh vạn người kính nể nhìn lên, thật là oai phong!

Bỗng nhiên có hai cánh tay từ phía sau quàng qua bờ vai, khóa chặt thân thể Bảo Tùng lại, một thanh âm như điên loạn vang lên, chấn động bên màng tai:

- Mau trả lại cho ta!!!

Bảo Tùng giật nảy mình, thầm nghĩ: “Tên nhãi ranh này là quái vật gì vậy, tại sao còn chưa chết?”

Hắn khẽ cự mình, một luồng kinh phong mạnh mẽ bộc phát khiến kẻ phía sau không thể trụ vững, bay vọt ra đằng xa.

Lúc này, Phạm Văn Long thương thế cực kỳ nghiêm trọng, nếu là người khác một khi chân linh khí bị cạn kiệt, lại trúng một dao trí mạng như vậy hẳn đã đi chầu ông bà ông vải rồi. May mắn Phạm Văn Long thân thể được cải tạo không ngừng nên sức chịu đựng vượt xa người thường.

Tuy nhiên sức người có hạn, dù được Bạch Mai nhẫn không ngừng chữa trị nhưng cũng khó mà duy trì nổi nữa. Phạm Văn Long cố bò dậy, bước chân lão đảo không vững. Thân hình mềm nhũn như cọng bún, sắc

mặt tái xanh, nhưng không hiểu nguồn sức mạnh nào khiến hắn kiên trì trụ vững đến giờ phút này.

Gầm vang một tiếng, Phạm Văn Long lại nhào về phía Bảo Tùng, ôm chặt lấy hắn.

- Mau trả lại chiếc vòng cho ta....!!!

Thấy đối phương giống như một con thú điên loạn, Bảo Tùng định vung tay gạt ra bỗng thấy trên vai nhói một cái, ngoái cổ nhìn đã thấy hàm răng Phạm Văn Long ngậm sâu trong da thịt.

Đúng là một kẻ không biết sống chết! Bảo Tùng điên tiết, thuận tay vung ra một chưởng cực mạnh đẩy đối phương bắn ra, rồi nhanh như cắt bồi thêm một cước ngay giữa ngực.

BINH!!!

Phạm Văn Long như quả bóng bị đánh văng ra xa, vẽ một vòng trên không rồi bất ngờ nhằm ngay vực thẳm mà rơi xuống.

Thấy thân thể nhẹ bẫng rơi tự do, Phạm Văn Long không cam tâm, gào lên:

- KHÔNG!!!

Rồi hai mắt tối sầm lại, chẳng còn nhận biết được gì nữa.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỲ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Mộng Ảo

An Ký Tây Thánh viện.

Trong tòa đại điện, viện trưởng Nguyễn Phong thân mặc hoàng bào, ngay tại vị trí chủ tọa quét mắt hướng về các vị trưởng lão đang ngồi phía dưới, một lát liền cất giọng:

- Ta nghe nói Tây Nguyên cấm địa phát sinh biến cố, không rõ sự thể là như thế nào? Hoàng Phương trưởng lão có thể nói lại cho ta và mọi người được rõ nội tình hay không?

Phía bên dưới, một vị nam nhân thân hình cao lớn liền bước ra. Người này tên Hoàng Phương, vốn phụ trách giám sát khu vực Tây Nguyên cấm địa, nghe viện trưởng hỏi đến vội chắp tay đáp:

- Khoảng thời gian trước, ta nhận được thông tin của đám hộ vệ quân truyền về, báo rằng có một học viên trong lúc tu luyện tại Tây Nguyên cấm địa vô tình gặp phải linh thú Hoàng Kim Cự Long. Ngay sau khi tiếp nhận tin tức đó, ta liền ra lệnh phong tỏa các vị trí truyền tống, rồi đến gặp tên học viên kia nhằm xác nhận thực hư ra sao. Thấy hẳn nhất mực cam đoan nên sau khi bàn bạc với Phi Yến tiên tử, cả hai chúng ta đã quyết định cùng nhau tiến vào kiểm tra.

Mọi người trong đại điện nghe nhắc đến Hoàng Kim Cự Long thần sắc hơi đổi, chẳng phải là linh thú cấp tám, thực lực tương đương một gã sơ giai Thánh cấp đó ư? Tuy nhiên, ở đây đều là tầng lớp cao cấp nhất của Thánh viện nên chỉ ngạc nhiên một thoáng rồi thôi, tiếp tục lắng nghe câu chuyện.

Hoàng Phương trưởng lão dứt lời liền đánh mắt về một thiếu phụ, hiển nhiên là nhân vật vừa được nhắc đến. Phi Yến tiên tử hiểu ngay ý tứ đối phương, khẽ gật đầu rồi mỉm cười cất giọng nói:

- Đúng vậy, ta có cùng Hoàng Phương trưởng lão tiến vào bên trong Tây Nguyên cấm địa.

Vừa nghe đến đó, bỗng một thanh âm sang sảng cắt ngang:

- Nghe nói các người vào cấm địa ba ngày sau mới quay trở ra. Không lẽ trong đó thực sự xuất hiện Hoàng Kim Cự Long?

Mọi người hướng nhìn, thấy một vị nam trung nhân khuôn mặt dữ tợn, trên người khoác bộ quần áo màu đỏ, liền nhận ra ngay chính là Cao Thăng, người có mối quan hệ không được tốt lắm với Lê Châu trưởng lão.

Phi Yến tiên tử khẽ đong đưa sóng mắt, mở miệng giải thích:

- Căn cứ vào những lời tên học viên thuật lại, hai người bọn ta liền tiến thẳng vào khu vực trung tâm Tây Nguyên cấm địa. Quả nhiên đã phát hiện ra dấu vết của linh thú cấp tám, tuy nhiên có phải là Hoàng Kim Cự Long hay không thì bọn ta không dám khẳng định.

Nghe xong, Cao Thăng trưởng lão đập mạnh tay lên thành ghế, trợn mắt bảo:

- Nếu đúng như vậy tại sao các người còn dám mở lại truyền tống trận? Làm như thế chẳng phải muốn đám học viên tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

Thấy đối phương chẳng hề nể mặt mà lớn tiếng nạt nộ, Phi Yến tiên tử trong lòng hơi bực bội, nhưng nàng hiểu Cao Thăng vốn tu luyện con đường Hòa hệ Pháp sư nên tính tình mới trở lên nóng nảy như vậy, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, chẳng thèm tranh cãi tay đôi với hắn.

Nhận ra không khí có phần căng thẳng, Hoàng Phương vội đỡ lời, cười nói:

- Phi Yến tiên tử chỉ nói là phát hiện ra dấu vết chứ nào đã chân chính đối mặt Hoàng Kim Cự Long. Sau ba ngày ba đêm, chúng ta lùng soát khắp mọi nơi nhưng vẫn không hề phát hiện thêm manh mối, mà khí tức lưu lại vô cùng mờ nhạt, rất khó để truy xét. Hơn nữa, theo ta dự đoán có thể con Hoàng Kim Cự Long kia chỉ vô tình đi ngang qua Tây Nguyên cấm địa mà thôi. Bình thường linh thú cấp bậc siêu cường cỡ đó rất hiếm khi lựa chọn những địa phương như Tây Nguyên làm nơi cư trú.

Nhưng Cao Thăng vẫn chưa chịu buông tha, hừ lạnh bảo:

- Nói thật dễ nghe, cái gì mà vô tình đi ngang? Đều là những lời lẽ từ miệng người mà ra, ai có thể tin tưởng. Nói không chừng các người biết rõ nhưng cố tình dấu diếm, mục đích là muốn độc chiếm viên nội đan linh thú cấp tám.

Hoàng Phương không dễ nhẫn nhịn như Phi Yến, mới nghe vậy cả giận quát:

- Người dám ngậm máu phun người?

Thấy các vị trưởng lão mới dăm ba câu liền trở lên to tiếng, viện trưởng Nguyễn Phong nghiêm giọng nói:

- Thôi được rồi, việc đó chấm dứt tại đây không cần truy cứu nữa. Nhưng sự thật là trong Tây Nguyên cấm địa đang phát sinh vấn đề, chưa rõ vì sao mà đám linh thú cấp ba, cấp bốn vốn sinh sống tại khu vực trung tâm lại chạy cả ra bên ngoài. Mặt khác ta vừa nhận được báo cáo, vài ngày gần đây rất nhiều ẩn ký mà học viên lưu lại bên ngoài bỗng nhiên biến mất, đồng nghĩa với việc chúng đã bỏ mạng trong cấm địa. Điều này chắc hẳn phải có căn nguyên, Thánh viện không thể khoanh tay đứng nhìn. Tạm thời

hãy đóng lại tất cả các cửa truyền tống trận dẫn đến Tây Nguyên cấm địa, chỉ mở chiều trở ra, nghiêm cấm không cho bất kỳ một ai tiến vào.

Đôi mắt tinh anh khẽ động, Nguyễn Phong lập tức phân phó:

- Hoàng Phương trưởng lão còn có trọng trách trên người nên không thể bỏ đi lúc này. Vì vậy sẽ do Phi Yến cùng với hai vị trưởng lão nữa tiến vào bên trong kiểm tra thật kỹ một lượt, nếu phát hiện Hoàng Kim Cự Long hoặc những tồn tại tương đồng, hãy diệt sát ngay lập tức.

Thấy viện trưởng sắp xếp ổn thỏa như vậy, các vị trưởng lão gật gù tán thành. Phi Yến tiên tử cũng không có ý kiến, chấp tay đồng ý.

Nguyễn Phong quét nhìn một lượt, hỏi:

- Vị nào có thể đi cùng Phi Yến tiên tử?

Vừa dứt lời liền thấy hai bóng người bước ra đồng thanh nói:

- Ta xin đi!

Mọi người nhìn qua hơi giật mình, bởi hai người kia chính là Cao Thăng và Lê Châu trưởng lão.

Chẳng lẽ Lê Châu muốn nhân cơ hội này công khai đối chọi với Cao Thăng trưởng lão? Ai chẳng biết quan hệ giữa họ thường ngày như nước với lửa, đâu có ưa gì nhau, lần này bỗng cùng xin đi chung hẳn phải có nguyên nhân sâu xa. Mà Cao Thăng vốn là Hỏa hệ Pháp sư nên dĩ nhiên có hứng thú với Hoàng Kim Cự Long, còn Lê Châu xuất phát từ mục đích gì đây? Trong đầu mỗi người âm thầm đưa ra suy đoán nhưng không một ai biểu hiện ra ngoài.

Đứng trước ánh mắt tò mò của đông đảo các vị trưởng lão, Lê Châu trong lòng than khổ. Vốn dĩ lão đang trong giai đoạn mấu chốt tu luyện nên

nào muốn nhúng tay vào việc này.

Hơn hai trăm năm nay, Lê Châu vẫn luôn tìm kiếm một người Thủy linh mạch hoàn mỹ nhằm hoàn chỉnh bộ trận pháp Thập Bát Hải Trận Đồ. Cho đến nửa năm trước, khi Phạm Văn Long đột ngột xuất hiện tại quảng trường, lão liền có cảm ứng cực mạnh. Đó cũng là lý do vì sao lão cố sống cố chết thuyết phục Thánh viện cấp cho Phạm Văn Long một suất dự thi vào nội viện. Tuy nhiên lúc đó Lê Châu vẫn chưa thực sự tin tưởng rằng Phạm Văn Long có Thủy linh mạch hoàn mỹ, cho đến khi hắn bước lên đài dự thi thì lão mới chân chính xác nhận.

Do đó, từ khi Phạm Văn Long đi vào Thánh viện, Lê Châu vẫn thường xuyên để mắt đến hắn. Hiện tại Tây Nguyên cấm địa phát sinh dị biến, mà nghe con nhỏ Thảo Linh báo về, rằng Phạm Văn Long khoảng một tháng trước đã tiến vào Tây Nguyên cấm địa. Người này đối với lão cực kỳ quan trọng, nhất định không thể để xảy ra cơ sự gì, bởi vậy nên trong lòng nóng như lửa đốt, đứng ngồi không yên.

Viện trưởng Nguyễn Phong nhận ra hai vị trưởng lão, liếc nhìn mỉm cười đầy thâm ý, khoát tay nói:

- Được rồi, cứ quyết định như vậy đi! Mong ba vị hãy gấp rút lên đường, nếu không sẽ rất nguy hại đến tính mạng của mấy đứa nhỏ.

...

Nói đến Phạm Văn Long, lúc này thần trí mơ mơ màng màng, thấy mình đang lạc vào một phiến không gian hư ảo, bốn bề đều là sương mù trắng xóa bao vây, không thể phân biệt phương hướng.

Theo linh cảm, hắn cứ bước đại về một nơi...

Đi mãi, đi mãi...

Mỗi chân quá, Phạm Văn Long ngồi bệt xuống đất, trong bụng vừa đói vừa mệt khiến hần chẳng gắng gượng nổi nữa. Chợt ngay khoảng không phía xa xuất hiện hai bóng người lơ mờ từ từ tiến lại gần. Phạm Văn Long mở căng hai mắt, đến khi nhận ra diện mạo của bọn họ, sung sướng reo lên:

- Cha, mẹ! Sao hai người lại ở đây?

Hai bóng người một nam một nữ, đôi mắt hiền từ nhìn hần chứa đầy vẻ yêu thương. Hai người cứ đứng đó một hồi lâu, rồi bỗng quay mặt bỏ đi.

Phạm Văn Long hoảng sợ vội vàng kêu lớn:

- Cha, mẹ... Con ở đây!!! Chaaaa... Mẹ.....

Hần cố gắng đứng dậy, vội vã đuổi theo nhưng càng đuổi hai hình bóng kia lại di chuyển càng nhanh, chỉ một thoáng đã biến mất trong biển sương mù.

Phạm Văn Long như gà con lạc mẹ, ngơ ngác trông theo, hai mắt đỏ ngầu, đôi môi run rẩy chực bật lên thành tiếng.

Mấy khắc sau, lại có một bóng đen lại hiện lên, lần này là một người trung niên, khuôn mặt vuông chữ điền, thần sắc không giận mà oai nghiêm. Phạm Văn Long nhìn thấy vội vui mừng nói:

- Cao bang chủ, là người đó sao?

Nhưng vẫn như lần trước, bóng người không đáp chỉ lặng lẽ nhìn hần rồi quay lưng bỏ đi. Phạm Văn Long toan đuổi theo nhưng bỗng nghe thoang thoang hương thơm, vội xoay người lại liền bắt gặp một bóng hình tuyệt sắc, mắt phượng mày ngài, băng cơ ngọc cốt, dung mạo xinh đẹp tựa như tiên tử trên chín tầng trời. Nàng đứng cách vài trượng, dịu dàng nhìn hần khẽ mỉm cười, đôi mắt sáng long lanh như hai vì tinh tú.

Phạm Văn Long trong lòng ấm áp, hạnh phúc, vội vàng nhón chân chạy đến, vòng tay muốn ôm mỹ nhân vào lòng, những bỗng thấy khoảng không trống rỗng, giật mình phát hiện hình bóng kia đã biến mất từ lúc nào.

Lại nghe văng vẳng bên tai một giọng cười đanh ác, vừa ngửa mặt nhìn đột nhiên bắt gặp cảnh Thanh Hồng đang chĩa nòng súng đen ngòm về phía mình.

Phạm Văn Long tinh thần hoảng loạn, hai chân quỳ xuống đưa tay ôm chặt lấy đầu, ngửa mặt gào lên một tiếng thật lớn. Thân thể run rẩy sợ hãi muốn co chân bỏ chạy nhưng chưa kịp hành động đã nghe một tiếng nổ lớn: “ĐOÀNG”!!!

Không gian quay cuồng, chỉ còn một màn sương đen dày đặc.

Bất chợt từ nơi xa xăm, vang vọng một âm thanh quen thuộc:

- Nhóc con!!! Mau tỉnh dậy đi!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bái Sư

Tây Nguyên cấm địa.

Nằm giữa núi rừng hoang vu, một vách đá dựng đứng cao mấy ngàn thước, nước từ trên đỉnh ầm ầm đổ xuống tạo thành dòng thác cuộn cuộn tung bọt trắng xóa, tiếng ì ầm âm vang cả một khoảng trời, tạo nên vẻ đẹp vừa hùng vĩ, vừa hoang sơ.

Mặt hồ rộng mênh mang, nước trong vắt như pha lê, dưới ánh nắng mặt trời càng trở lên lung linh, huyền ảo. Lác đác trên mặt hồ, một vài mỏm đá nhô lên với những hình thù khác nhau, hòn đứng, hòn ngồi, điểm xuyết là hoa lá, cỏ cây xanh mướt.

Trên một mỏm đá hiện lên thân ảnh của Phạm Văn Long, lúc này hẳn vẫn đang trong trạng thái hôn mê chưa tỉnh. Nhìn sắc diện da dẻ hồng hào, xem ra thương thế đã hoàn toàn bình phục, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Thêm một đoạn thời gian, cuối cùng đôi mắt cũng khẽ lay động, chỉ là khó khăn một thoáng mới đủ sức mở ra, chợt cảm nhận luồng ánh sáng chói lòa rọi đến vội vàng giơ bàn tay cản lại.

Thân hình vừa động, Phạm Văn Long bật người ngồi dậy, mục quang ngơ ngác quét nhìn về bốn phía xung quanh.

- Xem ra ta vẫn may mắn sống sót.

Phạm Văn Long khẽ thì thào, rồi đưa tay vạch vạt áo trước ngực ra xem xét, thấy vết thương hiện đã biến mất, chỉ còn một vết sẹo nhỏ mờ như

đường kẻ chỉ.

Nhoài người về phía trước, Phạm Văn Long chụm tay vốc một ngụm nước đầy, đưa lên miệng uống ừng ực. Dòng nước mát ngọt đi từ cuống họng rồi chạy thẳng xuống phế phổi khiến toàn thân thư thái, cảm giác cực kỳ dễ chịu.

Một lát, Phạm Văn Long ngả người nằm vật lên mòm đá, tay đưa ra sau làm gối, ngửa mặt nhìn về không xanh. Trong đầu nhớ lại các sự kiện đã diễn ra, từ lúc bị đám Huyền Dực Giáp Trùng truy đuổi cho đến khi hư ảnh Bích Thủy Thần Quy bất ngờ hiện lên chặn nhiếp đàn linh thú, rồi sau cùng bị gã Bảo Tùng đâm lén một dao và đánh văng xuống vực thẳm. Tất cả giống như một cuốn băng quay chậm, cứ thế mồn một hiện ra.

Nhớ đến chiếc vòng tay của Lý Tiên Dung bị Bảo Tùng cướp đi, Phạm Văn Long vô cùng phẫn hận, thân thể khẽ run lên, nắm tay siết lại đến bật cả máu. Trong lòng thề rằng: “Dù phải trả bất cứ giá nào, nhất định ta sẽ không để cho hãn được chết một cách tử tế.”

Mãi lâu sau hãn mới bình ổn lại tinh thần, chợt nghĩ đến lão Kim, Phạm Văn Long vội truyền âm:

- Lão Kim, người có ở đó không?

Đáp lại hãn là một tiếng hừ bất mãn, nhưng rõ ràng không thể che giấu được vẻ vui mừng trong đó:

- Hừm!!! Cái tên nhóc nhà người báo hại ta kêu gào khản cả cổ họng, thế mà từ lúc tỉnh dậy cho đến bây giờ mới chịu nhớ tới ta.

Nhớ đến âm thanh kêu gọi trong giấc mộng, Phạm Văn Long hơi xấu hổ, vội đáp:

- Ta mới vừa tỉnh dậy nên đầu óc vẫn còn u mê, mong người đừng trách.

Thấy bộ dạng của hẳn, lão Kim cười ha hả bảo:

- Nhóc con, ta chỉ chọc người một chút thôi mà. Người nghĩ lão già này còn đi chấp nhất ba cái chuyện vặt vãnh đó ư? Ha ha...

Biết rằng lão Kim cố tình đùa giỡn để giúp hẳn giải tỏa tâm trạng, Phạm Văn Long đành cười xòa. Trong lòng có quá nhiều điều nghi vấn, không nhin được liền hỏi:

- Người có thể nói cho ta biết chuyện này là như thế nào không?

Tính toán một chút, lão Kim chậm rãi nói:

- Người hôn mê vừa vặn đúng mười ngày rồi.

- Mười ngày??

Phạm Văn Long thiếu chút nữa thì đã nhảy dựng lên, thở ra một hơi lấy lại bình tĩnh, nghe lão Kim nói tiếp:

- Vết thương trên người người vô cùng nghiêm trọng, may mà còn chưa đâm trúng tim, nếu không dẫu có mười Bạch Mai nhẫn cũng chẳng thể giúp người cải tử hoàn sinh được đâu. Nhóc con nhà người cho rằng mười ngày là quá dài hay sao hả?

Nhìn vết sẹo còn in trên ngực mà đáy lòng Phạm Văn Long cảm giác lạnh toát, nếu như mũi dao của đối phương chỉ cần chệch qua bên trái một chút thì chắc chắn trái tim đã bị đâm thủng, đồng nghĩa với việc hẳn sẽ phải vĩnh viễn ngủ lại trong cấm địa này rồi.

Lúc trước nghe lão Kim cảnh cáo: “Trong thế giới này, ngoại trừ bản thân đừng bao giờ tin tưởng và thương xót cho bất kỳ ai”, hẳn ngoan cố gạt

đi. Phạm Văn Long nhớ lại mà than thầm, nếu như nghe theo lời khuyên của lão Kim thì hiển nhiên sẽ không phải nhận quả đắng này.

Lão Kim nhận thấy biểu tình xuất hiện trên mặt của Phạm Văn Long, khẽ buông một tiếng thở dài. Một nhát dao kia đã làm thương tổn đến hấn rất lớn, không chỉ là vết thương trên thân thể, mà còn cả vết thương trong tâm hồn. Rất có thể từ nay về sau, hấn sẽ chẳng bao giờ tin tưởng bất kỳ ai nữa.

Biết tinh thần Phạm Văn Long không tốt, lão Kim nhẹ nhàng bảo:

- May mà số người chưa tận, bên dưới vực sâu hóa ra lại là một dòng nước chảy xiết, bởi vậy mới thoát khỏi cảnh thịt nát xương tan. Tiếp đó, thân thể người cứ lên đênh trôi dạt, cuối cùng từ trên ngọn thác kia rớt xuống đây.

Phạm Văn Long nghe có chỗ không hiểu vội hỏi lại:

- Vậy đây là đâu? Ta hôn mê lâu ngày như vậy tại sao không bị các loài linh thú tấn công? Lão Kim trầm ngâm đáp:

- Nếu ta không nhầm thì nơi này chính xác nằm ngay trung tâm của Tây Nguyên cấm địa. Có một sự việc rất bất thường đó là từ khi người rơi xuống vực rồi bị đẩy đến đây, ta đã kiểm tra nhiều lần nhưng rốt cuộc không hề phát hiện ra bất kỳ sự tồn tại của một con linh thú nào cả. Mà ngay đến bóng dáng mấy loài động vật bình thường cũng chưa từng gặp qua.

Từ khi tỉnh lại đến bây giờ Phạm Văn Long nào có để ý, nghe lão Kim nói vậy mới giật mình phóng thần thức quan sát.

Không xa là những dãy đồi núi chập chùng, nhấp nhô như sóng lượn. Không khí trong veo, nắng phủ vàng rực triền núi, lấp lánh trên những tán cổ thụ của đại ngàn. Khung cảnh thơ mộng là vậy nhưng Phạm Văn Long

lại cảm nhận ra hơi thở của sự chết chóc. Không một cánh chim bay, không một tiếng thú gọi bầy... đến ngay cả âm thanh của các loài côn trùng cũng hoàn toàn biến mất.

Quả là kỳ lạ, Phạm Văn Long dĩ nhiên không thể đoán được căn nguyên, đành vắn hỏi:

- Theo người tại sao lại như vậy?

Đắn đo một lát, lão Kim mới trả lời:

- Có hai lý do dẫn đến tình trạng này. Thứ nhất, vì số lượng linh thú quá đông, sinh sản lại cực nhanh nên cứ cách vài vạn năm sẽ không còn đủ diện tích cư ngụ, bắt buộc chúng phải di chuyển ra bên ngoài. Tuy nhiên, số lượng cần phải đạt đến hàng triệu ức mới có thể phát sinh thú triều. Nhưng theo ta quan sát, hiển nhiên số lượng linh thú trong khu vực Tây Nguyên cấm địa này vẫn chưa đạt đến mức độ đó. Còn nguyên nhân thứ hai, đó là bởi vì chúng cảm thấy có một sự đe dọa, uy hiếp trí mạng nên không dám tiếp tục ở lại.

Biết rằng Phạm Văn Long nhất định sẽ không hiểu, lão Kim liền giải thích cặn kẽ:

- Bình thường, linh thú chia thành vô vàn giống loài nhưng suy cho cùng chúng đều chung một nguồn gốc, bởi vậy mới sinh ra những cảm ứng đặc thù có thể dễ dàng nhận diện sự tồn tại của đối phương. Đặc biệt linh thú cấp bậc càng cao thì hơi thở tỏa ra càng cường đại, khiến mấy đám cấp bậc thấp hơn kinh sợ không dám bén mảng đến gần.

Nghe tới đó, Phạm Văn Long kinh dị hỏi:

- Chẳng lẽ bên trong Tây Nguyên cấm địa xuất hiện linh thú cấp cao?

- Ngoại trừ linh thú cấp mười có thể hóa hình, linh trí khai mở thì các cấp bậc bảy, tám, chín đem so sánh cũng không hề thua kém con người bao nhiêu. Do đó chúng biết cách thu liễm khí tức bản thân, nếu không đứng gần rất khó để phát hiện ra. Ngay cả ta cũng không có cách nào nhận biết rõ ràng, nhưng rất có thể trong khu vực trung tâm cấm địa đang có một con linh thú cấp tám tọa trấn. Bởi vì linh thú cấp chín sẽ tìm một nơi cực kỳ bí mật và an toàn, chuẩn bị giai đoạn tiến hóa lên cấp mười, không lý nào lại lựa chọn địa phương như thế này. Còn linh thú cấp bảy, tuy có chênh lệch khá lớn với đám linh thú cấp bốn, cấp năm nhưng vẫn chưa đủ khả năng khiến tất cả bọn chúng bỏ chạy tán loạn ra ngoài như thế.

Lão Kim quả không hổ đã sống hàng bao nhiêu ức vạn năm, chỉ mới quan sát sơ qua liền đưa ra ngay đánh giá chuẩn xác.

Phạm Văn Long nghe đến linh thú đẳng cấp đó mà toàn thân tứa đầy mồ hôi, theo hẳn được biết linh thú cấp tám đã là tồn tại tương đương với sơ giai Thánh cấp, cấp chín thực lực sánh ngang với đỉnh giai Thánh cấp. Một khi đột phá thành công lên cấp mười cũng chính thức có khả năng hóa hình, sức mạnh cực kỳ khủng bố, tương đồng với cường giả Thần cấp.

Chợt nhớ đến một việc, Phạm Văn Long liền hỏi:

- Phải rồi, lúc ta bị đàn Huyền Dực Giáp Trùng vây công, trong thời khắc cuối cùng bỗng có hư ảnh Bích Thủy Thần Quy hiện lên, rốt cuộc nguyên nhân do đâu?

Chẳng cần suy nghĩ nhiều, lão Kim nhanh nhẹn trả lời:

- Đơn giản thôi, chiếc vòng tay linh cụ trung phẩm đó được chế tạo từ mai con Bích Thủy Thân Quy nên dĩ nhiên có thể huyền hóa ra hư ảnh của bản nguyên. Tuy nhiên cần phải cung cấp một lượng linh lực rất lớn mới đủ khả năng kích phát, xem ra Bạch Mai nhẫn lại một lần nữa cứu mạng người đó.

Phạm Văn Long thoáng nhìn qua chiếc Bạch Mai nhẫn đeo trên ngón tay cái, thầm nhủ: “Cũng là may mắn bên mình còn có Bạch Mai nhẫn, nếu không ta nào bình yên vô sự đến bây giờ.”

Đang mải mê suy ngẫm, thấy giọng lão Kim đột nhiên trở lên nghiêm túc:

- Nhóc con, người có nguyện ý bán ta làm thầy hay không?

Từ khi lưu lạc đến Linh Chiếu Tinh, lão Kim bỗng nhiên xuất hiện, rồi chỉ dẫn cho hắn từng đường đi nước bước. Lão vừa như một người thầy nghiêm khắc, vừa như một người ông hiền từ luôn kề vai sát cánh, theo dõi mỗi bước chân hắn đi. Nếu không có lão Kim, chẳng biết số phận Phạm Văn Long lúc này sẽ phiêu bạt về phương nào? Chỉ là, với những gì lão Kim đã làm thì dù không nói ra thành lời nhưng trong thâm tâm hắn đã coi lão là thầy rồi.

Phạm Văn Long hơi run rẩy, vội vàng bật dậy, quỳ hai chân xuống, đồng dạc nói:

- Đồ nhi xin bán kiến sư phụ!!!

Lão Kim không hề hiện hữu nhưng Phạm Văn Long vẫn cúi đầu hành lễ, liền dập đầu “bình bình bình” ba cái thật mạnh. Hành động đó tuyệt đối xuất từ trái tim chân thành và kính trọng, không hề có một tia giả dối.

Lão Kim dường như cũng vô cùng xúc động, bật cười thật lớn bảo:

- Được rồi, được rồi... Không cần phải quỳ nữa, nghi thức đó tạm thời miễn đi. Ha ha...

Đợi đến khi kiềm chế được cảm xúc mãnh liệt đang trào dâng, lão Kim mới chậm rãi nói:

- Nay con đã bái ta làm thầy, vậy ta sẽ chính thức nói cho con biết thân thế của ta. Nguyễn Kim ta từng tung hoành phiêu bạt khắp các Đại Thiên Hà, sau này vì nhiều nguyên nhân khác nhau nên đã đầu nhập vào Thiên Môn Đạo, nắm giữ chức vụ đại trưởng lão. Dưới ta môn đồ nhiều vô số, nhưng chân chính được ta truyền dạy chỉ có hai người. Một đứa là Huỳnh Vũ, còn một đứa tên gọi Đài Trang, hiện tại cũng chính là hai vị sư huynh, sư tỷ của con.

Lần đầu tiên nghe lão Kim kể về những bí mật của mình, Phạm Văn Long vội dỏng tai chăm chú lắng nghe.

- Nguyễn Kim ta vốn nổi danh trên ba phương diện: Lôi pháp, thân pháp và kỹ pháp. Lôi pháp dĩ nhiên không thể dạy cho con được, còn thân pháp chính là Phong Quyển Tàn Vân thì con đã học qua rồi. Ta từng đặt ra quy định, với mỗi đệ tử chỉ truyền thụ một pháp môn duy nhất, tuyệt đối không có ngoại lệ. Tuy nhiên, trước đó vẫn chưa thu nhận con nên coi như bỏ qua không tính. Hiện con đã bái ta làm thầy, vậy nên ta sẽ truyền cho một bộ kỹ pháp, cũng chính là tâm huyết tu luyện cả đời của ta, thường được mọi người biết đến với cái tên Đấu Chuyển Tinh Di.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đấu Chuyên Tinh Di

Vừa nghe đến cái tên Đấu Chuyên Tinh Di, Phạm Văn Long mặt mày hớn hở, rạng rỡ. Hiện tại thực lực của hắn không tệ nhưng xét về thủ thuật, chiêu số chiến đấu thì còn quá ít ỏi, trên phương diện tấn công chỉ có duy nhất mỗi bộ quyền pháp Long Hồ Thần Quyền, mà cũng chưa biết đến ngày tháng năm nào mới có thể lĩnh hội hoàn chỉnh. Vì vậy, càng có thêm nhiều quân bài trong tay thì khả năng sinh tồn tại Tây Nguyên cấm địa sẽ càng được nâng cao.

Chẳng để Phạm Văn Long chờ đợi lâu, một luồng thông tin mới mẻ nhanh chóng truyền về đại não.

Sau nửa buổi đêm chiêm nghiệm ngẫm, hắn đã phần nào nắm bắt được những nội dung cơ bản của bộ kỹ pháp này.

Nếu như Long Hồ Thần Quyền là một bộ quyền pháp dùng để tấn công, Phong Quyển Tàn Vân là một bộ thân pháp dùng để né tránh và di chuyển, thì Đấu Chuyên Tinh Di lại là một bộ kỹ pháp, có thể khống chế trực tiếp lên đòn đánh của đối phương, mượn lực đánh ngược trả lại đối thủ.

Người thường khi bị tấn công từ bên ngoài, bên trong cơ thể liên tục động sinh ra lực chống đỡ, nếu vượt quá khả năng phòng ngự sẽ gây nên nội thương. Tuy nhiên, Đấu Chuyên Tinh Di lại đi theo chiều hướng ngược lại, biến bản thân hoàn toàn trống rỗng nên nếu bị tấn công, ngoại lực sẽ đi qua người mà không gây tổn thất.

Nhưng chưa hết, điều bá đạo nhất của Đấu Chuyển Tinh Di chính là ngay khi nguồn ngoại lực di chuyển qua cơ thể, liền nhân thời cơ mà thay đổi quỹ đạo chuyển động của nó, dù đối phương đưa ra công phu nào chẳng nữa đều có thể di chuyển lực đạo, phản kích trở ngược lại mình.

Thực ra trong vũ trụ bao la, có không ít các tuyệt kỹ dạng “gậy ông đập lưng ông” như vậy, nhưng đa số mới chỉ dừng ở mức đem binh khí quyền cước của đối thủ chuyển hoá phương hướng để cho kẻ địch mình làm mình chịu, nguyên tắc chẳng qua chỉ là bật ngược trở về, chẳng khác gì một người giơ tay đâm vào tường, ra tay càng mạnh thì quyền đầu bị chấn lực càng đau, nặng nhẹ mạnh yếu không mấy may sai lệch. Có điều chuyển hoá binh khí quyền cước là vật hữu hình thì dễ, còn chuyển hoá thứ vô hình vô chất như linh lực mới cực kỳ khó khăn. Trên tất cả các Đại Thiên Hà, những bộ công pháp có thể làm được điều đó là vô cùng ít ỏi, mà nếu có cũng sẽ nhanh chóng bị các đại thế lực tranh giành, xâu xé.

Còn nữa, Đấu Chuyển Tinh Di yêu cầu thể chất của người tu luyện cực cao, ngay cả Phạm Văn Long hiện thời cũng chưa thể đáp ứng.

Hiểu đơn giản, ví dụ thân thể con người giống như một ống dẫn, dòng nước chảy qua chính là linh lực, nước chảy càng mạnh thì đòi hỏi độ cứng rắn của ống dẫn càng cao, nếu không sẽ dẫn đến tình trạng quá tải, vượt ngoài khả năng chống chịu, kết cục bị dòng nước phá vỡ.

Bởi vậy mới nói, đã là tuyệt kỹ thì nào có chuyện dễ dàng tu luyện trong một sớm một chiều.

...

Trong Tây Nguyên cấm địa, tại một khoảng núi rừng rậm rạp tràn ngập màu xanh có một con thác cực lớn, dòng nước như một dải lụa trắng từ trên trời vắt xuống tạo nên một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp.

Ngay dưới chân thác chọt hiện lên thân ảnh của Phạm Văn Long. Chỉ là, vừa mới thấy hấn bước vào trong vừa đứng hai nhịp hô hấp liền bị sức nước cường đại nện thẳng vào thân thể, bắn văng xuống mặt hồ.

Phạm Văn Long phun ra một ngụm nước, từ trong hồ ngoi lên, bò vào bờ rồi thúc giục linh lực dừng mãnh bao bọc thân người, chuẩn bị thử lại lần nữa.

Bất quá vừa mới đặt chân vào những mỏm đá nhô ra từ thác nước, còn chưa kịp định thần lại bị lực lượng từ khối nước khổng lồ nện thẳng vào người, tiếp tục rơi tòm xuống hồ.

Cứ thế, Phạm Văn Long không ngừng lặp đi lặp lại cái hành động điên rồ ấy.

Thực ra, đây chính là giáo trình tu luyện mà lão Kim đưa ra, mục đích là để rèn luyện khả năng chống chịu và tăng độ dẻo dai cho cơ thể. Theo như lão Kim yêu cầu, chỉ khi nào Phạm Văn Long có thể trụ vững dưới dòng thác mới miễn cưỡng đạt đủ tiêu chuẩn để tu luyện *Đấu Chuyên Tinh Di*. Phạm Văn Long hoàn toàn hiểu nguyên lí huấn luyện của sư phụ, xác định nếu theo phương pháp tập luyện đó, tuyệt đối sẽ luyện ra một thân thể mạnh mẽ, hoàn hảo.

Đây quả là một giáo trình khắc nghiệt, muốn lấy mạng con người ta đó mà.

Lần đầu tiên vừa mới bước chân vào, lực trùng kích cường đại từ trên cao ép xuống khiến thân thể như muốn vụn vỡ, đầu óc quay cuồng. Ngồi dưới thác cho nước nện vào lưng vào đầu, đến núi đá còn mòn huống gì thân thể máu thịt của con người. Nhưng tu luyện vốn không có đường tắt, muốn trở thành cường giả đứng trên vạn người, nhất định cái giá bỏ ra không hề nhỏ. Trước mắt chỉ là một chút đau đớn bên ngoài, hấn vẫn đủ sức kiên trì chống đỡ.

Muốn thành công, trước hết phải trả giá!

Qua một ngày, thân thể Phạm Văn Long trở lên vô cùng mệt mỏi, ê buốt. Lê đôi chân về một góc thoáng đãng, hần liền nhẹ nhàng ngồi xuống, điều chỉnh tinh thần tiến vào trạng thái tu luyện.

Nhìn thấy Phạm Văn Long điên cuồng tu luyện chẳng thèm nghỉ ngơi một khắc nào, lão Kim nhin không được đành phải than thở:

- Nhóc con, nếu cảm thấy mệt mỏi hãy tạm nghỉ ngơi một chút, sau đó rồi tiếp tục.

Nhưng lúc này toàn bộ tinh thần của Phạm Văn Long đã rút vào trong thức hải, chính thức đang nghiên cứu yếu quyết Cửu Chân Tinh Thần nên nào có nghe được lời khuyên từ lão Kim.

Sau một lần may mắn lượm lại được tính mạng, Phạm Văn Long mới nhận ra rằng tinh thần lực đối với bản thân mình cực kỳ quan trọng. Ngoài khả năng mở rộng chu vi quan sát của thần thức, còn có thể giúp hần dễ dàng khống chế và điều khiển Phong nguyên tố, từ đó dễ dàng thi triển ra Phong Quyển Tàn Vân. Tinh thần lực càng mạnh thì thời gian duy trì Phong Quyển Tàn Vân càng dài. Vì vậy, hần muốn nhanh chóng vượt qua tầng thứ nhất của Cửu Chân Tinh Thần, một khi đột phá thành công thì lực lượng tinh thần lực sẽ tăng lên một mức đáng kể, trở thành chiêu bài bảo mệnh.

Đến rạng sáng ngày hôm sau, Phạm Văn Long mới khê rùng mình mở mắt, thở hắt ra một hơi trọc khí. Qua một đêm, tuy chưa thể đột phá tầng đầu Cửu Chân Tinh Thần nhưng cũng rất thuận lợi trong việc lĩnh ngộ, phỏng chừng trong vòng hai đến ba tháng sẽ có kết quả. Mặt khác, các đau đớn trên thân thể đã được Bạch Mai nhẫn triệt để giải quyết, không còn tình trạng đau nhức, ê ẩm nữa. Bên cạnh đó, Phạm Văn Long dường như cảm

thấy cơ thể có một chút thay đổi, nhưng lại rất nhỏ bé nên chưa thể phân biệt rõ ràng.

Nhìn về phía đằng xa, hai chân đạp mạnh xuống đất, thân hình phiêu dang như én lượn bay qua hồ, rồi đáp xuống bãi sỏi đá ngay bên thác nước.

Rầm... Rầm... Rầm!!!

Đến gần mới nghe rõ và cảm nhận đầy đủ sự cường đại của dòng nước đang hung hăng đổ xuống. Không hề do dự, linh lực trên người vừa phóng ra đã thấy mũi chân nhón lên, cả thân hình Phạm Văn Long nhanh như điện lao vọt về phía trước.

Ùm!!!

Cũng như ngày hôm qua, vừa bước vào dòng thác được hai nhịp thở, linh lực bảo hộ đã bị đánh tan, thân thể như hòn sỏi bị bắn văng xuống hồ, vẽ lên những vòng tròn lăn tăn sóng gợn. Phạm Văn Long không cam tâm, trừng mắt nhìn vào dòng thác dữ, sau đó liền ngoan cường phóng tới.

Thác nước cuồn cuộn trắng xóa, Phạm Văn Long không dám buông lỏng, tiếp tục thúc giục linh lực mạnh hơn cố gắng chống đỡ lại dòng nước bạc đang trùng kích cơ thể. Thân hình nhanh chóng ổn định, cắn răng chịu đựng đau đớn từ những khối nước lạnh lẽo đổ xuống. Thời gian đã qua hai nhịp thở, lại qua thêm một nhịp thở nữa, cho đến nhịp thứ tư linh lực bảo hộ bên ngoài bị thác nước mạnh mẽ phá tan, lại lần nữa tống cổ xuống mặt hồ.

Phạm Văn Long ngoi lên mặt nước, cắn răng nén lại cơn đau ê ẩm, trên gương mặt bất chợt nở một nụ cười rạng rỡ.

Đến chiều tà, thân ảnh Phạm Văn Long đã chậm chạp hơn ban sáng rất nhiều, dòng nước cường đại đánh cho hấn vầng đầu hoa mắt nhưng tinh

thần của hắn kiên nghị không gì lay chuyển được, vô số lần ngã xuống vẫn kiên trì đứng lên.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu ngang qua khung cửa, mới đó đã qua mười ngày.

Dưới thác nước, một bóng người không ngừng nhảy vào rồi lại không ngừng bị dòng nước đánh cho rớt liểng xiểng xuống hồ, nhưng hiện tại đã có sự thay đổi rõ rệt. Mười ngày trước Phạm Văn Long chỉ thể duy trì trong vài ba nhịp thở nhưng đến nay thời gian chống chịu giữa dòng nước đã tăng lên rất nhiều.

Phạm Văn Long vô cùng ngoan cố, hắn bất chấp tất cả lao đầu vào cái giáo trình huấn luyện khắc nghiệt do lão Kim bày ra.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, Phạm Văn Long mới mỗi một rời khỏi dòng thác, toàn thân nhức nhối, rã rời. Thế nhưng chỉ qua một đêm, mọi dấu hiệu hoàn toàn tan biến, hắn cảm nhận rõ ràng, từ trong thân thể không ngờ lại sản sinh một luồng sức mạnh mới mẻ, mà luồng sức mạnh này không biết tới từ đâu, như tự nhiên sinh ra. Phạm Văn Long càng ngày càng thích cái cảm giác mỹ diệu đó, hắn cảm thấy một thứ kích thích sinh mệnh, vô cùng kỳ lạ rất khó để diễn tả.

Trong khi Phạm Văn Long lao đầu vào tập luyện thì ở khu vực bên ngoài xảy ra một sự kiện kinh hoàng.

Ngay tại vùng đất Gia Lai, đám linh thú cấp ba, cấp bốn đột nhiên xuất hiện với số lượng cực kỳ đông đúc, khiến đám học viên đồng loạt bị bao vây tấn công, rất nhiều kẻ không may mắn đã thiệt mạng. Vài ngày sau, Thánh viện ra lệnh đóng cửa toàn bộ các cỗ truyền tống dẫn đến Tây Nguyên cấm địa và thông báo triệu tập tất cả học viên còn đang ở bên trong lập tức trở ra.

Gia Lai, Tây Nguyên cấm địa.

Một hang động khá rộng rãi, thoáng đãng là nơi Thánh viện lựa chọn để thiết lập một cỗ truyền tống trận, ngay gần đó có gã hộ vệ quân đang khoanh chân ngồi, hai mắt nhắm nghiền nhẹ nhàng thổ nạp.

Đột nhiên cỗ truyền tống trận lóe sáng, báo hiệu đầu bên kia đang có người tiến hành truyền tống.

Thấy động, gã hộ vệ quân mở bừng đôi mắt, chau mày lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp, mấy gã thủ vệ bên ngoài không nhận được thông báo của Thánh viện hay sao mà còn cố tình cho học viên tiến vào đây?

Nhìn sắc diện hằn rõ ràng đang rất bất mãn. Trong lòng tự nhủ sẽ phải nhiệt tình giáo huấn cái đám nhóc không biết trời cao đất dày một trận nên thân, rồi tống cỗ quay ngược trở về.

Rất nhanh, từ bên trong cỗ truyền tống bước ra một người, gã hộ vệ quân chẳng thèm nhìn trước ngó sau, mạnh miệng quát lớn:

- Muốn đi đâu? Cút ngay vào Thánh viện cho ta!!!

Bóng người vừa bước ra hiển nhiên không ngờ lại được “ân cần” tiếp đón như vậy, ánh mắt quét qua, nhàn nhạt hỏi:

- Người đang nói ta?

Bỗng một luồng uy áp cường đại tỏa ra, gã hộ vệ trong đại não nổ vang một tiếng, hai chân run lẩy bẩy không trụ vững vội quỳ sụp xuống, ngay cả hô hấp cũng trở lên khó khăn. Quá hoảng sợ, hãn vội ngược mặt nhìn lên, bỗng thấy không xa là một lão giả râu tóc bạc phơ, mục quang đang phóng thẳng về phía mình khiến toàn thân lạnh toát, khí huyết nhộn nhạo, lập tức học ra một ngụm máu tươi.

Rất may tình trạng đó diễn ra trong nháy mắt rồi biến mất, không khí trở lại bình thường. Tất nhiên gã hộ vệ đã nhận ra nhân vật đang đứng trước mặt mình là ai, sợ hãi dập đầu nói:

- Là văn bồi tướng có học viên cố tình tiến vào cấm địa nên mới thốt ra những lời đó, không phải cố tình muốn ám chỉ người. Xin trưởng lão tha tội!!!

Nói đoạn hẳn dập đầu “bình bình” không ngừng, chẳng mấy chốc đã thấy máu chảy ròng ròng.

Bỗng cỗ truyền tống trện lại sáng lên, liền có liên tiếp hai người bước ra, vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt, một vị phu nhân vội tiến tới hỏi:

- Lê Châu trưởng lão, chuyện này là thế nào?

Vị lão giả vuốt chòm râu, lắc đầu cười đáp:

- Ha hả, chỉ là chuyện con con mà thôi.

Chứng kiến cảnh gã hộ vệ cố sống cố chết dập đầu xuống mặt đất, vị trung niên nam tử đứng phía sau cau mày, hừ lạnh nói:

- Thật là rách việc, các người cứ tùy tiện mà ở lại ra oai với đám tiểu bồi. Ta xin đi trước.

Nói đoạn thân hình nháy mắt đã biến mất. Vị lão giả cười khỗ, quay sang nói:

- Phi Yến tiên tử, chúng ta cũng đi thôi. Cứ theo như kế hoạch mà làm, mọi người chia ra kiểm tra từ ngoài vào trong, nhất định phải rà soát thật kỹ, không được bỏ qua bất kỳ vị trí nào.

Dứt lời, cả hai nhón chân một cái nhẹ nhàng bay lên không trung.

Mãi lúc lâu sau, đến khi xác nhận bọn họ đã bỏ đi, gã hộ vệ quân mới len lén ngàng đầu lên, chỉ thấy khuôn mặt trắng bệnh như tờ giấy, cắt không còn giọt máu.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Lột Xác

Tu luyện nào để ý đến trăng tròn trăng khuyết, mới đó đã vừa tròn một tháng rồi.

Thời gian này, mỗi ngày Phạm Văn Long đều trải qua quá trình rèn luyện gian khổ, khắc nghiệt, cố gắng đạt đến yêu cầu mà lão Kim đặt ra.

Không đếm được đã bao nhiêu lần bị đánh văng xuống hồ nhưng hắn vẫn thủy chung quật cường bước tới. Trải qua một khoảng thời gian để thích ứng, Phạm Văn Long bắt đầu có những bước tiến bộ thần tốc. Cứ qua một ngày, hắn lại có biểu hiện tốt hơn, dần dần kiểm soát được linh lực bản thân, mạnh mẽ đối kháng với nguồn áp lực khủng bố từ trên cao đè xuống. Ngoài ra, các bộ phận trên cơ thể mỗi đêm lại được Bạch Mai nhẫn không ngừng săn sóc ân cần, rèn luyện trở nên ngày một cứng cáp hơn. Kinh mạch, gân cốt và cơ bắp không ngừng biến đổi, làm cho thân thể của Phạm Văn Long được tôi luyện liên tục. Nhờ vậy, sức mạnh của hắn đã nhanh chóng tăng cao.

Mặt trời chói chang treo trên đỉnh thác, bên dưới hiện lên thân ảnh một thiếu niên đang gian nan rèn luyện.

Dưới sự công kích hung hãn của thác nước, Phạm Văn Long nhanh chóng vận chuyển linh lực đến cực hạn, hai tay, hai chân dần dần nóng lên, một luồng sức mạnh từ sâu bên trong cơ thể bùng nổ dữ dội. Thật không ngờ, nhảy phốc một cái đã thấy Phạm Văn Long hoàn hảo đứng vững trong dòng nước, hơn nữa còn bắt đầu di chuyển qua lại. Nhìn bước chân xiêu vẹo như có thể bị đẩy ra bất cứ lúc nào, nhưng trong thần sắc của hắn bừng cháy vẻ hưng phấn.

Đứng dưới thác rèn luyện năng lực chịu đựng của cơ thể, lại thường xuyên được Bạch Mai nhẫn âm thầm cải tạo nên lúc này tiềm lực thể chất của Phạm Văn Long là cực lớn. Cứ thế, chẳng biết bằng cách nào, thân hình Phạm Văn Long từ từ di chuyển về phía trung tâm con thác. Càng tới gần giữa, áp lực dòng nước đổ càng mạnh, vô số các khối nước lạnh buốt giống như những tảng đá khổng lồ thi nhau trút xuống đỉnh đầu. Phạm Văn Long cảm thấy thân thể bắt đầu bị đẩy lùi nhưng nhất quyết không chịu bỏ cuộc, cố gồng mình kiên trì bước tới.

“Ùm!!!”

Vừa nhắc chân lên chưa kịp hạ xuống đã bị đẩy văng xuống hồ.

Ngoi đầu khỏi mặt nước, thần sắc Phạm Văn Long tỏ vẻ hưng phấn, bởi vì hắn cảm nhận chỉ còn thiếu một chút nữa thôi sẽ có đủ khả năng đương đầu với nguồn áp lực khủng bố kia.

Thời gian thấm thoát trôi, lại qua thêm mười ngày, Phạm Văn Long cuối cùng cũng chạm tay tới “một chút còn thiếu” đó.

Quá trình tu luyện vô cùng gian khổ, khắc nghiệt rồi cuộc đã đến thời điểm đơm hoa kết trái.

“Ầm, ầm, ầm...”

Thác đổ không ngừng, khối lượng nước khổng lồ trút xuống làm cho đất đá rung chuyển, lại nghe như tiếng sấm rền, vang vọng khắp mọi nơi.

Đứng bên ngoài, Phạm Văn Long hít thở một hơi thật sâu, điều chỉnh tinh thần về trạng thái tốt nhất, hơi nước lạnh lẽo phả vào gương mặt giúp cho hắn luôn giữ được sự tỉnh táo.

Một lát, nguồn linh lực cuộn cuộn từ trong người trào ra bao phủ lấy toàn thân thể. Rất nhanh, thân hình cấp tốc lao lên xé toang màn nước, hai

chân vừa tiếp đất đã dễ dàng bám trụ, vững vàng như một ngọn núi không chút mảy may suy chuyển. Phạm Văn Long bước về khu vực trung tâm dòng thác, nhẹ nhàng đi qua đi lại như thường, không còn bị nguồn áp lực cực đại trên cao uy hiếp nữa.

Thác nước trùng trùng lực đẩy chân chính bị Phạm Văn Long hoàn toàn phá giải. Một cảm giác vui sướng và phấn khích cực độ bất chợt từ trong lòng dâng lên. Hẳn cảm nhận rất rõ ràng nguồn sức mạnh đang chạy trong người, tựa như dòng nước cuồng bạo trước mặt và bản thân mình đã hòa thành một thể.

Đứng trong dòng nước đang ì ầm chảy, Phạm Văn Long bỗng hét to một tiếng, song quyền nhanh chóng xuất ra, sức lực được vận dụng tối đa nhằm đạt đến tốc độ nhanh nhất.

Nước chảy cuồn cuộn nhưng Phạm Văn Long bộ pháp vững chắc, mỗi lần quyền cước thi triển tốc độ lại nhanh hơn.

“Thức thứ nhất: Ngã Hồ Phốc Thỏ.”

“Thức thứ hai: Bá Vương Lâm Thế.”

“Thức thứ ba: Hắc Hồ Thâu Tâm.”

“Thức thứ bốn: Hồ Tiểu Sơn Lâm.”

“Thức thứ năm: Mãnh Long Thám Trảo.”

“Thức thứ sáu: Du Long Bát Hoang.”

“Thức thứ bảy: Thương Long Động Thiên.”

“Thức thứ tám: Long Uy Xuất Vũ.”

Quyền ảnh cương mãnh như sấm chớp nhưng lại phiêu dật, uyển chuyển. Các đòn thế tung ra dứt khoát đường hoàng vô cùng hoa mỹ, đẹp mắt.

Không ngờ chính là các chiêu thức trong Long Hồ Thần Quyền đang được Phạm Văn Long tùy ý thi triển.

Bỗng lại nghe Phạm Văn Long gầm vang một tiếng:

- Thức thứ chín: Long Hồ Phong Vân Hội!!!

“UỶNH...!!!”

Một nguồn lực lượng khủng bố như núi lửa phun trào, âm âm vang dội.

Dòng nước khổng lồ bị đẩy thẳng lên không trung, rồi bất ngờ nổ tung tỏa ra bốn phương tám hướng. Ngỡ như một đóa sen trong suốt nở bung cánh giữa trời, lại được các tia nắng chiếu rọi vào phát ra ánh sáng bảy màu lấp lánh, tạo nên một cảnh tượng vô cùng ngoạn mục.

Mặt hồ rộng lớn bỗng bị xáo động, trên mình hứng chịu một trận mưa ào ào từ trên trời đổ xuống.

Nhìn một chiêu vừa đánh ra, Phạm Văn Long thầm nghĩ: “Quả nhiên tu luyện dưới dòng thác đã cải tạo cơ thể ta đến một mức độ đáng sợ. Một chiêu Long Hồ Phong Vân Hội tuy chưa thể chân chính phát huy hoàn toàn uy lực bá đạo của nó, nhưng sức phá hoại cũng không thể xem thường.”

Đúng lúc đó, bỗng tiếng lão Kim bất chợt vang lên trong đầu:

- Ha hả... Tốt lắm, với thân thể này coi như miễn cưỡng đáp ứng được tiêu chuẩn của ta đặt ra. Từ hôm nay, con hãy bắt đầu tu luyện kỹ pháp Đấu Chuyển Tinh Di đi thôi.

Phạm Văn Long không dám chậm trễ, vâng dạ đáp:

- Thưa vâng, con xin nghe theo lời dạy của thầy.

Phạm Văn Long hai mắt khép lại, nhẹ nhàng khoanh chân ngồi xuống. Bởi vì thân thể cơ bắp đã phát triển đến cực hạn nên tạm thời nguồn áp lực từ trong dòng thác không còn mang lại hiệu quả cao như trước nữa. Tuy nhiên Phạm Văn Long vẫn quyết định ngồi trong con thác để tu luyện, điều này rất có ích trong việc cảm ngộ thủy nguyên tố.

Đại Việt Linh Quyết vốn là một dạng linh quyết trung hòa không thiên về bất kỳ một thuộc tính nào, vì vậy Phạm Văn Long cần phải nhanh chóng nắm bắt và kiểm soát được các loại thiên địa nguyên tố, sau đó tìm cách dung hợp chúng lại với nhau. Tạm thời, riêng phong nguyên tố hẳn đã có thể miễn cưỡng điều khiển, còn về hỏa nguyên tố, thủy nguyên tố và địa nguyên tố thì vẫn rất mù mờ, chưa có cơ hội để tiếp cận.

Màn đêm buông xuống.

Không gian bốn bề chỉ còn duy nhất một màu đen dày đặc.

Phạm Văn Long nhắm mắt ngồi khoanh chân trên một phiến đá, không ngừng hấp thu thiên địa linh khí, chuyển hóa thành chân linh khí đưa cả vào đan điền.

Mấy ngày gần đây, Phạm Văn Long lờ mờ cảm nhận hình như tu vi sắp sửa có sự đột phá, tiến lên Nhân vực cấp mười. Điều này làm hẳn vô cùng hưng phấn, mỗi đêm đều cố gắng chăm chỉ tu luyện, mong chờ thời khắc tiến cấp.

Phạm Văn Long toàn thân thả lỏng, tâm linh trống rỗng, từ từ bước vào trạng thái huyền ảo.

Một lúc sau, hắn cảm thấy thiên địa linh khí bị hấp thu vào trong thân thể chuyển hóa thành một luồng chân linh khí cường đại, đem so với một tháng trước thì to dày hơn rất nhiều. Điều này chính là thành quả khổ luyện không ngừng của bản thân, khiến kinh mạch mở rộng, khỏe mạnh, dẫn đến quá trình hấp thụ linh khí cũng đạt hiệu suất cao hơn hẳn.

Phạm Văn Long lập tức dùng ý niệm khống chế luồng chân linh khí trong thân thể không ngừng chuyển dịch chiếu theo quỹ đạo của Đại Việt Linh Quyết, sau đó rót cả vào trong đan điền.

Đột nhiên...

Phạm Văn Long cảm thấy đan điền có một luồng nhiệt hỏa thiêu đốt, mặt khác tay chân da thịt lại lạnh lẽo vô cùng, hình thành sự cảm thụ nóng lạnh rất rõ ràng. Khoảng vài hơi thở, luồng nhiệt hỏa bùng phát trong đan điền lại đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, thân thể cũng khôi phục nhiệt độ bình thường, như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Thần sắc Phạm Văn Long nghi hoặc nhưng chưa kịp tìm hiểu ngọn nguồn, bỗng khuôn mặt tái nhợt đi, mồ hôi theo từng dòng không ngừng rơi xuống, cả thân hình co quắp gập lại.

Ngay tại đan điền, bỗng nhiên truyền đến một sự đau đớn kịch liệt. Phạm Văn Long cắn răng cố gắng chống chịu, trong lòng không ngừng than khổ, chẳng ngờ tiến cấp Nhân vực cấp mười lại kinh khủng như vậy.

Khi còn trong Thánh viện, Phạm Văn Long từng tìm hiểu qua nên biết Nhân vực cấp mười là cột mốc cực kỳ quan trọng. Một khi đặt chân đến cảnh giới này, sẽ diễn ra quá trình đem chân linh khí ở đan điền tán nhập một lượt vào các bộ phận trong cơ thể, tạo tiền đề cho mầm mống Linh phách hình thành, cũng là chân chính bước chân vào con đường tu luyện.

Lúc này, sự đau nhức trong đan điền đột nhiên bạo phát lan ra, biến thành vô số ngọn lửa xâm chiếm thân thể, thậm chí còn chạy cả vào tận bên

trong xương tủy. Phạm Văn Long bỗng thấy toàn thân ngứa ngáy vô cùng, tựa hồ có vô số con kiến đang không ngừng bò qua bò lại. Loại tra tấn này thiếu chút nữa làm cho hắn phát điên, kéo dài khoảng một canh giờ mới dần dần biến mất.

Lúc này, Phạm Văn Long mới có thể miễn cưỡng ngồi thẳng dậy, bỗng thấy mồ hôi tuôn ra như suối, toàn thân bao trùm một tầng chất màu xám, hơn nữa bốc lên một mùi vị tanh hôi khó mà diễn tả.

Nhưng tất cả việc này Phạm Văn Long đều không thèm để ý, vội vàng quan sát các diễn biến đang xảy ra trong thể nội.

Hiện tại đã đến giai đoạn cuối cùng, tất cả chân linh khí nằm trong biển khí hải bỗng bị tán khai, nháy mắt đã bay tứ tung trong cơ thể rồi bất ngờ dung nhập vào kinh mạch và cơ nhục, xương cốt. Nói chính xác, cơ nhục và xương cốt của Phạm Văn Long sau khi bị đào thải tạp chất hiện đã trở lên khô hạn trống rỗng, còn nguồn chân linh khí như nước chảy cuồn cuộn, liền bị hấp thu triệt để.

Cảm giác cơ nhục đang diễn ra một sự biến đổi nghiêng trời lệch đất làm Phạm Văn Long thư sướng thiếu chút nữa kêu ra tiếng, hắn đắm chìm trong loại tư vị tuyệt vời này, mà tâm thần lại dần dần rút vào thức hải tiếp tục tu luyện Cửu Chân Tinh Thần.

Chẳng biết ngồi bao lâu, khi chút chân linh khí cuối cùng trong đan điền đã bị hấp thu sạch sẽ, rốt cuộc Phạm Văn Long cũng từ trong loại thể nghiệm tuyệt vời này tỉnh lại.

Phạm Văn Long xem xét các biến hóa trong cơ thể, hơi ngây ngốc một chút, nhưng sau đó không nói lời nào đứng bật dậy, đột nhiên nâng cánh tay lên trước người, nhất thời cảm giác thân thể hoàn toàn khác lạ, nhẹ nhàng mà hữu lực, giống như nắm giữ một nguồn sức mạnh phi thường cường đại.

Tiếp theo, Phạm Văn Long hoạt động tay chân, lại tra xét cơ thể một lần nữa, sau khi phát hiện thực không có chỗ nào không ổn, mới yên tâm đứng lên tiến về hồ nước.

Cảm thụ thứ mùi vị vương vất trên da thịt khiến hấn choáng váng mặt mày, không thể chờ đợi lâu hơn được nữa liền nghe “ùm” một cái, đã hòa mình vào dòng nước xanh biếc.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Hoàng Kim Cự Long

Lúc này, trời vừa mới sáng, Phạm Văn Long ngụp lặn dưới hồ cả nửa canh giờ mới chịu bò lên bờ.

Mở túi vải lấy một bộ quần áo mới mặc vào, sau khi tắm tất sạch sẽ Phạm Văn Long vội khoan chân ngồi xuống, một lần nữa kiểm tra kỹ lưỡng trong nội thể.

Ngoài việc biến hóa vừa diễn ra, có vẻ như tất cả đều yên ổn bình thường. Trong đan điền, lượng chân linh khí hiện đã khô cạn nhưng việc này không quan trọng, chỉ cần qua vài ngày đả tọa sẽ được cung ứng đầy đủ trở lại.

Dời quan sát xuống vùng khí hải, bỗng Phạm Văn Long khẽ giật mình, mẫm mống linh phách không hiểu từ khi nào đã bay lơ lửng trên không, hơn nữa, màu sắc lớp vỏ hiện tại đã chuyển hoàn toàn sang màu vàng óng, tỏa ra ánh sáng lấp lánh mê hồn. Tách một tia thần thức nhẹ nhàng bay đến, vừa mới tiếp xúc với bề mặt bên ngoài bất chợt một thanh âm lạnh lốt vang lên, rồi vọng thẳng vào thức hải khiến Phạm Văn Long hoảng sợ, vội vàng thu lại thần thức.

Phạm Văn Long kinh nghi, thầm nghĩ: “Tại sao ta lại nghe như có tiếng chim hót? Rốt cuộc linh phách của ta có hình thù gì đây?”

Bình thường, tu luyện theo những đường lối khác nhau sẽ dẫn đến linh phách bị ảnh hưởng mà mang những hình dáng khác nhau. Nhưng mà Phạm Văn Long tu luyện vẫn còn lan man, chẳng theo một đường hướng cụ thể nào hết. Hiện tại, xét về thể chất và độ cứng rắn của cơ bắp thì có thể

tạm coi hẳn là một Đấu sĩ, nhưng còn sở hữu thêm bốn loại linh mạch nữa nên cũng chính là một Pháp sư. Chỉ là, linh quyết Phạm Văn Long tu luyện lại không thiên về bên nào cả, do đó không hiểu linh phách của hẳn sẽ có đặc tính như thế nào?

Theo như lẽ thường, tu sĩ sau khi đạt đến cảnh giới Nhân vực cấp mười, trải qua quá trình thoát thai hoá cốt sẽ bắt đầu nhen nhúm sinh ra mầm mống linh phách. Tuy nhiên, có một số kẻ tư chất siêu việt hoặc vận số cực tốt, hoặc tu luyện một loại linh quyết đặc thù nên mầm mống linh phách được hình thành trong thời gian sớm hơn, ngay tại Nhân vực cấp chín, thậm chí là Nhân vực cấp tám. Trải qua thời gian dài nuôi dưỡng, linh phách sẽ bước vào giai đoạn ngưng hình, chân chính sinh ra những thần thông lợi hại.

Như Phạm Văn Long là một trường hợp đặc biệt, giống như một tên quái thai, mầm mống linh phách không ngờ lại xuất hiện ở ngay Nhân vực cấp sáu. Hiện hẳn đã đột phá lên cấp mười, mầm mống linh phách bắt đầu biến hóa, rất có khả năng sắp sửa ngưng hình. Tuy nhiên không thể ước lượng chính xác thời gian là bao lâu, nhanh thì trong Nhân vực, còn nếu chậm có lẽ phải đợi đến khi tiến giai lên Linh cấp.

Một lát, Phạm Văn Long không đau đầu suy nghĩ vấn đề này nữa, dù sao mầm mống linh phách cũng tồn tại ngay trong khí hải, chỉ cần nó phát sinh dị động sẽ lập tức có cảm ứng.

Trước mắt còn mục tiêu quan trọng hơn, đó là tập luyện kỹ pháp Đấu Chuyển Tinh Di và đột phá vào tầng đầu của Cửu Chân Tinh Thần.

Xác định rõ ràng những công việc cần phải gấp rút hoàn thành, Phạm Văn Long không dám chậm trễ, nhón chân một cái đã hòa mình vào dòng thác bạc, tiếp tục những tháng ngày khổ luyện.

Ba ngày sau, vào một đêm tối đen như mực, tại một khu rừng rậm, bỗng hiện lên thân ảnh của Phạm Văn Long. Hắn khẽ khom lưng dỏng tai nghe ngóng, rồi nhẹ nhàng như một con báo nhảy từ cành cây bên này chuyền sang bên kia, không gây một tiếng động.

Vốn dĩ Phạm Văn Long đang yên ổn tu luyện, đột nhiên bên tai vọng đến một âm thanh cực lớn, ầm ầm rung chuyển cả phiến thiên địa, rồi sau đó bỗng nhìn thấy phía xa xa hỏa diễm bay ngập trời, quay cuồng bạo loạn.

Phạm Văn Long kinh hãi, nào còn tâm trạng tu luyện nữa, vội vàng thu thập hành lý rồi phi người phóng về hướng đó.

Nơi diễn ra động tĩnh cách một khoảng khá xa, cũng may mà có Phong Quyển Tàn Vân hỗ trợ nên tốc độ di chuyển tương đối nhanh. Phạm Văn Long dụng lực đậm mạnh chân xuống, thân hình vọt lên cao tới mấy chục thước lơ lửng trên không trung, xung quanh cơ thể được vô vàn Phong nguyên tố quán quýt bao bọc lấy, rồi bắn đi như một mũi tên xé rách màn đêm.

Bay khoảng một canh giờ, cuối cùng Phạm Văn Long mới chậm rãi đáp xuống.

Mục quang vừa phóng ra đã co rụt trở lại, phía trước vài bước chân có một vực sâu rộng mênh mang, khoảng cách giữa hai vách núi ước chừng lên đến vài dặm.

Không ngờ trong Tây Nguyên cấm địa còn có nơi hiểm địa như thế này.

Khẽ hít một hơi thật sâu, cảm nhận chấn động đã ở rất gần rồi, Phạm Văn Long bình tĩnh dùng Phong Quyển Tàn Vân phi hành, cả người từ từ hạ xuống bên dưới.

Lúc này hiện lên trước mặt là một khoảng không gian rộng lớn, sương trắng lững lờ trôi nổi, mọi thứ hiện ra một cách mơ hồ, ẩn hiện trên vách núi có những bụi dây leo đan xen chằng chịt với nhau.

Bằng mắt thường chỉ có thể quan sát trong diện tích rất nhỏ, nếu như có linh thú ẩn nấp thì thực sự rất khó phát hiện. Do đó, Phạm Văn Long không dám buông lỏng cảnh giác, cẩn thận phóng thần thức kiểm tra một lượt. Càng tuột sâu xuống phía dưới, hẳn phát hiện phạm vi của khu vực này thật bao la rộng lớn, không hiểu dẫn đến địa phương nào.

Đi xuống một lúc lâu, cuối cùng cũng an toàn chạm chân tới đáy.

“Grào!!!”

Tinh thần chưa kịp ổn định bỗng có tiếng gầm gào trầm hùng từ xa vọng lại, chỉ nghe âm thanh thôi thì cũng thấy được sự cường đại và nguy hiểm ẩn chứa trong đó.

Phạm Văn Long trong lòng không khỏi chấn động, khê thì thào:

- Chẳng lẽ đúng như lời sư phụ nói, ngay dưới này là địa bàn của một con linh thú cấp tám?

Tồn tại cấp bậc ấy không phải một kẻ mới chân ướt chân ráo đột phá Nhân vực cấp mười có thể dây vào. Nói không chừng chỉ cần nó hắt hơi số mũi một cái cũng đủ khiến cái mạng của hắn đi tong rồi.

Mới nghĩ đến đó mà lông tay, lông chân dựng đứng, trong lòng do dự không biết có nên tiếp tục đi tới hay không?

Nhưng mà dựa vào âm thanh ầm ầm vang dội, Phạm Văn Long lại mơ hồ phỏng đoán nơi đó đang diễn ra một trận chiến khốc liệt, hơn nữa, ngay bên trong khí hải bỗng nhiên cảm nhận mằm mống linh phách dường như cũng đang bị kích động, phát ra ánh sáng rực rỡ, như truyền tín hiệu thúc

giục hẳn tiến lên. Đây là lần đầu tiên hẳn chân chính cảm thụ được sự tồn tại và động tĩnh của mầm mống linh phách.

“Chẳng lẽ ở nơi đó có điều gì đó hấp dẫn linh phách của ta sao?”

Vì vậy mà Phạm Văn Long cứ bước vài bước rồi đứng lại, tiến thoát lưỡng nan không biết nên đi hay ở. Dẫn đo một hồi, cuối cùng hẳn quyết định đến gần xem thử, nếu có nguy hiểm sẽ lập tức rời khỏi đây, mặc kệ nguyên nhân vì sao linh phách lại bạo động như vậy. Dù sao tính mạng vẫn là quan trọng nhất, không thể mang ra đánh cược được.

Càng đến gần thì âm thanh gào thét của linh thú càng rõ ràng.

Đi thêm một đoạn, bỗng thấy phía trước sáng lòa, chỉ thấy cách đó không xa, chừng hai ba trăm thước trên bầu trời, một hoàng sắc cự long đang không ngừng uốn lượn, hai con mắt cự long trông như hai chiếc đèn lồng, từng phiến lân giáp màu vàng trên cơ thể cao lớn lóe lên khiến cho người ta phải ớn lạnh. Trên lưng là một đôi cánh khổng lồ đang dang rộng ra che kín một nửa bầu trời, chỉ cần nó nhẹ nhàng phe phẩy nhưng đủ khiến đám cây cối bên dưới ngã nghiêng chao đảo.

Ngay đằng sau là một cái long vĩ vừa to vừa dài, cứ mỗi lần quét ngang lập tức không khí như bị chấn động, xé rách.- Hoàng Kim Cự Long?

Chứng kiến cảnh ấy, Phạm Văn Long giật mình đánh thót, một luồng thông tin cụ thể hiện lên trong đại não: “Hoàng Kim Cự Long là linh thú được xếp vào hàng mạnh nhất, vừa mới sinh ra đã sở hữu thực lực của linh thú cấp tám, có thể tiến hóa đến cấp mười.”

Phạm Văn Long không dám thở mạnh, vội vàng ẩn thân vào một vách đá, phóng tầm mắt lên cao quan sát.

Chỉ nghe Hoàng Kim Cự Long hừ nhẹ một tiếng, hai lỗ mũi phun ra hai luồng khói màu trắng, đôi mắt đỏ rực không ngừng chớp động, toàn

thân tỏa ra một luồng hỏa diễm cực kỳ quý dị.

Hoàng Kim Cự Long quét con người khổng lồ về phía trước, hàm răng sắc bén nhe ra, cái miệng đỏ lòm như hai chậu máu, vô cùng khủng bố.

Ngay phía đối diện, bất ngờ hiện lên thân ảnh của ba người. Nhờ ánh sáng phát ra từ thân mình của Hoàng Kim Cự Long liền dễ dàng nhận ra diện mạo đối phương. Bao gồm một vị lão giả râu tóc bạc phơ, một vị thiếu phụ xinh đẹp và một vị nam tử trung niên thân vận hồng bào.

Phạm Văn Long cảm thấy trái tim mình như muốn ngừng đập, cố gắng đè nén hơi thở đến mức thấp nhất, ngay chính bản thân cũng không cách nào nhận ra.

Bỗng nghe thấy giọng nói có phần thanh thoát của thiếu phụ:

- Con Hoàng Kim Cự Long này thật không dễ giải quyết, ngay cả Liệt Hỏa mà Cao Thăng trưởng lão phóng ra cũng có thể kháng cự, xem ra trong hàng linh thú cấp tám thực lực đã đạt tới đỉnh, chuẩn bị trùng kích lên cấp chín.

Nghe đối phương nói, vị nam tử mặc hồng bào có vẻ không vui bảo:

- Hừ, chỉ là một con linh thú cấp tám mà dám tác oai tác quái trước mặt ta sao? Hai người cứ việc đứng ngoài, ta sẽ tự tay thu thập con súc sinh này.

Chợt lại nghe vị lão giả đứng bên cạnh nói:

- Hoàng Kim Cự Long ẩn mình trong khu vực này hẳn phải có nguyên nhân sâu xa, người cũng không nên khinh thường. Chi bằng chúng ta đồng thời ra tay tiêu diệt nó đi thôi, kéo đêm dài lắm mộng.

Nghe thanh âm đó, Phạm Văn Long bỗng giật nảy mình, cổ mở to con mắt chăm chú nhìn lên, một lát liền nhớ ngay đến cái tên Lê Châu, vị trưởng lão từng xuất hiện trong kỳ thi khảo hạch vào Thánh viện.

Như vậy có thể khẳng định hai người còn lại cũng ngang hàng với lão, đều là cao tăng Thánh viện.

Không sai, đúng như Phạm Văn Long suy đoán, trên không chính là đám người Lê Châu được Thánh viện phái vào Tây Nguyên cấm địa để điều tra tung tích Hoàng Kim Cự Long.

Suốt một tháng ròng rã, bọn họ tra xét rất nhiều lần trong Tây Nguyên cấm địa, nhưng rốt cuộc vẫn không thấy bóng dáng một con linh thú cấp tám nào.

Trước tình hình đó, Phi Yến tiên tử đưa ra đề nghị tạm thời trở về Thánh viện, tuy nhiên đã bị Cao Thăng gạt phắt đi. Lão vốn là một Hỏa hệ Pháp sư nên đối với Hỏa nguyên tố cực kỳ linh mẫn. Ngay từ khi bước vào khu vực trung tâm, lão bỗng lơ mờ cảm nhận ra sự hiện diện của Hoàng Kim Cự Long, nhưng lại không thể xác định chính xác địa điểm. Bởi vậy, lão nhất quyết không chịu trở về, một mực tìm phục trong Kon Tum mười mấy ngày.

Đợi mãi đến đêm hôm nay, đột nhiên phát hiện một cỗ khí tức cường đại của linh thú, cả ba liền lập tức bay đến, cuối cùng chân chính đối mặt với Hoàng Kim Cự Long.

Nhìn con Hoàng Kim Cự Long đang phiêu phù trước mặt, thần sắc Cao Thăng cực kỳ hưng phấn, với một Hỏa hệ Pháp sư như lão thì nội đan của nó chính là tiên đan diệu dược, thập toàn đại bổ, cực kỳ lợi ích trong việc đột phá cảnh giới.

Bình thường, Hoàng Kim Cự Long chỉ sinh sống tại Phong Nha sơn động, chúng tổ chức thành một quần thể long tộc hùng mạnh, hơn nữa số

lượng cực kỳ kinh người. Nghe nói đứng đầu là một con Hắc Long đã tồn tại hàng ức vạn năm, thực lực rất có thể đã đạt đến trung giai, thậm chí là cao giai Thần cấp. Ngoài ra, còn không ít những tồn tại đã thành công hóa hình. Nói tóm lại, thực lực của long tộc là vô cùng khủng bố, có thể xếp vào một trong mười thứ hạng đầu trên Linh Chiếu Tinh.

Không ngờ, ngay tại Tây Nguyên cấm địa lại xuất hiện một con Hoàng Kim Cự Long, bảo sao Cao Thăng trưởng lão lại không hưng phấn.

Nghe Lê Châu trưởng lão khuyên can, Cao Thăng chỉ hừ lạnh không đáp. Linh lực trong người bỗng cuộn cuộn đổ ra kết thành một làn quang mang đỏ rực, bao trùm bảo vệ lấy toàn bộ cơ thể.

Lão gầm vang một tiếng, đồng thời bàn tay kết quyết, đột nhiên phía sau lưng bỗng hiện lên hư ảnh của một thanh hỏa kiếm khổng lồ.

Lê Châu và Phi Yến tiên tử thần tình kinh dị quay sang nhìn nhau, không ngờ cái tên Cao Thăng này lại cuồng bạo như vậy, mới đó mà đã thôi động ra linh phách, nhất định là muốn một kích kết liễu sinh mệnh của Hoàng Kim Cự Long đây.

Trên không, Cao Thăng toàn thân được hỏa diễm bao bọc, trông như một ngọn đuốc đang rừng rực cháy.

“Đây là thứ gì vậy?”

Bên dưới, Phạm Văn Long chột cảm thấy một cỗ uy áp khủng bố lan tràn trong thiên địa, không thể nào hô hấp được. Chỉ là nhìn biển lửa trên trời, bỗng nhiên hắn có một cảm giác kích thích khó hiểu, huyết dịch trong cơ thể cứ sôi trào cả lên.

Đột nhiên một đạo kiếm quang dài chừng mấy chục thước, khí thế như vũ bão nhằm vào Hoàng Kim Cự Long bổ thẳng đến.

Một tiếng kiếm ngân phát ra, còn bay xa hơn cả tiếng long ngâm, vang vọng khắp thiên địa.

“Hống... Hống...”

Trong giờ phút đó, Hoàng Kim Cự Long bỗng gầm lên một tiếng, hai chiếc cánh to lớn đập mạnh, miệng nộ hống phun ra một ngọn hỏa diễm cực lớn, đối kháng với luồng quang mang đang lao đến.

Một cỗ áp lực kinh khủng trực tiếp lan tỏa bốn phương tám hướng. Kể cả Phạm Văn Long ẩn nấp đằng xa cũng cảm thấy thực sự khó thở, da đầu như tê dại đi.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hoàng Kim Cự Long (2)

“Hống!!!”

Hoàng Kim Cự Long há miệng phun ra một hỏa cầu cực lớn, hào quang rực rỡ chiếu sáng vạn trượng, giống như một vàng thái dương đột ngột mọc lên giữa màn đêm.

Bầu trời như biến thành một biển lửa, gió thổi ào ào khiến ngọn lửa càng bùng lên dữ dội, thiêu đốt toàn bộ phạm vi mấy chục thước xung quanh.

Dưới mặt đất, rừng cây cổ thụ vừa bị sắc đỏ liếm qua bỗng nhiên khô quắt lại.

Nấp sau tảng đá trông lên, Phạm Văn Long sắc mặt nhuộm hồng, cảm nhận hơi nóng phả vào da thịt, bất giác trong lòng có một sự rung động mãnh liệt.

Đây chính là thực lực của cường giả Thánh cấp ư? Thật quá sức khủng bố, vượt ngoài khả năng tưởng tượng!

ẦM!!!

Ngay khi luồng kiếm quang va chạm với hỏa cầu, lập tức vang lên một âm thanh đinh tai nhức óc, như xé rách không gian, trời đất quay cuồng đảo lộn.

Kiểm mang chém xuống với một sức công phá khủng khiếp không ngờ đã bị hỏa cầu mạnh mẽ ngăn cản, không tài nào tiến thêm, tạo thành

cục diện giằng co, bất phân thắng bại.

- Chuyện này... Sao lại có thế?

Đứng phía xa quan sát, Lê Châu thần tình kinh dị, không nhịn được khẽ thốt lên.

Hiện tại, cảnh giới của Cao Thăng trưởng lão đã đạt đến trung giai Thánh cấp, còn Hoàng Kim Cự Long thông qua khí tức lộ hiện hiển nhiên vẫn chỉ là linh thú cấp tám, thực lực tương đương với sơ giai Thánh cấp.

Hơn nữa, Cao Thăng trưởng lão vốn tu luyện theo con đường Hỏa hệ Pháp sư nên sức tấn công viễn siêu không thể chối cãi, mà vừa rồi, hắn kêu gọi thêm cả linh phách ra trợ chiến, một chiêu nhìn đơn giản nhưng sức phá hủy cực kỳ khủng bố. Dù rằng là cao giai Thánh cấp cũng ít có ai dám ngang ngạnh đối kháng. Không ngờ con Hoàng Kim Cự Long kia chỉ nhẹ nhàng phun ra một hỏa cầu đã chân chính chặn đứng thế công dũng mãnh đó.

Bên trong trận chiến, ngay cả Cao Thăng cũng hơi bất ngờ, nhìn thấy nguồn hỏa diễm đang bùng bùng rực cháy, sắc mặt vội thu lại vẻ ngạo mạn, nheo mắt thận trọng đánh giá.

Xét trong quần thể long tộc thì Hoàng Kim Cự Long vốn có thiên phú trong việc hấp thu và luyện hóa Hỏa nguyên tố, nên dĩ nhiên hỏa diễm nó phun ra nào phải thứ tầm thường. Cao Thăng cũng là một Hỏa hệ Pháp sư, nhưng không hiểu vì sao hắn cảm nhận trong ngọn lửa kia ẩn chứa một sự uy hiếp rất lớn.

Vì vậy, Cao Thăng trưởng lão không dám tỏ thái độ coi thường nữa, bờ môi mấp máy vài cái, tức thì ngay trước thân thể xuất hiện hộ thuẫn màu vàng nhạt. Đây chính là Hỏa Viêm Linh Hộ Thuần, có sức phòng ngự cực cao, tuyệt đối có thể chống chọi lại sự thiêu đốt của ngọn hỏa diễm phát ra từ Hoàng Kim Cự Long.

Nhận thấy công kích ban đầu đã hoàn toàn thất bại, Cao Thăng trưởng lão vội thu lại linh phách về trong nội thể, tiếp đến liền đảo tay một cái, đột nhiên hiện lên một cây cung.

Một tay dương cung thẳng về phía trước, ngay bàn tay còn lại linh lực hùng hồn phóng ra, chớp mắt đã hình thành nên hình dáng của một mũi tên. Mũi tên này toàn thân một màu đỏ rực như lửa, chính là do Cao Thăng thôi động công pháp cô đọng Hỏa nguyên tố trong thiên địa linh khí mà tạo thành, xem ra uy lực nhất định rất lớn.

Hắn quyết đoán đặt tên lên cánh cung rồi dụng lực kéo mạnh về sau. Một tiếng quát trầm thấp vang lên, bắt đầu tiến hành xạ kích.

- Liêu Nguyên Hỏa Tiễn.

Thanh âm tựa như sấm động giữa đất trời khiến cho Hoàng Kim Cự Long bất giác giật mình, cảm thụ ra hơi thở của sự nguy hiểm.

VÙ!!!

Mũi tên lao đi vun vút, xuyên qua biển lửa oanh tạc thẳng vào thân thể của Hoàng Kim Cự Long.

Hoàng Kim Cự Long từ sớm đã chú ý đến hành động của đối phương, vừa thấy mũi hỏa tiễn xé gió bay đến, thân hình cấp tốc cuộn tròn lại, long vĩ giống như một chiếc roi tiên vung lên, với một tốc độ cực nhanh quật tới, chỉ trong chớp mắt đã đánh cho mũi tên nát bấy.

Đúng lúc này, Hoàng Kim Cự Long bỗng cảm nhận thấy một tia nguy hiểm trí mạng, nhưng còn chưa kịp phản ứng bỗng thấy có thêm một mũi tên bắn đến, “phập” một tiếng đã găm thẳng vào con mắt bên trái.

“HỒNG”

Hoàng Kim Cự Long gào lên đau đớn, thân thể quằn quại vô cùng thống khổ. Một bên mắt không ngờ đã bị hỏa tiễn phá hủy, máu huyết chảy ra thành dòng, ào ào đổ xuống.

Đối diện, thần sắc của Cao Thăng trưởng lão bỗng trở lên nhợt nhạt, hiển nhiên để thi triển liên tiếp hai lần Liêu Nguyên Hỏa Tiễn có phần hơi quá sức.

Nhưng chẳng để hẳn có thời gian thở dốc, đột nhiên Hoàng Kim Cự Long vỗ cánh lao vọt đến. Đuôi rồng quất lên xé toạc hư không kéo theo những tiếng rít ghê rợn khiến Cao Thăng sắc mặt đại biến, vội nhanh nhẹn thu mình bay lùi về sau né tránh. Hai tay nhanh như thiểm điện, liên tiếp bắn ra các đạo công kích.

Thế nhưng Hoàng Kim Cự Long giống như bị kích nộ, bất chấp hết thảy mà điên cuồng xông đến. Long vĩ trong khi huy động lại chẳng phải theo một đường hướng thẳng tắp mà uốn éo phiêu phù cao thấp, quý dị vô cùng.

Nhận thấy tình hình không ổn, Cao Thăng gương mặt trắng bệch, vội cầm mạnh đầu lưỡi phun ra một ngụm máu, không ngờ tốc độ trốn chạy lập tức đề thăng lên mấy lần.

Hoàng Kim Cự Long tròng mắt long sòng sọc, hai mũi thở ra một làn khói, bỗng thấy lân phiến trên người phát ánh vàng lấp lánh, cái đuôi đằng sau đột ngột kéo dài ra cả chục mét, nhanh như cắt đã hung hăng nện trúng vào ngực Cao Thăng trưởng lão.

Cũng chính vì dồn linh lực thi triển hai lần Liêu Nguyên Hỏa Tiễn nên vòng bảo hộ Hỏa Viêm Linh Hộ Thuần trở nên mong manh như tờ giấy, nào có đủ sức kháng cự trước một kích cuồng nộ của Hoàng Kim Cự Long.

Cao Thăng trưởng lão trúng một phách ngay ngực, thanh âm vụn vỡ vang lên khiến hẳn cực kỳ đau đớn, hai mắt nổ đom đóm, nhưng chưa kịp

định thần đã thấy long vĩ hung hăng quét tới, lập tức bị Hoàng Kim Cự Long tóm gọn.

- Không xong!!!

Hoàng Kim Cự Long phe phẩy đôi cánh, chiếc đuôi cuộn tròn lại quấn chặt lấy thân thể của Cao Thăng, định đưa vào trong miệng.

Nhìn thấy hàm răng lởm chớm sắc bén hiện ra, Cao Thăng trưởng lão sợ hãi, khoe mắt trợn ngược như bị xé rách. Hắn cảm thấy trái tim mình như có một tảng đá đè nặng, hít thở khó khăn.

Đúng vào thời khắc sinh tử này, chợt thấy một giọng nói băng lãnh từ trên không truyền lại:

- Súc sinh, còn không mau buông ra!

Đột nhiên giữa thiên địa âm vang những tiếng nổ cực lớn. Chỉ thấy trên bầu trời hiện lên một tròng cự băng khổng lồ, vằn vữa như thiên ngoại lưu tinh nhằm thẳng Hoàng Kim Cự Long mà lao xuống.

Rồi lại thấy một dòng thanh lưu ào ào vọt thẳng về phía Cao Thăng trưởng lão, cấp tốc bao bọc lấy thân thể của hắn, sau đó xoay tròn như một vòng xoáy, từ từ nới lỏng cái đuôi rỗng ra.

Thấy một đường sinh cơ, Cao Thăng trưởng lão vội chớp lấy, vì một cái đã thoát khỏi sự khống chế của Hoàng Kim Cự Long, ba chân bốn cẳng chạy một mạch về hướng đồng bọn.

Chính xác vừa rồi Lê Châu đã kịp thời ra tay, nếu không cái mạng Cao Thăng khó lòng mà giữ nổi.

Lúc này, Cao Thăng trưởng lão nội thương cực nghiêm trọng, sắc diện tái xanh nào còn dáng vẻ ngang tàng, bá đạo như ban đầu nữa. Thở dốc vài

cái, Cao Thăng hớn hên nói:

- Hai người hãy cẩn thận, con Hoàng Kim Cự Long này thực lực cường đại, không giống như những linh thú cấp tám thông thường.

Hiện tại hấn nào còn dám coi thường, bỏ qua thể diện mà lên tiếng nhắc nhở hai người Lê Châu và Phi Yến.

Lê Châu trưởng lão gật đầu đồng tình, quay sang nói:

- Người hãy tạm thời lui về sau nghỉ ngơi một chút đi, ta và Phi Yến tiên tử sẽ cùng nhau xuất lực thu thập con súc sinh này.

Nghe trong lời nói như có hàm ý ra lệnh, nếu là bình thường thì Cao Thăng có lẽ đã nhảy dựng lên mà tranh cãi tay đôi với lão rồi. Nhưng xét đến tình cảnh bản thân, Cao Thăng đành phải nhẫn nhịn nuốt cục tức vào bụng, hừ nhạt một tiếng rồi bay lui lại khoảng xa, nhanh chóng tiến hành thổ nạp.

Ngay sau đó, Lê Châu trưởng lão và Phi Yến tiên tử thân hình khẽ động, mỗi người một kiểu, bắt đầu tự thân thi triển pháp thuật, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến.

Lê Châu đơn giản xuất ra một vòng phòng ngự màu xanh bao bọc lấy toàn bộ thân thể, còn Phi Yến tiên tử thì cầu kỳ hơn, trên tay cầm một cây quyền trượng làm từ pha lê, trên mình ngưng tụ một bộ chiến giáp màu bạc, trên đó nổi lên tầng tầng lớp lớp các tia lôi điện, trông cực kỳ xa hoa, bắt mắt.

Xong xuôi, Lê Châu trưởng lão vung tay lên, hô lớn:

- Thiên Băng!!!

Bất chợt tinh không xoay chuyển, bỗng từ trên cao hàng vạn mũi tên băng trong suốt lao xuống với tốc độ kinh hoàng, mục tiêu không ai khác chính là Hoàng Kim Cự Long. Dù rằng Hoàng Kim Cự Long lân phiến cực dày, thế nhưng bị vô số mũi tên vô cùng cứng rắn và sắc bén công kích nên cũng có phần chật vật chống đỡ.

Chẳng để Hoàng Kim Cự Long có thời gian ngơi nghỉ, quyền trượng trong tay Phi Yến tiên tử vừa giơ lên, từ trong tầng mây của mảnh không gian Tây Nguyên cấm địa, bỗng ầm tiếng sấm sét vang dội, những cột lôi điện to dài như những gốc cây đại thụ chạy tứ tán khắp nơi, loảng ngoảng trên không trung.

Trời đất đều bị bao phủ vào bên trong những luồng lôi quang cực mạnh, rất nhiều lôi điện từ trên trời giáng xuống tạo ra những tiếng nổ ầm ầm.

Những tiếng sấm động rẹt rẹt nổi lên khắp bốn phía, đồng thời cũng có rất nhiều tia lửa bắn thẳng ra. Mỗi một tia lửa này đều ẩn chứa lôi uy của trời đất nhằm thẳng đến Hoàng Kim Cự Long mà công kích.

Hoàng Kim Cự Long vốn đã bị phá hủy một bên mắt, tinh huyết hao tổn cực lớn, hiện lại rơi vào tình huống bị hai cường giả Thánh cấp quần công, ngoan cố chống trả trong chốc lát liền dần dần yếu thế, khắp mình mẩy đâu đâu cũng có vết thương, máu me tuôn ra nhuộm đỏ bộ lân phiến. Đôi cánh khổng lồ cũng bị hàng vạn mũi tên băng đâm thủng lỗ chỗ, trông cực kỳ thê thảm.

Cứ theo đà này, chỉ qua nửa canh giờ nữa nhất định Hoàng Kim Cự Long sẽ phải ngục ngã, kết thúc sinh mệnh tại đây.

Phía xa, Cao Thăng vẫn luôn chú ý đến nhất cử nhất động, nhìn thấy hai người Lê Châu và Phi Yến tiên tử mới đó đã chiếm được ưu thế, chân

tay ngựa ngáy khó chịu muốn xông vào trợ chiến, nhưng mà thương thế trên ngực hiện còn đau nhức vô cùng, đành lựa chọn đứng ngoài quan sát.

“Grào”

Hoàng Kim Cự Long bị dồn đến bờ vực sinh tử, ngựa cổ hống to một tiếng. Đột nhiên lớp lớp lân phiến trên cơ thể dựng đứng cả lên, như một con nhím xù lông.

Rồi bỗng một hư ảnh lơ mờ hiện bên trên đỉnh đầu, nhìn qua hình dáng rất giống với Hoàng Kim Cự Long, thế nhưng uy áp tỏa ra viễn siêu hơn rất nhiều.

- Nhân loại đáng chết!!

Bất ngờ hư ảnh lại thốt lên tiếng nói của con người, khí thế cao ngạo như đấng chí tôn, nắm giữ trong tay quyền sinh quyền sát.

Đám người Lê Châu đang hăng say trùng kích, nghe thấy âm thanh đó giống như luồng sét đánh ngang tai, tuy trong lòng chấn động nhưng nào có thời gian suy tính, thế công vẫn dũng mãnh triển khai.

Nhìn thấy hành động bất chấp của đối phương, hư ảnh gầm lên một tiếng hét chói tai:

- Hừ, thật to gan dám có ý đồ diệt sát thành viên long tộc! Hôm nay, Vương Hoàng ta sẽ cho các người táng mạng tại đây.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Linh Phách Biến Hóa

Hết thảy toàn bộ sự việc đều đã thu cả vào trong mắt của Phạm Văn Long. Mọi thứ khiến cho hãn hít thở khó khăn, đầu óc trở nên mê muội.

Dạng chiến đấu thảm liệt như thế này, Phạm Văn Long lần đầu tiên được trông thấy nên đương nhiên trong lòng cực kỳ rung động. Hãn hoảng sợ nhìn về hư ảnh đang phiêu phù trên không, bất chợt trong đầu đau đớn giống như có hàng trăm, hàng ngàn mũi kim chích vào.

Một lát, sự đau đớn ấy mới dần dần dịu đi. Chưa kịp hiểu rõ căn nguyên, đột nhiên, thanh âm có phần gấp gáp của lão Kim truyền đến:

- Nhóc con mau chạy đi, bên kia tuy chỉ là tia phân hồn của một gã Thần cấp nhưng thần thông dư sức đối phó với mấy tên trưởng lão Thánh viện. Người rình mò ở đây coi chừng tai bay vạ gió, tự mình rước họa vào thân đó.

Nghe hết câu, Phạm Văn Long toàn thân run rẩy sợ hãi.

Hư ảnh mới huyền hóa nhìn giống như Hoàng Kim Cự Long kia đáng sợ như vậy sao?

Thần cấp chính là cấp bậc cường giả đạt đến trình độ cực cao, chỉ vung tay một cái cũng đủ sức phá hủy thiên địa. Trên người Phạm Văn Long hiện chẳng có thứ gì bảo vệ, phòng chừng chỉ cần một chút năng lượng của cường giả Thần cấp ba động sẽ khiến hãn phải tống tiễn cái mạng nhỏ xuống suối vàng.

Thoáng suy tính, Phạm Văn Long không dám làm liều nữa, liền rón rén nhón chân lùi về phía sau, rồi ba chân bốn cẳng chạy một mạch.

Đúng lúc này, ngay bên tai ầm vang một tiếng nổ cực lớn, nối tiếp sau đó là những âm thanh gầm gừ, phấn nộ, rung chuyển trời đất.

Phạm Văn Long vừa định ngoái cổ lại nhìn, chợt thấy sống lưng lạnh toát, cảm nhận có một luồng dư chấn thanh thế kinh người đang khuếch tán ở ngay phía sau. Mà với cảnh giới Nhân vực cấp mười nhỏ nhoi của hắn, mấy thứ kinh khủng đó nào có thể dây vào.

Tinh thần vừa khởi phát, lập tức một luồng linh lực dũng mãnh trào ra, Phong Quyển Tàn Vân cấp tốc vận chuyển đến cực hạn, cảm đầu cảm cổ mà chạy.

Di chuyển khoảng vài dặm đường, đến khi không còn nguy hiểm nữa Phạm Văn Long mới chịu dừng lại, thở mạnh vài hơi lấy bình tĩnh.

Nhìn về đằng sau, thấy băng tiễn, lôi điện và hỏa diễm bay ngập trời, Phạm Văn Long cố gắng đè nén sự sợ hãi, thần thức phóng ra định vị phương hướng, chuẩn bị rời khỏi vùng đất quái quỷ này.

Bỗng nhiên, thần sắc Phạm Văn Long biến đổi, chợt cảm nhận bên trong đan điền đang có một sự bạo động mãnh liệt.

Lúc này, tại khu vực hạ đan điền, ngay trong không gian khí hải mầm mống linh phách vốn yên ổn bấy lâu, đột nhiên không ngừng rung lên, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Từ khi mầm mống linh phách hình thành đến nay chưa từng xảy ra trường hợp như vậy. Phạm Văn Long đành rút một tia thần thức bay đến, nhẹ nhàng vuốt ve lớp vỏ bên ngoài nhằm mục đích trấn an nó. Thế nhưng, mầm mống linh phách tỏ vẻ bất hợp tác, càng rung lắc dữ dội hơn, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh đang nũng nịu với cha mẹ.

Phạm Văn Long có cảm giác hình như nó muốn truyền đạt thông tin nào đó cho hắn.

Rất mơ hồ, mằm mống linh phách đang muốn hắn đi đến một nơi.

Dù rằng không hiểu rõ nguyên nhân, nhưng hiển nhiên mằm mống linh phách không thể vô duyên vô cớ mà xuất hiện hành động bất thường như vậy.

Khẽ chau mày phân tích, Phạm Văn Long suy đoán nhiều khả năng trong khu vực này tồn tại một thứ gì đó hấp dẫn mằm mống linh phách của hắn. Biết đâu chừng thứ đó có công dụng giúp linh phách trở lên cường đại hơn, mà linh phách thực lực càng mạnh thì sự trợ giúp đối với bản thân hắn càng lớn, vì vậy Phạm Văn Long đành cần rằng chiều theo ý của nó.

Dựa vào tín hiệu phát ra từ mằm mống linh phách, Phạm Văn Long một đường di chuyển thật nhanh. May thay phương hướng hoàn toàn cách xa trận chiến khủng bố kia, nếu không dẫu có mười lá gan hắn cũng chẳng dại mà lao đầu vào biển lửa.

Một lát sau, trên không trung hiện ra thân ảnh của Phạm Văn Long, khuôn mặt của hắn lúc này vô cùng trịnh trọng, ánh mắt đang hướng nhìn về phía thạch động lờ mờ xuất hiện ở ngay dưới chân.

Vừa vào khu vực này, tín hiệu của mằm mống linh phách càng ngày càng rõ ràng, dường như đang tỏ vẻ vô cùng hưng phấn, không ngừng thúc giục hắn tiếp tục tiến lên.

Thế nhưng Phạm Văn Long nào dám tùy tiện xông bừa vào, biết đâu bên trong thạch động đang có một đàn linh thú cấp bốn, cấp năm trú ngụ thì chẳng phải là tự đâm đầu vào chỗ chết hay sao? Vì vậy, hắn cẩn thận phóng ra thần thức tra xét một hồi, sau đó lựa chọn một mỏm đá rồi đáp xuống, kiên nhẫn quan sát động tĩnh.

Nửa canh giờ trôi qua, Phạm Văn Long ở trên mỏm đá vẫn chăm chú nhìn về phía thạch động nhưng không hề thấy bất kỳ sự tồn tại nào của linh thú. Nếu không phải mằm mống linh phách đột nhiên bạo động, chắc hẳn hiện giờ hắn đã biến khỏi khu vực này rồi, nào còn có tâm tư mà rình mò ở đây.

Đợi mãi, Phạm Văn Long bán tin bán nghi suy đoán: “Phải rồi, có thể đám linh thú bên trong cũng bị ảnh hưởng của Hoàng Kim Cự Long nên đã bỏ đi hết.”

Nghĩ đến đó, Phạm Văn Long yên tâm hơn, quyết định bắt đầu hành động, tiến vào xem một lần cho biết. Hắn không thể cứ ở tại nơi này chờ đợi mãi như vậy được, hơn nữa không xa còn có bốn, năm tồn tại phi thường cường đại đang tranh đấu, lờ như đánh nhau chán chê rồi dời chiến trường qua chỗ này thì thật là xui xẻo.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, Phạm Văn Long thu liễm hơi thở, bắt đầu thi triển trên người một tầng hào quang bảo vệ, sau đó lặng lẽ tiến về phía trước.

Ban nãy trời tối, lại ở khoảng cách khá xa nên nào trông rõ, hiện đến gần mới thấy trước mắt hiện ra các khối núi bị tách thành vách dựng đứng tạo thành một động khẩu, xung quanh còn có các tảng đá to lớn che chắn, kích thước khoảng mấy chục trượng.

Nhận thấy mọi sự yên ổn bình thường, Phạm Văn Long cẩn thận đi vào, thần thức chậm rãi tỏa ra, dò xét bốn phía.

Đây là một hang động to lớn, đỉnh vòm cách mặt nền rất xa, trên trần động là những phiến nham thạch đủ mọi hình dáng cũng như kích thước.

Đi thêm một đoạn, Phạm Văn Long bất giác cảm thụ thấy sự tồn tại dày đặc của Hỏa nguyên tố, tựa hồ bản thân như bị quăng vào một hỏa lò,

vô cùng nóng bức, ngột ngạt. Hắn cố đè nén tâm trạng, rất nhanh liền tiếp tục sai bước.

Không gian trong động tối om, may mắn trên người có lớp bảo hộ lập lòe phát sáng nên mới dễ dàng quan sát khung cảnh. Cái hang động này không ngờ lại có vẻ như vô tận, quanh co khúc chiết, gần như làm người ta không phân biệt được phương hướng.

Chung quanh hoàn toàn yên lặng, không có lấy một âm thanh.

Càng tiến vào sâu bên trong, cảm giác nóng bỏng ngày càng gia tăng, sức nóng hùng hực phá vào da thịt như thiêu như đốt, cũng may Phạm Văn Long sở hữu Hỏa linh mạch hoàn mỹ nên tạm thời vẫn có thể chịu đựng, đổi lại là người khác sợ rằng đã sớm chạy ra ngoài rồi.

Phạm Văn Long lúc lắc đầu, miễn cưỡng trấn định tâm trí. Cứ thế chậm rãi đi sâu vào trong.

Thời gian một tuần trà qua đi, Phạm Văn Long đã xuất hiện ở tại một khúc rẽ, hắn dừng chân, trên mặt lộ ra vẻ khẩn trương. Hắn chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, dùng thần thức hướng tới phía trước dò xét.

Một lát sau, sắc mặt có nét biến hóa, chần chờ một chút, sau đó cẩn thận đi qua ngã rẽ.

Đột nhiên trước mắt bỗng sáng ngời, mới đi thêm vài bước chợt hiện lên một thạch động thiên nhiên khổng lồ, diện tích rộng mấy trăm trượng, chiều cao cũng phải đến vài chục thước.

Thạch bích trên đỉnh động lóe ra hào quang nhàn nhạt, Phạm Văn Long để ý nhận ra nguyên nhân gây cảm giác nóng bức chính xác là xuất phát từ chỗ này.

Bên dưới, có một hồ nước màu xanh, tỏa sức nóng kinh người, hơi nước bốc lên nghi ngút. Trong hồ không ngờ còn có một phiến cự thạch nhô lên, như một hòn đảo nhỏ giữa lòng đại dương. Khi ánh mắt Phạm Văn Long lướt qua đó, bỗng thấy một vật hình thù trông như quả trứng khổng lồ, lớp vỏ bên ngoài màu vàng ánh kim, vô cùng đẹp mắt.

Trong cơ thể, mầm mống linh phách bất ngờ dao động dữ dội, có vẻ như đang cực kỳ hưng phấn.

Quan sát hết thảy một lượt, thấy mọi thứ xung quanh đều rất bình thường, Phạm Văn Long liền khẳng định, quả trứng vàng kia chính là nguyên nhân dẫn đến những biểu hiện khác lạ của mầm mống linh phách.

Phạm Văn Long nhón chân, nhẹ nhàng bay về giữa mặt hồ. Ở khoảng cách gần, bỗng nhận thấy quả trứng vàng tỏa ra một sức nóng cường đại, khiến ngay cả Phạm Văn Long cũng phải chau mày, hô hấp có phần khó khăn.

Xem xét tỉ mỉ, Phạm Văn Long gật gù thăm bảo: “Quả trứng này to thật, đường kính vừa bằng một vòng tay của ta, chiều cao cũng đến ngang vai. Nhưng chẳng biết bên trong chứa đựng thứ gì nhỉ? Hay là đập bể nó xem sao?”

Đang dẫn đo cân nhắc, bỗng có giọng nói vang lên:

- Nhóc con, người định làm gì?

Phạm Văn Long giật mình, vui mừng nhận ra âm thanh của lão Kim, đập đầu cái bộp tụp như: “Tại sao mình lại ngu ngốc không hỏi sư phụ nhỉ?”

- Sư phụ, con đang ở trong một thạch động.

Nghe câu nói ngô nghê của hắn, lão Kim vừa bực tức vừa buồn cười bảo:

- Nói lời thừa thãi, chẳng lẽ con coi ta mù hay sao mà không thấy hả?

Phạm Văn Long xấu hổ, vội thuật lại rành mạch những diễn biến đang xảy ra trong cơ thể.

Lão Kim nghe xong khá kinh ngạc, nói:

- Đó là con chưa biết, mầm mống linh phách cũng giống như con người, đều có những đặc tính và nhu cầu riêng. Xem ra nhất định quả trứng này hẳn phải có điểm nào đó hấp dẫn mầm mống linh phách của con. Nhưng mà, ta cũng chưa từng gặp trường hợp thể này bao giờ, bình thường các linh phách sẽ có những đòi hỏi về thiên tài địa bảo, khoáng thạch vạn năm hay linh đan diệu dược... Tại sao của con lại là một quả trứng??

Suy nghĩ kỹ lưỡng, lão tiếp tục phân tích:

- Nếu ta không nhầm, quả trứng kia chính là do Hoàng Kim Cự Long sinh ra. Còn tại sao nó lại chọn địa phương này làm nơi sinh nở ta cũng không rõ ràng lắm. Chắc phải có lý do nào đó?

Thực ra, đúng như lão Kim phỏng đoán, con Hoàng Kim Cự Long kia vốn đang trong thời kỳ thai ghén, thế nhưng vì một vài nguyên nhân nên đã ly khai ra khỏi phạm vi Phong Nha sơn động, cũng chính là nơi quần thể long tộc sinh sống.

Sau khi hoàn thành, trong hành trình quay trở về bồng nhiên có dấu hiệu sinh nở, vì quá cấp bách nên nó đành tìm kiếm một địa phương nào đó để đáp xuống, cuối cùng vô tình lựa chọn ngay khu vực Tây Nguyên cấm địa.

Quá trình mang nặng đẻ đau kéo dài suốt một tháng ròng rã, trong thời gian này, Hoàng Kim Cự Long vẫn luôn luôn thu liễm hơi thở, bởi vậy mà ngay cả mấy vị trưởng lão cảnh giới Thánh cấp cũng không cách nào phát hiện. Cho đến đêm nay, cũng chính là thời khắc khai hoa nở nhụy, vì vậy

mới vô tình để lộ ra khí tức, cuối cùng bị đám Cao Thăng trưởng lão phát hiện rồi mò đến.

Khi bọn họ chạy tới, Hoàng Kim Cự Long vừa sinh hạ thành công, nó vội vàng bỏ lại thạch động rồi dẫn dụ đám người di chuyển một khoảng khá xa, sau đó diễn ra tràng cảnh tranh đấu khốc liệt.

Phòng bị cẩn trọng như thế nhưng Hoàng Kim Cự Long lại chẳng ngờ tới còn có kẻ ẩn núp đằng sau, yên yên ổn ổn mà lần mò tới tận hang ổ của nó.

“Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”, câu nói đó thật ứng với tình cảnh hiện tại của Phạm Văn Long.

Sau khi nghe lão Kim giảng giải một hồi, Phạm Văn Long hưng phấn truyền âm hỏi:

- Vậy tiếp theo con nên làm gì?

Lão Kim cười khà khà bảo:

- Đơn giản thôi, hãy chọc thủng một lỗ trên vỏ trứng rồi hấp thụ dưỡng chất bên trong. Linh phách của con thật bá đạo, không ngờ lại có sở thích đặc biệt như vậy, đến ngay cả trứng của Hoàng Kim Cự Long mà cũng dám đòi hỏi. Hà hà...

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Lạc Hồng Điều

Nghe lão Kim xúi giục, Phạm Văn Long rùng mình hỏi:

- Như vậy có quá mạo hiểm không sư phụ?

Lão Kim cười cười, khẽ mắng:

- Cái thằng nhóc này, còn dám nghi ngờ kiến thức của cả ta hay sao hả? Bình thường, nếu để qua một thời gian thì bên trong trứng sẽ bắt đầu ngưng tụ thành hình hài, đến lúc đó tất nhiên không thể áp dụng biện pháp trên. Thế nhưng dựa vào khí tức lưu lại, ta phán đoán quả trứng rồng này mới vừa được sinh ra không lâu, bởi vậy mọi thứ bên trong vẫn còn tồn tại dưới dạng chất lỏng, thứ này ngay cả với tu sĩ cũng cực kỳ bổ dưỡng. Tuy nhiên cảnh giới của con còn quá thấp nên đừng quá tham lam, có thể sẽ phát sinh một chút đau đớn đó, hãy cố mà chịu đựng, hà hà...

Nghe lão Kim mườì phần chắc chắn, Phạm Văn Long không chần chừ nữa, linh lực mạnh mẽ đổ dồn về tay, nhanh như cắt đã tung ra một quyền nện thẳng lên lớp vỏ trứng.

RỔP!!!

Một âm thanh khô khốc vang lên.

Cánh tay của Phạm Văn Long thọc sâu vào tận bên trong, ngập tận đến khuỷ.

Vừa rút tay ra, bỗng một mùi hương nồng đượm xộc thẳng vào cánh mũi, ngào ngạt như mùi hoa nhài, lại có nét thoang thoảng tựa như hoa sen.

Hương thơm hòa quyện lan tỏa khắp không gian, đủ sức làm tan chảy lòng người.

Một chất lỏng sóng sánh màu vàng ồ ạt chảy ra, Phạm Văn Long rõ ràng cảm thụ thấy một luồng linh khí cực kỳ tinh thuần ẩn hiện bên trong nó, tuy nhiên hẳn còn mơ màng nhận ra sự dao động nhẹ nhàng của cả Hỏa nguyên tố.

Nghĩ là vậy nhưng nào còn thời gian kiểm tra, hẳn vội há to cái miệng, ngửa cổ uống ừng ực.

Chất lỏng màu vàng vừa chảy vào trong cơ thể của Phạm Văn Long khiến hẳn cảm thấy da thịt trên người như bị nhúng vào nồi nước sôi, cơ nhục cũng bị nhũn lại, thân hình run rẩy loạng choạng không thể đứng vững.

Quả thực là vô cùng đau đớn, không ngọt ngào như những gì mà Phạm Văn Long tưởng tượng.

Chính thời khắc này bất ngờ phát sinh biến hóa, không hiểu bằng cách nào mà nguồn chất lỏng màu vàng ngay trong cơ thể đột nhiên quay cuồng, rủ nhau chạy ùa về một nơi. Như một dòng suối nhỏ, chúng chảy thẳng một mạch xuống vùng hạ đan điền, rồi lao vọt vào bên trong khí hải. Tức thì cảm giác đau đớn kịch liệt hoàn toàn biến mất, cả người Phạm Văn Long liền trở về trạng thái bình thường.

Trong nội thể, mầm mống linh phách phát ánh hào quang rực rỡ, tham lam hút đẩy hút để nguồn dưỡng chất kia.

Chỉ qua vài nhịp thở, màu sắc bên ngoài lớp vỏ của mầm mống linh phách bỗng một lần nữa thay đổi, từ vàng ngả sang màu đỏ nhạt.

Mầm mống linh phách như một cái hố sâu không đáy, bao nhiêu dịch thủy đưa vào đều nhanh chóng bị nó hấp thu sạch sẽ.

Dù rằng không chân chính xác nhận, nhưng Phạm Văn Long chợt cảm thụ được sinh cơ của mầm mống linh phách bắt đầu tăng lên, giống như giữa hãn và nó có sợi dây liên hệ nào đó, rất khó để diễn tả.

Một lát sau, chất lỏng màu vàng bên trong quả trứng của Hoàng Kim Cự Long đã bị Phạm Văn Long cưỡng hoành hút ra phân nửa. Hãn chẳng thèm cố kỵ gì nữa, giang hai tay nhắc bổng nó lên, rồi dốc thẳng vào miệng.

Cũng may mà uống vào bao nhiêu đều được mầm mống linh phách hấp thu bấy nhiêu, nếu không chẳng biết cái bụng của Phạm Văn Long có chứa đựng nổi ngần ấy nước hay không?

Qua thêm một đoạn thời gian, rốt cuộc mầm mống linh phách đã đình chỉ hành động thu nạp. Lúc này, xung quanh nó là một tầng hào quang nhàn nhạt, lấy mầm mống linh phách làm trung tâm, cấp tốc xoay tròn.

Vậy nên dòng chất lỏng màu vàng không chạy vào đan điền nữa, mà bắt đầu lan ra khắp mọi nơi, len lỏi vào từng ngóc ngách trong cơ thể.

Phạm Văn Long dĩ nhiên nhận ra điều đó, cơ mà nghĩ đến lời lão Kim đã nói, thứ này đối với bản thân cũng vô cùng có lợi, do vậy hãn chẳng dám bỏ uống, làm một hơi uống cạn.

Sinh mệnh của một con Hoàng Kim Cự Long chưa kịp hình thành cứ hồ đồ như vậy mà biến mất, vĩnh viễn không thể xuất hiện trên thế gian này.

Đến khi không còn một giọt nào nữa, Phạm Văn Long mới quăng cái vỏ trống rỗng qua một bên, đưa tay lên lau khước miệng.

Nhưng ngay sau đó, một cỗ cảm giác đau đớn kinh khủng trực tiếp ăn sâu vào thần kinh của Phạm Văn Long. Hãn nhận thấy một luồng linh khí

cuồng bạo đang tàn phá ngay trong thân thể, bên ngoài da thịt trương phồng lên, hai đầu gối bất giác run rẩy.

Đây cũng bởi vì cơ thể hãn đột ngột hấp thu quá nhiều linh khí, dẫn đến bị ùn tắc trong kinh mạch, nếu không mau chóng giải quyết rất có khả năng sẽ bị bạo thể mà chết.

Khấp toàn thân Phạm Văn Long tràn ngập đau đớn khôn tả. Loại thống khổ như thế này làm hãn nhịn không được phải khẽ rên lên, mồ hôi túa ra đầm đìa. Hãn ngửa đầu hét lớn một tiếng, vẻ mặt trở nên dữ tợn, đáng sợ.

Bỗng nghe một đạo thanh âm vang lên trong đại não.

- Nhóc con, còn không mau vận chuyển Đại Việt Linh Quyết?

Phạm Văn Long nghiêng chặt răng, trong yết hầu phát ra những tiếng rên rỉ thống khổ. Đồng thời, hãn khoanh chân ngồi xuống, cấp tốc hấp thu nguồn linh khí bá đạo ẩn chứa trong chất lỏng màu vàng kia, rồi lập tức vận chuyển theo quỹ đạo của Đại Việt Linh Quyết.

Một vòng chu kỳ vừa hoàn thành, Phạm Văn Long cảm giác như có một cơn gió mát rượi thổi trong cơ thể, điều này làm cho sự đau đớn kịch liệt được giảm đi rất nhiều.

Nhưng quả trứng của Hoàng Kim Cự Long nào phải đơn giản, vốn chứa đựng một nguồn linh khí phi thường cường đại. Hơn nữa Hoàng Kim Cự Long còn có thiên phú trong việc hấp thu Hỏa nguyên tố, bởi vậy ngay trong quả trứng nó sinh ra cũng ẩn chứa lượng Hỏa nguyên tố dày đặc. Theo đạo lý, chỉ cần nhấp một ngụm thôi phải ngay lập tức ngồi xuống đả tọa, luyện hóa bằng hết mới có thể tiếp tục. Thế mà Phạm Văn Long chẳng thèm cân nhắc phân lượng gì cả, cứ ngửa cổ uống ừng ực như nước lã.

Cũng may mắn mồng linh phách đã hấp thu đến bảy, tám phần chất lỏng màu vàng kia, nếu không thật là họa phúc khó lường.

Phạm Văn Long không dám chậm trễ, cứ thế điên cuồng tiến hành vận chuyển Đại Việt Linh Quyết. May mà hắn mới tiến cấp thành công lên Nhân vực cấp mười, nếu không loại đau đớn này tuyệt đối đủ để làm cho người ta máu huyết sôi trào mà chết.

Số lượng linh khí chứa trong chất lỏng màu vàng dần dần bị ăn mòn đi, đổ cả về đan điền.

Rất nhanh, biển chân linh khí đã được lấp đầy, không còn một kẽ hở.

Bên ngoài cơ thể của Phạm Văn Long, bất ngờ bùng lên một cỗ khí tức kinh người, trải rộng khắp ra các nơi. Mỗi một vị trí trên người, từ gân cốt, kinh mạch cho đến da thịt đều không ngừng sinh sôi biến hóa. Tổ chất thân thể Phạm Văn Long nhanh chóng tăng lên với một tốc độ kinh khủng.

Nhận ra điều đó, thần sắc Phạm Văn Long vui mừng như điên, bởi vì không ngờ hắn đã đạt nhập thành công tầng thứ ba của Đại Việt Linh Quyết.

Nhưng chưa kịp cảm thụ nguồn sức mạnh mới mẻ đó, bỗng nghe thấy một thanh âm vụn vỡ rất nhỏ vang lên trong nội thể.

Tâm thần vừa tiến vào đan điền, Phạm Văn Long ngây người ra như phỗng.

Ngay trong không gian khí hải, mồng mồng linh phách vốn tồn tại dưới hình dạng một quả trứng đột nhiên biến mất không còn vết tích. Thay vào đó là một con vật vô cùng kỳ lạ.

Nhìn hình dáng bên ngoài giống như thuộc họ nhà chim, có cái mỏ khá dài, trên đầu là một chiếc mào đỏ xinh xắn. Nó khoác trên mình bộ lông màu hồng đẹp đẽ, hai cánh nhẹ nhàng phe phẩy, bay qua bay lại trong biển chân linh khí.

Phạm Văn Long chợt có cảm giác vô cùng thân thiết với con vật này, tựa như tình cảm máu mủ ruột thịt. Hơn nữa, giống như tay chân nằm trên người hắn, chỉ cần một ý nghĩ thoáng qua liền có thể dễ dàng điều khiển.

Thần thức vừa động, bỗng thấy con vật kỳ lạ kia đã biến mất trong khí hải, hiện ra ngay không gian bên ngoài, nhẹ nhàng phe phẩy đôi cánh bay xung quanh Phạm Văn Long.

Chao lượn chán chê một hồi, bỗng thấy nó bay đến đậu ngay trên bờ vai của hắn, cái mỏ dài khê cựa quậy quét vào ngay má, tỏ vẻ nũng nịu, tinh nghịch.

Phạm Văn Long trong lòng mù mịt, khê lẩm bẩm: “Chẳng lẽ đây chính là hình dáng linh phách của ta sau khi ngưng hình?”

Thất thần một thoáng, Phạm Văn Long vội vã truyền âm cho lão Kim, hi vọng lão có thể làm sáng tỏ những nghi vấn của mình.

Không ngờ, lão Kim vừa nhìn thấy con chim kia, hốt hoảng kêu lên:

- Linh phách của con tại sao lại là Lạc Hồng Điếu?

Phạm Văn Long càng mù mịt hơn, vội vã hỏi lại ngay. Lúc này, lão Kim chậm rãi trả lời:

- Từ thuở khai thiên lập địa, khi con người chưa hình thành thì đã có rất nhiều loài cổ thú xuất hiện, chia thành ba loại là thượng cổ thần thú, thượng cổ hung thú và thượng cổ dị thú. Trong vô số thượng cổ dị thú, có một chủng loài danh xưng là Lạc Điếu.

Nghe đến cái tên đó, Phạm Văn Long ngỡ ngác vội hỏi:

- Sư phụ vừa mới gọi tên con chim kia là Lạc Hồng Điếu? Chẳng lẽ có mối liên hệ với thượng cổ dị thú Lạc Điếu?

Ngẫm nghĩ hồi lâu, lão Kim mới ôn tồn đáp:

- Đúng vậy, thần thú Lạc Điếu trải qua trăm ức vạn năm đã sinh ra rất nhiều con cái. Sau đó, dựa vào màu sắc cơ thể mà có sự phân hóa thành nhiều nhánh nhỏ như Lạc Bạch Điếu, Lạc Thanh Điếu, Lạc Hoàng Điếu, Lạc Hồng Điếu, Lạc Hắc Điếu... Tuy nhiên về hình dáng bên ngoài đều mang những đường nét cơ bản của tổ tông, đó là mỏ dài, cổ dài, đôi cánh ngắn, trên đầu có mào.

Phạm Văn Long chợt nhớ đến Hoàng Kim Cự Long, thầm nghĩ có lẽ nào nguồn gốc của nó cũng bắt nguồn từ thần thú Thanh Long hay không?

Bỗng một vấn đề thoáng qua trong đầu, hắn liền tò mò hỏi:

- Vậy cổ thú Lạc Điếu bộ lông có màu sắc nào vậy sư phụ?

Lão Kim thở nhẹ một hơi đáp:

- Lạc Hồng Điếu chính là chi nhánh lớn nhất trong số đó, nghe nói tổ tông bọn họ cũng mang trên mình màu sắc như vậy. Nếu ta nhớ không nhầm thì hiện nay trong tộc Lạc Điếu tồn tại một vị Thái thượng trưởng lão, sở hữu sức mạnh cực kỳ khủng bố. Mà bên cạnh đó còn có thêm vài tên cường giả Đế cấp khác, bởi vậy nên bao nhiêu vạn năm nay, bọn họ vẫn xưng hùng xưng bá một dải thiên hà.

Thông qua lời kể của lão Kim, Phạm Văn Long phần nào hiểu rõ chủng tộc Lạc Điếu này, cố gắng kìm chế nỗi sợ hãi, hắn còn một thắc mắc chưa thể lý giải:

- Vậy tại sao linh phách của con lại mang hình thù của Lạc Hồng Điều?

Trầm ngâm một lát, lão Kim trả lời:

- Ta nghĩ có thể bởi ảnh hưởng của Đại Việt Linh Quyết, hoặc cũng có thể do vận số của con là như vậy.

Phạm Văn Long không nén được, gặng hỏi thêm một câu nữa:

- Linh phách của sư phụ là gì vậy?

Chợt nghe thanh âm lão Kim có phần buồn bã đáp:

- Linh phách của ta là một cây Thiên Lô Bồng. Nhưng đã rất lâu rồi không được dùng đến nó.

Nhận ra bản thân vô tình động vào nỗi đau của sư phụ, Phạm Văn Long hối hận nói:

- Sư phụ, người đừng buồn nữa. Một mai khi con có đủ thực lực, nhất định sẽ cứu người ra ngoài.

Một lát, có vẻ như đã lấy lại tinh thần, lão Kim nghiêm túc bảo:

- Được rồi, hiện tại con hãy mau rời khỏi đây đi. Hoàng Kim Cự Long có thể sẽ quay về bất kỳ lúc nào, nếu để nó nhìn thấy cảnh này thì nhất định con sẽ không còn toàn mạng mà trở ra đâu.

Nghe lão Kim nhắc nhở, Phạm Văn Long bất giác rung mình. Hắn vội vàng thu lại Lạc Hồng Điều vào trong nội thể, sau đó ba chân bốn cẳng theo đường cũ mà chạy ra ngoài.

Chẳng biết là sau bao lâu, từ trong thạch động truyền tới một âm thanh vô cùng phần nộ. Sau đó lóe lên một đạo ánh sáng chói mắt, từ bên trong

phá tan nóc động, bay thẳng lên không trung.

Sau một khắc, liền hiện ra hình dáng của Hoàng Kim Cự Long. Tuy nhiên bộ dáng của nó lúc này cực kỳ thê thảm, một mắt đã bị mù, toàn thân cháy xém, mình mẩy chi chít vết thương, xem ra đã chịu không ít đau khổ.

Con mắt còn lại của Hoàng Kim Cự Long ánh lên bạch quang, sau khi âm trầm một chút chợt biến thành dữ tợn.

Nộ hồng lên một tiếng cực lớn, Hoàng Kim Cự Long liền biến thành một đạo cầu vồng phá không bay đi.

...

Lời ngỏ: Chương này nếu mọi người để ý sẽ thấy Lạc Hồng Điều e nói đến là gì! Chính do e mượn từ biểu tượng nằm trên mặt trống đồng Việt Nam, nếu có sai sót xin cả nhà bỏ quá cho!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Linh Phách Bảng Bài Danh Đệ Tam

Có điều này Phạm Văn Long lại không biết, chính trong cùng một thời gian khi linh phách Lạc Hồng Điều ngưng hình phá vỡ chui ra, thì trong một tòa thành siêu cấp thuộc hành tinh trung tâm của Thái Bình Đại Thiên Hà, cách Linh Chiêu Tinh không biết là bao xa cũng xảy ra một chuyện.

Ngay tại một đại quảng trường vô cùng rộng lớn và bề thế, dựng sừng sững một cự bảng khổng lồ làm bằng ngọc bích, trên đó chi chít những văn tự màu vàng ánh kim, trông vô cùng nổi bật.

Nếu tinh mắt để ý sẽ thấy hàng trên cùng của cự bảng có đề dòng chữ “Linh Phách Bảng” như rồng bay phượng múa, phảng phất nét cổ xưa.

Giờ phút này có mấy chục người mặc áo bào đỏ thẫm đang ngồi bên dưới. Những người này nam có, nữ có, cả đám trong lúc khoan chân không ngừng thổ nạp, tiến hành quá trình hấp thu thiên địa linh khí.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đột nhiên hàng chữ “Linh Phách Bảng” trên cự bảng diên cuồng sáng lên, đồng thời phát ra những tiếng kêu trong trẻo, ngân vang.

Mấy chục tu sĩ luôn ngồi nhắm mắt khoan chân, đồng thời mở to hai mắt trông lên.

Một trong số đó kinh hãi nói:

- Lẽ nào lại có linh phách mới xuất hiện trên Linh Phách Bảng?

Ngay bên cạnh, một gã đồng bạn đáp:

- Chính xác là như vậy, nhưng còn phải xem nó xếp thứ hạng nào đã. Ta nhớ cách đây tám mươi năm trước, có linh phách “Ba Xà” xuất thế, không ngờ chiếm ngay vị trí 91 trên Linh Phách Bảng. Thật đáng để người khác hâm mộ!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả tu sĩ phía dưới đã đình chỉ mọi hành động, tập trung nhìn về cự bảng màu xanh, thần sắc vừa có nét mong chờ, vừa có vẻ kích động.

Thế nhưng, kim quang càng ngày càng chói mắt, thanh âm vang vọng trời đất, bay thẳng lên tận chín tầng mây, truyền khắp cả tòa thành.

Lập tức, từ bốn phương tám hướng trong tòa thành vô số tia cầu vồng bay ra, đồng thời bắn nhanh về phía quảng trường. Cơ hồ chỉ trong vài nhịp thở, đã hình thành nên một biển người đông đúc, hết thảy đều hướng nhìn về nguồn kim quang lấp lánh trên ngọc bích.

Một lát sau, từ tinh không xuất hiện một chùm sáng rực rỡ như sao sa xẹt qua bầu trời, cuối cùng bay thẳng tới Linh Phách Bảng, rồi dung nhập vào trong đó.

“Đùng!”

Ngay lúc này, mọi người đều thấy rõ cự bảng phát ra hào quang chói mắt, một chùm sáng từ bên dưới cấp tốc chạy lên cao, chỉ vài giây ngắn ngủi đã vượt qua thứ hạng một trăm nhưng vẫn tiếp tục di chuyển, tuy nhiên tốc độ đã có phần chậm lại.

Đồng thời đám người trở nên căng thẳng, cũng không dám chớp mắt, cứ chăm chú nhìn về ngọc bích, như sợ sẽ bỏ qua một thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Trong sự chú ý của đông đảo tu sĩ, chùm sáng vẫn chậm rãi nhích lên từng bậc, rồi vọt thẳng vào mười vị trí đầu tiên.

Vô số ánh mắt nhìn thấy cảnh tượng đó bất giác giật mình kinh hãi, cuối cùng thấy chùm sáng dừng lại ở hàng thứ tư khá lâu, nhưng vẫn chưa chân chính nhập vào.

Ngay tại đại quảng trường liền vang lên những tiếng xôn xao.

- Chẳng lẽ lại là đệ tứ linh phách?

Đột nhiên, dòng văn tự “Đệ tam linh phách: Thủy Kỳ Lân” đứng ở vị trí thứ ba bỗng bị mờ đi, sau đó thoáng một cái đã dịch chuyển xuống phía dưới một hàng, rồi chùm sáng nhảy vào khoảng trống vừa lộ ra, lập tức hiện lên một dòng chữ hoàn toàn mới lạ.

Phía dưới, đám tu sĩ đang hưng phấn khác thường hướng về cự bảng bỗng nhiên thần sắc cứng đờ, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào hàng văn tự thứ ba, ánh mắt đăm đăm, không che giấu nổi vẻ rung động.

- Đệ tam linh phách: Lạc Điếu.

Chẳng biết kẻ nào là người đầu tiên cất tiếng xướng lên, giống như thả một cục đá xuống mặt hồ, khiến biển người vốn đang tĩnh lặng bỗng nhiên quay cuồng dậy sóng.

Không ai có thể giữ được sự tỉnh táo, người nào người nấy mặt mày trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi cực độ.

Một vị lão nhân thần tình rung động, chợt quay đầu về sau ra lệnh:

- Mau mau kiểm tra đám văn bối trong tộc xem có đứa nào mới ngưng hình linh phách thành công hay không? Triệu tập tất cả bọn chúng về cả đây cho ta!

Nghe vậy, mấy người đứng kế bên bừng tỉnh, đồng dạng vội vàng kêu gọi người đến phân phó, đại ý cũng giống như vị lão nhân kia.

Không lâu sau, từ hành tinh trung tâm Thái Bình Đại Thiên Hà đột nhiên truyền ra một sắc lệnh:

“Lạc Điều, linh phách bài danh hạng thứ ba trên Linh Phách Bảng xuất thế. Yêu cầu tất cả các tiểu hành tinh trong Thái Bình Đại Thiên Hà gấp rút truy tìm người sở hữu linh phách Lạc Điều, không được phép chậm trễ.”

Đoạn cuối còn có thêm một thông tin quan trọng: “Chủ nhân linh phách Lạc Điều sẽ trở thành ký danh đệ tử của Đại Đế.”

Giờ phút này, không chỉ có nơi đây mà mười bảy Đại Thiên Hà còn lại cũng đồng thời xuất hiện cảnh tượng giống như vậy.

Khắp mọi góc ngách, từ thôn cùng ngõ xóm cho đến những nơi trà dư tửu hậu, đâu đâu cũng nghe nhắc đến cái tên Lạc Điều.

Vài ngày sau, tin tức đã truyền đến Linh Chiêu Tinh.

Tại một hòn đảo nhỏ nằm giữa lòng đại dương, có một lão nhân sắc mặt bình thản, không biết là vui hay buồn hướng nhìn về tinh không. Chẳng biết qua bao lâu, đôi môi khẽ mấp máy phát ra thanh âm rất nhỏ, dường như chỉ đủ để bản thân nghe thấy:

- Đệ tam Linh Phách Bảng, không biết kẻ nào lại có vận số tốt như vậy?

Một lát, bỗng có một thân ảnh lóe lên, khom người cung kính cất tiếng:

- Không biết lão tổ có gì chỉ dạy?

Lão nhân chẳng thèm nhìn lấy một cái, mở miệng nhàn nhạt nói:

- Người hãy liên lạc với tất cả các đại thể lực trên Linh Chiêu Tinh, thông báo cho họ biết ta cần tìm một người.

...

An Ký Tây, Thánh viện.

Trong tòa đại điện, viện trưởng Nguyễn Phong trên tay cầm một khối ngọc giản màu xanh nhạt, sau một hồi lâu, lão hướng về các vị trưởng lão bên dưới nói:

- Ta mới nhận được tin tức từ lão quái Lý Công Minh, ra lệnh cho Thánh viện chúng ta truy tìm một người.

Đám trưởng lão giật mình, đưa mắt trao đổi với nhau. lát sau, một người ngồi hàng ghế bên phải tiến lên nói:

- Lão quái này có phải muốn chúng ta truy tìm nơi bế quan của Dương Ngọc Lương?

Thông tin Dương Ngọc Lương bế quan trùng kích vào Đế cấp ai ai cũng đã rõ, chẳng lẽ Lý Công Minh muốn ra tay ngăn cản việc này ư?

Nhưng chẳng để mọi người suy đoán lung tung, viện trưởng Nguyễn Phong liền nói ngay:

- Nghe nói đệ tam linh phách nằm trên Linh Phách Bảng đã có sự thay đổi. Bởi vậy, hành tinh chủ truyền ra sắc lệnh đến tất cả các tiểu hành tinh, yêu cầu phải gấp rút truy tìm chủ nhân của linh phách này.

Lời vừa dứt bỗng thấy đại điện im lặng như tờ, chỉ còn nghe được tiếng trái tim đang đập thình thịch, thình thịch.

“Linh Phách Bảng”

Từ cổ chí kim, số lượng người tu luyện là cực kỳ khủng bố, chẳng thể nào biết được đích xác bao nhiêu. Mỗi tu sĩ lại sinh ra một linh phách, bởi vậy linh phách nhiều không đếm xuể, hằng hà sa số. Thế nhưng, chân chính được đề danh trên Linh Phách Bảng chỉ có một vạn cái tên mà thôi.

Thế nên, một khi xuất hiện trong Linh Phách Bảng, dĩ nhiên đều là những linh phách cường đại nhất.

Tuy nói, dù có linh phách bài danh trong Linh Phách Bảng thì tu sĩ cũng không nhất định có thể tiến vào cảnh giới Đế cấp đại viên mãn, nhưng ít nhất thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn so với người thường rất nhiều. Suốt chiều dài lịch sử, trong số một vạn người đó, bảy đến tám phần nay đã trở thành những tồn tại chí tôn, danh chấn bốn phương.

Mười vị trí đứng đầu Linh Phách Bảng đều là những tồn tại trong truyền thuyết, có điều, ngay cả mười tám vị Đại Đế, cũng chỉ có năm người sở hữu linh phách nằm trong tốp mười, số còn lại bài danh ở các vị trí thấp hơn một chút.

Trong phiến thiên địa này, có một cái tên, chỉ cần nghe thoảng qua tai cũng khiến toàn bộ giới tu sĩ chấn động, sợ hãi.

“Đệ nhất linh phách: Thuận Thiên Kiếm”

Chủ nhân của Thuận Thiên Kiếm chính là Lam Sơn Đại Đế, người chưởng quản Thái Bình Đại Thiên Hà.

Vừa nghĩ tới đây, các vị trưởng lão có mặt trong đại điện tê dại cả da đầu, quả tim muốn nhảy cả ra ngoài.

Cuối cùng, vị trưởng lão ngồi hàng ghế đầu gắng gượng đứng dậy hỏi:

- Không rõ linh phách này có đặc điểm thế nào?

Nguyễn Phong đưa mắt nhìn, nhận ra chính là Hoàng Phương trưởng lão, liền trả lời:

- Ta cũng không rõ ràng, chỉ biết nó có tên là Lạc Điều.

- Lạc Điều?

Suy nghĩ một lát, Hoàng Phương bỗng giật mình hỏi:

- Không lẽ nó mang hình thái của thượng cổ dị thú Lạc Điều?

Nguyễn Phong viện trưởng lắc đầu, đáp:

- Cái này ta không dám khẳng định. Nhiều khả năng đó chính là thượng cổ dị thú Lạc Điều. Có điều, vũ trụ rộng lớn vô biên, chủng tộc kỳ dị nào mà lại không có, cũng rất có thể là một loài linh thú nào đó mang danh xưng như vậy. Trừ phi nhìn thấy bản thể của linh phách mới chân chính xác định được.

Phân tích xong, lại nghe Nguyễn Phong viện trưởng nói tiếp:

- Tạm thời các người hãy kiểm tra xem trong sổ học viên bậc trung học có đưa nhóc nào linh phách mới ngưng hình thành công hay không?

Hiển nhiên ý tứ của viện trưởng đã rõ ràng, nhưng mọi người trong đầu thầm nghĩ, biển trời mênh mông, biết đi đâu để tìm chủ nhân của linh phách Lạc Điều đây?

Tuy nói rằng linh phách vốn dựa vào vận số và một chút cơ duyên linh quyết tu luyện, nhưng căn bản còn phụ thuộc vào cả những tác động từ thiên địa. Phóng mắt nhìn một vụn cái tên bài danh trên Linh Phách Bảng, đa phần đều là hạng tu sĩ xuất thân từ những hành tinh cấp một, cấp hai. Số còn lại đến từ các hành tinh cấp ba trở xuống, chỉ là vô cùng ít ỏi, mà thường đều xếp trong những hàng dưới cùng.

Vậy nên chẳng một ai dám tin rằng Đệ tam linh phách Lạc Điều lại dễ dàng xuất hiện tại Linh Chiêu Tinh.

Còn nữa, bởi vì bình thường chỉ khi đạt đến Linh cấp mới thì linh phách mới có khả năng ngưng hình, do đó đối tượng chú ý của Thánh viện chính là đám học viên trung học, riêng đám nhóc Nhân vực chẳng ai thèm ngó ngang tới.

Quyết định xong xuôi mọi chuyện, định xoay người bước đi nhưng sự nhớ ra điều gì đó, Nguyễn Phong tỏ vẻ lo lắng, hỏi:

- Thương tích của ba vị trưởng lão sao rồi?

Hoàng Phương hiểu ngay viện trưởng muốn nhắc đến ai, vội đáp:

- Hiện ba vị trưởng lão không còn quá nguy hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một đoạn thời gian sẽ hoàn toàn bình phục.

Các nếp nhăn trên trán Nguyễn Phong khẽ giãn ra, gật đầu nói:

- Lần này Thánh viện thật quá sơ sót! Không ngờ con Hoàng Kim Cự Long đó lại có thần thông lợi hại như vậy, cũng may Thánh viện không tổn thất người nào. Nhưng xem chừng lai lịch của nó không hề đơn giản, tạm thời hãy phái người đi nghe ngóng động tĩnh từ long tộc, phòng khi có biến chúng ta còn kịp trở tay.

Hoàng Phương chấp tay lĩnh mệnh, trong lòng không ngừng than khổ.

Chẳng ngờ chỉ vì chuyện này mà đã đắc tội với một gã Thần cấp cường giả. Thông qua lời kể của đám người Phi Yến tiên tử, rất có khả năng gã Thần cấp cường giả đó có vai vế cực cao trong long tộc.

Hi vọng mọi chuyện có thể chấm dứt êm đẹp tại đây.

Lời ngỏ (dạo này e lại thích ngỏ, kk): Trong chương có đề cập đến 2 danh từ là Thuận Thiên Kiếm và Lam Sơn, chắc các bác cũng rõ rồi nên ừ nói nữa. E xin post tấm hình thôi

<http://i68.photobucket.com/albums/i31/rongchoi/thuan%20thien%20kiem/1-9.jpg>

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Phạm Văn Long Trở Về

Lúc này, ngay tại một phiến rừng núi hoang vu hiện lên thân ảnh của Phạm Văn Long. Tất nhiên, hẳn chẳng thể ngờ việc linh phách Lạc Hồng Điều xuất thế đã gây nên một trường sóng gió, vẫn an nhàn tu luyện trong Tây Nguyên cấm địa.

Nhớ đêm đó, sau khi thoát ra khỏi thạch động, Phạm Văn Long một đường chạy thẳng. Cơ mà trong người chất lỏng màu vàng hút từ quả trứng vẫn còn tồn đọng một chút, dẫn đến thân thể đau nhức khôn tả, lại sợ Hoàng Kim Cự Long có thể dựa vào khí tức để truy tung nên không dám dừng lại nghỉ ngơi giây phút nào.

Nhờ vào Phong Quyển Tàn Vân nên tốc độ di chuyển của hắn rất nhanh, sau hai ngày đã chạy ra đến vùng đất Gia Lai.

Nhận thấy không còn nguy hiểm nữa, Phạm Văn Long vội vàng lựa chọn một địa phương bí mật rồi ngồi xuống thổ nạp, cuống cuống vận chuyển Đại Việt Linh Quyết hấp thu triệt để nguồn linh khí bá đạo kia.

Qua một đêm, rốt cuộc mọi sự đã hoàn toàn trở về trạng thái bình thường.

Đến khi đó, Phạm Văn Long mới có thời gian quan sát tỉ mỉ các biến hóa trong cơ thể, không ngờ Đại Việt Linh Quyết tiến cấp lên tầng thứ ba đồng thời cảnh giới của hắn cũng nhảy vọt hai cấp. Hơn nữa, nhờ hấp thu thêm một lượng lớn linh khí tinh thuần từ chất lỏng màu vàng còn sót lại trong người nên chân chính đạt đến đỉnh Nhân vực mười hai.

Không biết có phải ảnh hưởng từ Hoàng Kim Cự Long hay không, Phạm Văn Long mơ hồ cảm nhận, ngay trong không gian khí hải có những tia Hỏa nguyên tố dao động nhẹ nhàng.

Điều này khiến Phạm Văn Long vô cùng vui mừng, bởi biến chân linh khí tồn tại trong khí hải vốn do hãm khổ công hấp thụ linh khí từ bên ngoài thiên địa mà chuyển hóa thành, vốn không mang bất kỳ một loại thuộc tính nào cả.

Xem tình hình hiện tại, trong nội thể đã mạnh mẽ xuất hiện các tia Hỏa nguyên tố đầu tiên, như vậy, có thể khẳng định việc dung hợp các loại thuộc tính khác nhau vào Đại Việt Linh Quyết hoàn toàn có tính khả thi. Chỉ là, số lượng thuộc tính càng nhiều thì việc dung hợp càng trở nên khó khăn gấp bội.

Phạm Văn Long vốn sở hữu bốn loại linh mạch, Hỏa, Thủy hoàn mỹ, Phong linh mạch thượng phẩm và Địa linh mạch hạ phẩm, thế nên muốn dung hợp chúng lại với nhau, xem ra chẳng biết ngày tháng năm nào mới có thể thành công.

Bỏ qua vấn đề đó, Phạm Văn Long nhắm tính lại những sự kiện xảy ra trong thời gian gần đây. Đầu tiên là được sư phụ truyền dạy Phong Quyển Tàn Vân và Đấu Chuyển Tinh Di, kế đến là mằm mống linh phách ngưng hình thành Lạc Hồng Điều và Đại Việt Linh Quyết đột phá tầng thứ ba. Nhớ lúc mới bước chân vào cấm địa, Phạm Văn Long còn đang ở Nhân vực cấp chín, nhưng hiện tại hẳn đã leo lên Nhân vực cấp mười hai rồi. Chỉ là, Long Hồ Thần Quyền và Cửu Chân Tinh Thần vẫn chưa biến chuyển nên có đôi chút thất vọng.

Nhưng Phạm Văn Long vốn chẳng phải người cầu toàn, kết quả đạt được như vậy cũng quá thỏa mãn rồi.

Ngắm lại thời gian đi vào Tây Nguyên cấm địa chớp mắt đã gần ba tháng, Phạm Văn Long cảm thán:

- Đã đến lúc ta quay trở về nhà rồi. Ngàn dặm đi về chỉ mất thêm vài ngày, cũng có thể rèn luyện bản thân thêm chút nữa.

Hiện tại, quan trọng nhất chính là lấy lại chiếc vòng tay của Lý Tiên Dung. Theo như suy đoán, nhiều khả năng gã Bảo Tùng sư huynh kia đã quay về Thánh viện. Thêm nữa, là việc phân chia lại nơi ở trong Hưng Yên ký túc và chuẩn bị cho kỳ thi Tân vương.

Sau khi cân nhắc chu toàn, Phạm Văn Long quyết định rời khỏi cấm địa, hiện có rất nhiều công việc đang chờ hấn về giải quyết.

Trên đường về, linh thú càng ngày càng nhiều, khi Phạm Văn Long bước ra khu vực bên ngoài, liên tiếp gặp mấy con linh thú cơ hồ đều là cấp hai, cấp ba. Xét về thực lực, căn bản các tồn tại đó đã không còn đủ sức uy hiếp đến hấn. Cho dù là như vậy, Phạm Văn Long cũng không dám hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, vì biết đâu lại xui xẻo đụng ngay một đàn linh thú cấp bốn giống như trường hợp của Huyền Dực Giáp Trùng.

Bởi vậy, tốc độ di chuyển của Phạm Văn Long không quá nhanh. Một đường thuận tay diệt sát, số lượng linh thú táng mạng trong tay hấn đã lên đến một con số kinh người, chiếc túi vải khoác trên vai nặng trĩu, chứa hàng mấy trăm khóa nội đan linh thú.

Ban đầu còn nhẹ nhàng, nhưng về sau số lượng quá lớn khiến hấn không cách nào mang đi hết được, cuối cùng đành tiếc rẻ bỏ lại toàn bộ số nội đan linh thú cấp một.

“Quả là một khối tài sản ketch xù, lần này phát tài rồi, haha...”. Phạm Văn Long nghĩ đến chuyện đó tỏ ra vô cùng hưng phấn, bước chân nhảy như sáo.

Vừa đi, Phạm Văn Long vừa nghe ngóng tin tức của Bảo Tùng, biết đầu hấn vẫn còn đang phiêu lưu nơi nào đó trong cấm địa, nhưng rốt cuộc không có kết quả.

Đứng trên một đỉnh núi, Phạm Văn Long toàn thân toát ra một cỗ hơi thở trầm ổn, trong đôi mắt đang nhìn về xa xăm ngoài ngàn dặm là con người thể hiện một sự lãnh đạm.

Trước khi tiến nhập vào Tây Nguyên cấm địa, ánh mắt Phạm Văn Long hàm chứa sự chân thành, rất dễ dàng tin tưởng người khác. Nhưng qua một lần chết đi sống lại, suy nghĩ của hấn đã hoàn toàn thay đổi: “Sư phụ nói rất chính xác, ngoại trừ bản thân ra tuyệt đối không thể thương xót và tin tưởng bất kỳ kẻ nào khác, nếu sớm nghe lời sư phụ nói, nhất định ta đã không bị trúng một dao trên ngực.”

Dường như lão Kim nhìn ra sự lạnh lùng, vô tình trong mắt hấn, truyền âm bảo:

- Nhóc con, ta thấy con đã thay đổi thật rồi. Tuy nhiên có điều này con cần lưu ý, với người khác không nên tin tưởng nhưng cũng đừng quá đa nghi như vậy. Như biểu hiện của con hiện giờ, nhất định sẽ không có thêm một người bạn nào bên cạnh. Lòng người khó đoán nhưng không phải ai cũng nham hiểm, độc ác, quan trọng nhất vẫn dựa vào quá trình tiếp xúc mà đánh giá, không để những lời nói của đối phương lừa gạt.

Phạm Văn Long rất thông minh, hấn từng kề vai sát cánh với mấy ngàn huynh đệ trong Bạch bang, phần nào hiểu lòng người nông sâu như thế nào, nên nghe lão Kim vừa nói vậy, trong lòng cũng vui đi một chút. Tuy nhiên, hiện muốn hấn dễ dàng tin tưởng người khác, thực sự là rất khó.

Khẽ gật đầu, Phạm Văn Long đáp:

- Thưa thầy, con đã hiểu rồi!

Lão Kim không khuyên giải nữa, trong lòng hi vọng hẳn sẽ không bị lún quá sâu vào chuyện này, nếu không sợ rằng suốt quãng đời về sau sẽ phải sống trong cảnh cô độc.

Qua thêm hai ngày, cuối cùng Phạm Văn Long đã ra đến ngoài rìa Tây Nguyên cấm địa, chỉ còn cách cổ truyền tổng trấn khoảng vài chục dặm đường.

Đêm tối, Phạm Văn Long ngồi bên cạnh một đống lửa, trên tay cầm một cái đùi của Trư Diện Miêu đưa lên miệng cắn mạnh một cái, sắc mặt có phần hưởng thụ.

Theo như dự tính, hẳn tạm nghỉ ở đây một đêm, rạng sáng ngày mai sẽ di chuyển đến vị trí truyền tổng trấn, quay trở vào nội viện. Vậy nên, hẳn cố tình săn bằng được một con Trư Diện Miêu, muốn đánh chén một bữa thật thống khoái. Từ khi vào trong cấm địa, từng nếm qua không ít mùi vị của các loài linh thú nhưng Phạm Văn Long vẫn thích nhất món ăn làm từ thịt Trư Diện Miêu.

Lúc này, cách Phạm Văn Long khoảng năm mươi thước, trên một chạc cây, một bóng đen lảng lạng tiềm phục không phát ra một tiếng động.

Một lát, cặp chân giò của Trư Diện Miêu chỉ còn chừa lại khúc xương, liền bị Phạm Văn Long thuận tay ném bừa về một nơi. Hẳn vừa ăn uống no say, đương nhiên tâm lý rất thoải mái.

Bóng đen kia vẫn y nguyên không hề nhúc nhích, thu mình trong bóng đêm, đôi mắt hẳn chăm chú nhìn về túi vải mà Phạm Văn Long để bên cạnh người.

Đột nhiên, bóng đen vẫn tiềm phục này giờ phóng lên cao không gây một tiếng động, toàn thân giống như một mũi tên hướng đến Phạm Văn Long lao vút đi. Trên tay, một thanh đoản đao sắc bén hiện lên, nhắm thẳng đầu Phạm Văn Long bổ xuống.

Một đao trúng đích, thế nhưng chưa kịp vui mừng, chợt cảm thấy có gì đó không đúng, định thần nhìn kỹ hóa ra trước mắt chỉ là một tàn ảnh, nào phải thân thể con người.

Bỗng trong đầu xuất hiện một cảm giác kinh hoàng, bóng đen vội lao qua một bên né tránh, chợt thấy một luồng kinh phong thế như vũ bão âm âm lao đến. Bóng đen hoảng hồn, liền cắn răng thúc giục linh lực dũng mãnh trào ra, kể đến, thân hình giật lùi liên tục, nhưng vẫn lại nghe tiếng gió vù vù, tựa hồ cô hồn dã quỷ hét gào bên tai.

Cổ ngoái đầu hướng về sau nhìn lại, chỉ thấy hiện ra gương mặt của một gã thiếu niên, thần sắc có nét lạnh lùng, trong đôi mắt kia sát khí tràn ngập càng làm cho con người ta phải giật mình kinh hãi.

Vốn dĩ mười phần tin tưởng một chiêu diệt sát đối phương, không ngờ tình hình lại bị đảo ngược thế này khiến hãn không còn thiết tha gì nữa, định phi thân bỏ chạy.

Bỗng nghe một tiếng hừ lạnh vang lên:

- Hồ Tiểu Sơn Lâm!

Một đầu quyền chớp nhoáng đã xuất hiện nện thẳng ngay thái dương. Chỉ nghe lùng bùng bên tai một âm thanh vụn vỡ, rồi một tiếng kêu ngắn gọn làm lòng người phát run, nửa đầu đã bị biến dạng, lòi ra cả xương óc trắng ỏn. Đôi mắt hoảng loạn dần dần trở nên ảm đạm, cả thân hình vô lực đổ âm xuống đất.

Lúc này, mới hiện ra thân ảnh của Phạm Văn Long, hãn nhìn về cái xác lấm bẫm:

- Kết cục này không trách được ta, là do người tự chuốc lấy thôi.

Buổi sáng hôm nay, sau khi Phạm Văn Long diệt sát một con linh thú cấp ba, thông qua Phong nguyên tố đột nhiên hắn cảm nhận có một tồn tại đang ẩn nấp gần đó. Sau khi kiểm tra liền nhận ra là một tên Nhân vực cấp mười bốn, Phạm Văn Long giả bộ làm như không biết, thu dọn hành trang xong liền bỏ đi ngay.

Chẳng ngờ, người này kiên trì bám theo nguyên một ngày, vừa nãy định một đao kết liễu Phạm Văn Long, chỉ là mọi hành động của hắn đã bị Phạm Văn Long âm thầm giám thị, rốt cuộc phải nhận kết cục thê thảm như vậy.

Bước chân lại gần, Phạm Văn Long cúi xuống tiện tay tháo cái túi vải trường phong buộc sau lưng cái xác, vừa nhìn vào các vật phẩm bên trong, hai mắt Phạm Văn Long sáng ngời. Trong túi, ngoài một ít quần áo và lương khô, còn có chứa một lượng linh đồng lớn và vô số nội đan linh thú. Kiểm tra một hồi, không ngờ đều là nội đan cấp ba, cấp bốn, số lượng lên đến bốn năm trăm viên.

Dĩ nhiên Phạm Văn Long không cho rằng chỗ này đều do tên kia diệt sát linh thú, nhiều khả năng đều nhờ vào việc cướp bóc, giết người mà có. Mà cũng chính bởi nguyên nhân này nên mới dẫn đến họa sát thân.

Mới đó trời đã tang tảng sáng, Phạm Văn Long vươn người đứng dậy, chân vừa đạp xuống một cái thân hình đã nhẹ nhàng bay lên không trung. Phóng tầm nhìn ra xa, một vùng núi non trùng trùng điệp điệp thu cả vào trong mắt.

- Chẳng biết khi nào ta mới có cơ hội quay trở lại vùng đất xinh đẹp này?

Buông lời cảm thán, thân hình như một tia cầu vồng bắn nhanh về phía cổ truyền tông trận.

Thánh viện.

Tại một khu vực nằm trong Hưng Yên Ký túc, trên một bãi đất trống là một đám học viên xúm đông xúm đỏ, bất quá không phải đang nói chuyện phiếm cười đùa vui vẻ, mà phần lớn đều không thể áp chế sự phẫn nộ trên gương mặt, đồng thời hướng ánh mắt về một nơi, cách độ chục bước chân hiện lên mười mấy người, linh lực tỏa ra đã đủ chứng minh thân phận của chúng, đều là những học viên trong khu nhà cao cấp, linh lực dao động kinh người trong cơ thể toát ra, hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới Nhân vực cấp mười hai, mười ba. Nhìn về mặt bọn chúng mười phần dữ tợn, không có chút nào thiện ý.

Một đội hình như thế đối với đám đông học viên mới đang ở cảnh giới Nhân vực chín, cấp mười cũng có hơi quá sức, dĩ nhiên là khó mà kháng cự.

Nhìn đám học viên đang co cụm trước mặt, trong số mười mấy người bước ra một tên, hấn hất hàm quát hỏi:

- Thế nào, các người nhất định không chịu giao ra linh đồng?

Hơn trăm học viên khi bị hấn nhìn lướt qua trong lòng sợ hãi, vội cúi rạp đầu xuống. Thấy vậy, tên kia cười hung ác, nói:

- Đúng là một lũ phế vật! Có kẻ nào không phục cứ tùy tiện đứng ra cho ta xem, hắc hắc...!!!

Bỗng đúng lúc đó, một bóng người bên trong đám Nhân vực cấp mười nhẩy vọt ra, nói:

- Con mẹ nó, các người là cái thá gì mà đòi thu linh đồng của chúng ta. Nhất định ta sẽ báo cáo chuyện này lên Thánh viện.

Nếu Phạm Văn Long có mặt ở đây sẽ nhận ra, người này chính là huynh đệ tốt Đức Hùng.

Thấy có kẻ cả gan chống đối, tên kia nheo mày quát:

- Muốn chết???

Liền đó, bóng người lướt đến cực nhanh, chỉ nghe “bộp” một tiếng đã thấy thân thể Đức Hùng bỗng bị bay vọt lên không, vẽ một vòng cong rồi nện ngay xuống một vách nhà gần đó, miệng ộc máu tươi.

Trong đám đông, chợt thấy một thiếu nữ nhẹ nhàng chạy đến đỡ Đức Hùng dậy, ánh mắt tỏ vẻ quan tâm hỏi:

- Người không sao chứ?

Đức Hùng khẽ lắc đầu không đáp, ngang ngạnh hướng về đối phương.

- Ta hỏi lần cuối cùng, các người có chịu đóng linh đồng hay không?

Đức Hùng đưa tay lau vết máu trên miệng, ha hả cười nói:

- Tiền của tao dùng để bao gái, không phải để nuôi lũ chó má như chúng mày.

Vừa nghe câu nói đó, tên kia lửa giận bùng lên, linh lực dững mãnh tuôn ra, phi thân lao đến, cánh tay vươn ra chuẩn bị giáng xuống một đòn sấm sét.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Kẻ Nào Đánh Bạn Của Ta?

Vừa nói dứt câu, Đức Hùng đã thấy bên mang tai có một luồng kinh phong ập đến, đối phương vốn là một tên học viên Nhân vực cấp mười hai, chênh lệch về cảnh giới tới tận hai cấp, thế nên thực lực vượt trội hơn hẳn rất nhiều.

Nhưng “con giun xéo lắm cũng quăn”, chợt nghe Đức Hùng gầm vang một tiếng, ngay trên đỉnh đầu hiện lên hư ảnh của một con Trâu Vàng.

Tên học viên Nhân vực cấp mười hai khẽ nhếch mép cười độc ác, cánh tay vẫn một đường giáng xuống, tuyệt bất lưu tình.

Con Trâu Vàng lúc lắc cái đầu, cặp sừng nhọn hoắt nhô ra, húc thẳng tới nguồn công kích đang ào ào lao tới.

ẦM!!!

Mọi người nhìn lại, không ngờ đầu quyền đã bị chặn đứng, nhất thời không cách nào tiến thêm được nữa.

Thế nhưng, lại nghe tên học viên kia nộ hống một tiếng, ngay trên đỉnh đầu chợt xuất hiện một thanh xà mâu màu đỏ rực, nháy mắt đã đâm thẳng xuống.

ĐÙNG!!!

Hư ảnh Trâu Vàng chợt run lên, chống chịu qua vài nhịp hô hấp liền chính thức tan rã, tiêu tán.

Linh lực bị hao tổn khiến Đức Hùng sắc mặt tái xanh, ngay cổ họng trào lên một mùi vị tanh nồng nhưng cố nhẫn nhịn nuốt trở ngược vào trong bụng.

Nào có thời gian thở dốc, Đức Hùng chợt thấy mũi xà mâu xé gió lao đến, đồng thời một luồng uy áp bá đạo tỏa ra khóa chặt thân thể. Trong khoảnh khắc đó, Đức Hùng cắn răng xuất ra thêm một tấm hộ thuẫn màu nâu xám, đồng thời hai tay bắt quyết, bỗng thấy không gian chấn động, trên mặt đất bằng đột ngột mọc lên những ngọn thương cao vài thước, mỗi cây to bằng cổ tay, tạo thành một bức tường bảo vệ, che chắn ngay trước mặt.

Nhìn thấy đối phương giãy giụa tung ra một chiêu Địa hệ sơ cấp, tên học viên khinh thường chẳng thèm né tránh, mũi xà mâu vừa lướt đến liền nghe những tiếng răng rắc, các ngọn thương giống như gỗ mục, nhoáng một cái đã bị chấn gãy toàn bộ.

Liền đó, bên tai vang lên giọng cười hung ác:

- Ha ha, để tao xem mày còn mạnh mẽ được nữa hay không?

Nhìn thế công dũng mãnh của đối phương, Đức Hùng cười khổ, nếu như trúng một đòn này có lẽ sẽ phải nằm giường tĩnh dưỡng cả tháng trời. Chỉ là, mọi thủ đoạn tung ra đều vô dụng, quả nhiên chênh lệch giữa hai cảnh giới không dễ dàng bù đắp được. Hắn buông xuôi, nhắm nghiền hai mắt chờ đợi.

Nhưng đúng thời khắc này, tên học viên cánh tay vươn ra chưa kịp chạm đến người Đức Hùng, bỗng nhiên thân hình bắn vọt về sau như một quả bóng bị xì hơi, văng tít ra đằng xa.

Mọi người trở mắt nhìn, bỗng thấy phía trước Đức Hùng hiện lên một thân ảnh. Nhìn kỹ, hóa ra là một người thanh niên gương mặt anh tuấn bất phàm, chỉ là trong đôi mắt đang lóe lên những tia sát khí lạnh lẽo, khiến lòng người run sợ.

Đám đông biến sắc, chìm vào im lặng.

Một lát, chợt có âm thanh cất lên phá tan bầu yên tĩnh ấy:

- Là Phạm Văn Long! Hắn đã trở về!

Đông đảo tân sinh nghe tiếng kêu đó đều đưa mắt nhìn lại, rất nhanh đã nhận ra người thanh niên vừa xuất hiện, chính xác là Phạm Văn Long mới từ Tây Nguyên cấm địa trở về.

Đọc đường về, tâm trạng của Phạm Văn Long cực kỳ vui vẻ, lần này đi một chuyến, không những tu vi tăng vọt mà còn thu được một khoản linh đồng kếp xù, trong đầu thầm bảo: “Đức Hùng mà nhìn thấy ta trở về không hiểu sẽ gây ra náo động thế nào đây? Ha ha...”

Trên Linh Chiếu Tinh, Phạm Văn Long vốn không người thân thích, chỉ có quen biết duy nhất người bạn này. Ngay từ khi còn ở bên ngoài cho đến lúc vào trong Thánh viện, Đức Hùng đã giúp đỡ hắn rất nhiều, cũng chẳng cầu báo đáp, tất cả đều xuất phát từ trái tim chân thành đối đãi với bạn bè, điều này khiến Phạm Văn Long vô cùng cảm động.

Vậy nên, việc đầu tiên Phạm Văn Long nghĩ tới là trở về nhà gặp Đức Hùng, rồi lôi ngay hắn đến tửu lầu đánh chén một trận no say, dành một ngày một đêm cùng nhau hàn huyên tâm sự. Thế nhưng vừa bước chân vào Hưng Yên ký túc, chưa kịp tận hưởng trọn vẹn nguồn xúc cảm đang trào dâng, bỗng bắt gặp ngay cảnh tượng tranh đấu giữa Đức Hùng và một tên học viên, rõ ràng cảnh giới hai bên chênh lệch khá lớn nên căn bản Đức Hùng không đủ sức phản kháng. Xem thái độ của tên khốn kia, nhất định muốn một chiêu ghiền nát đối phương đây mà.

Lửa giận bùng lên, Phạm Văn Long lao đến như một cơn gió, một chiêu Đẩu Chuyển Tinh Di vừa xuất khiến tên Nhân vực cấp mười hai “gậy ông đập lưng ông”, lãnh trọn bộ công kích do chính mình đánh ra.

Đức Hùng đang trăn mình chịu trận, nghe nhắc đến cái tên Phạm Văn Long vội vàng mở to hai mắt, thấy ngay trước mặt hiện lên bóng lưng quen thuộc, trong lòng ngổn ngang bao cảm xúc khôn tả. Bờ môi run run chực bật ra tiếng, nhưng rốt cuộc chẳng thể thốt thành lời.

Phạm Văn Long xoay người quay lại, thần sắc cũng không giấu nổi vẻ kích động. Nhìn thương tích trên người Đức Hùng, mới lo lắng hỏi:

- Người không sao chứ?

Cảm xúc vỡ òa, đôi mắt Đức Hùng trở nên đỏ hoe, vội lao đến ôm chặt lấy Phạm Văn Long nói:

- Cái tên khốn kiếp nhà người, đi một mạch đến tận ba tháng mới chịu quay trở về, có biết ta ở nhà buồn chán lắm không hả?

Nghe hằn trách móc, Phạm Văn Long cười khỗ, chẳng phải trước khi đi đã nói rõ ràng với nhau rồi hay sao?

Cảnh tượng bên này liền thu vào cả trong mắt đám người kia. Nhìn hai gã đàn ông ôm nhau tình cảm sướt mướt chẳng thềm quan tâm đến ai, một tên bực tức nhảy ra quát:

- Thằng nhãi con từ đâu đến, sao dám xen vào chuyện của chúng tao?

Lúc này, Đức Hùng mới sực nhớ đến tình cảnh hiện tại, nào có thời gian để ý đến cảnh giới của Phạm Văn Long, vội vàng đẩy hẳn ra nói:

- Người mau lui về sau đi.

Thấy hành động đó, Phạm Văn Long hơi sửng sốt, nhưng liền hiểu ngay tên ngốc kia đang lo lắng cho mình, trong lòng bất chợt dâng lên tư vị ấm áp.

Phạm Văn Long lắc đầu, chăm chú quan sát những vết bầm tím trên mặt Đức Hùng, xem ra ở nhà hẳn đã chịu không ít khổ cực.

Lặng lẽ quét nhìn toàn bộ đám học viên, Phạm Văn Long lạnh lùng lên tiếng:

- Là kẻ nào đánh bạn của ta?

Ánh mắt hẳn thâm trầm, tỏa ra một luồng sát khí vô hình khiến ai nấy sợ hãi, nhất thời không kẻ nào dám ứng tiếng trả lời.

Thấy vậy, Phạm Văn Long hừ lạnh, không cần truy hỏi thêm nữa, thân hình nhoáng một cái đã biến mất rồi đột nhiên lại xuất hiện ngay vị trí của tên học viên vừa bị đánh bay kia.

Lúc này, tên học viên mới lồm cồm bò dậy, hai tay đưa lên ngực không ngừng suýt xoa, xem ra một đòn kia khiến ngay cả bản thân hẳn cũng ăn không tiêu. Bỗng trước mặt lóe lên một thân ảnh, chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng gió vù vù bên mang tai.

BỐP!!!

BỐP!!!

BỐP!!!

Một tràng âm thanh giòn giã vang lên, cơ hồ trong vài nhịp thở, Phạm Văn Long đã tung ra liên tiếp mười mấy cái tát. Tên học viên kia đầu óc choáng váng, mắt nổ đom đóm, ngay trên ngực vang lên một tiếng kêu nghe như xương cốt bị gãy vụn. Một cỗ cảm giác đau đớn cùng cực xâm chiếm toàn bộ thân thể khiến hẳn quá đỗi kinh hoàng, hận không thể chết ngay tức khắc.

Thêm vài nhịp hô hấp trôi đi, tên học viên kia thân thể mềm oặt như cọng bún, đổ sầm xuống nền đất, lúc này hẳn chỉ còn mơ màng nghe thấy những tiếng la hét của đồng bọn, rồi chìm vào hôn mê, không còn nhận biết được gì nữa.

Ngay sau khi tên học viên gục ngã, trong số đồng bọn của hắn chợt nhảy ra một người, nhanh như một con báo đã chồm đến ngay sau lưng của Phạm Văn Long, hét lớn:

- To gan, dám xuống tay với cả thành viên của Phục Minh?

Phạm Văn Long vẫn không hề nhúc nhích, bóng lưng thẳng tắp như một cây tiêu thương, y phục tung bay phần phật trong gió, tưởng chừng như vạn sự trên thế gian không gì có thể suy chuyển.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, phía xa, Đức Hùng vội gào lên:

- Phạm Văn Long, coi chừng phía sau!!!

Nhưng vừa dứt lời, tròng mắt hắn muốn lòi cả ra ngoài. Chẳng biết Phạm Văn Long đã dùng cách nào, chỉ thấy tên học viên kia vừa tung mình chồm đến, bỗng thân thể như điều đứt dây bắn ngược trở ra, lăn lộn trên nền đất mấy vòng mới dừng lại.

Mọi người vừa nhìn qua liền thấy khuôn mặt biến dạng, một bên đầu bị móp lại, tuy chưa chết nhưng hiển nhiên đã trở thành một kẻ tàn phế, sợ rằng cả đời sẽ không thể nâng cao cảnh giới được nữa.

Vừa rồi Phạm Văn Long dùng Phong Quyền Tàn Vân di chuyển nhanh như sấm chớp áp sát, lại bồi thêm một quyền cực mạnh vào đại não đối phương, ngay cả núi đá còn bị phá nát huống chi là thân thể máu thịt con người. Cũng may mà Thánh viện nghiêm cấm việc chém giết lẫn nhau nên hắn vẫn còn nường tay, nếu không hai tên học viên kia chỉ còn nước đi cầu ông bà ông vải.

Toàn bộ đám đông chết lặng như tờ, không ngờ người thanh niên anh tuấn kia một khi ra tay lại lạnh lùng, tàn nhẫn đến thế.

Nháy mắt đã có một người hôn mê chưa rõ sống chết, một người thì bị đánh cho tàn phế, mười mấy tên học viên còn lại bắt đầu xuất hiện vẻ sợ hãi, lo lắng. Bọn chúng đưa mắt lăm lét nhìn Phạm Văn Long, tự hỏi “cái tên quái vật này từ đâu chui ra?”.

Đột nhiên, có một tên bước lên, linh lực hùng hồn tỏa ra, hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới Nhân vực cấp mười ba, cũng chính là người có thực lực mạnh nhất trong số học viên này.

Hắn nheo mắt đánh giá Phạm Văn Long, mơ hồ nhìn ra cảnh giới Nhân vực cấp mười hai. Chỉ là, không biết vì sao xung quanh thân thể của đối phương có một luồng ba động cực kỳ quái dị, thần thức vừa phóng tới đã bị bào mòn, cảm giác như có một ngọn lửa thiêu đốt. Trong lòng thầm nghĩ có thể do đối phương tu luyện linh quyết đặc thù hỏa thuộc tính, nên mới sinh ra hiện tượng trên.

Hắn chậm rãi tiến thêm vài bước, cao giọng nói:

- Người là ai? Trong số tân sinh có cảnh giới Nhân vực cấp mười hai tại sao ta chưa từng gặp qua?

Nghe hắn nói, chợt đám đông xôn xao bàn tán, bọn họ vẫn nhớ rất rõ khi cùng Phạm Văn Long vào đây, hắn còn đang ở Nhân vực cấp sáu, không ngờ mới qua nửa năm đã đột phá lên tới cấp mười hai.

Quả là một tốc độ đáng sợ, không thể nào tưởng tượng nổi!

Một vài người nhin không được cũng phóng cảm ứng kiểm tra, nhưng không hiểu vì sao chỉ thấy đầu óc quay cuồng, toàn thân nóng bừng giống như bị thả vào một hỏa lò, vội vã thu lại tinh thần không dám tiếp tục nữa.

Dầu thêm mười lá gan thì bọn họ cũng chẳng thể ngờ đến việc Phạm Văn Long cả gan hấp thu linh khí từ trong trứng của một con linh thú cấp tám, tồn tại ấy vốn sánh ngang với một gã cường giả Thánh cấp, nào phải chuyện đùa.

Thế nên không ai có thể chân chính nhìn ra cảnh giới của hắn, ngay cả tên học viên Nhân vực cấp mười ba kia cũng chỉ là mơ hồ phỏng đoán mà thôi.

Buông một câu hỏi để dò xét thân phận đối phương, thế nhưng Phạm Văn Long thần sắc lạnh tanh, không thềm đáp lại. Nhìn thấy mấy tên khốn này tụ tập ngay khu vực tân sinh của mình, lại dám ra tay đả thương Đức Hùng, hàn ý đã tràn ngập hai mắt, nên cóc cần phải đối đáp với bọn chúng làm gì cho tốn thời gian.

Tên học viên kia thấy đối phương kiêu ngạo như thế, sắc mặt liền trở nên băng hàn, năm ngón tay siết lại, khe đao một cái bỗng thấy xuất hiện hai cây cự trùy.

Sau một tiếng gầm vang dội, thân hình hắn bắn đến, đôi cự trùy vung lên nhằm thẳng đầu Phạm Văn Long mà nện.

Nhìn vẻ hùng hổ như muốn ăn tươi nuốt sống đó, Phạm Văn Long cười khẩy, miệng khẽ lẩm bẩm vài tiếng rồi vẫy tay búng ra những hỏa cầu, chặn đứng thế công của đối phương.

Tên học viên nhận ra công kích sắc bén, vội vàng nghiêng người né tránh, đồng thời đánh giá: “Tiểu tử này xem ra cũng có chút bản lĩnh.”

Nghĩ là vậy nhưng nào chịu đứng lại, đôi chân vẫn thoăn thoắt sải đến, khoảng cách đã ở rất gần rồi, nhưng Phạm Văn Long vẫn lạnh lùng đứng nhìn, không hề có biểu hiện nào cụ thể.

Tên học viên khắp khởi mừng thầm, khóe miệng nhếch môi cười, linh lực hội tụ cả về hai bàn tay chuẩn bị một đòn giáng xuống. Hãn vốn tu luyện theo con đường Đấu sĩ, vậy nên riêng về sức mạnh bản thân tin tưởng mười phần.

Bỗng một tiếng quát đánh thẳng vào đại não khiến tên học viên giật mình kinh hãi.

- Cút ngay cho ta!

Kế đến, linh lực trong người Phạm Văn Long tựa hồ núi lửa phun trào, bất ngờ ầm ầm bùng nổ. Tên học viên thất sắc, trong lòng đánh thót một cái muốn phi thân bỏ chạy. Nhưng lại nghe thêm một âm thanh vang vọng:

- Du Long Bát Hoang!!!

Lấy Phạm Văn Long làm trung tâm, một nguồn kinh lực kinh khủng phóng ra, đi qua nơi nào, không khí nơi đó bị ép đến nổ vụn, vang lên những tiếng động trầm thấp.

Cuồng phong chông lên nhau trùng điệp, như sóng biển liên miên, mang theo lực công phá khổng lồ bạo loạn.

ĐỪNG!!!

Nguồn kinh lực dũng mãnh vừa ập đến, hai cây cự trùy lập tức bị chấn tan, ngay lập tức thân thể tên học viên kia run rẩy, bị đánh bay đi, sắc mặt tái mét kinh hãi, miệng phun một vòi máu tươi. Hãn gắng gượng bò dậy, nhìn xuống hai bàn tay thấy da thịt rách toạc ra, máu me chảy đầm đìa.

- Không thể nào?

Đôi mắt hoảng sợ khó tin, đối phương chẳng qua chỉ là Nhân vực cấp mười hai, sao lại có thể bộc phát chiến lực kinh khủng như vậy, thậm chí

còn viễn siêu hơn cả mấy gã Nhân vực cấp mười bốn hẳn từng giao đấu.

Trong cơn hoảng loạn, chợt cảm nhận ngay trên cổ họng có một bàn tay lạnh lẽo đặt lên.

- Có tin chỉ cần nhúc nhích ta sẽ vặn gãy cổ người không?

Đôi lời tâm sự: Các bác ơi, lịch ra truyện mỗi ngày/ chương, nếu rảnh thì có thể 2 chương/ ngày nhé! Hôm nào thiếu qua ngày mai e sẽ cố gắng bù lại, nên các bác yên tâm.

Thú thực nếu e viết lấy số lượng thì ngày 2-3 chương sư đức, nhưng e vừa viết vừa dành thời gian phát triển mạch truyện và lựa chọn các tình tiết đắt giá đưa vào, đọc lại 2-3 lần xem câu cú mượt chưa rồi mới post lên, do đó sẽ hơi lâu.

Cả nhà thông cảm dùm e nhé!

À, có bác nào có ý tưởng phát triển thì có thể liên hệ e nhé! E sẽ xem xét và kết hợp với mạch truyện đã dựng sẵn. Biết đâu vOz chúng ta sẽ tạo ra một siêu phẩm nhỉ?

E chém tí, ahihi, đồ ngốc...!!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Phục Minh

- Có tin chỉ cần nhúc nhích ta sẽ vặn gãy cổ người không?

Tên học viên Nhân vực cấp mười ba chợt thấy trên cổ có một bàn tay khê khàng đặt lên. Nghe thanh âm vô cùng lạnh lùng, không hề chứa một tia cảm xúc, cảm nhận sự lạnh lẽo toát ra từ năm ngón tay, các dây thần kinh trong đầu hấn run lên bần bật, lại nhớ đến tràng cảnh của hai gã đồng bọn, hoảng sợ đứng im, không dám có hành động phản kháng.

Phạm Văn Long chỉ trong một chiêu đã dễ dàng khống chế đối phương, sắc mặt chẳng tỏ ra vui hay buồn, nhàn nhạt hỏi:

- Các người tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tên học viên kia biết tính mệnh bản thân chẳng khác nào chỉ mảnh treo chuông, chỉ cần một ý niệm của người này cũng đủ khiến hấn sống dở chết dở, nên không dám giấu diếm, nuốt vội ngụm nước bọt, thành thật nói:

- Chúng ta chỉ là theo lệnh của hội trưởng mà làm thôi.

Trong đầu Phạm Văn Long chợt nhớ đến câu nói của tên học viên thứ hai, hình như có nhắc đến một tổ chức tên gọi Phục Minh? Tuy chưa biết ngọn nguồn câu chuyện ra sao, nhưng xét thái độ dám học viên này vừa biểu hiện chắc chắn cũng chẳng phải dạng tốt lành.

Phạm Văn Long hỏi thêm một câu:

- Hội trưởng của các người là ai?

Tên học viên cố rướn cổ hít vài hơi, thở dốc nói:

- Là... Trần Công Minh!!!

Trong lứa tân sinh Thánh viện, ngoại trừ các tồn tại Linh cấp, thì Trần Công Minh là một cái tên khiến mọi người e dè, sợ hãi nhất. Hiện tại, hắn đã chân chính đạt đến đỉnh cấp Nhân vực, đang chuẩn bị trùng kích vào Linh cấp. Người này tính tình ngang tàng, hống hách, thường xuyên hiếp đáp những học viên khác, bởi vậy, trong Hưng Yên ký túc không một ai muốn dây vào. Mà cũng lạ, hai tên Đỗ Quan và Tập Bình vốn phụ trách nơi đây, thế nhưng với mấy chuyện ồn ào kia lại chẳng thêm quan tâm, xem ra bọn chúng đã nhận không ít lợi ích từ Trần Công Minh, nên mới mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ngay khi nghe Phạm Văn Long hỏi đến hội trưởng, tên học viên kia như mở cờ trong bụng, những tưởng nghe đến cái tên đó sẽ làm cho đối phương e dè mà buông tha cho mình, vậy nhưng hoàn toàn trái ngược với suy đoán, bàn tay trên cổ đột nhiên siết chặt hơn. Cảm thụ một luồng linh lực cuồng bạo đang thiêu đốt da thịt, tên học viên vô cùng sợ hãi, sắc mặt đỏ như quả cà chua chín, cổ vùng vẫy tìm đường thoát ra. Nhưng bàn tay Phạm Văn Long kẹp cứng ngắc như gọng kìm, dù tên học viên giãy giụa thế nào cũng vô phương tháo gỡ.

Đám người bên ngoài thần tình hoảng hốt, chẳng rõ nguyên nhân vì sao bỗng thấy Phạm Văn Long thần sắc đanh lại, đôi mắt xuất hiện hung quang đỏ hồng, sát khí khủng bố tràn ra, khiến ai nấy tim đập chân run, mồ hôi bất giác chảy ròng ròng.

Lúc này, tên học viên kia hoàn toàn bị luồng sát khí đó khống chế, hơi thở càng lúc càng yếu ớt, thân thể cơ hồ bị đông cứng lại, khí huyết có vẻ lưu chuyển chậm chạp hơn, chợt cảm thụ một hàng nước ấm nóng từ ngay hạ thân trào ra, thấm qua ống quần nhỏ tong tọc xuống mặt đất.

Ngay giờ phút sinh tử đó, bỗng thấy toàn thân nhẹ bẫng, hóa ra đã bị nhấc bổng lên. Phạm Văn Long hừ lạnh một tiếng, thuận tay quăng bừa đối

phương ra xa, đồng thời quát:

- Các người mau rút cả cho ta! Nếu lần sau còn dám xuất hiện ở đây thì đừng trách ta xuống tay tàn nhẫn.

Thân thể tên học viên lăn lông lốc mấy vòng, ngay cổ họng hẳn năm vết tay đỏ hồng, không nhìn được cứ ôm cổ ho sặc sụa, lát sau mới dần hồi tỉnh, chẳng nói chẳng rằng vội vàng cúp đuôi chạy một mạch.

Chứng kiến cảnh đó, mười mấy tên học viên kia hoảng sợ, cũng nhào nhào cướp đường mà chạy, rất nhanh đã chẳng còn thấy bóng dáng của người nào.

Đợi bọn chúng hoàn toàn biến mất, Phạm Văn Long mới chậm rãi tiến về một phía, lúc quay trở lại đã thấy trên vai vác một chiếc túi vải trương phồng, chẳng rõ chứa đựng thứ gì bên trong.

Sau đó, Phạm Văn Long lại gần Đức Hùng, vui vẻ nói:

- Chúng ta về nhà thôi!

Cơ mà Đức Hùng sắc mặt ngây ngốc, đầu óc đang quay cuồng choáng váng, nhất thời chưa thể nào tin nổi những gì vừa diễn ra. Bất ngờ hẳn đưa tay tát vào má một cái thật mạnh, nói:

- Con mẹ nó, không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?

Quả nhiên cái tật nói năng bộp chộp đó vẫn không cách nào thay đổi, Phạm Văn Long giơ nắm đấm, cười bảo:

- Có cần ta đánh một cú giúp người tỉnh ra không hả?

Nhớ lại cảnh tượng thê thảm của ba gã học viên kia, Đức Hùng rùng mình, vội chạy đến, khoác vai Phạm Văn Long bảo:

- Thôi thôi, ta còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Cả hai liền cười vang, sóng vai nhau trở về căn nhà của mình, bỏ lại đằng sau những tràng âm thanh ồn ào, huyên náo.

Đứng cách vị trí Đức Hùng vừa rời đi không xa, hiện lên thân ảnh của Thanh Hằng, ánh mắt nàng ta nhìn theo bóng lưng Phạm Văn Long, ẩn chứa một nét u uẩn, khó hiểu.

Về đến nhà, chưa để Phạm Văn Long có thời gian nghỉ ngơi, Đức Hùng đã kéo hẳn ngồi xuống, hỏi ngay:

- Người hãy mau kể cho ta nghe những sự việc xảy ra trong ba tháng qua đi. À phải rồi, nghe nói khu vực Tây Nguyên cấm địa phát sinh chuyện gì đó rất nghiêm trọng nên Thánh viện đã ra lệnh nghiêm cấm không cho bất kỳ học viên nào tiến vào. Đợi mãi không thấy người trở về, còn tưởng đã bị đám linh thú xơi tái rồi chứ? Ha ha...

Nhìn bản mặt hào hứng, phấn khích của hắn, song vẫn ẩn chứa sự quan tâm chân thành, Phạm Văn Long mỉm cười, bắt đầu điểm lại hành trình đi vào Tây Nguyên cấm địa. Tất nhiên, những việc liên quan đến lão Kim và Hoàng Kim Cự Long đều bỏ qua. Phạm Văn Long rất tin tưởng Đức Hùng, chỉ là sự việc quá sức nghiêm trọng, nếu lộ ra, sợ rằng không chỉ bản thân gặp nguy hiểm mà ngay cả bạn bè cũng sẽ bị liên lụy, bởi vậy vẫn nên giữ bí mật thì tốt hơn.

Đức Hùng chăm chú lắng nghe Phạm Văn Long kể chuyện, sắc mặt biến hóa thất thường, đến đoạn Phạm Văn Long bị một đàn Huyền Dực Giáp Trùng mấy trăm con rượt đuổi, sau đó lại bị Bảo Tùng một đao đâm tới, đánh ngã xuống vực sâu, nghiêng hàm răng căm hận chửi:

- Đậ má, không ngờ lại có kiểu người lấy oán báo ân như vậy! Nếu để ta bắt gặp, nhất định sẽ một đao kết liễu hắn.

Nghe Phạm Văn Long thuật lại chỉ có vài câu đơn giản, nhưng Đức Hùng nhìn ra được sự nguy hiểm trùng trùng trong đó, nếu không phải may mắn, có lẽ từ nay về sau sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại người huynh đệ này nữa. Hắn lo lắng hỏi:

- Vết thương trên người người thế nào rồi? Còn đau nữa không?

Những lời nói chân thành tựa hồ mật ngọt tưới vào lòng, bao nhiêu khổ cực bỗng chốc tan biến hết, Phạm Văn Long mỉm cười nói:

- Cũng đã lành lại rồi, hiện không còn nguy hiểm nữa.

Sau đó, Phạm Văn Long tiếp tục câu chuyện, qua thời gian một bữa cơm, cuối cùng cũng kể đến sự việc bị một tên học viên ám sát ngay trong đêm hôm qua.

Nghe xong, Đức Hùng mặt mày khó coi, suy nghĩ một chút bỗng bảo:

- Trong Tây Nguyên cấm địa, linh thú với số lượng quá lớn vốn đã áp đảo. Không thể ngờ rằng con người tại nơi đây chẳng những không đoàn kết mà còn muốn sát hại lẫn nhau.

Phạm Văn Long nhấp một ngụm nước trà, buồn bã đáp:

- Đều là do lòng tham, bọn họ muốn dễ dàng sở hữu nhiều nội đan linh thú, giết người khác trong Tây Nguyên cấm địa để cướp đồ chính là biện pháp nhanh nhất.

Khẽ thở dài ngao ngán, Đức Hùng trầm tư đánh giá:

- Ta thấy loài người chẳng khác đám linh thú là bao, ngoại trừ những tranh đua khốc liệt, còn có điểm tàn nhẫn, thủ đoạn hơn rất nhiều. Chỉ là những thứ ấy ngày thường đã được phủ thêm một chiếc áo hoa lệ bên ngoài, nên không mấy ai có thể chân chính nhận ra.

Phạm Văn Long không đáp, khẽ gật đầu đồng tình. Bỗng lại nghe Đức Hùng hỏi:

- Có phải người đã đạt đến Nhân vực cấp mười hai không?

Bởi vì Đức Hùng vẫn dậm chân tại Nhân vực cấp mười, nên dĩ nhiên không thể nào nhìn ra cảnh giới thực sự của Phạm Văn Long. Chuyện này vốn cũng chẳng có gì quan trọng, Phạm Văn Long bèn thành thật trả lời:

- Hiện tại, ta vẫn đang ở Nhân vực cấp mười hai, nhưng khoảng cách để đột phá lên cấp mười ba cũng không còn xa lắm.

Thấy Phạm Văn Long công khai thừa nhận, Đức Hùng than thở:

- Người đúng là một tên quái thai mà! Ông trời ơi, sao lại bắt công với con như vậy??

Thực ra, Phạm Văn Long tư chất hơn người, vậy nhưng để đạt được thành quả hôm nay cũng đã trả một cái giá không hề nhỏ, nào phải do tự nhiên ban phát cho. Chỉ là, những điều ấy, Phạm Văn Long chôn chặt trong đáy lòng, không muốn nói ra mà thôi.

Đức Hùng cũng không hỏi thêm nữa, bỗng nhớ đến cảnh đám người kia bỏ chạy tán loạn như một đàn chó, ngựa cổ cưỡi ha hả bảo:

- Cũng may mà người về kịp, nếu không ta đã ăn một trận đòn no nê rồi. Nhất định là do ta ở hiền gặp lành, nên được quý nhân phù trợ. Ôi, không thể hoãn cái sự sung sướng này lại, haha...

Nhìn biểu hiện đó, Phạm Văn Long liền đoán ngay ra lý do, đợi một lát mới nghiêm túc hỏi:

- Phải rồi, rốt cuộc ở nhà đã xảy ra những chuyện gì? Tại sao đám người kia lại đến tận đây sinh sự vậy?

Không nhắc đến thì thôi, vừa nghe Phạm Văn Long hỏi tới, vẻ mặt của Đức Hùng liền tối sầm lại, vung tay đập thẳng lên mặt bàn, bức xúc kể:

- Sau khi người vừa đi một đoạn thời gian, trong giới tân sinh chúng ta bỗng mọc lên một tổ chức tên gọi Phục Minh, nhân số khoảng hai, ba trăm người, đa phần đều là những thành phần bất hảo. Mười mấy tên vừa nãy đều là thành viên trong cái hội chó má đó. Cách đây vài ngày, bọn chúng kéo đến rồi ngang nhiên đòi thu của mỗi học viên một ngàn linh đồng. Ban đầu có vài học viên lên tiếng chống đối, liền bị chúng lôi ra đánh đập dã man, đến nay thương tích còn chưa bình phục. Mà bọn chúng cảnh giới đều là Nhân vực cấp mười hai, mười ba nên ở đây có ai đủ sức phản kháng? Hơn nữa, cầm đầu Phục Minh là một gã thực lực đỉnh giai Nhân vực, tên Trần Công Minh, ngoài ra nghe nói hẳn còn có quan hệ thân thiết với một số học viên khóa trên nữa.

Dừng lại một chút để lấy bình tĩnh, Đức Hùng nói tiếp:

- Sau đó bọn chúng bỏ đi, tuyên bố ba ngày sau sẽ quay trở lại, nếu còn có kẻ nào không chịu đóng linh đồng lập tức sẽ quật phá tan tành chỗ này, không cho chúng ta được yên ổn tu luyện. Hôm nay chính là ngày thứ ba, thế nên trời vừa sáng chúng đã mò tới. Trước sự uy hiếp đó, nhiều tân sinh đành cắn răng móc linh đồng ra nộp, số tiền ấy với ta không nhiều, bất quá đều là mồ hôi xương máu cha ta kinh doanh cực khổ mới có, hà cớ gì bọn chúng đòi há miệng đớp lấy? Được một lần, kiểu gì cũng sẽ có lần thứ hai, thứ ba, nếu vậy khó mà thoát khỏi cái cảnh khổ sở nhục nhã liên miên. Vậy nên ta nhất quyết không chịu, sự việc về sau thế nào thì người cũng thấy rồi đấy.

Nghe hết đầu đuôi câu chuyện, Phạm Văn Long tròn mắt ngạc nhiên, không ngờ bọn kia cũng nhanh tay lẹ chân thật, chỉ mới vào Thánh viện có vài tháng mà đã lập ra bè phái. Nếu vậy cũng chẳng có gì đáng nói, chỉ là bọn chúng dám mò đến tận cửa giờ thói côn đồ, cậy mạnh hiếp yếu, thật đáng căm hận!

Đức Hùng bỗng đứng nhẩn nhó, lo lắng:

- Thành viên trong cái hội Phục Minh này chẳng tốt lành gì, hôm nay người xuống tay mạnh như vậy, sợ rằng bọn chúng sẽ không chịu bỏ qua đâu. Hay là chúng ta tố cáo lên Thánh viện?

Phạm Văn Long chau mày đáp:

- Tạm thời chưa đến nước ấy, cứ quan sát động tĩnh thêm vài ngày rồi tính sau. Đúng rồi, chẳng phải Thánh viện có quy định nghiêm cấm học viên tranh đấu sao?

Đức Hùng cười nhạt, xua tay trả lời:

- Cái quy định đó ai mà thềm quan tâm, tổng số học viên cả mấy vạn người, liệu Thánh viện có đủ sức kiểm soát hết hay không? Mà ta thấy, hai tên Đỗ Quan và Tập Bình chắc chắn cấu kết với đám người Phục Minh này rồi, nên bọn chúng mới dám coi trời bằng vung, ngang nhiên hoành hành bá đạo.

Càng nghe càng bực, Phạm Văn Long nghiêng răng mắng:

- Hừ! Người không cần quá lo lắng, chỉ cần bọn chúng dám quay trở lại, nhất định ta sẽ không tha cho bất kỳ đứa nào.

Từ trước đến nay, Phạm Văn Long cực kỳ căm hận dạng người cậy mạnh hiếp yếu, coi thường người khác như vậy. Hơn nữa, hội trưởng của Phục Minh lại là Trần Công Minh, nợ cũ thù mới, xem ra khó tránh được một trận quyết chiến rồi.

- Trần Công Minh! Ta đang đợi người đến đây!!!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thành Quả

Trò chuyện thêm dăm ba câu, bỗng Đức Hùng để ý đến túi vải to đùng mà Phạm Văn Long mang theo bên người, không nhịn được tò mò hỏi:

- Người vác thứ gì về vậy? Không phải xác của một con linh thú nào đấy chứ?

Nhưng Phạm Văn Long không đáp, mỉm cười đầy vẻ bí ẩn, nhấc cái túi đặt lên mặt bàn, từ từ mở ra. Vừa nhìn thấy các vật phẩm bên trong, Đức Hùng hét lên thất thanh:

- Nội đan linh thú? Sao lại nhiều đến như vậy?

Đức Hùng có chút khiếp sợ, bên trong là một lượng lớn tầng tầng lớp lớp các hạt châu đủ màu đủ sắc lẫn kích thước, nhỏ thì bằng hạt nhãn, có viên to bằng nắm tay trẻ con.

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Đức Hùng, Phạm Văn Long cười giải thích:

- Một nửa số này do ta chém giết linh thú mà có, còn lại là đoạt được từ tên sát thủ kia.

Mặc kệ là nguồn gốc từ đâu ra, Đức Hùng hưng phấn bảo:

- Không biết bao nhiêu nhỉ, ta thấy cũng lên đến cả ngàn viên đó.

Dứt lời, cả hai chụm đầu vào nhau đếm số lượng, đồng thời phân biệt cấp bậc nội đan. Dựa vào năng lượng linh khí ẩn chứa bên trong nên việc

phân loại rất dễ, chỉ trong thoáng chốc, một túi lớn chứa đầy nội đan linh thú đã được hai người chia thành ba phần khác nhau.

Nhẩm tính một hồi, Đức Hùng thần tình kinh dị bảo:

- Nội đan cấp hai năm trăm lẻ sáu viên, cấp ba có hai trăm ba mươi một viên, cấp bốn có bảy mươi ba viên, tổng cộng cả thấy vừa tròn tám trăm mười viên.

Đức Hùng cảm thấy như chính mình nghe rõ từng nhịp đập ở trong tim, hẳn không biết rằng, vốn dĩ số lượng còn lớn hơn rất nhiều, nhưng vì không thể mang hết đi nên Phạm Văn Long đành tiếc rẻ bỏ lại cả trong Tây Nguyên cấm địa.

Tính toán thêm một lát, cuối cùng Đức Hùng vui mừng hét lên bảo:

- Số lượng nội đan như vậy có giá ước chừng mười bảy, mười tám vạn linh đồng. Con mẹ nó, lần này người giàu to rồi, haha...

Phạm Văn Long nghe đến con số này cũng cảm thấy thực kinh hãi, không ngờ mới vào trong Tây Nguyên cấm địa một chuyến mà đã có nhiều tiền như thế. Nếu như thời gian dài hơn không biết sẽ thu hoạch được thêm bao nhiêu nữa đây? Bất quá hẳn cũng biết rõ, lần này may mắn gặp một con “dê béo” nên mới kiếm được ngần ấy, nếu không cũng chỉ khoảng sáu, bảy vạn linh đồng mà thôi. Trên người tên sát thủ kia hẳn còn lấy thêm được hơn ba vạn linh đồng, xem ra hiện tại hẳn đã thực sự phát tài rồi, không quá lo lắng vấn đề kinh tế nữa.

Nghỉ ngơi nửa buổi, Phạm Văn Long bàn với Đức Hùng mang số nội đan này đến đến khu vực giao dịch để bán, dù sao hẳn cũng đang có một số công chuyện cần phải dùng đến linh đồng.

Hai người vừa bước chân ra cửa, bỗng thấy một bóng đen chạy vụt đến, đâm sầm vào người Đức Hùng, khiến cả hai lăn đùng ra đất. Đức

Hùng bị đau, buông ngay một câu chửi thề:

- Đâu má, cái nồi gì thế há?

Phạm Văn Long cũng bị làm cho giật mình, vừa nhìn kỹ hóa ra là một cô gái, tuổi độ trăng rằm, gương mặt trắng trẻo xinh đẹp, hai mắt to tròn, mái tóc dài màu vàng phiêu dật, thực là một tiểu cô nương đáng yêu.

Đức Hùng lồm cồm bò dậy, mấp máy môi định tuôn thêm một tràng chửi bới, nhưng vừa nhìn rõ diện mạo đối phương, sắc mặt trở lên rạng rỡ, hớn hờ hỏi:

- Tiểu Mai, muội đã về rồi đấy à?

Cô gái nhìn thấy Đức Hùng, đôi mắt đỏ hoe, nhào đến ôm chầm lấy hẳn thút thít:

- Ta mới trở về từ thư viện, bỗng nghe tin người bị đám người Phục Minh ức hiếp làm ta lo lắng muốn chết, vội chạy một mạch đến đây. Cái tên vô lương tâm nhà người còn dám chửi ta, huhu...

Nhìn nàng ta nước mắt ngấn dài, Đức Hùng bật cười, vui vẻ bảo:

- Ha ha, muội nhìn xem chẳng phải ta vẫn khỏe mạnh đứng đây sao?

Ngay kế bên, Phạm Văn Long mắt tròn mắt dẹt, chẳng hiểu rốt cuộc là như thế nào. Nhưng nhìn cái kiểu tình cảm sướt mướt thế này, thầm bảo: “Xem chừng cái tên phóng đảng này ở nhà lại trêu hoa nguyệt nguyệt rồi đây.”

Đỗ dành Tiểu Mai một hồi, chợt nhớ đến còn có người thứ ba, Đức Hùng liền đẩy Tiểu Mai ra, quay sang Phạm Văn Long cười khì khì, nhanh nhẩu nói:

- Quên giới thiệu với người, đây là Tiểu Mai, cũng là tân sinh, hiện đang học chung khoa Địa hệ Pháp sư với ta. Còn đây là Phạm Văn Long, người huynh đệ tốt mà ta vẫn thường kể cho mọi người nghe đó. Hôm nay hẳn mới từ Tây Nguyên cấm địa trở về.

Tiểu Mai tò mò nhìn qua, theo phản xạ khê phóng cảm ứng thăm dò, nhưng chợt thấy đầu óc quay cuồng, không cách nào kiểm tra chính xác cảnh giới đối phương. Nàng hoảng sợ, vội thu lại thần thức, hé miệng cười, vô tình để lộ ra chiếc răng khểnh duyên dáng:

- Tiểu Mai xin ra mắt Long đại ca.

Phạm Văn Long mới liếc qua đã nhận ra ngay cảnh giới Nhân vực cấp mùi của Tiểu Mai, nghe giọng nói nàng ta thánh thót tựa hồ tiếng chim hót, bèn mỉm cười đáp:

- Xin chào, rất vui được làm quen với mọi người!

Tiểu Mai ngó thấy bộ dáng hai người, vội quay sang hỏi Đức Hùng:

- Người định đi đâu à?

Đức Hùng nhẹ nhàng trả lời:

- Hai chúng ta chuẩn bị đến khu vực giao dịch có chút công chuyện.

Nghe vậy, đôi mắt Tiểu Mai sáng lên, hào hứng nói:

- Cho ta theo với!!!

Thế nhưng, bỗng thấy Đức Hùng nghiêm mặt, thẳng thừng bảo:

- Hôm nay huynh đệ ta vừa từ Tây Nguyên cấm địa trải qua cửa tử nhất sinh trở về, chúng ta có rất nhiều chuyện cần tâm sự, mọi người đi theo làm gì?

Thấy Đức Hùng có vẻ không vừa lòng, Tiểu Mai sắc mặt buồn xo, không dám yêu cầu nữa. Vừa định xoay lưng bước đi, bỗng nhớ ra chuyện nào đó, vội ghé sát tai Đức Hùng lí nhí nói:

- Vậy đêm nay ta có cần qua đây... ngủ chung với người không?

Tuy thanh âm đã cố gắng hạ xuống rất nhỏ nhưng Phạm Văn Long thính giác cực tốt, nghe vậy âm thầm lắc đầu lè lưỡi: “Cái tên mất nết này, không ngờ dám hái hoa ngay trong Thánh viện, thật là đáng đánh mà.”

Nhìn biểu hiện của Phạm Văn Long liền hiểu ngay hẳn đã nghe thấy cả rồi, Đức Hùng hơi đỏ mặt, quay sang lườm Tiểu Mai một cái nói:

- Ta cũng chưa biết, muội cứ về nhà trước đi. Khi nào về ta sẽ báo lại cho muội sau.

Vừa dứt lời, hẳn liền khoát tay, kéo Phạm Văn Long đi luôn, không thèm ngoái ngàng gì đến Tiểu Mai nữa.

Đi được một đoạn, Phạm Văn Long cố nhin cười, trong lòng rõ ràng đang khinh bỉ hẳn vài cái, chặc lưỡi bảo:

- Xem ta người ở nhà cuộc sống không tệ đó nha! Nếu ta nghe không nhầm thì vừa rồi Tiểu Mai nói là tối nay...

- Ấy ấy, người đừng có suy nghĩ bậy bạ. Chẳng qua, chúng ta đang tiến hành phương pháp “song tu” đó thôi, không đen tối như người tưởng đâu.

Chưa để Phạm Văn Long nói hết, Đức Hùng vội vàng cắt ngang, sau đó bồi thêm một câu:

- Phạm Văn Long, phải nhớ cho kỹ, nguyên tắc làm người của ta đó là huynh đệ như tay chân, đàn bà như quần áo, chỉ là chơi bởi qua đường thôi.

Phạm Văn Long tí nữa thì ngã ngựa, không ngờ cái tên phóng đảng này lại dám thốt ra mấy lời bạc bẽ như vậy. Nhưng mà, Phạm Văn Long biết rằng tính tình của hắn không xấu, chỉ là có chút bất trị, nhất thời khó mà thay đổi. Tuy nhiên, ở bên cạnh người huynh đệ này, Phạm Văn Long cảm thấy rất thỏa mái, bản thân mình có thể hoàn toàn phóng túng, buông thả, không còn chút vướng bận nào trong lòng.

Nửa canh giờ sau, hai người đã đứng trước một cửa tiệm to lớn, bên trên có tấm biển màu xanh đề hàng chữ “Kỳ Trân Các”.

Thông qua tìm hiểu, Kỳ Trân Các chính là địa điểm giao dịch, mua bán hàng hóa do chính Thánh viện mở ra, cắt cử người quản lý. Vậy nên, chất lượng hàng hóa và quy mô kinh doanh cũng không thể đánh đồng với đám con buôn.

Hiện tại, Phạm Văn Long cần bán một số lượng lớn nội đan linh thú nên hắn cũng chẳng rảnh rỗi mà đem qua mấy cửa hàng nhỏ lẻ, quyết định mang thẳng đến đây, chẳng hạn chỉ có Kỳ Trân Các mới đủ tiềm lực để tiêu thụ toàn bộ số hàng hóa đó.

Bước vào trong, vừa quan sát liền nhìn thấy rất nhiều quầy giao dịch được dựng lên, hàng lối ngăn nắp chỉnh tề, đếm sơ qua cũng đến hai mươi cái, các mặt hàng thu mua vô cùng phong phú đa dạng, bao gồm: linh đan, binh khí, thảo dược, linh cụ, khoáng thạch,... Mỗi quầy lại có một người phụ trách khác nhau, cùng khoác trên mình bộ đồng phục màu đỏ thẫm, ngay trước ngực có in ký hiệu đặc thù của Thánh viện, mà từ hơi thở phát ra, không ngờ đều là các tồn tại Linh cấp. Quả nhiên, cửa hàng Thánh viện mở ra không phải tầm thường.

Phạm Văn Long chậm chậm tiến vào, đi qua từng gian hàng, bỗng đôi chân hắn khựng lại, ngay trước mặt là một quầy hàng có tấm bảng đề “Thu mua trứng các loại linh thú.” Trong đầu nhớ đến quả trứng của Hoàng Kim Cự Long, liền rảo chân đến gần xem xét. Trên bàn có bày sẵn một cuốn sổ,

vừa mở ra xem, dời mắt xuống dưới hàng dưới cùng thấy ngay một dòng chữ: “Trứng linh thú cấp tám, giá thu mua bảy trăm đến tám trăm vạn linh đồng.”

Nhìn đến cái giá, Phạm Văn Long đầu óc choáng váng, chút nữa thì đã lăn đùng ra đất. Không ngờ giá trị lại cao đến như vậy, thật là muốn dọa chết người ta mà! Nghĩ đến chuyện Lạc Hồng Điều, Phạm Văn Long thầm than: “Nếu như lần sau nó lại hứng chí đòi thêm một quả trứng Hoàng Kim Cự Long nữa, không biết sẽ phải xoay sở như thế nào đây? Nhoảng một cái đã đi toi gần một ngàn vạn linh đồng, đúng là phá gia chi tử đó mà.”

Phạm Văn Long trong lòng có chút tiếc rẻ, nhưng dù sao cũng hiểu tiền bạc chỉ là ngoại vật, không nên đòi hỏi quá nhiều, quan trọng nhất vẫn dựa vào thực lực chân chính của bản thân.

Nhắc đến Lạc Hồng Điều, Phạm Văn Long lại băn khoăn không hiểu linh phách của mình rốt cuộc là loại thuộc tính nào, tấn công, phòng ngự hay hỗ trợ đây? Từ khi mầm mống linh phách ngưng hình đến nay, hẳn vẫn chưa cách nào nhìn rõ. Dù đã thử thúc giục nhiều lần, nhưng Lạc Hồng Điều giống như đứa trẻ bướng bỉnh vậy, chẳng thèm quan tâm đến sự truyền đạt của hẳn. Vậy nên, nhất thời Phạm Văn Long đành chịu thua, tùy ý cho Lạc Hồng Điều tự do phát triển.

Thông qua những thông tin ghi trong cuốn sổ, Phạm Văn Long hơi khó hiểu vì không thấy đề bảng giá của trứng linh thú cấp chín, cấp mười. Sau lại nghĩ, những tồn tại cấp bậc ấy hiển nhiên vô cùng quý giá, sợ rằng có cả núi linh đồng cũng không cách nào mua nổi. Chỉ là, Phạm Văn Long kinh nghiệm còn non kém nên chưa rõ, các vật phẩm dạng vậy một khi mang đến những phòng đấu giá, chắc chắn con số nhận được sẽ còn đẩy lên gấp nhiều lần.

Tìm hiểu một chút, Phạm Văn Long xoay lưng bước đi, đến gần khu vực cuối cùng, mãi cũng nhìn thấy một gian hàng “Thu mua nội đan linh

thú”, liền vui vẻ bước đến.

Rất nhanh, chủ quầy đã nhận ra hai người, ánh mắt đảo qua một chút, song chẳng thèm lên tiếng bắt chuyện. Đức Hùng chạy đến, lảng xảng nói:

- Tiền bối, cho hỏi ở đây thu mua nội đan linh thú phải không?

Nghe câu hỏi ngô nghê của hắn, chủ quầy bực bội đáp:

- Hừ! Người không nhìn thấy chữ viết trên bảng hay sao mà còn hỏi ta?

Thấy vậy, Đức Hùng co rụt cổ lại, không dám ăn nói bậy bạ nữa. Phạm Văn Long vội đỡ lời:

- Chúng vãn bối muốn bán một ít nội đan linh thú, xin tiền bối xem xét cho!

Chủ quầy uể oải gật đầu, phẩy tay nói:

- Được rồi, có bao nhiêu viên đưa hết cả đây.

Mới nhìn qua, chủ quầy đã nhận ra ngay cảnh giới của hai đứa học viên, một đứa mới có Nhân vực cấp mười, một đứa khá hơn Nhân vực cấp mười hai. Thế nên, chẳng mấy chốc mà trong việc tiếp đãi, bình thường mấy tên nhóc này mang tới cũng lèo tèo vài ba khóa nội đan, hơn nữa toàn thuộc dạng nội đan linh thú cấp một, cấp hai.

Đột nhiên, thấy Phạm Văn Long đặt lên bàn một cái túi vải to đùng, chủ quầy hơi ngạc nhiên, vừa mở ra xem đôi mắt sáng quắc, thần sắc biến đổi, bảo:

- Tất cả chỗ nội đan này là của người??

Phạm Văn Long thành thật đáp:

- Đúng vậy, chỗ này đều do vãn bối vào Tây Nguyên cấm địa mà thu được.

Nghe vậy, chủ quầy càng kinh ngạc hơn, vội đánh giá kỹ lưỡng lại Phạm Văn Long một lượt, nhưng rốt cuộc cũng không nhìn ra điểm nào khác thường, chẳng hiểu sao lại có thể kiếm được số lượng nội đan kinh người đến vậy?

Nhìn đồng nội đan lấp lánh, thần sắc của gã cũng có phần hòa hoãn hơn đôi chút, gật đầu bảo:

- Được rồi! Hai người đợi ta một chút.

Chỉ qua một tuần trà, gã chủ quầy đã kiểm kê xong số lượng và cấp bậc nội đan linh thú. Tính toán một chút liền báo giá:

- Trong này tổng cộng có bảy trăm bảy mươi bảy viên, nội đan cấp hai năm trăm lẻ sáu viên, cấp ba có hai trăm ba mươi một viên, cấp bốn có bốn mươi viên. Cứ theo bảng giá mà suy ra, các người có thể thu về mười bảy vạn sáu ngàn linh đồng. Nếu đồng ý thì để lại, bằng không có thể mang qua nơi khác tiêu thụ.

Nội đan linh thú cấp bốn vốn dĩ có hơn bảy mươi viên, nhưng đã bị Phạm Văn Long lọc ra giữ lại khoảng ba mươi ba viên, dù sao nội đan cũng có thể trực tiếp hấp thu linh khí bên trong, rất có lợi trong việc tu luyện, vậy nên hẳn liền cất đi một ít, phòng khi cần dùng đến.

Dĩ nhiên, Phạm Văn Long bằng lòng với con số mà chủ quầy đưa ra, sau đó mọi chuyện đơn giản rồi, một bên giao hàng, một bên nhận tiền, chỉ một loáng đã kết thúc giao dịch.

Vốn đã có dự tính trong đầu, Phạm Văn Long liền hỏi thêm:

- Văn bối muốn mua một ít vật phẩm, không biết khu vực đó nằm ở đâu?

Gã chủ quầy thu lại nét mặt, lạnh nhạt bảo:

- Người đi lên lầu hai, trên đó sẽ có người hướng dẫn.

Phạm Văn Long vội chắp tay đáp lễ, ôm một tập ngân phiếu rồi mau chóng kéo tay Đức Hùng đi lên lầu.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đơn Thương Độc Mã

Nửa ngày sau, liền thấy bóng dáng hai người từ trong Kỳ Trân Các bước ra. Nhưng mà thần sắc Phạm Văn Long có vẻ không vui, thấp thoáng vài tia thất vọng trong mắt.

Chả là sau khi bán xong đồng nội đan linh thú, Phạm Văn Long theo như chỉ dẫn bước lên lầu hai, dạo quanh hồi lâu cũng sắm sửa được một ít tài liệu giúp tăng tiến tu vi và vài bộ công pháp hữu ích, hẳn còn mua tặng Đức Hùng hẳn một bộ áo giáp phòng ngự. Bất quá, riêng bản thân lại không lựa chọn được món đồ nào thực sự ưng ý.

Tất nhiên, Kỳ Trân Các do đích thân Thánh viện quản lý nên nào có thiếu kỳ trân dị bảo, thế nhưng khi nghe chủ quầy báo giá, toàn là những con số khiến Phạm Văn Long phải ngã ngửa, không ngờ lên đến cả bảy, tám chục vạn, thậm chí có những vật phẩm trị giá tới mấy trăm vạn linh đồng.

Trong số đó, xuất hiện một thứ gọi là pháp bảo không gian, chính là một linh cụ cao cấp, mang thuộc tính hỗ trợ. Nghe chủ quầy quảng cáo, pháp bảo không gian bên trong giống như một căn phòng, mặc sức cất giữ đồ đạc, một khi hấp thu máu tươi nhận chủ xong, những người khác căn bản không thể mở ra, tuyệt đối là kho tàng di động tốt nhất. Lấy trường hợp như Phạm Văn Long, nếu trên người có pháp bảo không gian thì chuyển đi vừa rồi vào Tây Nguyên cấm địa, số lượng nội đan linh thú dẫu nhiều gấp vài lần đi chẳng nữa thì cũng không thành vấn đề.

Phạm Văn Long nghe đến đó trong lòng hoan hỉ, tuy nhiên cái giá chủ quầy đưa ra cũng thuộc hàng trên trời, đến gần hai trăm vạn linh đồng, cuối

cùng đành bấm bụng tiếc rẻ bỏ đi.

Dạo hết một vòng, sắc trời cũng đã sẫm tối, hai người liền dờn chân đến một tửu lầu. Gần ba tháng không gặp nên có rất nhiều chuyện để nói với nhau, Đức Hùng hưng phấn kê một vò rượu lớn, vừa đánh chén vừa vui vẻ tâm sự.

Thời gian qua sống bên trong Tây Nguyên cấm địa, không chạy trốn, chém giết thì tu luyện, Phạm Văn Long nào có thời gian nghỉ ngơi, vậy nên cũng muốn buông thả bản thân một chút, cùng huynh đệ say sưa suốt cả đêm.

Hôm sau, đợi đến lúc mặt trời lên quá đỉnh, Phạm Văn Long mới quyết định kéo Đức Hùng về, mặc kệ cho hãn cổ sống cổ chết đòi ngồi uống tiếp.

Hưng Yên ký túc, vừa đặt chân đến nơi, trước mắt Phạm Văn Long hiện lên một cảnh tượng hỗn loạn, nhà cửa hai bên đường xiêu vẹo đổ nát, đồ đạc bị mang ra đập phá tan tành, các mảnh vỡ rải rác khắp nơi, trông như một bãi chiến trường vậy. Riêng đám học viên mặt mày sừng tím, kẻ ôm đầu, người ôm chân, miệng không ngừng suýt xoa rên rĩ.

Lúc này, Đức Hùng vẫn còn choáng váng men say, nhìn thấy cảnh đó không nhìn được chửi đồng:

- Con mẹ nó, chuyện gì xảy ra thế này?

Không cần hỏi cũng đã biết thủ phạm gây nên chuyện này, Phạm Văn Long liền nói:

- Nhất định là do lũ người Phục Minh gây nên.

Đức Hùng hiểu ngay, căm hận mắng:

- Thật là một lũ khốn khiếp, ức hiếp chúng ta quá lắm!!!

Đúng lúc đó, chợt nhìn thấy bóng dáng Tiểu Mai hốt hải chạy đến, nhìn thấy Đức Hùng liền ôm chầm lấy hẳn, mếu máo nói:

- Sao bây giờ người mới chịu trở về, huhu...

Đức Hùng hoảng hốt, vội nhìn ngắm xem Tiểu Mai có bị thương chỗ nào không, thấy nàng ta yên ổn vô sự mới thở phào hỏi:

- Đừng khóc nữa, mọi chuyện là như thế nào, mau kể cho ta nghe.

Tiểu Mai đưa tay gạt ngang hai hàng nước mắt, len lén nhìn về phía Phạm Văn Long rồi nói:

- Sáng sớm nay, mấy mươi tên Phục Minh kéo đến, la lối om sòm đòi tìm Long đại ca, sau khi lùng sục khắp nơi mà không thấy đâu, vì vậy mới trút giận lên mọi người. Cũng may bọn chúng chỉ xuống tay với mấy nam học viên, thế nên ta mới không sao cả. Nhưng mà đồ đạc nhà cửa đều đã bị phá hoại hết rồi, không biết bây giờ phải làm sao nữa, huhu...

Nói dứt lời, Tiểu Mai lại khóc nức lên, xem ra đã bị đám Phục Minh dọa cho hoảng sợ quá đỗi. Đức Hùng nhìn không nổi, vội vàng ôm chặt lấy an ủi, vỗ về.

Ngay sau sự việc xảy ra ngày hôm qua, Phạm Văn Long biết mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt, chỉ là không ngờ bọn chúng đến nhanh như vậy, hơn nữa lại còn xuống tay với những tân sinh không hề liên can. Điều này, Phạm Văn Long tuyệt đối căm ghét. Sắc mặt hẳn bỗng trở nên hung tàn, lửa giận bùng mãnh bùng phát trong đôi mắt, hai bàn tay siết chặt lại, sát khí ngưng tụ.

Tiểu Mai đang nằm trong vòng tay Đức Hùng, chợt cảm thấy không khí như bị cô đọng, bất giác ngoái qua nhìn Phạm Văn Long, trong con người

của hần phát hiện một tia huyết sắc le lói khiến nàng lạnh cả gáy.

Đột nhiên, Phạm Văn Long xoay lưng bước đi, hướng thẳng về phía dãy nhà cao cấp. Thấy vậy, Đức Hùng hoảng sợ gọi với theo:

- Phạm Văn Long, người muốn đi đâu?

- Đám khốn kiếp này, nhất định ta sẽ không tha cho bọn chúng!

Nghe câu trả lời, trong lòng Đức Hùng đánh giật thót, biết chẳng thể nào cản được hần, đành cắn răng chạy theo, được một đoạn vội ngoái đầu lại nói:

- Tiểu Mai, mọi người về kêu thêm người đến đây, chúng ta cùng nhau đòi lại công bằng.

Ngay tại dãy nhà cao cấp, trên khoảng sân rộng đang có một nhóm học viên, nhân số ước chừng khoảng bốn mươi người, nhìn bộ dáng đứ đũa nào đứ đũa này hung hăng, bặm trợn, hiển nhiên đều là những thành phần bất hảo, không mấy tốt lành.

Bỗng nghe một âm thanh oang oang:

- Ta thấy kỳ Tân vương lần này, nhất định hội trưởng sẽ đoạt thứ hạng cao nhất. Đến lúc đó, Phục Minh được mở mày mở mặt rồi, hé hé...

Nghe nhắc đến, một tên vội hòa theo:

- Trong cảnh giới Nhân vực, hội trưởng của chúng ta còn phải sợ ai nữa sao? Hắc hắc...

Bỗng có thêm một tên chen vào:

- Cũng chưa hẳn, ta nghe nói mấy gã học viên khóa trước thực lực không tệ đâu.

- Hừ!!! Người đừng quên hội trường còn có một vị đại huynh hiện đã đạt đến sơ giai Vương cấp, mấy dạng tôm tép kia làm sao có thể sánh bằng?

Đám người này hiển nhiên đều là thành viên trong hội Phục Minh, nhân vật được nhắc đến trong câu chuyện của bọn chúng không ai khác ngoài Trần Công Minh rồi. Cứ vậy, đám người xôn xao bàn luận, ai nấy đều tỏ vẻ phẫn khích trước sự kiện Tân Vương sắp diễn ra.

Đang hăng say tranh cãi, đột nhiên, một âm thanh vang lên, chấn động màng tai:

- Đứa nào là thành viên Phục Minh, mau lăn cả ra đây cho ta!

Đám người bị làm cho giật nảy mình, sau vài giây trấn tĩnh sắc mặt biến hóa dữ tợn, quay đầu ngó nghiêng bốn phía, muốn tìm xem kẻ nào dám ngang nhiên vượt râu hùm như vậy?

Rất nhanh, mọi ánh mắt đổ dồn về một hướng, cách đó không xa, hiện lên thân ảnh của một gã thanh niên thân vận trường bào màu xanh nhạt, chỉ là, khuôn mặt hắn lúc này trông vô cùng đáng sợ, đôi mắt đỏ ngầu như máu, quanh quần bên người còn có một luồng sát khí thâm trầm.

Không mơ hồ như mấy tên học viên Nhân vực cấp mười hai, mười ba, một vài tồn tại Nhân vực cấp mười bốn vừa phóng cảm ứng đã cảm nhận rõ ràng cảnh giới của Phạm Văn Long.

Một trong số đó nhảy ra chỉ tay quát lớn:

- Nhãi con, mày mới nói cái gì?

Nhìn thái độ biểu hiện bên ngoài liền đoán ra ngay thân phận đám người này, Phạm Văn Long không thèm trả lời, hỏi ngược lại:

- Không phải các người đang muốn tìm ta sao?

Nghe vậy, gã học viên kia hơi giật mình, suy nghĩ một chút như nhớ đến chuyện nào đó, cười khẩy bảo:

- Phạm Văn Long? Nhãi con này, cuối cùng cũng chịu hiện thân à? Ta tưởng người đã tìm đường trốn khỏi Thánh viện rồi chứ, hắc hắc...

Mấy kẻ phía sau nghe vậy cũng hơi sửng sốt, nhận ra thằng nhóc này chính là người khiến cả bọn vất vả tìm kiếm sáng giờ. Chẳng thể ngờ hẳn lại tự động dẫn xác đến, đúng là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa dám cả gan xông vào.

Tên học viên Nhân vực cấp mười bốn kia liền thúc giục linh lực hùng hồn trong người, thân hình như một mũi tên nhanh chóng hướng về phía Phạm Văn Long, quát tháo đe dọa:

- Tiểu tử, bọn ta chờ ngươi đã lâu!!!

Thấy người nọ mới đó đã phát động thế công, gương mặt của Phạm Văn Long liền trở nên băng hàn, năm ngón tay siết lại, thân thể trong nháy mắt cơ hồ bốc lửa, một luồng hỏa diễm bùng lên, đồng thời năm tay đẩy thẳng ra quyết định lấy cứng đối cứng.

Quyền kinh vừa xuất, không gian bỗng bị chấn động, giống như cơn sóng gợn khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tên học viên kia vừa lao đến, bỗng thấy một nguồn kinh phong khủng bố ập tới, cảm nhận sự cường đại ẩn chứa bên trong thì không dám coi thường nữa. Sau một tiếng gầm nhẹ, linh lực đổ dồn về cả hai bàn tay, thuận thế đánh ra, hung hăng chộp tới đối thủ.

ẦM!!!

ẦM!!!

Chỉ nghe thấy những tiếng đinh tai nhức óc không ngừng vang lên. Mọi người vừa nhìn lại đã thấy tên học viên Nhân vực cấp mười bốn trong nháy mắt nhảy lùi về phía sau tới trăm thước, sắc mặt tái xanh như tàu lá. Đôi môi hằn khẽ động, vừa muốn mở mồm nói chuyện thì một trận gió lốc đã tới ngay trước mặt, đồng thời một cự trảo sắc bén mang theo sức nóng bỏng rát, tựa hồ xuyên phá hư không chụp xuống đỉnh đầu.

Tên học viên hoảng hốt, thân hình lại lóe lên, thối lui về phía sau. Phạm Văn Long không để ý hết thảy, Phong Quyển Tàn Viên liền thi triển ra, cấp tốc bắt kịp đối phương.

“Vù, vù...”

Quyển phong thể như sấm chớp, chỉ trong nháy mắt đã hoa phá trường không, với tốc độ vô cùng kinh hoàng trực tiếp đánh thẳng lên ngực tên học viên.

Nhìn thế công mạnh mẽ, tên học viên hoảng sợ, hai tay vội vàng bắt quyết, rất nhanh hình thành lên một tầng hào quang bảo hộ ngay bên ngoài cơ thể.

BÙNG!!!

Một loạt chấn động quỷ dị đến đáng sợ trực tiếp truyền thẳng tới, xuyên thấu qua tầng lớp bảo hộ bên ngoài, dũng mãnh xộc vào trong cơ thể tên học viên kia. Chấn động kịch liệt đáng sợ nọ khiến lục phủ ngũ tạng của hắn kịch liệt rung lên. Đôi tròng mắt hiện vẻ sợ hãi cùng cực, khó có thể tin được.

"Phụt."

Một ngụm máu tươi trực tiếp từ trong miệng phun ra, đồng thời thân thể tên học viên như điều đứt dây bắn ngược về phía sau.

Ngay vị trí vừa dời đi, thân hình Phạm Văn Long lúc này mới hoàn toàn lộ diện, ánh mắt băng hàn lạnh lẽo, khiến cho lòng người phát sợ.

Đám thành viên Phục Minh khóe mắt như bị kéo giãn, bộ dáng thất thần không thể tin vào diễn biến đang xảy ra. Tất cả trong đầu cùng hiện lên câu hỏi: “Một tên Nhân vực cấp mười hai tại sao lại có thể phát động nguồn công kích bá đạo đến thế?”

Ngay cả Nhân vực cấp mười bốn cũng dễ dàng bị đánh bại, nếu đổi là bọn chúng chẳng biết có chịu nổi một đòn hay không? Xem ra, tin tức đám thành viên truyền về ngày hôm qua hoàn toàn là sự thực, người này thực lực cực kỳ khủng bố, không thể dựa vào cảnh giới thấp kém mà coi thường hẳn, nếu không, nhất định sẽ dẫm vào vết xe đổ.

Nhìn cả đám ngây dại đứng chôn chân tại chỗ, tên học viên bị đánh bay kia gắng gượng bò dậy, bất chấp mặt mũi gân cổ quát:

- Đậu m**, các người còn chờ gì nữa, xông lên đánh b** m** nó cho tao!!!

Đám người bình tĩnh, vội thu lại nét mặt, kể đến nhanh chóng nhào lên, thoáng một cái đã tạo thành một vòng tròn quây chặt Phạm Văn Long vào giữa.

//: Hiện tại vì vấn đề công việc nên có lẽ tiến độ ra chap sẽ chậm hơn một chút, các bác thông cảm nhé:cry:

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỲ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đại Triển Thần Uy

Gần bốn mươi thành viên Phục Minh nhanh chóng tạo thành một vòng tròn, vây chặt lấy Phạm Văn Long. Xem chừng chúng đã rõ, nếu như đơn đả độc đấu, sợ rằng không mấy ai có thể đánh bại được tên biến thái này, nên muốn ý đông hiệp yếu, lấy thịt đè người. Bình thường, bọn chúng vẫn hay có lối hành xử bày đàn như vậy nên nào có cảm thấy xấu hổ, người nào người nấy sắc mặt hung hăng, chực muốn ăn tươi nuốt sống Phạm Văn Long vậy.

Đứng giữa vòng vây, Phạm Văn Long vẫn tỏ vẻ bình thản, không vì cảnh tượng đang diễn ra mà trở nên lo lắng sợ hãi, hai hàng chân mày khẽ nhíu lại, trong lòng âm thầm đưa ra những tính toán. Nhân số đối phương tuy đông nhưng chỉ là một đám ô hợp, mạnh ai người nấy đánh, hưởng hồ bản thân hãn cũng còn ẩn giấu nhiều chiêu bài bảo mệnh, bởi vậy tạm thời chẳng có gì phải e ngại.

Một khi rơi vào tình huống quá nguy hiểm, Phạm Văn Long sẽ lập tức thi triển Phong Quyển Tàn Vân phi hành bỏ chạy, dù sao tính mạng vẫn là quan trọng nhất, hãn không ngu ngốc đến mức biết là chết mà vẫn cố đâm đầu vào tròng. Nhưng đó chỉ là biện pháp ở bước đường cùng, hiện tại vẫn nên biểu hiện một chút thực lực để đám người Phục Minh hiểu rằng hãn chẳng phải quả hồng mềm, nào để cho bọn chúng tùy tiện nắn bóp.

Lúc này, mấy chục con mắt lạnh lùng, hung hãn chăm chăm hướng về Phạm Văn Long, trong ánh mắt hiện ra chỉ toàn là sát ý.

Sau một tiếng hét chói tai, tức thì từ bốn phương tám hướng, hai ba chục bóng người mang theo những đạo kinh phong sắc bén, đồng loạt đổ

dồn về vị trí trung tâm đánh úp lại. Phạm Văn Long giống như viên kẹo ngọt đang bị lũ kiến bò vào xâu xé, các chiêu thức đủ loại hình dáng được tung ra, mấy mươi luồng công kích vùn vũ chen nhau giăng kín không gian.

Nháy mắt, đã có vài tên nhanh chân áp sát, linh lực âm âm bùng phát, đánh thẳng vào thân thể của Phạm Văn Long. Có điều, các đạo công kích vừa chạm vào người Phạm Văn Long bỗng trở nên nhẹ bẫng, giống như bổ vào không khí vậy, không hề gây thương tổn đến hãn một chút nào.

Bọn chúng chưa kịp định thần, chợt thấy những đồng bọn phía đối diện nháo nhào ôm ngực, ngã lăn lộn trên mặt đất, bộ dáng vô cùng đau đớn.

Đột nhiên, thân ảnh Phạm Văn Long biến mất, cực nhanh đã xuất hiện trước mặt một tên, đồng thời chiêu “Ngã Hồ Phốc Thỏ” trong Long Hồ Thần Quyền thuần thực xuất ra, khiến đối phương bị đánh bay, văng tít đằng xa, hai mắt như muốn nổ đom đóm, trời đất tối sầm lại.

Bởi vì trong người còn vầng vất hơi men, cộng thêm lửa giận đang bùng phát dữ dội, thế nên Phạm Văn Long chẳng thèm kiêng kỵ chút nào, cứ thẳng tay mà đánh, tuy không gây chết người nhưng đủ khiến đối phương chịu muôn vàn đau đớn về thể xác. Đó cũng chính là cái giá mà bọn chúng phải trả cho tất cả những gì mình đã gây nên.

Đúng lúc này, Phạm Văn Long phát hiện một luồng sát thương cực lớn ở ngay sau lưng, vì thế tinh thần vừa động, Đấu Chuyển Tinh Di lập tức được khởi phát, nguồn ngoại lực xuyên thấu qua cơ thể rồi bất ngờ bị hãn chuyển hướng bắn thẳng về một bên. Chỉ nghe “hự” một tiếng, hóa ra đã có một tên học viên xui xẻo lãnh trọn công kích đó, miệng ói ra một vốc máu tươi, ngất xỉu ngay tại trận.

Phạm Văn Long càng đánh càng hăng, bên tai chỉ còn nghe thấy những âm thanh loạn xạ, như có một đàn châu chấu bâu vào, đôi chân liên

nhẹ nhàng chuyển động, đi qua trái, sàng qua phải, cúi về trước rồi lại ngửa ra sau, thân hình uốn éo biến ảo khôn lường khiến đám người Phục Minh sa sầm mặt mày, không tài nào bắt kịp.

Đứng bên ngoài quan sát trận chiến, khoảng năm, sáu tên học viên cảnh giới Nhân vực cấp mười bốn giật mình kinh hãi, đây là lần đầu tiên bọn chúng gặp phải một củ khoai nóng như vậy. Hơn nữa, chiêu thức đối phương sử dụng cực kỳ bá đạo, từ quyền pháp cho đến thân pháp, đều có những biến hóa vô cùng vô tận, rất khó để nhìn ra khuyết điểm.

Nhưng mà, Phạm Văn Long rõ ràng mới chỉ có Nhân vực cấp mười hai, thế nên dù cho thực lực mạnh mẽ đến đâu, một khi chân linh khí trong người tiêu hao hết cũng chỉ còn nước bó tay chịu chết mà thôi. Chính bởi lẽ ấy, bọn chúng muốn dùng đám Nhân vực cấp mười hai, mười ba làm con tốt thí mạng, còn bản thân âm thầm dưỡng sức chờ đợi thời cơ. Nghĩ vậy, bọn chúng đồng thanh kêu lên, phát lệnh tiếp tục tấn công.

Người này vừa ngã xuống liền có kẻ khác xông lên. Một vài kẻ thương thế nghiêm trọng vội vàng lùi về phía sau, khoanh chân ngồi đả tọa, nhanh chóng áp chế các đau đớn đang tàn phá trong cơ thể.

Đương nhiên, Phạm Văn Long nào biết được những tính toán nham hiểm đó, vẫn nhẹ nhàng di chuyển như nước chảy mây trôi, rồi thuận tay đánh một quyền, tức thì có thêm một tên học máu mồm. Lại thấy có thêm hai người xông đến, trên tay cầm hai thanh trường kiếm, loang loáng chém tới. Bọn chúng đã điên tiết lên rồi, máu nóng dồn lên não nên nào còn đủ tỉnh táo để nhớ đến quy củ Thánh viện, những chiêu thức tung ra ngày càng hiểm độc, đều nhắm vào các vị trí yếu hại trên cơ thể.

Phạm Văn Long không dám buông lỏng, thần thức phóng ra quan sát hết thấy mọi động tĩnh, vừa nhận thấy nguy hiểm liền nghiêng người lệch đi, né một người, ngăn cản một người, quyền biến hóa thành trào túm chặt lấy cổ tay đối phương.

“Rắc, rắc..”

Chỉ nghe âm thanh vụn vỡ vang lên, bàn tay đã bị bẻ gãy, tên học viên kia khuôn mặt nhăn nhó, đau đớn khôn tả, không nhìn được ngoác miệng gào toáng lên, nghe như tiếng heo bị chọc tiết.

Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra rất nhanh, mới đó đã có mười mấy thành viên Phục Minh nằm sõng xoài trên mặt đất, mất đi sức chiến đấu.

Qua một đoạn thời gian, bỗng từ trong dãy nhà cao cấp ủa ra thêm một đám đông học viên, bọn chúng chẳng nói chẳng rằng, liền nhảy bổ vào trong vòng chiến. Hóa ra chính là các thành viên của hội Phục Minh, được huy động đến hỗ trợ.

Những âm thanh nổ đùng đùng, tiếng binh khí, quyền cước va chạm nhau, tiếng la hét, quát tháo... cứ thế vang lên không ngớt, não động toàn bộ khu vực Hưng Yên ký túc.

Thình lình có chuyện lớn xảy ra bên này liền thu hút rất nhiều sự chú ý. Những học viên khác cũng kéo cả ra, mới quan sát đã thấy ngay cảnh đám người Phục Minh vây đánh một gã thanh niên. Mấy tháng nay, đối với những hành động bè lũ Phục Minh gây ra khiến họ bất mãn không ít, nhưng cũng không ai lên tiếng, tránh vạ giữa đường dính vào thân.

Ở một hướng khác, ngay vị trí tòa tháp trung tâm, bất ngờ xuất hiện một vài bóng người, hiển nhiên đều là những tồn tại đỉnh cao trong giới tân sinh. Bọn họ tỏ vẻ hứng thú quan sát cuộc chiến, trong lòng âm thầm đánh giá.

Trong đó có hai tên đứng gần nhau, một người mái tóc hung đỏ tên Văn Hưng, người còn lại là Trịnh Hoàng Phúc, đều đang ở trung giai Linh cấp.

Văn Hưng nét mặt khá ngạc nhiên, trầm trồ nhận xét:

- Người xem kẻ kia là ai? Ta kiểm tra thấy hắn hiện đang ở Nhân vực cấp mười hai mà thôi, không ngờ biểu hiện lại xuất sắc như vậy, chiến lược có thể sánh ngang với Nhân vực cấp mười lăm. Tại sao ta chưa từng nghe nói đến nhỉ?

Trịnh Hoàng Phúc nheo đôi mắt, một lát mới lười biếng trả lời:

- Nếu ta nhớ không nhầm tên của hắn là Phạm Văn Long. Còn việc này nữa, cách đây ba tháng cảnh giới của hắn mới có Nhân Vực cấp sáu thôi.

Nghe xong, Văn Hưng không dám tin, liền hỏi lại:

- Cái gì? Người không đùa ta đó chứ?

Nhìn sắc mặt của hắn, Trịnh Hoàng Phúc ưỡn oải đáp:

- Ta từng thi chung khu vực ngoại viện cùng hắn nên dĩ nhiên không thể sai được. Hơn nữa, hắn còn sở hữu trên người ba loại linh mạch, trong đó Hỏa linh mạch và Thủy linh mạch đều cấp bậc hoàn mỹ, Phong linh mạch thượng phẩm.

Hiển nhiên ngoại trừ các cao tăng Thánh viện, tất cả các học viên nhắc đến Phạm Văn Long đều cho rằng hắn chỉ sở hữu ba loại linh mạch, còn Địa linh mạch hạ phẩm không ai biết đến. Tuy nhiên, chừng đó cũng đủ khiến Văn Hưng giật mình ghen tị, suy ngẫm một chút liền nói:

- Xem ra người này không hề đơn giản, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể tấn lên sáu cấp. Chỉ là không hiểu sao ta thấy các chiêu thức hắn sử dụng có phần cổ quái, phương cách chiến đấu hình như theo đường lối Đấu sĩ chứ không giống một gã Pháp sư. Thật kỳ lạ!!!

Đăm chiêu quan sát thêm, bỗng Văn Hưng có thắc mắc, cười bảo:

- Ha ha, người này dám xuống tay với thành viên Phục Minh nhất định sẽ chọc tức đến Trần Công Minh. Cái tên nhóc đó hiện đã vươn đến đỉnh giai Nhân vực, nếu chân chính giao tranh có lẽ phần thắng sẽ nghiêng hơn một ít.

Nghe thấy hần cứ léo nhéo bên ngay lỗ tai, Trịnh Hoàng Phúc bực bội, quay lưng định rời đi:

- Hừ, đám Nhân vực đánh nhau có gì hay ho mà bàn luận. Thôi ta trở về tiếp tục tu luyện, ở đây thật lãng phí thời gian.

Thanh âm vừa dứt, một trận gió thơm từ bên trong tràn ra, liền thấy một thân ảnh xinh đẹp hiện lên, mi mục thanh lệ như tranh, y phục hắc sa lộng lẫy, mái tóc đen huyền bồng bênh như một ánh mây, cặp môi anh đào đỏ mọng, vẽ lên một vẻ đẹp như tiên sa. Ngay cổ tay nàng đeo một cái chuông nho nhỏ, mỗi khi di chuyển lại phát ra những thanh âm “đinh đàng” trong trẻo, nghe rất vui tai.

Nhìn dung nhan diễm lệ đó, Trịnh Hoàng Phúc trái tim đập thành thịch, ngây người ra như phỗng, miệng khẽ lẩm bầm ba chữ:

- Dương Hoàng Yến!!!

Rất nhanh, Văn Hưng cũng nhận ra người vừa mới xuất hiện, nét mặt hưng phấn cực độ, vội vàng chỉnh trang y phục, định tiến lên chào hỏi. Thế nhưng, đối phương chỉ liếc nhìn một cái, trong ánh mắt không hề có một tia tình cảm khiến Văn Hưng thấy toàn thân lạnh lẽo, vội co rụt đầu lại, không dám bước đến nữa.

Người này không ai khác chính là Dương Hoàng Yến, đệ nhất mỹ nhân trong lứa tân sinh năm nay, hiện tại cảnh giới đã vươn đến cao giai Linh cấp, hơn nữa nghe nói xuất thân của nàng cũng cực kỳ kinh người, là

hậu nhân của lão quái vật Dương Ngọc Lương, một tồn tại đỉnh giai Thần cấp.

Bởi vậy, tuy trong lòng ngứa ngáy khó tả, nhưng Văn Hưng đành đành lòng đứng từ xa ngắm nhìn mỹ nhân, không dám có hành động lỗ mãng.

Dương Hoàng Yến thản nhiên nhìn về khoảng sân nơi đang diễn ra cuộc chiến, đôi mắt hồ thu, sắc mặt không hề có một nét biến hóa nào.

Lúc này, hơn ba chục người đang vây chặt lấy Phạm Văn Long, số lượng quang mang chớp sáng gần như bao kín không gian nhỏ hẹp xung quanh hắn.

Trong phạm vi này, muốn né tránh cũng rất khó. Phạm Văn Long đột nhiên chuyển động, một cước đạp mạnh xuống đất, thân hình tựa mũi tên rời dây cung bay thẳng lên trên, hai bàn tay siết lại thành quyền, chún thẳng đầu xuống phát chưởng.

- Du Long Bát Hoang!

“ẦM”

“ẦM”

Một luồng cuồng phong lấy Phạm Văn Long làm trung tâm cấp tốc khuếch tán, tầng tầng lớp lớp như sóng biển trùng điệp, từ trên cao phóng xuất thẳng ra.

Đám người bên dưới cảm thụ ra hơi thở của sự nguy hiểm, vội cắn răng điều động linh lực, chống đỡ nguồn áp lực cơ hồ tảng đá nặng ngàn cân đang giáng xuống đỉnh đầu. Một vài tên thực lực thấp kém, mới chống chịu qua vài nhịp thở, bỗng cảm giác linh lực trong người bị một luồng hỏa diễm thôn phệ, khí huyết bỗng ngưng đọng, nhện không nổi phun ra một ngụm máu, sắc mặt trở nên tái mét. Số còn lại gắng gượng chống chịu,

nhưng đôi chân bất giác run rẩy, xem ra cũng sắp vượt quá giới hạn phòng ngự rồi.

Một chiêu này Phạm Văn Long đánh ra không những linh lực hùng hậu mà còn ẩn chứa Hỏa nguyên tố bên trong, vì vậy sức công phá vô cùng bá đạo, mấy tên Nhân vực cấp mười hai, mười ba này nào đủ sức kháng cự. Chỉ là, phạm vi quá rộng dẫn đến chưởng lực bị khuếch tán, nếu đánh lên thân thể duy nhất một người, chắc chắn chỉ nháy mắt đã bị ghiền nát như tương rồi.

Lúc này, đứng bên ngoài số lượng Nhân vực cấp mười bốn đã lên đến chín người, năm tên trong số đó nhìn nhau gật đầu, đồng thời hai tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú ngữ. Chỉ trong một khoảnh khắc, ngay trên đỉnh đầu đám Nhân vực cấp mười hai, mười ba hiện lên năm tầng lớp bảo hộ xếp chồng lên nhau như những tấm lưới, phân biệt thành các màu sắc: xanh, đỏ, xám, trắng, vàng. Không ngờ đều là những công pháp phòng ngự sơ cấp tương ứng với các hệ Pháp sư Thủy, Hỏa, Địa, Lôi, Kim.

Lập tức, áp lực đổ xuống đã không còn, đám thánh viên Phục Minh phía dưới có thời gian thở dốc, vội ngồi xuống điều chỉnh lại nội thể.

Thế công bị chặn đứng, Phạm Văn Long gầm vang một tiếng, chân linh khí trong đan điền cấp tốc một lần nữa vận chuyển, cuộn cuộn theo kỳ kinh bát mạch đổ dồn về cánh tay, đánh ra thêm một quyền:

- Long Hồ Phong Vân Hội!!!

Thông báo: Lịch post truyện sẽ cố định trong khoảng thời gian 11h-12h sáng, để cho các bác thuận tiện theo dõi nhé!

Hiện vì tính chất công việc nên e cũng hơi bận, nên nếu hôm nào không thể ra chương mới cả nhà thông cảm nha! Tranh thủ buổi tối viết

được thôi ạ!:cry:

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Kịch Chiến

Sau một tiếng quát long trời lở đất, một luồng công phá cực kỳ khủng bố từ trên cao ập xuống. Đám thành viên Phục Minh ngồi bên dưới dù đã được năm tầng lớp bảo hộ nhưng vẫn nhận ra sự cường đại, nguy hiểm treo lơ lửng ngay trên đỉnh đầu, cảm thấy thân thể như bị hãm vào trong vô tận bùn lầy, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Bồng”

Quyền phong vừa đánh tới, âm thanh ầm ầm quay cuồng như tiếng sấm nổ bên tai khiến cho những học viên đang quan chiến cảm thấy sợ hãi, vội vàng lùi lại phía sau. Linh lực cuồng bạo trùng kích xuống nền gạch trên sân tạo thành những khe nứt lan tràn. Khí lãng tỏa ra thối quết khắp nơi khiến bụi mù tung bay, phạm vi lên đến cả trăm trượng.

Vô số ánh mắt hoảng sợ nhìn về cuộc chiến, bên kia chỉ là một gã Nhân vực cấp mười hai, vậy nhưng đối diện với tình huống vây công của đám thành viên Phục Minh vẫn không tỏ ra yếu thế. Một chiêu vừa giáng xuống vững vàng như núi, đè ép thế công hung mãnh của kẻ địch khiến bọn chúng chật vật đến mức không ngóc đầu dậy nổi.

Ở tòa tháp trung tâm, ánh mắt vốn bình lặng của Dương Hoàng Yến chợt lóe lên một tia sáng, nhưng rất nhanh đã biến mất, không ai có thể phát hiện.

Chỉ trong một sát na, nguồn kinh lực như sóng thần hung bạo ào đến, vừa chạm vào tấm màn bảo hộ đầu tiên liền dễ dàng phá tan tành, một đường xuyên thẳng đến tấm màn màu đỏ vốn do một gã Hỏa hệ Pháp sư thi

triển. Nhưng trong linh lực Phạm Văn Long ẩn chứa các tia hỏa diễm bá đạo của Hoàng Kim Cự Long, vậy nên cái phòng ngự Hỏa hệ sơ cấp kia làm sao là đối thủ, run rẩy trong giây lát rồi nhanh chóng bị xé toang.

Quyền phong thế như chẻ tre tiếp tục áp xuống, tới tấm màn màu xám chợt có dấu hiệu chậm lại, giằng co trong giây lát bỗng vang lên một tiếng nổ, không ngờ lớp bảo hộ thứ ba cũng đã bị phá vỡ.

Long Hồ Phong Vân Hội là chiêu thức cao nhất trong Long Hồ Thần Quyền nên uy lực dĩ nhiên cường đại vượt xa sức tưởng tượng. Chỉ là, Phạm Văn Long vẫn chưa chân chính nắm bắt được cái thần hồn trong bộ quyền pháp, bởi vậy sau khi vượt qua ba tầng phòng ngự đầu tiên dư lực đã bị tiêu hao rất nhiều, vừa xuyên qua được tầng thứ tư đã suy yếu rõ rệt, cuối cùng chạm đến tấm màn màu vàng dây dưa một lát liền tiêu tán, tan biến như bọt biển.

Cả đám thành viên Phục Minh thờ phào nhẹ nhõm, thả lỏng tinh thần ngửa đầu nhìn lên, vẫn thấy thân hình Phạm Văn Long thờ ơ bất động giữa không trung.

Đúng vào lúc này, đột nhiên vang lên những tiếng kêu la thảm thiết, một vài thành viên Phục Minh đang ngồi phía dưới bỗng vù một cái lần lượt từng người như bao cát bị đánh bay đi, thân thể nện thẳng vào các vách tường, miệng hộc máu tươi, hoàn toàn mất đi ý thức. Cơ hồ trong vài nhịp thở, những tiếng “binh binh” vang lên liên hồi, kèm theo là chuỗi âm thanh xương cốt vỡ vụn “rắc rắc” ghê rợn.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy một bóng đen lơ lờ di chuyển trên sân, tốc độ cực nhanh giống như một làn khói mờ ảo.

Đám thành viên Phục Minh kinh hoàng, thần sắc tràn ngập vẻ sợ hãi, nào còn ý chí chiến đấu nữa, tranh nhau chạy bán sống bán chết.

Mãi một lát sau, đến khi không còn người nào trên sân, thân ảnh của Phạm Văn Long mới dần dần hiện lên, chỉ là sắc mặt hơi tái đi, hơi thở có phần gấp gáp.

Trước đó, Phạm Văn Long âm thầm tính toán muốn phá vỡ được năm tấm màn phòng ngự kia là rất khó khăn, dẫu thành công đi chăng nữa thì dư lực đánh xuống cũng chẳng còn bao nhiêu, không thể nào uy hiếp đến kẻ địch. Do đó, hắn quyết đoán dùng kế ve sầu thoát xác, Long Hồ Phong Vân Hội vừa đánh ra, cùng một nhịp liền thi triển Phong Quyển Tàn Vân đến cực hạn, di chuyển theo đường cánh cung vọt thẳng xuống bên dưới. Bởi vì tốc độ quá nhanh nên căn bản không ai có khả năng phát hiện ra chân tướng, tưởng rằng hư ảnh lưu lại trên không trung chính là bản thể của Phạm Văn Long.

Mấy chục tên Phục Minh đứng ngồi bên dưới vốn đang ngửa cổ trông lên, bỗng dưng trở thành miếng mồi ngon trong mắt Phạm Văn Long, quyền đâm cước đá đánh bay từng người, trong thời gian ngắn đã dễ dàng phá vỡ cục diện vây hãm bọn chúng tạo ra. Chỉ là, số lượng quá đông nên Phạm Văn Long rốt cuộc chỉ xuống tay hạ gục chín, mười tên, số còn đã nhanh chân tìm đường thoát thân, may mắn thoát khỏi cảnh đau đớn.

Kết quả này, một phần do đám người buông lỏng cảnh giác, một phần do chiến đấu còn mang tính chất đơn lẻ, thân ai người ấy lo, vừa thấy có động liền ba chân bốn cẳng phẫn luôn, đổi lại nếu như bọn họ tập hợp thành một chỉnh thể, từ các mặt đồng thời phát động tấn công thì dẫu Phạm Văn Long có ba đầu sáu tay cũng chỉ có đường co giò mà chạy.

- To gan!!! Dám giở trò trước mặt chúng ta sao?

Mấy tên Nhân vực cấp mười bốn chưa kịp đặc ý thì đã bị Phạm Văn Long chơi một vỡ, trong lòng kinh hãi trước tốc độ mà hắn vừa lộ hiện, nhưng xem sắc mặt đối phương chắc mẫm đã bị hao tổn linh lực không hề

nhẹ. Thế nên cả đám không thèm suy tính nữa, đồng thanh hô lên một tiếng, nhất tề xông lên.

Xét về nhân số, Nhân vực cấp mười bốn hiện chỉ có chín người nhưng hiển nhiên đều là tinh anh trong hội Phục Minh, chiến lực vượt xa so với toàn bộ đám Nhân vực cấp mười hai, mười ba kia.

Lập tức, chín người chia thành hai hướng, bốn người Đấu sĩ sở trường cận chiến nên nhanh chóng áp sát Phạm Văn Long, còn năm Pháp sư đứng ngay vòng ngoài, miệng lầm bầm đọc chú ngữ.

Lại thêm một lần nữa Phạm Văn Long bị vây công, nhưng tình huống hiện tại nguy hiểm hơn rất nhiều. Bởi vậy, Phạm Văn Long vội điều chỉnh lại tinh thần, chân linh khí sẵn sàng điều động bất kỳ lúc nào, thần thức bao trùm phạm vi mười thước xung quanh.

"Yaaa ...", một tiếng gầm khê vang lên.

Trước sau trái phải, thấy bốn người Đấu sĩ đột nhiên hùng hổ xông đến, quyền trao mạnh mẽ tuôn ra, cực kỳ dứt khoát, cương mãnh.

Phạm Văn Long bình tĩnh đối kháng, tiếp tục đánh ra một chiêu “Bá Vương Lâm Thế” trong Long Hồ Thần Quyền.

Không khí bị một phen chấn động.

Lấy trung tâm là Phạm Văn Long, trong phạm vi mười thước, bùng lên những chấn động kịch liệt, bốn người Đấu sĩ ở trong khu vực này đều cảm thấy một áp lực kinh người.

Bỗng một tên ánh mắt hoảng hốt, bản lùi về phía sau một khoảng, may mắn thoát khỏi nguy hiểm. Chính xác Phạm Văn Long nhắm đến người này công kích, nhưng không ngờ đối phương vô cùng cảnh giác, tuy nhiên, vẫn bị kinh lực lướt qua khiến khí huyết trong người nhộn nhạo, khó chịu.

Ba người còn lại giận dữ rống lên, bất chấp mọi thứ lao đến úp sọt Phạm Văn Long. Có thể nhận thấy rõ ràng là tốc độ và chiến lược của những kẻ này hoàn toàn vượt trội so với những đối thủ mà Phạm Văn Long đã gặp trước đó.

Lúc này bên ngoài cơ thể bọn họ xuất hiện một lớp khải giáp đủ loại màu sắc, tỏa ra quang mang chớp động không ngừng, hiển nhiên đều là những biện pháp phòng ngự trước bày bố cẩn thận.

Tạm thời, Phạm Văn Long thôi động Phong Quyển Tàn Vân, toàn thân phiêu dật né tránh, đồng thời ra sức tìm sơ hở của kẻ địch. Tuy có thể dùng Đấu Chuyển Tinh Di để đánh bật ngược trở lại hoặc hoán đổi phương hướng, nhưng mà như vậy sẽ hao tổn một lượng chân linh khí khá lớn, hơn nữa liên tục thi triển khiến cơ thể hẳn có phần vượt quá sức chịu đựng. Hiện tại bên ngoài còn năm tên Pháp sư đang âm thầm châu chực, vậy nên cần phải tận dụng chính xác từng thời điểm mới phát huy hiệu quả cao nhất.

Mới nhắc đã đến, một tên Pháp sư chỉ ngón tay về phía Phạm Văn Long, bùng ra một chùm hỏa cầu đỏ rực. Thế nhưng hiển nhiên công kích đó chưa thể gây khó dễ cho Phạm Văn Long. Hắn vung tay, liên tiếp gạt các đạo công kích dạt sang hai bên.

Lại thấy một gã Pháp sư phất tay áo, bầu trời đột nhiên mây đen vần vũ, gào thét đổ thẳng xuống, như một cơn mưa đao kiếm phủ xuống bao trùm lấy vị trí của Phạm Văn Long.

Thế công dữ dội khiến Phạm Văn Long cả kinh, công kích vũ bão như thế này, đến ngay cả Nhân vực cấp mười lăm cũng phải luống cuống tay chân. Hắn vội lui về sau, linh lực dũng mãnh trào ra bao bọc toàn thân, hình thành một tầng quang mang màu hổ phách, trông như một chiếc lồng bảo vệ.

“Xoẹt...”

“Xoẹt...”

Mây mưa phô thiên cái địa cuồn cuộn không ngừng nện vào tấm màn đó, tuy nhiên nhanh chóng bị ngọn hỏa diễm bên ngoài thiêu đốt, bốc hơi bay tán loạn vào khoảng không.

Bỗng lại nghe bên tai một tràng âm thanh, thần thức vừa phóng ra liền thấy ngay hàng trăm mũi tên nhanh như thiểm điện xé toạc không khí, phá nát không gian, trong nháy mắt đã bắn tới. Không dám sinh cường, Phạm Văn Long nghiêng người né tránh, may mắn không bị thương.

- Hừ! Xem người còn đủ sức né tránh bao lâu nữa!!!

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, tên Kim hệ Pháp sư hiển nhiên không dễ gì buông tay, liền tiếp tục thôi động công pháp. Hai tay vừa bắt quyết, lại có thêm một trận mưa tên ồ ạt phóng đến.

“Chú...”

“Chú...”

Phạm Văn Long trong lòng thất kinh, nhưng chỉ là trong nháy mắt, bản thân đã bắt đầu nhận ra mùi vị nguy hiểm: “Pháp sư trên phương diện công kích quả nhiên đáng sợ.” Hắn không ngừng huy động Phong Quyển Tàn Vân né tránh, ngăn chặn không cho tên bắn trúng người.

Bỗng lại nghe một thanh âm lạnh lùng truyền tới:

- Hôm nay dù có cánh người cũng đừng hòng trốn thoát!!!

“Soạt...”

“Soạt...”

Bất thành linh, mặt đất rung chuyển, tựa hồ bị nứt ra, từ dưới chân Phạm Văn Long xuất hiện hàng loạt những ngọn thương đột ngột mọc lên. Những mũi thương này do một tên Địa hệ Pháp sư thi triển, vô cùng cứng rắn và sắc bén, chỉ cần sơ sẩy bàn chân sẽ bị đâm cho nát bấy.

Trận địa thương dày đặc bất ngờ tập kích khiến Phạm Văn Long giật mình kinh hãi, tiếp tục vận chuyển Phong Quyển Tàn Vân cật lực né tránh, nhưng vừa mới di động được vài bước, đột nhiên phát hiện phía trước mặt hào mang sáng ngời, hắn còn chưa kịp phản ứng thì một luồng lôi điện to dày đã lao đến.

Phạm Văn Long lưng toát mồ hôi lạnh, miệng gầm vang:

- Du Long Bát Hoang!!!

“Bùng”

Một chiêu chấn nát luồng lôi điện kia, nhưng hiển nhiên bản thân lại bị hãm vây trong thế trận của năm tên Pháp sư, không tài nào thoát ra được.

Cảnh giới của Phạm Văn Long dù sao chỉ mới ở Nhân vực cấp mười hai, hiện tại có năm tên Pháp sư Nhân vực cấp mười bốn công kích, bên cạnh còn bốn gã Đấu sĩ đang chờ đợi thời cơ xông vào, khiến hắn gặp muôn vàn khó khăn.

Qua thêm vài nhịp thở, màn bảo hộ xung quanh cơ thể được Phạm Văn Long ngưng tụ từ linh lực rốt cục không duy trì nổi nữa, nháy mắt đã vỡ tan. Mây mưa, đao kiếm, băng tên... xẹt qua gương mặt để lại những vết máu vương vãi. Bên dưới chân lại bị các ngọn địa thương đâm lên, khiến máu me tuôn ra như suối.

Phạm Văn Long trong mắt sát ý nổi lên, giống như cặp mắt tử vong nhìn về phía năm tên Pháp sư đang đứng đằng xa. Hai hàng chân mày dựng

thẳng như kiếm, chân đạp mạnh xuống đất, thân hình vọt lên không, muốn vượt qua cơn mưa lá tả lao ra ngoài.

Thế nhưng bốn gã Đấu sĩ nào phải hàng trưng bày, nhìn thấy hành động của Phạm Văn Long liền nhảy ra ngăn cản. Thân hình Phạm Văn Long nhanh nhẹn nhảy nhót di chuyển đổi hướng, bất quá vẫn không tránh khỏi sự đeo bám của bọn chúng.

Lợi dụng sơ hở, một tên Đấu sĩ trên tay cầm cây đinh ba đen sì, nhằm ngay ngực Phạm Văn Long mà đâm tới, xé áo để lại một vết thương khá sâu, máu tươi đổ ra.

Phạm Văn Long vốn có thể bắt được mũi đinh ba, không ngờ trong phút chốc chạm vào người thì lại sinh biến hóa, cứ như huyền ảnh, liên tục chia thành năm, sáu đạo tấn công vào bàn tay của hắn. Xem ra, kinh nghiệm chiến đấu của đối phương vô cùng lão luyện, bản lĩnh kinh người.

Trong đầu Phạm Văn Long quay cuồng tính toán, cố gắng nén chịu cơn đau, áp sát vào kẻ địch để sử dụng cận thân công kích. Đôi tay nắm chặt lại thành quyền, hai luồng kinh phong mang theo linh lực bá đạo không hề đình trệ oanh tạc thẳng về phía trước.

Gã Đấu sĩ đang huy động mũi đinh ba, vừa mới nhìn thấy Phạm Văn Long xuất quyền, từng chứng kiến sự dũng mãnh trong đòn thế của đối phương nên không ngu dại mà lấy cứng đối cứng, nhanh như cắt đã bắn người né sang một bên.

Chỉ đợi đến lúc này, Phạm Văn Long thân hình lao đến, vọt qua khoảng trống trước mặt, tạm thời thoát khỏi hiểm cảnh. Tinh thần lực bùng nổ, vô vàn Phong nguyên tố cấp tốc đổ dồn về hai bàn chân, sắp sửa thi triển Phong Quyền Tàn Vân bỏ chạy.

Ngay trong thời khắc ấy, bỗng một thanh âm cuồn cuộn tiểu vang lên:

- Dám ra tay với thành viên Phục Minh mà còn muốn chạy nữa sao?

Chưa kịp di chuyển, bỗng Phạm Văn Long cảm thụ thấy nguy cơ trí mạng ngay đằng sau, tiếp đó, một luồng công kích khủng bố chồm đến khiến hắn phải biến sắc, lông tóc dựng đứng cả lên.

Phạm Văn Long không dám đưa thân mạo hiểm, đành căn răng xoay lưng đánh ra một kích cực mạnh.

“Bùng...”

Quyền phong gào thét đánh qua, bỗng thấy thân thể Phạm Văn Long bắn vọt về sau một đoạn khá xa mới có thể đứng vững. Lúc này, sắc mặt hắn trắng bệch, đột ngột phun ra một búng máu tươi.

Ngay đối diện, bất ngờ hiện lên một thân ảnh, Phạm Văn Long vừa ngược nhìn, đôi mắt chợt lóe lên luồng hung quang lạnh lẽo.

- Trần Công Minh!!

Không thèm để ý đến biểu hiện của đối phương, thân ảnh người kia nhanh như quỷ mị lướt đến, khẽ cười khẩy đánh tiếp một chưởng, kinh phong sắc bén và linh lực cuồng bạo không hề nương tay vỗ lên đỉnh đầu Phạm Văn Long.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Quật Cường

Mọi người đưa mắt nhìn lại, liền nhận ra ngay nhân vật vừa mới xuất hiện không ai khác chính là Trần Công Minh, hội trưởng của Phục Minh.

Tuy ở khoảng cách khá xa, nhưng ai nấy đều cảm nhận rõ ràng sức công phá cực kỳ kinh khủng trong đòn đánh mà Trần Công Minh đang triển khai. Không một kẻ nào dám thờ mạnh, đôi mắt mở căng hết cỡ hướng về trận chiến.

Chứng kiến từ đầu đến cuối, một tên nhịn không được, quay sang người đứng kế bên chặc lưỡi bảo:

- Trần Công Minh quả nhiên xuống tay tàn nhẫn độc ác, tuyệt bất lưu tình. Nhìn chưởng lực phát ra, e rằng tên nhóc Nhân vực cấp mười hai kia cửu tử nhất sinh, nếu may mắn sống sót thì cũng khó tránh khỏi cảnh tàn phế, không còn khả năng tiếp tục tu luyện nữa rồi.

Nghe vậy, gã đồng bạn nhếch miệng cười đều cáng:

- Đều do hãn tự chuốc vạ vào thân thôi, không thể oán trách ai được. Hắc hắc...!!!

Người kia lắc đầu, thầm tham: “Thật quá đáng tiếc cho một nhân tài!”

Quay trở lại cuộc chiến, chỉ thấy thân hình Trần Công Minh phóng vọt lên cao, tốc độ nhanh như thiểm điện phách ra một chưởng, hung hăng vỗ thẳng vào đỉnh đầu Phạm Văn Long.

Theo kinh lực giáng xuống, không gian của mảnh thiên địa này cơ hồ bị xé rách, truyền ra những tiếng nổ đình tai nhức óc.

Lúc này, toàn thân Phạm Văn Long đang bị một nguồn uy áp khổng lồ khổng chế, đôi chân như bị thiên địa trói buộc, muốn di chuyển cũng cực kỳ khó khăn. Trong lòng hấn kinh hoảng, da đầu tê dại, nhất thời chưa biết xoay sở ra làm sao.

Vừa rồi, Phạm Văn Long lộ hiện bản lĩnh kinh người, tuy nhiên cảnh giới của hấn chân chính mới chỉ có Nhân vực cấp mười hai, căn bản làm sao sánh nổi Trần Công Minh, một tồn tại đỉnh giai Nhân vực hàng thật giá thật. Huống hồ, trải qua trận quyết chiến với đám thành viên Phục Minh, chân linh khí đã bị hao tổn nghiêm trọng, tình trạng hiện giờ như đèn dầu sắp cạn, có thể bị dập tắt bất kỳ lúc nào.

Cảm nhận nguồn kinh lực hung bạo giống như một tòa núi cấp tốc đổ xuống, nếu không mau hành động nhất định không còn cơ hội trở tay nữa.

Liều mạng!!!

Trong thời khắc sinh tử, Phạm Văn Long đôi mắt bỗng sáng ngời, thần sắc trở nên nghiêm túc.

Bên trong cơ thể, toàn bộ chân linh khí còn vương vất tại các góc ngách theo một ý niệm liền rút cả vào đan điền, toàn thân trống rỗng.

Sắc mặt bình tĩnh nhìn thủ trái nhanh chóng vồ đến, Phạm Văn Long không nhanh không chậm nâng tay lên, năm ngón tay hơi gập lại, nhào thẳng vào công kích của đối phương. Tức thì, một luồng linh lực mười phần khủng bố ồ ạt xộc thẳng vào người, nháy mắt đã càn quét đến từng bộ phận, bắt đầu tiến hành công phá.

Phạm Văn Long mặt mày nhần nhúm, chỉ thấy toàn thân đau đớn vô cùng, cơ hồ có ngàn vạn mũi đao đâm vào lục phủ ngũ tạng, kinh mạch

trương phòng, ngay cả xương cốt cũng trở nên mềm nhũn, lớp da thịt bên ngoài đột nhiên nứt toác ra, máu chảy đầm đìa, sự thống khổ đó không bút nào tả xiết.

Đôi mắt nhắm chặt, cảm nhận cỗ linh lực bạo tàn càn quấy trong nội thể, Phạm Văn Long thở một hơi, dùng hết khí lực toàn thân, gương mặt chợt biến đổi: “Đâu Chuyển Tinh Di”.

“Phanh”

Một tiếng gầm trầm thấp vang vọng, mấy trăm học viên đang chăm chú quan sát bỗng thấy một đạo cuồng phong nổi lên, rồi sau đó bụi bay đá chạy, không khí như bị phá vỡ từng tắc một, truyền ra những âm thanh kinh dị, tựa hồ tiếng gầm rống của một loài cổ thú hung ác, làm người ta sờn tóc gáy.

Ngay trung tâm trận chiến bỗng hình thành một vòng xoáy cực đại, linh lực dữ dội cùng với khí lẫm kinh hoàng thoát cái bản ra cả chục trượng theo phương ngang, khiến một vài cây cổ thụ nằm trong phạm vi đó bị chấn gãy, đổ như ngã rạ.

Trên không, vừa mới phát động công kích, đột nhiên Trần Công Minh cảm thấy phía dưới bất ngờ xuất hiện một cỗ lực lượng cuồng mãnh, theo bàn tay của Phạm Văn Long bắn ngược trở lên, hung hăng tổng thẳng vào người hắn, cảm giác như bị búa tạ nện trúng.

Đối diện tình huống không hề báo trước này, Trần Công Minh thần sắc biến đổi, quyết đoán phách ra thêm một quyền.

“Bồng”

Hai cỗ kinh lực phương hướng trái ngược nhau, một từ trên ép xuống, một từ dưới đẩy lên khiến không gian như bị xé rách, thiên địa biến sắc quay cuồng.

Bởi vì thân thể Trần Công Minh không có điểm tựa, nên cuối cùng rốt cuộc đã bị bật ngược trở ra, theo đường cánh cung rơi thẳng xuống mặt đất, chật vật lui lại hơn mười bước chân mới có thể trụ vững.

Sắc mặt Trần Công Minh tái nhợt đi, hình như đã bị đả thương không hề nhẹ. Trần Công Minh hai mắt như phún hỏa, không thể ngờ được Phạm Văn Long rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc mà vẫn còn khả năng phản đòn. May mà hấn xuống tay quyết đoán nên mới dễ dàng hóa giải thế công của đối phương, bằng không kết cục e rằng không nhẹ nhàng như vậy.

Có điều, Trần Công Minh cảm nhận rõ ràng linh lực tồn tại trong cỗ lực lượng kia giống như của chính bản thân mình đánh ra, không hiểu sao lại bị phản chấn quay đầu cản trở, thực sự rất khó để lý giải.

Bụi mù tan đi, nơi trận chiến hiện lên một cảnh tượng hoang tàn, gạch đá trên sân đã bị chấn vụn bay ngổn ngang khắp nơi, tạo thành một vòng tròn đường kính chừng ba đến bốn trượng, lõm hẳn xuống một khoảng khá sâu.

Ngay vị trí trung tâm, thân hình Phạm Văn Long dần dần lộ hiện. Lúc này, nào còn dáng vẻ tiêu sái bất phàm nữa, chỉ thấy quần áo rách nát tơi tả, đầu tóc rũ rượi, toàn thân đều ngang dọc chi chít các vết thương, trông vô cùng thảm hại. Đôi chân run rẩy khụy xuống, cùng lúc đó, cổ họng mẫn mẫn, một ngụm máu tươi cũng nặng nề phun ra.

Sắc mặt tái xám, cánh tay mạnh mẽ chống xuống đất. Gắng gượng hồi lâu, Phạm Văn Long mới bò dậy được, kiên cường đứng lên. Đôi mắt lạnh lẽo hướng về Trần Công Minh, khóe miệng vẽ lên một đường cong nhàn nhạt.

Nhìn một màn này, bọn người Phục Minh đồng tử chột co lại, cổ họng khô khốc, trong đầu không thể nào tin nổi, cũng khó dẫn được kinh hoàng.

Những học viên trẻ tuổi Hưng Yên ký túc đều đang trợn mắt, há hốc mồm nhìn về Phạm Văn Long. Cùng sinh hoạt với nhau, bọn họ tự nhiên phi thường rõ ràng chiến lược của Trần Công Minh, trong đồng giai cảnh giới có thể nói là vô địch. Cờ Nhân vực cấp mười ba, mười bốn đối lại đứng trong trường hợp của Phạm Văn Long, nhất định nhanh chóng bị nghiền nát, hoàn toàn không có cơ hội phản kháng.

Cả đám không ai ngờ được, một tên thiếu niên chẳng mấy đáng chú ý vài tháng trước, thế nhưng hôm nay lại có sức mạnh đáng sợ đến vậy, ngay cả cường giả đã bước một chân vào sơ giai Linh cấp như Trần Công Minh cũng có thể bị đánh bay đi. Nhìn vào tình trạng Phạm Văn Long lúc này, tuy rằng thảm bại nhưng hiển nhiên kết quả vẫn nằm ngoài dự đoán, quả thực làm cho người ta có chút ửng phó không kịp.

Cách đó không xa, Dương Hoàng Yến mâu hàm thu thủy khê động, thân ảnh người thanh niên mặc y phục màu xanh đang run rẩy đứng trên sân, trong giờ phút này tựa hồ trở nên thần bí hơn.

Tất cả những biến hóa đó thu cả vào trong mắt Trần Công Minh. Khi vừa đặt chân đến đây, hắn đã nhận ra ngay sự xuất hiện của Dương Hoàng Yến nên trong lòng cực kỳ nôn nóng, cảm thấy đây chẳng phải là cơ hội ngàn năm có một, có thể thả sức bộc lộ bản lĩnh trước mặt mỹ nhân hay sao?

Chính vì thế, trong đầu Trần Công Minh chỉ có một ý niệm, là đem Phạm Văn Long xử lý ngay tại đây, như vậy sẽ được mỹ nhân chú trọng. Nào ngờ không những chẳng thể dè bẹp được đối phương, bản thân còn bị phản kích cho một đòn, xem chút nữa đã ăn phải quả đắng. Mọi sự tính toán của Trần Công Minh bỗng chốc bị phá sản, mà nguyên nhân chỉ có một, đó chính là Phạm Văn Long.

Nén nhịn cơn giận đang bùng lên trong lòng, Trần Công Minh cố gắng thể hiện phong độ đường hoàng, quay qua nhìn Phạm Văn Long phun ra

một câu chế giễu:

- Lâu ngày không gặp, xem ra tên phế vật nhà người cũng có chút tiến bộ, hắc hắc...

Sau đó, hần chậm rãi bước tới, lạnh lùng nói tiếp:

- Tuy người may mắn tiếp được một đòn của ta nhưng hiện tại thì sao nào? Chẳng phải vẫn giống như con chó để cho ta chà đạp ư? Ha ha...

Giọng cười Trần Công Minh dội thẳng vào màng tai mỗi người, vẻ như hần đang cố tình sử dụng linh lực để phóng lớn thanh âm vậy.

Dù nhìn thấy Phạm Văn Long đã hoàn toàn mất đi khả năng chiến đấu nhưng không rõ vì sao Trần Công Minh vẫn mơ màng cảm nhận ra một tia nguy hiểm khó tả, bởi vậy nhất định không thể buông tha cho đối phương, linh lực một lần nữa bùng nổ, trong mắt sát khí đã nồng đượm.

Đúng như nhận định của Trần Công Minh, hiện tại thân thể Phạm Văn Long càng lúc càng xuất hiện nhiều dấu hiệu quá tải. Kinh mạch trong cơ thể một vài nơi bị đứt đoạn, máu tươi ồ ạt chảy ra khiến hần sa sầm mặt mày, ù tai hoa mắt. Dù rằng Bạch Mai nhẫn không ngừng chữa trị nhưng thương thế quá trầm trọng, nhất thời đã không còn sức phản kháng nữa.

Trần Công Minh sắc mặt lạnh lẽo u ám, không còn do dự nữa, lắc người hóa thành một luồng hồng quang phóng tới Phạm Văn Long, hai đấm tung ra, linh lực hùng hồn thổi tới dữ dội, huyễn hóa thành một cự trảo hung hăng áp đỉnh.

Đối diện công kích của Trần Công Minh, đôi mắt Phạm Văn Long bất ngờ nhắm chặt, trên đôi chân tràn ngập Phong nguyên tố bao bọc, bóng dáng hóa thành mơ hồ, tạo ra vô số tàn ảnh, lấy tốc độ quỷ mị lui về sau, thoát khỏi đòn thế hiểm độc của đối phương.

Bắn xa một khoảng, thân hình Phạm Văn Long hiện lên, đưa tay run run xóa đi những vết máu trên mặt. Hiện tại, tinh thần lực tạm thời vẫn có thể gắng gượng huy động Phong Quyển Tàn Vân, nhưng mà thân thể yếu ớt nào còn chịu đựng, chỉ một hành động né tránh đó cũng khiến hẳn cảm thấy đau nhức dữ dội.

Thấy công kích phách hụt vào khoảng không, Trần Công Minh cười lạnh, linh lực bá đạo phóng ra, khóa chặt lấy thân thể Phạm Văn Long.

Đến lúc này có thể nói hẳn đã thắng trận đánh này, nhưng Trần Công Minh vẫn muốn đuổi cùng giết tận, cực nhanh hướng về phía Phạm Văn Long, chưởng lực cường đại áp xuống không chút lưu tình.

Phạm Văn Long kinh hoàng, không cam lòng gầm lên một tiếng, muốn cưỡng ép linh phách Lạc Hồng Điều hiện thân, dù rằng chưa biết có tác dụng hay không nhưng nhất thời chẳng còn biện pháp nào hữu hiệu cả.

Chỉ là, đồng thời lúc Trần Công Minh di động, đột nhiên một đạo quang mang từ đằng xa cũng đồng thời bắn vọt đến.

- Cút ngay!!!

Âm thanh sắc nhọn toái phá hư không, trong chớp mắt thanh quang chói loà, trông như một ngôi sao chổi xuyên qua bầu trời, nhoáng một cái đã bổ thẳng xuống ngay vị trí của Trần Công Minh.

Nói thì chậm chứ lúc ấy lại quá nhanh, chưa đầy một nhịp thở, cỗ công kích cuồng loạn kia đã lao đến. Trần Công Minh khuôn mặt ngây ngốc, chợt cảm thụ thân thể như bị ai đó ném vào hố băng, lạnh lẽo thấu xương.

Trần Công Minh vừa lùi liên mấy bước, tay phải liên tục đánh ra ba quyền, trong giây lát đã dựng thành ba bức tường bảo hộ, liên tiếp chắn trước mặt.

“Phách... Phách... Phách...”

Chỉ nghe mấy âm thanh vụn vỡ vang lên rạo rạo, luồng thanh quang đã xé toạc cả ba bước tường phòng ngự do Trần Công Minh khổ công dựng lên, nhưng vẫn một đường quét tới, thế như chẻ tre, không gì có thể ngăn cản nổi.

Trần Công Minh mặt mày trắng nhợt, tránh cũng không thể tránh được nữa, đành dùng hết sức bình sinh, liều mạng huy động chân linh khí trong thân thể, xuất ra một chưởng cực mạnh, muốn ngạnh kháng cỗ lực lượng kinh khủng kia.

Vậy nhưng, nguồn thanh quang vẫn không hề giảm sút chút nào, thanh thế còn mạnh hơn, như hung thần viễn cổ nhe nanh múa vuốt xông vào Trần Công Minh.

“Bùng”

Chỉ nháy mắt, thân thể Trần Công Minh bắn vọt về phía sau, ngã sũng xoài trên mặt đất, hẳn đưa tay ôm ngực, bất ngờ “hự” một tiếng, ói ra một hộc máu đỏ lôm, thần tình cực kỳ kinh hoàng.

Dị biến khiến mọi người kinh hãi, vừa hướng mắt nhìn lại, chợt thấy ngay trước mặt Phạm Văn Long xuất hiện một người.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Thương Tích Nghiêm Trọng

Từ phía đằng đông, một tia cầu vồng bay đến, thoát cái đã đáp xuống ngay trước mặt Phạm Văn Long.

Hào quang tán đi, hóa thành một vị lão giả râu tóc bạc phơ, gương mặt hồng hào, đôi mắt ánh lên vẻ tinh anh, tiên phong đạo cốt.

Mục quang của lão thoáng đảo qua Trần Công Minh, rồi chăm chú nhìn vào Phạm Văn Long rất lâu, chợt thần sắc khẽ biến đổi, các nếp nhăn trên trán hơi giãn ra.

Đối diện, Phạm Văn Long vừa quan sát thấy diện mạo đối phương trong lòng vô cùng sửng sốt, đôi môi run rẩy muốn mở miệng, nhưng chưa kịp bật thành tiếng bất ngờ cổ họng trào lên một mùi vị tanh nồng, đôi chân xiêu vẹo trụ không vững, cơ hồ chỉ cần một làn gió thoảng qua cũng đủ khiến hấn đổ sầm xuống.

Lúc này, thương thế của Phạm Văn Long cực kỳ trầm trọng, kinh mạch đã bị tàn phá đến mức thảm hại, tinh huyết hao tổn nặng nề dẫn đến đầu óc u mê, mày mặt trắng bệch như tờ giấy, trông chẳng khác nào cái xác vô hồn.

Nhìn tình trạng sống dở chết dở đó, vị lão giả hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, phẩy ra một chùm sáng màu xanh đậm, bay thẳng đến rồi dung nhập vào trong cơ thể Phạm Văn Long.

Vừa hay, Phạm Văn Long cảm thụ như có dòng suối hiền hòa mát mẻ, dịu dàng luân chuyển qua kỳ kinh bát mạch, rồi chạy xuống lục phủ ngũ

tạng, thấm qua từng vách ngăn, lập tức sự đau đớn liền có dấu hiệu thuyên giảm rõ rệt, vô cùng thư sướng.

Sau một lát, rốt cuộc Phạm Văn Long sắc mặt cũng đã khá hơn, gắng gượng chấp tay hành lễ:

- Học trò Phạm Văn Long xin bái kiến Lê Châu trưởng lão.

Đúng vậy, nhân vật vừa xuất hiện cứu nguy không ai khác chính là Lê Châu, một trong số các vị trưởng lão Thánh viện.

Thấy Phạm Văn Long đã qua cơn nguy biến, thần sắc Lê Châu trưởng lão có phần dịu đi, nhưng có điều, với mức độ thương tổn nghiêm trọng thế này thì một chút tác động đó tựa hồ hắt nước đổ vào sa mạc, nếu không trải qua quá trình nghỉ ngơi tĩnh dưỡng trong thời gian dài, e rằng khó có thể hoàn toàn bình phục.

Lê Châu trưởng lão thở hắt ra một hơi, trong đầu thầm bảo: “May mà ta đến kịp lúc, nếu không hậu họa khó lường.”

Nhớ ngày ấy đi vào Tây Nguyên cấm địa cùng Cao Thăng và Phi Yến tiên tử, trải qua trận kịch chiến với Hoàng Kim Cự Long, không ngờ lúc trở ra người nào người nấy mình mấy chừa đầy thương tích. Bởi vậy Lê Châu trưởng lão hơn mười ngày qua vẫn một mực bế quan, cho đến rạng sáng nay, đột nhiên nhận tin báo của đám thủ vệ truyền tống trận, rằng Phạm Văn Long từ trong cấm địa đã an toàn trở về.

Bao năm nay, Lê Châu vẫn mòn mỏi truy tìm một người sở hữu Thủy linh mạch hoàn mỹ để hoàn thành Thập Bát Hải Trận Đồ. Chính vì lẽ đó, sự sống còn của Phạm Văn Long đối với lão cực kỳ quan trọng. Vừa hay tin, Lê Châu trưởng lão vui mừng khôn xiết, nôn nóng muốn tận mắt kiểm tra, liền gác hết thầy công việc sang một bên, đạp vân bay đến Hưng Yên ký túc.

Đến gần, chợt nghe bên tai những tiếng nổ rền vang. Sau đó, thấy Phạm Văn Long thân lâm hiểm cảnh liền cấp kỳ phách ra một chương cứu nguy, rồi nhanh chóng đáp xuống.

Cách đó không xa, Trần Công Minh toàn thân run rẩy, hai tay ôm chặt ngực, hơi thở đứt quãng. Nghĩ đến cảm giác tử vong vừa trải qua, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng. Hắn không dám tin tưởng, cho dù đối mặt với tồn tại Vương cấp thì cũng không có loại cảm giác tuyệt vọng quá mức như thế.

Nhìn một màn này, toàn bộ mấy trăm học viên chết lặng như tờ, không hiểu là chuyện gì đang xảy ra? Đến khi nghe câu nói của Phạm Văn Long, đều kinh hãi hướng về Lê Châu trưởng lão chờ đợi.

Đúng lúc này, đằng xa xuất hiện một đám học viên, nhân số ước chừng hai ba mươi người, dẫn đầu chính là Đỗ Quan và Tập Bình.

Rất nhanh, bọn họ đã tiến vào khoảnh sân. Nhận ra sự có mặt của Lê Châu trưởng lão, Đỗ Quan và Tập Bình sống lưng lạnh toát, vội vàng chạy tới hành lễ:

- Chúng học trò xin vãn an Lê Châu trưởng lão.

Nói xong cả hai cúi rạp người xuống, không dám động đậy.

Đợi mãi, cuối cùng cũng nghe thanh âm của Lê Châu trưởng lão, rõ ràng tỏ vẻ không hài lòng:

- Thánh viện giao cho các người trách nhiệm quản lý nơi này, tại sao để xảy ra tình trạng học viên tranh đấu sống chết với nhau như vậy hả?

Nhìn cảnh tượng hoang tàn đổ nát, lại nghe Lê Châu trưởng lão truy hỏi, cả hai người hồn vía lên mây, run rẩy nói:

- Học trò vừa nhận được thông báo vội lập tức chạy đến đây ngay, không dám có chút chậm trễ. Kính xin trưởng lão suy xét!!!

Nói đoạn, Đỗ Quan chỉ tay về đám học viên ban nãy cùng đi với hắn. Vừa đảo mắt thoáng qua, Lê Châu trưởng lão đã nhận ra ngay cảnh giới Nhân vực cấp mười, mười một của bọn chúng.

Trong số đó, bất ngờ nhảy ra một người, hốt hải chạy đến trước mặt Phạm Văn Long, cảm phẫn hét lên:

- Đậ má!!! Mấy thằng chó chết trong Phục Minh đúng là bọn khốn kiếp mà! Phạm Văn Long... Người sao rồi, có đau lắm không?

Nhìn kỹ hóa ra chính là Đức Hùng. Trước tình cảnh thâm cảm của Phạm Văn Long, hắn không cầm lòng được buông ngay một câu chửi thề, quên bém rằng ở bên cạnh đang có một tồn tại Thánh cấp cường giả.

Cảm nhận sự quan tâm lo lắng của Đức Hùng dành cho mình, Phạm Văn Long cố nhịn đau, mỉm cười bảo:

- Ta không sao đâu!!! Chỉ là một vài vết thương ngoài da thôi. Ta còn...

Chưa nói hết câu, thân thể Phạm Văn Long bất ngờ co rúm lại, đổ sầm xuống. Trước khi thiếp đi, hắn vẫn còn nghe bên tai tiếng gào khóc của Đức Hùng:

- Con bà nó, người đừng có chết!!! Phạm Văn Long... Mau tỉnh lại cho ta... Huhu...

....

http://i264.photobucket.com/albums/ii198/watergod460/535030_b0dbfbb0495976c8eae606e_zpsi7vsqwbd.jpg

Chẳng biết qua bao lâu, rốt cuộc Phạm Văn Long mới từ từ hồi tỉnh. Vừa mở mắt, đã thấy ngay khung cảnh trong căn nhà tranh quen thuộc.

Khó khăn một thoáng mới có thể ngồi dậy, hắn lấy tay lau mồ hôi trên trán. Thân hình vừa khẽ động, khắp mình mẩy cảm thấy đau đớn kịch liệt khiến hắn muốn ngất xỉu, mãi một hồi sau cơn đau mới dịu đi.

Hắn ngồi yên trên giường, không dám cử động nữa, hai mắt nhắm chặt thả tinh thần kiểm tra toàn bộ nội thể.

Tình huống rất xấu! Hệ thống kinh mạch, gân cốt bị phá hủy tan nát. Khắp mọi góc ngách đều bùng lên sự đau đớn khôn cùng. Trong lòng Phạm Văn Long trầm xuống rất nhiều, ngay thời khắc thôi động Đấu Chuyển Tinh Di, hắn đã đoán chắc rằng cơ thể sẽ bị phản phệ không nhẹ, nhưng vẫn không nghĩ tới lại dẫn đến hậu quả quá sức kinh khủng như thế này.

Quả nhiên, giữa bản thân và Trần Công Minh vẫn có sự chênh lệch rất lớn. Mặc dù có thể tránh khỏi một kiếp nạn, tuy nhiên cái giá không phải là nhỏ, ngoài những thống khổ về thể xác, không ngờ tu vi rút hẳn xuống một bậc, hiện tại chỉ còn Nhân vực cấp mười một. Thế nhưng nếu như không liều mạng thi triển Đấu Chuyển Tinh Di nhất định thương thế sẽ càng nghiêm trọng hơn, thậm chí dẫn đến tử vong.

Lẳng lẳng ngậy người một thời gian, tâm thần mới mệt mỏi triệt hồi khỏi cơ thể, Phạm Văn Long chậm rãi mở mắt, cười khổ lắc đầu, thở dài một hơi.

- Không ngờ Trần Công Minh chiến lược lại kinh khủng như vậy? Nếu lúc đó nhận thêm một chương của hắn thì ta hoàn toàn xong đời rồi.

Ngoài trời trăng đã lên cao. Ánh trăng khéo léo luồn qua khe cửa, dịu dàng soi rọi mọi thứ bên trong. Phạm Văn Long loay hoay ngó nhìn xung

quanh nhưng chỉ thấy nhà cửa trống trơn, không hiểu bản thân đã hôn mê bao lâu rồi?

Đúng lúc đó, bỗng có tiếng bước chân lại gần, chỉ qua vài hơi thở đã thấy Đức Hùng tiến vào, theo sau còn có cô bé đáng yêu Tiểu Mai.

Vừa nhìn thấy bộ dáng của Phạm Văn Long, Đức Hùng vui mừng như điên, nhảy đến cười toe toét:

- Ha ha, cuối cùng người cũng chịu tỉnh lại rồi. Thật là tốt quá!!!

Phạm Văn Long hơi động thân mình, nhưng không cách nào đứng dậy nổi, gương mặt nhăn nhúm bởi cơn đau đang tác oai tác quái.

Đức Hùng liền bước đến bên giường, quắc mắt nhìn hẩn bảo:

- Cái tên ôn vật nhà người thật đáng đánh! Nếu không phải phúc lớn mạng lớn, chắc hẳn giờ này lên bàn thờ ngăm gà khỏa thân rồi đó.

Phạm Văn Long cười khan một tiếng, xấu hổ không đáp. Ngừng một chập, Đức Hùng lại nói tiếp:

- Ngoại thương của người không đáng kể nhưng kinh mạch bên trong tổn thương quá nặng, nếu không an tâm tịnh dưỡng dăm bữa nửa tháng thì không ổn đâu. À phải rồi, Lê Châu trưởng lão sai người mang đến cho người một viên Hoàn Hồn Đan đây, nghe nói rất hữu ích trong việc chữa trị nội thương.

Dứt lời, Đức Hùng liền lấy trong người ra một chiếc bình nhỏ đưa cho Phạm Văn Long. Vừa đổ ra tay liền thấy ngay một viên đan dược màu đen, hình dáng trông như một hạt nhãn, thoang thoang hương thơm, khiến tinh thần thỏa mái, dễ chịu.

Thấy khước môi Phạm Văn Long mấp máy định lên tiếng, Đức Hùng vỗ nhẹ vào vai hắn, bảo:

- Ta biết người đang có nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng trước hết hãy ăn một chút đã rồi nói sau.

Dứt lời, hắn liền xoay người đón nhận một tô cháo nghi ngút khói từ tay Tiểu Mai, nhanh nhẩu nói:

- Cháo này do đích thân Tiểu Mai và ta cùng song kiếm hợp bích nấu riêng cho người đó. Khôn hồn ăn bằng hết, nếu không đừng trách ta thủ đoạn vô tình, hà hà...

Người thấy mùi thơm bay vào cánh mũi, Phạm Văn Long nhận ra bản thân quả thực cũng hơi đói. Hắn không khách sáo nữa, kê lên miệng húp sùm sụp. Hơi nóng đi vào cổ họng, rồi chạy thẳng xuống bụng khiến hắn thư sướng, cảm giác đau đớn nhờ vậy giảm đi ít nhiều.

Xong xuôi, Phạm Văn Long ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Mai, mỉm cười nói:

- Tiểu Mai, tay nghề của muội khá lắm. Cháo rất ngon!!!

Được khen ngợi, Tiểu Mai mặt mày ửng đỏ, cúi đầu đáp:

- Không phải, là do muội và... cái tên chết dẫm này cùng nấu...

Đức Hùng nghe vậy cười ha hả, thần sắc tỏ vẻ đắc ý.

Nhìn một màn này, Phạm Văn Long cười khổ, trong lòng chợt nhớ đến hình bóng Lý Tiên Dung. Một lát, hắn mới tỉnh táo trở lại, nghiêm túc hỏi:

- Phải rồi, mọi chuyện sau đó như thế nào?

Nói đến chuyện chính, Đức Hùng thu lại nét mặt cà giỡn, nhìn Phạm Văn Long hưng phấn kể:

- Hôm qua, lúc người đi tìm bọn Phục Minh, ta biết chẳng thể ngăn cản nên mới nghĩ ra một cách, đó là kêu gọi các tân sinh cũng nhau kéo đến chỗ của hai người Đỗ Quan và Tập Bình để đòi lại công bằng. Ban đầu, bọn chúng tỏ vẻ dửng dưng, còn lớn tiếng quát nạt bắt chúng ta trở về. Thế nhưng, lúc ta vừa nhắc đến tên người, đột nhiên cả hai xanh mặt, vội ba chân bốn cẳng chạy thẳng đến nơi.

Phạm Văn Long gật gù, tiếp tục lắng nghe câu chuyện.

- Nhớ khi người ngã xuống, ta sợ quá cứ khóc rống lên. Sau đó Lê Châu trưởng lão bước đến kiểm tra, bảo rằng do người hao tổn tinh huyết nhiều quá nên bị hôn mê mà thôi, không nguy hiểm tính mạng. Thế rồi chúng ta vội đưa người trở về nhà. Còn sự việc hội Phục Minh hoành hành ngang ngược, ta cũng đã bẩm báo với Lê Châu trưởng lão. Lão nhân gia người đùng đùng nổi giận, bắt bọn chúng bồi hoàn lại số linh đồng đã thu của mỗi người và toàn bộ số tài sản bị phá hủy. Nếu còn dám tái phạm sẽ lập tức đuổi khỏi Thánh viện. Ha ha... Lúc Lê Châu trưởng lão giáo huấn, tên nào tên nấy toàn thân run như cây sậy, trông mặt ngu không chịu được, nào còn cái vẻ hống hách như ngày thường. Con mẹ nó, sung sướng quá đi!!! Ha ha...

Xong một trận cười, Đức Hùng bỗng nói tiếp:

- Ban đầu rất nhiều học viên ở đây căm ghét người, nhưng khi hay tin người một thân một mình xông vào Phục Minh hội, còn đánh cho bọn chúng một trận toại bởi hoa lá thì ai nấy đều rất cảm phục và ủng hộ người. Chuyện này người đã trở thành người nổi tiếng rồi nhé, hé hé...

Nghe Đức Hùng một lèo kể ra, Phạm Văn Long hơi bất ngờ, phân tích một chút liền nhận ra ngay Lê Châu trưởng lão hình như có điểm ưu ái đến

hắn. Bất quá, bản thân hắn mới chỉ là một tên Nhân vực nhỏ bé, không biết đối phương làm vậy rốt cuộc có mục đích gì đây?

Trò chuyện thêm một lát, Đức Hùng và Tiểu Mai nháy mắt kéo nhau vào phòng trong, không quên dặn dò Phạm Văn Long phải chịu khó nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Liếc nhìn cái vẻ dâm tà lộ lộ của hắn, Phạm Văn Long liền hiểu ngay hai đứa nó lại chuẩn bị tiến hành quá trình “song tu” thần thánh đây mà.

Hôm qua nhiều bác inbox hỏi e về nội dung chương 58 trên mấy trang web truyện, e đính chính là chương đó không phải của tác giả mà là một bác vOz vui tính viết giải trí nhé!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nhân Quả

Từ thuở sơ khai, vũ trụ vốn là một khối hỗn độn, trôi dạt vô định. Sau đó, hai yếu tố âm - dương xuất hiện, cùng với chuyển động càn khôn tạo ra ngũ hành, khởi nguồn của vạn vật trên đời. Âm dương vận hành theo nguyên lý: âm thu hút dương, dương thu hút âm, âm đẩy âm, dương đẩy dương, trong âm có dương, trong dương có âm, cực âm sinh dương, cực dương sinh âm.

Đối với con người, nam giới là dương, nữ giới là âm, thể xác con người là dương, tâm hồn là âm, nam giới thường là những người mạnh mẽ, còn nữ giới là những người mềm yếu hơn, tuy nhiên, không phải nam giới lúc nào cũng có thể giữ vững sự mạnh mẽ của mình và nữ giới cũng sẽ có lúc là những người không hề yếu đuối như vẻ ngoài.

Một mặt coi nam nữ tương hành giống như trời đất tương sinh, độc dương không sinh, độc âm không thành, mặt khác coi hoạt động luyện ái như một thứ đạo mà con người phải tu luyện, người mất đạo thì sẽ chết non chết yếu. Mà âm dương giao hợp chính là đạo của trời đất.

Tu luyện chia thành muôn vàn đường lối, nhưng tựu chung lại, mục đích cuối cùng chẳng phải chính là truy cầu đại đạo, thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi đó sao? Do đó, trong khía cạnh này ngay cả Thánh viện cũng không hề can thiệp vào. Chỉ cần hai bên đồng ý, liền có thể tự do luyện ái, yêu đương.

Đặc biệt, giữa nam và nữ còn có thể tiến hành các pháp môn song tu, cực kỳ lợi ích trong việc thúc đẩy tu vi cảnh giới.

Có điều...

Tại một góc rất nhỏ nằm trong Thánh viện, ngay dưới gốc đa cổ thụ hiện lên thân ảnh quen thuộc của Phạm Văn Long.

Ban đầu, hần yên ổn ngồi nhà tu luyện, bất quá đến nửa đêm, bỗng nhiên trong phòng Đức Hùng vang lên những tràng âm thanh lạ thường, những tiếng thở hỗn hển, rên rỉ suýt xoa... Dù rằng cường độ dao động rất nhỏ, nhưng mà Phạm Văn Long thính giác cực tốt nên căn bản nghe rõ mồn một. Cái kiểu “song tu” cơ hồ tra tấn bằng âm thanh như thế so với nỗi đau xác thịt đang giày vò còn thống khổ hơn gấp vạn lần.

Phạm Văn Long là một thanh niên đang trong độ tuổi sung mãn, cũng từng nếm trải qua tư vị hoan ái cùng với Lý Tiên Dung, thế nên đứng trước sự tập kích bất ngờ này sao đủ khả năng chống đỡ. Trong lòng mắng to: “Cái tên phóng đảng đáng đánh, ngay cả thương binh như ta cũng không chịu buông tha.” Cuối cùng, đành cắn răng nén đau bỏ ra ngoài.

Lúc này trên tay Phạm Văn Long cầm chiếc bình chứa Hoàn Hồn Đan. Khuôn mặt trầm ngâm, ánh mắt ẩn hiện vẻ nghi hoặc khó hiểu, không biết trong đầu đang suy nghĩ gì?

Qua một đoạn thời gian, Phạm Văn Long liền mở nắp bình đổ ra một viên đan dược màu đen ném thẳng vào miệng.

Hoàn Hồn Đan quả nhiên không hổ danh linh đan cao cấp, vừa chạm đến đầu lưỡi bỗng tan thành bột phấn, đồng thời xộc lên một hương thơm nồng đượm. Chỉ nháy mắt, Phạm Văn Long thấy toàn thân thư thái, sự đau đớn dường như thuyên giảm rất nhiều. Ngay sau đó, một lượng linh khí cực tinh thuần cuồn cuộn chảy trước cửa ngõ đan điền, Phạm Văn Long không dám chậm trễ, vội vàng thúc ép chúng di chuyển theo quỹ đạo của Đại Việt Linh Quyết.

Hệ thống kinh mạch bị tàn phá nặng nề nên tốc độ hoàn thành một chu kỳ Đại Việt Linh Quyết diễn ra vô cùng chậm chạp.

***

Màn đêm lặng lẽ trôi...

Đằng đông, một vầng hào quang ấm áp từ từ nhô lên, tỏa ánh sáng chan hòa lên vạn vật. Dưới mặt đất, Phạm Văn Long vẫn ngồi bất động, mặc cho những tia nắng sớm soi rọi vào thân mình.

Qua một đêm, các vết thương bên ngoài da thịt dưới sự săn sóc ân cần của Bạch Mai hẳn dần dần lành lặn trở lại. Bên cạnh đó, nhờ công dụng thần kỳ của Hoàn Hồn Đan, thân thể hiện đã không còn dấu hiệu đau nhức nữa. Bất quá riêng hao tổn về tinh huyết và gân cốt nhất thời không cách nào bù đắp được, vẫn cần có thêm thời gian dài hơn.

Rất lâu sau, đôi mắt Phạm Văn Long mới hé mở. Đúng lúc đó, thanh âm của lão Kim chợt vang lên trong đầu:

- Nhóc con, tình huống bên trong cơ thể thế nào rồi?

Phạm Văn Long không chút chậm trễ, đáp:

- Thừa sự phụ con vẫn ổn, thương thế không còn quá nguy hiểm nữa. Chắc chỉ vài ba hôm sẽ khỏe lại thôi, người đừng lo.

Nghe câu trả lời lấp lửng của hã, lão Kim tỏ vẻ không vui, nghiêm giọng nói:

- Hừm!!! Người còn dám che mắt cả ta? Đấu Chuyển Tinh Di tuy cứu người một mạng nhưng chắc chắn cơ thể cũng bị phản phệ cực nặng. May mà có Bạch Mai nhẫn tự thân hộ chủ, nếu không đã sớm về giới đoàn tụ cùng ông bà ông vải rồi, nào còn yên ổn ngồi đây? Người thật đúng là ghé

con không sợ cọp, mới có chút tiến bộ liền nghĩ rằng đã mạnh lắm sao? Ngu xuẩn đến mức tự đâm đầu vào con đường chết. Chẳng lẽ cảm thấy chán sống rồi hả?

Bỗng nhiên bị lão Kim thẳng thừng giáo huấn một thôi một hồi, Phạm Văn Long hổ thẹn, đáp:

- Sư phụ! Con đã khiến người lo lắng rồi. Từ nay về sau con sẽ không dám hành động tùy tiện như vậy nữa.

Lão Kim biết lần này hẳn đã chịu không ít đau khổ, không nở la mắng thêm, mới dịu giọng bảo:

- Ta biết trong lòng con đang suy nghĩ gì. Nhưng hiện tại khoảng cách giữa con và thẳng nhai ranh Trần Công Minh còn xa lắm, lo tập trung tinh dưỡng cho khỏe đi.

Nghe lão Kim căn dặn, Phạm Văn Long khẽ thở dài: “Trần Công Minh quả nhiên thực lực cường đại, nhất thời ta không thể sánh bằng. Một đòn hẳn tùy tiện đánh ra, kể cả bản thân ta ở trong trạng thái đỉnh phong nếu không thi triển Đấu Chuyển Tinh Di cũng khó lòng chống đỡ nổi. Chưa kể đến việc Trần Công Minh đã bước một chân vào cảnh giới Linh cấp, nhất định vẫn còn ẩn giấu rất nhiều thủ đoạn lợi hại khác.”

Trò chuyện thêm một lát, bỗng Phạm Văn Long nhớ đến chuyện liên quan đến Lê Châu trưởng lão, vội vàng truyền âm trao đổi với sư phụ.

Lão Kim nhãn quan sắc bén, phân tích một chút liền đưa ra nhận định:

- Nếu ta đoán không nhầm, nhiều khả năng có liên quan đến Thủy linh mạch hoàn mỹ mà con đang sở hữu. Tuy chưa biết họa phúc thế nào nhưng lòng người khó đoán, con vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Trên người Phạm Văn Long ngoài Bạch Mai nhẫn thần bí, hiển nhiên chẳng còn có thứ đồ nào đủ khả năng thu hút sự chú ý của một tòn tại Thánh cấp cường giả. Đương nhiên, nếu nguyên nhân nằm ở Bạch Mai nhẫn thì Lê Châu nào cần tốn hao tâm sức như vậy, trực tiếp xuống tay cướp đoạt chẳng phải xong chuyện rồi sao? Chính vì thế, khả năng cao nhất dẫn đến thái độ khác lạ của Lê Châu trưởng lão chỉ có một, chính là Thủy linh mạch hoàn mỹ nằm trong cơ thể Phạm Văn Long.

Phạm Văn Long nào phải kẻ ngốc, suy nghĩ một chút liền hiểu ngay, trong lòng nhẹ nhõm ít nhiều, không còn quá lo lắng nữa. Dựa vào hành vi biểu hiện bên ngoài, phỏng chừng đối phương cũng chẳng phải hạng người gian ác, độc địa. Chỉ là, Phạm Văn Long không hoàn toàn tin tưởng vào điều đó, dù sao những bài học ngày trước vẫn còn ám ảnh sâu sắc trong đầu.

Nhìn sắc trời đã sáng, Phạm Văn Long tựa mình đứng dậy. Đang định cất bước bỗng thấy bộ dáng hốt hải của Đức Hùng từ xa chạy đến.

- Sao ngươi không chịu ngồi yên một chỗ mà còn mò ra đây làm gì hả?

Vừa đến nơi, Đức Hùng đã bực bội vặn hỏi. Phạm Văn Long có khổ mà không nói được, đành cười trừ bảo:

- Ta cảm thấy trong nhà bí bách quá nên ra đây cho thoáng một chút. Người tìm ta có chuyện gì à?

Đức Hùng nào biết được nguyên nhân chính do bản thân gây nên, cười ha hả bảo:

- Há há... Ta mới nhận được một tin tức cực kỳ quan trọng từ Đồ Quan. Người mau đoán thử xem?

Phạm Văn Long giật mình bảo:

- Liên quan đến Lê Châu trưởng lão?

Đức Hùng trở mặt nhìn hẳn, nhe răng cười nói:

- Tất nhiên là có liên quan đến lão nhân gia người rồi. Hắc hắc...

Thấy Đức Hùng cứ úp úp, mở mở, Phạm Văn Long càng nghe càng không hiểu, muốn đá vào mũi hắn một cái. Nhìn vẻ mặt ngố tàu đó, Đức Hùng không nhịn được liền phun ra:

- Hôm qua, lúc Đỗ Quan và Tập Bình mang Hoàn Hồn Đan đến, ta chợt nhớ ra chuyện cái tên Bảo Tùng khốn kiếp kia, nên muốn nhờ bọn họ dò hỏi thông tin về hắn. Vừa nghe nhắc đến chuyện tìm người, bọn họ liền vỗ ngực cam đoan, đảm bảo nhất định trong vài ngày sẽ tìm ra. Không ngờ mới qua một đêm đã có kết quả. Xem ra, hai gã này làm việc rất sốt sắng đó, ha ha...

Nghe đến cái tên Bảo Tùng, đôi mắt Phạm Văn Long bất chợt lóe lên hai luồng lệ mang. Đức Hùng không chú ý, vẫn hăng say kể tiếp:

- Bảo Tùng vốn là học viên vào trước chúng ta hai năm, hiện đang ở một nơi gọi là Hà Nam ký túc. Khoảng mười ngày trước, không ngờ ẩn kỹ mà hắn lưu lại tại chỗ mấy đám thủ vệ truyền tống trận đột nhiên biến mất. Đồng nghĩa với việc hắn đã bỏ mạng trong cấm địa rồi, haha...

- Cái gì???

Phạm Văn Long giật nảy mình. Không dám tin vào tai vội hỏi lại ngay:

- Chuyện này chắc chắn chứ??

Hơi ngập ngừng đôi chút, song Đức Hùng vẫn gật đầu khẳng định:

- Ta nghĩ hai tên Đỗ Quan, Tập Bình không lý gì phải đi lừa gạt chúng ta đâu. Chắc là cái tên Bảo Tùng chó má đó bị đám linh thú xơi tái rồi.

Phạm Văn Long chau mày phân tích. Trong tay Bảo Tùng còn giữ chiếc vòng linh cụ trung cấp, đâu dễ dàng táng mạng dưới nanh vuốt của linh thú được. Hơn nữa, bản lĩnh của hắn cũng không nhỏ, dù đánh không lại vẫn có thể trốn chạy cơ mà?

Bỗng nhớ ra chuyện gì đó, trong lòng Phạm Văn Long đánh thót một cái: “Không lẽ...?”

Còn có một khả năng nữa, đó chính là bị kẻ khác xuống tay sát hại, giết người cướp tài sản, giống như trường hợp giữa hắn và Bảo Tùng.

Trên thực tế, đúng như những gì Phạm Văn Long đang suy đoán. Ngày ấy, sau khi xuống tay tàn nhẫn với Phạm Văn Long, bởi ý có bảo vật hộ thân nên Bảo Tùng thay đổi kế hoạch, quyết định tiếp tục ở trong Tây Nguyên cấm địa thêm một đoạn thời gian.

Sau đó, trong một lần hạ sát linh thú, Bảo Tùng vô tình để lộ ra chiếc vòng tay linh cụ trung cấp, dẫn đến họa sát thân. Kết cục này, cũng do hắn tự tay gieo nhân gặt quả mà thôi, không thể oán trách ai được.

Tuy cầm hận Bảo Tùng đến thấu xương, nhưng dù sao người cũng đã chết rồi, ân oán trên đời tựa hồ làn khói mỏng bay về cõi hư vô. Có điều, Phạm Văn Long quan tâm nhất chính là chiếc vòng tay của Lý Tiên Dung. Đáy bể mò kim, biết đi đâu mà tìm lại đây?

Nhìn vẻ bần thần của Phạm Văn Long, dĩ nhiên Đức Hùng không thể hiểu hắn đang lo lắng điều gì. Tưởng rằng thương thế bắt đầu tái phát, vội khoát tay bảo:

- Tiểu Mai mới nấu chút đồ ăn sáng, chúng ta trở về thôi nào.

Phạm Văn Long dành thờ dài bất lực, gượng cười sóng vai Đức Hùng bước đi.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Chúng Ta Cùng Nhau Song Tu Đi?

Thời gian như cát chảy qua tay, nhoáng một cái đã thêm ba ngày.

Nhờ phục dụng Hoàn Hồn Đan và được Bạch Mai nhẫn sẵn sóc, lúc này thương thế trên người Phạm Văn Long đã hồi phục hơn phân nửa, có thể đi lại hoạt động bình thường.

May mắn hơn, cảnh giới bị rớt xuống một cấp hiện yên ổn trở về Nhân vực mười hai. Mặt khác, linh phách Lạc Hồng Điều từ ngày phá vỡ ngưng hình không có gì thay đổi, vẫn nhởn nhơ phè phỡn bay qua bay lại trong biển chân linh khí.

Còn điều này, Cửu Chân Tinh Thần sau mấy tháng không có tiến triển, đột nhiên đêm qua, Phạm Văn Long thoáng kinh ngạc khi cảm thấy thức hải bản thân xảy ra biến hoá. Một lát sau, hắc nhện không được khẽ mỉm cười. Phạm Văn Long không ngờ mình lại đột phá tầng đầu tiên Cửu Chân Tinh Thần một cách khó hiểu như vậy. Kết quả này hiển nhiên là nằm ngoài dự kiến.

Hiện tại, phạm vi thần thức mở rộng hơn gấp đôi, đồng thời lực lượng tinh thần lực cũng tăng lên đáng kể. Phạm Văn Long rất mong chờ đến khi có thể tu luyện Cửu Chân Tinh Thần đến cảnh giới đại thành, lúc đó không hiểu tinh thần lực của hắn sẽ khủng bố đến mức độ nào?

Tạm gác mọi chuyện lại, hôm nay, Phạm Văn Long quyết định đến trường một chuyến. Dù sao thân phận của hắn chính là một học viên Thánh viện, không thể bỏ bê việc học hành hoài như vậy. Hơn nữa, trên phương

diện thuộc tính nguyên tố, hẳn đang có một số vấn đề chưa thực sự nắm rõ, muốn nhờ đến sự chỉ điểm của các vị giảng viên.

Một đường thẳng tiến, chẳng mấy chốc Phạm Văn Long đã đứng trước một căn phòng xây dựng bằng đá xanh, bên ngoài cửa xuất hiện một tầng kim quang nhàn nhạt bao vây, chính là cấm chế do chủ nhân nơi này bày ra nhằm ngăn cản người lạ tiến vào.

Trước lúc vào Tây Nguyên cấm địa, Phạm Văn Long từng đến đây một lần, nghĩ đến nhân vật sắp sửa đối mặt, bất giác khẽ rùng mình.

Đắn đo một hồi, cuối cùng Phạm Văn Long liền bước đến gần, thần thức nhẹ nhàng thả ra, truyền âm:

- Học trò Phạm Văn Long xin bái kiến hiệu trưởng.

Không để hẳn đợi lâu, chỉ qua vài hơi thở, tầng cấm chế bỗng nhiên biến mất, cánh cửa phòng tự động mở ra.

Vừa bước vào trong, Phạm Văn Long liền nhìn thấy Thảo Linh hiệu trưởng đang ngồi trên ghế, mái tóc đẹp buông rủ, gương mặt trắng trẻo hồng hào, trên người thoang thoảng toả ra một mùi hương hoa nhè nhẹ, tan chảy lòng người.

<http://media.tinmoi.vn/2015/02/05/nhung-giai-thoai-bat-hu-ve-tu-dai-my-nhan-trung-hoa6.jpg>

Phạm Văn Long chậm rãi tiến đến, cách khoảng độ vài bước liền dừng chân, mấp máy môi lặp lại câu nói ban nãy.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thảo Linh hiệu trưởng ngược lên nhìn hẳn, ánh mắt nàng lấp lánh những tia sáng mê hồn. Phạm Văn Long từng một lần bị đôi nhãn châu kia mê hoặc nên không dám chân chính đối diện, hơi ngoảnh đầu qua hướng khác né tránh.

Thấy biểu hiện của hắn, Thảo Linh hiệu trưởng liếc bảo:

- Cuối cùng người cũng chịu trở về. Ta còn tưởng người ở trong đó bầu bạn với đám linh thú luôn rồi chứ?

Khẽ động thân đứng lên, Thảo Linh hướng tới hắn đánh giá trên dưới một phen, nhoèn miệng cười duyên:

- Mấy ngày gần đây trong giới tân sinh xôn xao bàn tán đến một nhân vật đại danh鼎鼎. Thật khiến ta kinh ngạc đó nha! Hi hi...

Hiển nhiên sự việc náo động giữa Phạm Văn Long và đám thành viên Phục Minh đã truyền đến tai hiệu trưởng. Phạm Văn Long không quá ngạc nhiên, bình tĩnh nói:

- Học trò mới từ Tây Nguyên cấm địa trở về, hôm nay đến báo cho hiệu trưởng được rõ. Không làm phiền hiệu trưởng nữa, học trò xin phép cáo lui!

Nói xong hắn quay ngoắt người bước chân trở ra, chẳng cần xem ý tứ đối phương thế nào. Không hiểu sao, đứng trước người con gái này, Phạm Văn Long cảm thấy tinh thần luôn bị dao động, muốn vượt khỏi tầm kiểm soát của bản thân. Hơn nữa, cảnh giới nàng ta sâu không lường được, chẳng phải hạng tôm tép như hắn có thể dây vào, vẫn nên giữ thái độ “kính nhi viễn chi” thì hơn.

Bởi vậy, thừa gửi dăm ba câu, Phạm Văn Long đánh bài chuồn luôn. Thế nhưng, vừa đến cửa bất ngờ bức màn cấm chế đột nhiên hiện lên khiến hắn đâm sầm vào, đầu óc quay cuồng, chút nữa ngã ngửa về sau.

Qua một thoáng, Phạm Văn Long mới tỉnh táo trở lại, bỗng cảm thụ đằng sau có điều bất ổn. Hắn hoảng hốt xoay người quay lại, chợt thấy Thảo Linh đứng sát rạt ngay bên cạnh mình. Phạm Văn Long lạnh gáy, theo phản xạ lùi liên tục về phía sau.

Thảo Linh hiệu trưởng vóc người cân đối, ngực nở mông cong, sau lớp áo kia là một thân hình cực kỳ bốc lửa, một đôi đôi chân thon dài chắc nịch cứ mạnh bạo tiến về phía hẳn.

Không gian trong phòng không lớn, chẳng mấy chốc Phạm Văn Long đã bị dồn vào góc tường. Hai người ở rất gần nhau, cơ hồ chỉ còn cách có một lớp quần áo mỏng manh.

Cảm thụ sức nóng vô cùng từ trên thân người mỹ nhân tỏa ra, Phạm Văn Long da đầu tê dại, ngay nơi sống lưng mồ hôi bất giác chảy ròng ròng.

Nhìn bộ dáng của hẳn, Thảo Linh che miệng cười, sóng mắt khẽ đong đưa, phong tình vạn chủng.

- Người làm gì mà vội vã bỏ đi như vậy? Lâu ngày không gặp, chí ít cũng nên ngồi xuống cùng ta hàn huyên đôi câu chứ? Khách khách...

Không còn đường lui, Phạm Văn Long miễn cưỡng trấn định tâm thần, hơi cúi bảo:

- Rốt cuộc người muốn làm gì??

Vị hiệu trưởng vạn người say đắm bỗng cười khúc khích, bộ ngực run run, làm thành một làn sóng nhấp nhô tuyệt vời. Mi mục long lạnh lưu chuyển, tựa như một đứa trẻ ngây thơ, lại giống như một thiếu nữ bất cần đời, tươi cười mê hoặc, toát lên vẻ kiêu diễm không sao kể xiết.

Môi thơm he hé, thổi một làn hơi vào mặt Phạm Văn Long, thần tình tràn ngập ý xuân:

- Bao năm nay ta vẫn chưa tìm được bạn lữ thích hợp. Tiểu đệ đệ có thích không? Chúng ta cùng nhau song tu đi? Khách khách..

- Song tu bạn lữ?

Lần này, Phạm Văn Long bị dọa cho hoảng sợ, miệng há thật to, không tài nào khép lại được. Tiểu đệ đệ? Cách xưng hô đó nhất thời hẳn không kịp thích ứng, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Vị hiệu trưởng xinh đẹp này rốt cuộc là bao nhiêu tuổi rồi? Sao lại sở hữu phong vận mê người, thành thực quyến rũ đến thế? Có điều, bình thường đứng trước những nam học viên khác, nào thấy vẻ phóng túng, buông thả này? Nàng ta làm bộ như vậy trước mặt hẳn tuyệt đối không phải là đã thích hẳn mà chắc chắn có ý đồ gì đó.

Còn may, Phạm Văn Long ý chí vững vàng, không để cho nhan sắc khuynh thành kia mê hoặc, nghiêm túc nói:

- Sợ rằng số người muốn song tu cùng hiệu trưởng không một vạn cũng đến vài ngàn, nào đến lượt một tên Nhân vực nhỏ bé như ta mơ tưởng. Hơn nữa, ta cũng không có hứng thú trong chuyện này.

Thảo Linh hiệu trưởng đảo mắt quét khắp người Phạm Văn Long một lượt, cười khúc khích bảo:

- Tiểu đệ đệ, người thật biết dối lòng. Sao ta lại cảm thấy có một vị “tiểu đệ đệ” khác đang dựng cờ dong trống đó nha! Khách khách...

Quả nhiên là một con hồ ly tinh, đến ngay cả những chuyện như vậy mà cũng có thể thản nhiên nói ra. Có điều, sự kích thích này cơ hồ mạnh gấp vạn lần so với tiên đan xuân dược, Phạm Văn Long toàn thân căng cứng, căn răng nhần nhin luồng dục hỏa đang mãnh liệt trào dâng trong người.

Bỗng nhiên, sắc mặt Thảo Linh hiệu trưởng biến chuyển trầm tư, thờ dãi bảo:

- Quen biết khắp thiên hạ nhưng người tri giao lại chẳng có ai. Cảm giác này tiểu đệ đệ người sao có thể hiểu được kia chứ? Nam nhân trên thế gian này đều là hạng vô tình vô nghĩa. Tất cả cũng chỉ ham muốn trước sắc đẹp và địa vị mà thôi, nào mấy ai thật lòng thật dạ. Một khi nhan sắc phai tàn, e rằng sẽ bị coi khinh như rơm rác, thẳng tay ruồng bỏ. Tiểu đệ đệ, người có như vậy không?

Phạm Văn Long thấy nàng ta đôi mắt đượm buồn, hàng mi cong dài như đằm như say nhìn hẳn, trong ánh mắt long lanh hai giọt lệ châu, thoáng vẻ mong mỏi, hi vọng. Nhìn bóng hình yếu điệu của nàng mang vài phần cô đơn, chất chứa rất nhiều nỗi niềm tâm sự.

Bất giác, trong lòng Phạm Văn Long dâng lên một nỗi đồng cảm sâu sắc, muốn ôm nàng vào lòng, trù mẩn nâng niu âu yếm một phen.

Cánh tay đã dang rộng, có điều ngay khoảnh khắc ấy, trong đầu Phạm Văn Long đột nhiên hiện lên một thân ảnh diễm lệ, bên tai văng vẳng câu nói: “Ta nguyện cả đời này không có người nam nhân thứ hai. Nếu còn duyên phận, hi vọng sẽ có ngày gặp lại.”

Phạm Văn Long bừng tỉnh, vội rút tay về. Rất lâu sau, khó khăn mở miệng bảo:

- Xin lỗi! Ta đã có bạn lữ rồi!

Ngỡ tưởng hẳn sẽ bạo gan hành động, nào ngờ lại bất ngờ thay đổi vào thời khắc cuối cùng. Thảo Linh cười quyến rũ, thân thể uốn nhẹ, nhón chân lên nói:

- Tiểu đệ đệ chớ lừa gạt ta vậy chứ? Ta thấy người sống một thân một mình, đâu có hình bóng nữ nhân nào bên cạnh? Ta cũng chưa từng nếm trải qua tư vị chuyện đó, chúng ta chẳng phải rất đôi hợp đôi đó sao? Khách khách...

Nhoáng một cái, Thảo Linh dường như thoát vai trở về bản tính thực thụ, nào còn dáng vẻ tội nghiệp, rung động lòng người. Thân hình đầy đặn như bốc lửa phừng phừng, gương mặt nàng ta phớt sắc hồng. Đôi mắt toát ra vô số ánh nhìn mê hoặc, tựa như dáng vẻ một người con gái từng trải, phong tình sắc sảo mặn mà.

Nhịp tim Phạm Văn Long đập gấp từng cơn. Hắn đã tự biết từ sớm, người con gái này tuyệt đối không phải là thích hắn, đó là mị thuật. Lần đầu tiên gặp gỡ, nàng ta cũng đã từng thi triển qua. Chỉ là hôm nay chiêu thức lợi hại hơn mấy phần, khiến Phạm Văn Long chút nữa đã sa vào cạm bẫy.

Phạm Văn Long dường như có chút bất an trong tâm, không dám nấn ná thêm nữa bèn chấp tay, sắc mặt lạnh tanh nói:

- Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay đã làm phiền hiệu trưởng rồi.

Không ngờ đối phương lại lạnh lùng như thế, bộ dáng vô cùng kiên quyết. Thật là ngoài dự đoán của Thảo Linh. Nàng vừa tức giận vừa cười bảo:

- Ta cũng không ép tiểu đệ đệ nữa. Thời gian rảnh rồi hãy ghé chỗ ta thường xuyên nhé!

Dứt lời nàng phất tay lên, vòng cấm chế trong phòng liền biến mất. Như chợt nhớ ra chuyện nào đó, Thảo Linh bèn chu môi bảo:

- Đúng rồi, tuần sau bắt đầu đăng ký kỳ thi Tân Vương đó, tiểu đệ đệ có hứng thú tham gia hay không?

Phạm Văn Long nhướng mày không đáp, nhanh chóng cất bước rời khỏi phòng.

Đằng sau, Thảo Linh nhìn theo bóng dáng của hắn cho đến khi biến mất, trong mắt ánh lên một tia cười bí ẩn.

Đi một đoạn xa, nghĩ lại biểu tình của Thảo Linh hiệu trưởng, Phạm Văn Long vẫn còn tim đập chân run. Khi chỉ có hai người thì nàng ta dường như thay đổi hẳn tính cách, giống hệt như một nữ nhân làm nũng tình lang, khiến cho Phạm Văn Long đau đầu, chỉ là... trong lòng mơ hồ xuất hiện một sự yêu thích khó hiểu.

Không suy nghĩ vấn vớ nữa, Phạm Văn Long thoát hẳn hình bóng của Thảo Linh ra khỏi đầu mình. Nhanh chân tiến về dãy phòng học, rồi tìm đến khoa Hỏa hệ Pháp sư.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỲ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thi Tuyển Tân Vương

Mấy ngày sau đó, Phạm Văn Long dành hầu hết thời gian cho việc dưỡng thương. Nhờ công dụng thần kỳ của Bạch Mai nên hệ thống kinh mạch gân cốt hiện hồi phục tám, chín phần rồi. Trong đan điền, nguồn chân linh khí chảy cuộn hùng hậu hơn gấp mấy lần so với trước đó, hiển nhiên là gần đây hẳn đã rất chăm chỉ luyện tập.

Ngoài ra, Phạm Văn Long còn thường xuyên lên lớp tham dự các buổi học. Thông qua sự chỉ điểm của các vị giảng viên nên thu về rất nhiều lợi ích, khiến hẳn vô cùng hài lòng.

Tính đến giờ phút này, Hỏa nguyên tố và Phong nguyên tố hiện đã mạnh nha hình thành những tia cảm ngộ đầu tiên, có điều chúng vẫn vượt ngoài tầm kiểm soát của tinh thần lực, không cách nào hoàn hảo thôi động theo ý muốn. Riêng Thủy nguyên tố và Địa nguyên tố hẳn còn rất mù mờ, chưa có cơ hội lĩnh ngộ. Tất nhiên, Phạm Văn Long hiểu muốn thực sự nắm bắt toàn bộ các loại thuộc tính ngoài thời gian tu luyện rất rất dài, cần phải có thêm những kỳ ngộ nhất định, không thể cứ thế mà dễ dàng thành công được.

Phạm Văn Long không giống người khác. Hẳn tu luyện Đại Việt Linh Quyết, một bộ linh quyết thuộc tính trung hòa. Bởi vậy, mục đích cuối cùng không phải là khống chế và điều khiển thiên địa nguyên tố, mà là dung hợp chúng thành một chỉnh thể thống nhất.

Đây mới chỉ là giai đoạn khởi đầu, về sau này khó khăn sẽ còn nhân lên gấp bội. Nhưng mà, một khi dung hợp đại thành, chắc chắn chiến lực của Phạm Văn Long sẽ được đề thăng lên một mức độ đáng sợ.

Màn đêm dần buông xuống.

Dưới gốc đa, Phạm Văn Long lẳng lặng ngồi xếp bằng, đôi mắt nhắm chặt, hiển nhiên là đang ở trong trạng thái tu luyện. Thiên địa linh khí khẽ xoay tròn quanh người hắn, sau đó men theo từng nhịp thở mà dung nhập vào người.

Khi còn ở trong Tây Nguyên cấm địa, trải qua nhiều biến cố, tu vi của Phạm Văn Long đã đề thăng đến đỉnh Nhân vực cấp mười hai. Đêm nay, hắn có cảm nhận rất rõ ràng về việc sắp sửa đột phá vào Nhân vực cấp mười ba.

Ngồi một lát, Phạm Văn Long bất ngờ lấy từ trong người ra một khóa Tu Luyện Châu, không nhanh không chậm bắt đầu tiến hành quá trình luyện hóa.

Qua gần hai canh giờ, khi ngày càng nhiều linh khí dung nhập vào trong cơ thể, quanh người Phạm Văn Long thoáng hiện chút ánh sáng mờ ảo. Chẳng bao lâu, bỗng luồng sáng bùng lên mạnh mẽ, khuấy động phạm vi mấy chục trượng.

Phạm Văn Long cũng không nóng vội, lẳng lặng vận chuyển từng tia chân linh khí di chuyển theo lộ tuyến của Đại Việt Linh Quyết. Lúc hắn hấp thu tia chân linh khí cuối cùng vào trong khí hải thì chợt cảm giác đan điền khẽ chấn động. Trong khoảnh khắc, không gian đan điền bất ngờ phình to ra. Quá trình này diễn ra rất nhanh, chỉ vài hơi thở ngắn ngủi liền hoàn toàn chấm dứt.

Rốt cuộc Phạm Văn Long đã thành công nâng cao cảnh giới, tiến cấp Nhân Vực mười ba. Cảm giác nguồn sức mạnh mới mẻ căng tràn khắp cơ thể, sắc mặt hắn rạng rỡ tươi tỉnh, khóe miệng nhẹ nhàng vẽ thành một đường cong.

Bất chợt trong đầu nhớ đến một chuyện, Phạm Văn Long thầm bảo: “VẬY là ngày mai có thêm chút vốn liếng để tham dự kỳ Tân Vương rồi.”

Theo như thông tin tiếp nhận, Phạm Văn Long biết rằng cứ cách mười hai năm, cao tăng Thánh viện sẽ khai mở một kỳ tuyển chọn Tân Vương. Đây cũng là dịp để cho các học viên có cơ hội cọ xát, tích lũy kinh nghiệm.

Dựa vào tu vi cảnh giới, danh hiệu Tân Vương được chia thành ba cấp bậc riêng biệt: Nhân Vực, Linh Cấp và Vương Cấp.

Thánh viện hai năm tổ chức chiêu sinh một lần, sáu mươi năm thì kết thúc một khóa. Cứ vậy mà nhẩm tính ra, số lượng học viên hiện nay đã lên đến một con số khổng lồ, ước chừng trên dưới sáu vạn người. Trong đó, học viên cảnh giới Nhân vực chiếm đến bảy, tám phần, Linh Cấp có khoảng hơn một vạn, số còn lại là những cường giả thuộc hàng Vương Cấp.

Vì sao lại có sự chênh lệch cực lớn này? Nguyên nhân chỉ có một. Đó là càng tu luyện lên cao thì mức độ khó khăn càng tăng lên nhiều hơn.

Nói rằng Nhân Vực và Linh Cấp cơ hồ cách nhau gang tấc, nhưng trong vạn người may ra chỉ có một phần nhỏ đột phá thành công. Biết bao người từng bước vào đỉnh giai Nhân Vực từ rất sớm, song mãi cho đến cuối đời vẫn dậm chân tại chỗ, ôm nỗi uất hận mà nằm xuống.

Đấy mới chỉ là tỉ lệ ở tầng cảnh giới thấp nhất, khỏi nhắc đến những cấp bậc về sau thế nào. Hàng trăm triệu năm nay, trên mười tám Đại Thiên Hà, số lượng tu sĩ nhiều vô số, thế nhưng chân chính đạp nhập thành công vào Đế Cấp nào có mấy ai?

Bởi vậy, danh sách tham gia tranh đoạt Tân Vương hàng Nhân Vực hiển nhiên số lượng đông đảo nhất. Có điều loại cạnh tranh này vô cùng khốc liệt, thế nên những người đăng ký đa phần đều là mấy tên Nhân vực cấp mười bốn, mười lăm. Tuy nhiên, thiếu niên thường hay háo thắng, lại đứng trước mặt những học tử học muội xinh đẹp thì càng phải cố gắng biểu

hiện. Đó là lí do tại sao xuất hiện một vài tên cảnh giới thấp kém nhưng vẫn dám đánh liều tham gia giải đấu. Số còn lại thì hiểu rằng khả năng chiến thắng của bản thân cực kỳ mong manh nên biết thân biết phận mà đứng bên ngoài quan sát, chờ đợi cơ hội ở mùa sau. Có lẽ nhờ những áp lực cạnh tranh đó mà những năm qua Thánh viện đã đào tạo ra không ít học viên ưu tú.

Ban đầu, Phạm Văn Long không mấy hứng thú trong chuyện tranh đua này, nhưng sau đó, khi nghe đến phần thưởng Thánh viện công bố liền lập tức thay đổi chủ ý.

Danh sách giải thưởng vô cùng phong phú. Đáng chú ý nhất là mười sáu thứ hạng đầu, mỗi người sẽ nhận ngay năm mươi vạn linh đồng, đặc biệt có cơ hội tiến vào Võ Thần Điện tu luyện. Nếu may mắn lọt vào tứ cường số linh đồng nhân lên gấp đôi, ngoài ra còn nhận thêm một món linh cụ không gian. Riêng vị trí quán quân có thể tùy ý lựa chọn một bộ công pháp cao cấp nằm trong bảo khố và được Thánh viện đặc cách vào thẳng hàng ngũ tinh anh.

Phạm Văn Long hiện cảnh giới chỉ ở Nhân vực cấp mười ba, tuy nhiên xét về chiến lực đủ sức sánh ngang với Nhân vực cấp mười lăm. Nếu không quá xui xẻo đụng độ phải vài tên quái vật, khả năng lọt vào top mười sáu xem chừng vẫn có hi vọng. Bất quá, cả vạn người cùng tranh giành đấu đá, kết quả chung cuộc thế nào thực rất khó nói.

Nhắc đến chuyện này, Phạm Văn Long âm thầm cười khổ. Chẳng là sáng hôm qua, hắn đã trở lại phòng Thảo Linh hiệu trưởng một chuyến. Dĩ nhiên, Thảo Linh vui vẻ đáp ứng yêu cầu của hắn. Cơ mà, nàng ta vẫn chưa chịu buông bỏ ý định “song tu bạn lữ”, khiến hắn cuống cuống tìm cách ứng phó.

***

Ngày hôm sau, khi ánh bình minh vừa lấp ló phía chân trời thì khu vực Hưng Yên ký túc cũng nhộn nhịp hẳn lên.

Ngay từ tờ mờ sáng, Đức Hùng đã thức dậy lục đục chuẩn bị trang phục, ngắm nghía chải chuốt cả nửa buổi. Tranh thủ lúc Tiểu Mai không có mặt, hẳn ghé tai nói nhỏ với Phạm Văn Long mấy câu:

- Hôm nay nhất định xuất hiện rất nhiều học tử xinh đẹp, bởi vậy nhất định ta không thể bỏ lỡ cơ hội ghi điểm trong mắt mỹ nữ. He he...

Cũng may Tiểu Mai không nghe được những lời ấy, nếu không sợ rằng sẽ gây náo động một phen rồi. Trước mặt Tiểu Mai, hẳn nào dám huênh hoang, bấu ngay Phạm Văn Long làm bia đỡ đạn, bảo rằng đi theo cỗ vũ tinh thần cho huynh đệ mình.

Phạm Văn Long trước sự láu cá của hẳn, trong lòng khinh bỉ một phen: “Xem chừng cái tên phóng đảng này vẫn chứng nào tật ấy, hoa đã hái trên tay mà còn dám mơ tưởng bậy bạ trong đầu.”

Đợi một hồi, Tiểu Mai xúng xính trong bộ váy đỏ bước ra, cứ quần chặt lấy Đức Hùng, tía lia hỏi không ngừng:

- Người xem ta mặc bộ y phục này có đẹp hay không?

Ngó qua một cái, Đức Hùng nhe răng cười dâm bảo:

- Tiểu Mai của ta mặc gì cũng đẹp hết trơn. Mà nếu không mặc... lại càng đẹp hơn á! Hí hí...

Nghe hẳn buông lời vô sỉ, sắc mặt Tiểu Mai đỏ bừng, bèn bước lại gần, véo một cái thật mạnh vào hông hẳn.

- Người chỉ được cái tài ăn nói ba hoa là giỏi nhất!

Đức Hùng giãy nảy lên, miệng ngoác to bằng cái bát, la lớn:

- Á...!!! Có người muốn mưu sát ta! Cứu ta với!!!

Lúc đó Phạm Văn Long đứng một bên nghe thấy, khẽ nháy mắt với Tiểu Mai, cười nói:

- Tiểu Mai! Mọii có cần ta cho hăn một đạp không? Hà hà...

Thấy bị huynh đệ thẳng tay bán đứng, Đức Hùng ngửa đầu than thở:

- Con mẹ nó!!! Loạn cả rồi! Thế này thì muốn ta sống sao đây?

Nhìn cái bộ dáng giả tạo của hăn, Phạm Văn Long trừng mắt bảo:

- Được rồi không đùa giỡn nữa. Chúng ta xuất phát thôi nào.

Lát sau, ba người bước ra khỏi nhà, nhanh chóng tiến về địa điểm tập kết.

Lúc ba người đi đến, khoảnh sân của Hưng Yên ký túc đã chật kín học viên. Mọi người đều tỏ vẻ vui mừng, ai nấy mặt mày tươi rói, biểu hiện vô cùng phấn khích và mong đợi trước sự kiện quan trọng mười hai năm mới diễn ra một lần này.

Đợi khoảng thời gian một bữa cơm, bỗng từ đằng xa lóe lên một tia sáng bay thẳng đến nơi đây. Ai nấy đều tròn xoe hai mắt ngược nhìn. Chỉ thấy, giữa trời xanh mây trắng bất chợt vẽ lên một thân ảnh, gương mặt xinh đẹp, thân hình thon thả quyến rũ, ánh mắt long lanh, bờ môi căng mọng, cứ ngỡ như tiên tử hạ phàm, quả là một cảnh tượng kinh tâm động phách, rung động lòng người.

Bất ngờ, một vài tên học viên reo lên khe khẽ:

- Là Thảo Linh hiệu trưởng! Không ngờ người cũng đến rồi.

Trong muôn vàn sự chú ý, Thảo Linh chân đạp mây trắng, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Đúng lúc đó, hai gã Đỗ Quan, Tập Bình từ đâu chui ra, chạy đến gần, cúi đầu hành lễ:

- Chúng vãn bối xin ra mắt Thảo Linh tiên tử!

Trước sự xuất hiện bất ngờ này, Phạm Văn Long cũng đưa mắt ngắm nhìn. Chẳng biết có phải do cảm ứng nhạy bén hay không, Thảo Linh mục mi lưu chuyển, hướng về một phía, đúng ngay vị trí mà Phạm Văn Long đang đứng. Song phương đối nhãn, nhưng chỉ thấy Phạm Văn Long thản nhiên quay đầu qua một bên, không thèm ngó ngang gì đến nàng ta.

Bờ môi Thảo Linh lóe lên một tia cười rồi biến mất. Gương mặt bỗng trở nên cương nghị, khí độ nghiêm trang hướng đám học viên nói:

- Hưng Yên Ký Túc có ba trăm lẻ tám người đăng ký tham gia kỳ Tân Vương, trong đó cấp độ Linh Cấp có mười hai người, còn lại đều xếp hàng Nhân vực. Tất cả hãy cùng ta đến ngọn Thông Thiên Phong. Những kẻ khác có thể đi theo, tuy nhiên nghiêm cấm những hành vi gây ồn ào, náo loạn. Các người nghe rõ cả chứ??

Nói đoạn đôi mắt nàng quét hết thầy đám học viên, mang khí thế uy nghiêm của một bậc cường giả khiến ai nấy xanh mặt, rã rập vâng dạ.

Nhìn một màn này, Phạm Văn Long trong lòng rùng mình. Nghĩ đến vẻ lẳng lơ buông thả khi chỉ có hai người, tự hỏi khi nào mới là tính cách thật của nàng ta?

Trong hơn hai ngàn tân sinh, số lượng đăng ký tham dự kỳ Tân Vương chỉ có trên ba trăm danh ngạch mà thôi. Cũng đúng, ở đây đa phần đều là những người cảnh giới Nhân vực cấp mười một, mười hai nên giải đấu này vượt ngoài khả năng của bọn họ.

Sau đó, theo sự chỉ dẫn của hai gã Đỗ Quan, Tập Bình, đám người chia thành hàng ngũ chỉnh tề, đồng loạt kéo nhau ra khỏi Hưng Yên Ký Túc.

Thảo Linh hiệu trưởng đi đầu, gót sen thoăn thoắt như bay, cặp mông căng tròn quyến rũ đong đưa mê hoặc khiến mấy tên nam sinh phía sau tròn mắt muốn rớt cả ra ngoài, nước dãi chảy ròng ròng.

Dòng người di chuyển rất nhanh, mới đó đã vượt qua mấy dặm. Trên đường, bắt gặp rất nhiều phái đoàn tương tự, tuy nhiên nhân số không đông đảo như đám tân sinh.

Đi thêm một đoạn, bỗng trong tầm mắt xuất hiện một ngọn núi hùng vĩ cao ngất trong mây, ngạo nhiên sừng sững. Đúng là ngọn Thông Thiên Phong, địa điểm diễn ra giải đấu Tân Vương rồi.

Mọi người hào hứng đẩy nhanh tốc độ. Chẳng mấy chốc, toàn bộ hai ngàn tân sinh đã đặt chân lên đỉnh núi.

Phóng tầm nhìn ra xa, khắp nơi đều là mây trắng bồng bênh như những cơn sóng nhỏ, gợn lên từng không. Bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa, liên tục lóe lên vô số vệt sáng đủ loại màu sắc, càng ngày số lượng càng nhiều, chen chúc nhau bay lượn, trông rực rỡ rất đẹp. Cảnh tượng giống như một màn mưa sao băng, chảy ào ào về phía đỉnh Thông Thiên Phong.

Tiểu Mai chứng kiến vẻ tráng lệ ấy, không nhịn được vỗ tay reo:

- Trời ơi! Đẹp quá đi mất!!!

Đứng bên cạnh, Đức Hùng nhấp một ngụm nước bọt xua tan cảm giác khô khốc nơi cổ họng, khó khăn nói:

- Con mẹ nó! Cường giả Vương Cấp đào đâu ra nhiều thế này? Thật là muốn dọa chết người ta đó mà!

Ngó qua ngó lại chẳng thấy ai bàn luận nội dung truyện, buồn thúi ruột, hụt hẫng quá :cry:

Thôi e off, chúc các bác đọc truyện vui vẻ!

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thông Thiên Tháp

Trên ngọn Thông Thiên Phong, bóng người đông như trầy hội. Tiếng nói chuyện đan xen vang lên, bên trong pha lẫn tiếng cười trong veo của các thiếu nữ xinh đẹp. Một vài tên nam sinh không nhịn được, thi thoảng lại buông lời tán tỉnh, bỡn cợt nhau tạo nên bầu không khí tràn đầy sức sống tươi trẻ.

Đoàn tân sinh do Thảo Linh hiệu trưởng dẫn đầu cứ thế đi thẳng một mạch, tiến về địa điểm cuối cùng, chính là một đại quảng trường nằm ở trung tâm Thông Thiên Phong.

Bước qua cánh cổng cực lớn, hiện lên trước mắt mọi người một khung cảnh tráng lệ phi thường.

Khắp bốn phương tám hướng dày đặc những dãy ghế sắp xếp theo hàng lối kiểu bậc thang, quây thành một vòng tròn, sức chứa phỏng chừng khoảng mười vạn chỗ. Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là nằm ở chính giữa quảng trường mọc lên một tòa tháp khổng lồ, cao chót vót, chui tọt vào trong biển mây mù. Ngay tại chân tháp có ba lối ra vào thông đến ba cánh cửa khác nhau, màu sắc phân biệt thành trắng, xanh, vàng.

Trên quảng trường lúc này sôi động vô cùng, những người có mặt nơi đây dĩ nhiên là học viên Thánh viện, nhìn ra xa, thấy nhấp nhô toàn là đầu người. Học viên các khóa túm năm tụm ba thành từng nhóm, trông đều rạng rỡ và sôi nổi bàn tán, xem ra chẳng có ai lại không tràn ngập mong đợi về kỳ Tân Vương sắp sửa diễn ra.

Chỉ chốc lát, đám người Phạm Văn Long liền dễ dàng tìm được một khu vực trống trải.

Vừa chạm mông lên ghế, Đức Hùng đã nghiêng đông ngó tây, đôi mắt bừng sáng như đuốc, đảo qua đảo lại nhằm thực hiện ý đồ trong chuyến đi này. Ngồi bên cạnh, Tiểu Mai nào hay biết những suy nghĩ đen tối trong đầu hẳn, vẫn hưng phấn nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, kéo tay Đức Hùng bảo:

- Thật là đông người quá! Ta chưa từng thấy cảnh tượng nào náo nhiệt đến như vậy! Hi hi...

Đức Hùng đang mãi mê dán mắt vào các đường cong mê người của mấy vị học tử, buột miệng nói:

- Không sai! Con mẹ nó, sao lại “bự” đến thế kia? Dễ chừng phải to hơn cả “bưởi năm roi” ấy chứ, hắc hắc...

Nghe hẳn đáp đầu đuôi trót quớt, Tiểu Mai chau mày chẳng hiểu như vậy là có ngụ ý gì? Tuy nhiên, hiện tại tâm trạng đang rất vui vẻ nên không mấy để ý, cười hi hi bỏ qua.

Ngồi một lúc, bỗng Đức Hùng len lén quay sang Phạm Văn Long nói nhỏ:

- Không ngờ trong Thánh viện lại ẩn giấu quá nhiều mỹ nữ. Người thắng cuộc trong kỳ Tân Vương này nhất định sẽ trở thành tâm điểm chú ý trong mắt các nàng ấy. Sau này tìm cơ hội mỗi ngày ôm ấp lấy một em, đó chẳng phải là chuyện sung sướng của đời người ư? Con mẹ nó, biết vậy ta cũng đã đăng ký tham gia rồi. Thật là sai lầm quá đi!

Nhìn dáng vẻ dâm tà của hẳn, Phạm Văn Long trừng mắt cảnh cáo:

- Người có tin ta sẽ chuyển những lời đó cho Tiểu Mai nghe không hả?

Bị Phạm Văn Long dọa cho một trận, Đức Hùng không dám ăn nói lung tung nữa, cầu hòa bảo:

- Ấy ấy, ta chỉ nói giỡn thôi mà. Ha ha...

Qua thêm nửa canh giờ, số học viên tiến vào càng ngày càng đông, chiếm phân nửa số lượng các ghế. Quảng trường tụ tập hàng vạn người mà xem ra vẫn rất rộng rãi. Phạm Văn Long đưa mắt ngó quanh, thấy đội ngũ tân sinh đã sắp xếp chỗ ngồi ổn thỏa, riêng bóng dáng Thảo Linh không hiểu biến đâu mất tăm.

Cách đó vài hàng ghế, một đám thành viên Phục Minh chụm đầu lại với nhau, rì rầm bàn tán:

- Đợt này hàng Nhân Vực trong Thánh viện nổi lên một số người rất mạnh, ta nghe nói bọn họ sắp chạm tới sơ giai Linh Cấp rồi, nếu thực sự như vậy thì khả năng lọt vào tốp mười sáu là rất cao đó.

Một tên ngồi ở bên cạnh nhếch miệng, phẩy tay nói:

- Các người hẳn là biết hội trưởng chúng ta cũng đã đạt đến đỉnh giai Nhân Vực, hơn nữa còn sở hữu mấy bộ công pháp uy lực cường đại. Sao phải ngán mấy tên cóc nhái đó? Chỉ cần hội trưởng có thể lấy được danh hiệu Tân Vương về thì Phục Minh hội sẽ nổi danh như cồn. Chúng ta nhờ vậy cũng được thơm lây, biết đâu chừng lại lọt vào mắt xanh của một vài vị học tử, học muội xinh đẹp đó. Hé hé...

Tưởng tượng ra viễn cảnh ấy, tất cả thành viên của Phục Minh đều phá lên cười, nhất là mấy tên ngồi gần Trần Công Minh, cười điếc cả tai, làm cho những học viên ngồi gần đấy cũng phải ngoái đầu quay sang nhìn.

Một gã mặt mày tinh ranh, hướng về Trần Công Minh ton hót bảo:

- Hội trưởng! Kỳ này tương lai của toàn thể anh em Phục Minh phải trông cậy vào người rồi.

Nghe mấy câu nịnh nọt của đám đàn em, Trần Công Minh sắc mặt thản nhiên như thường, có điều trong lòng lâng lâng vui sướng khôn tả. Đôi mắt tỏ vẻ lơ đãng đảo qua những khu vực khác xem xét. Bất ngờ bắt gặp một bóng lưng, trong con người Trần Công Minh chợt toát lên vẻ âm hàn, đôi môi khẽ nhếch lên.

- Hi vọng sẽ còn gặp lại người...

Lúc này, Phạm Văn Long đang chăm chú nhìn về tòa tháp nằm giữa trung tâm quảng trường.

Theo như hẳn được biết, công trình này có tên Thông Thiên Tháp. Đúng như tên gọi, tháp cao thông đến tận trời, vô cùng vô tận không thấy đâu là đỉnh. Bên trong tòa tháp gồm có bảy tầng, mỗi tầng lại dẫn đến một phiến không gian khác nhau. Tuy chưa rõ mức độ nguy hiểm ra sao nhưng đứng trước quy mô tráng lệ của tòa tháp, Phạm Văn Long cũng phải âm thầm khen ngợi.

Đang mải mê suy ngẫm, bất chợt sau lưng truyền tới những tiếng động khe khẽ, sau đó có mùi hương thoảng tới, một bóng hình xinh đẹp lập tức xuất hiện bên cạnh Phạm Văn Long, cất giọng nhỏ nhẹ:

- Tiểu đệ đệ, người đang nhìn ngó cái gì đó? Không phải là vị học tử xinh đẹp nào đấy chứ?

Nghe giọng nói, chưa cần quay sang nhìn Phạm Văn Long cũng đã đoán biết được người vừa mới xuất hiện là ai rồi. Hắn hơi giật mình, trong lòng bức bối không hiểu tại sao vị hiệu trưởng tinh quái này cứ quẩn chặt lấy mình? Thật là quá phiền toái!

Thảo Linh đôi má đỏ hồng, thân hình vẽ lên những đường cong bốc lửa, hấp dẫn không ít ánh mắt thèm thuồng của đám nam học viên ngồi gần đó. Thấy vậy, Phạm Văn Long có phần không thỏa mái, bực bội hỏi:

- Không phải người đã rời đi rồi ư? Sao còn quay lại đây?

Thảo Linh bật cười, chum môi bảo:

- Ta tới cổ vũ tiểu đệ đệ đấy! Khách khách... Tiểu đệ đệ, có thấy chút cảm động nào không?

Cảm động??

Bị vô số cái nhìn bất thiện của lũ nam sinh hướng đến, hẳn không nổi khùng lên đã là may mắn lắm rồi. Phạm Văn Long lạnh nhạt bảo:

- Vậy xin cảm ơn hiệu trưởng đã ưu ái!

Tuy đùa giỡn bỡn cợt nhưng Thảo Linh cũng hiểu được tầm quan trọng của ngày hôm nay, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc.

- Kỳ Tân Vương này tranh đua vô cùng thảm khốc, sợ rằng nguy hiểm so với Tây Nguyên cấm địa còn lớn hơn rất nhiều. Tuy Thánh viện có điều lệnh nghiêm cấm học viên tàn sát lẫn nhau, thế nhưng vẫn có kẻ muốn nhân cơ hội này thanh toán tư thù cá nhân. Dù có Sinh Mệnh Châu bảo hộ nên không chết, nhưng nhẹ thì bị đánh trọng thương, mà trường hợp xấu nhất là bị phế bỏ tu vi cảnh giới. Những tình huống như vậy trong các kỳ Tân Vương trước gặp qua không ít. Ngoài ra, bên trong Thông Thiên Tháp còn ẩn tàng rất nhiều mối hiểm họa khác nữa. Người vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Phạm Văn Long lạnh gáy, không ngờ ngay trong kỳ Tân Vương lại có những cuộc tranh đấu mờ ám như vậy. Đối với người tu luyện, một khi tu vi bị phế bỏ chẳng phải còn đáng sợ hơn cả cái chết hay sao?

Khẽ cảm thán, Phạm Văn Long đang định cất tiếng trả lời bỗng nhiên gương mặt chợt biến đổi, vội ngoái đầu về phía sau. Cách đó không xa, Trần Công Minh đang lạnh lùng nhìn hắn, mục quang toàn là sát ý. Bên cạnh hắn còn có mấy trăm thành viên hội Phục Minh. Lúc này, cả đám bọn họ đang hướng về Phạm Văn Long một cách đầy khiêu khích. Xem ra Trần Công Minh tựa hồ không muốn buông tha hắn.

Tuy nhân số áp đảo nhưng Phạm Văn Long nào có sợ hãi, ném trả lại cái nhìn băng lãnh về phía Trần Công Minh.

Song phương đối nhãn, nơi ánh mắt va chạm như có tia lửa tóe sáng.

Đúng vào thời khắc này, một tiếng chuông thanh thúy đột nhiên vang lên, bay bổng đến tận chín tầng trời, khiến tinh thần của toàn bộ đám học viên phấn khởi, tập trung hướng đến trung tâm quảng trường.

Phạm Văn Long không thèm quan tâm đến đám người khốn kiếp đó nữa, quay sang Thảo Linh mỉm cười nói:

- Đa tạ hiệu trưởng đã nhắc nhở!

Thảo Linh thấy thái độ của hắn với mình bỗng dưng thay đổi đột ngột, hơi bất ngờ một chút, sắc mặt rắng hồng cười quyến rũ bảo:

- Lần đầu tiên ta nghe thấy một câu nói chân thành từ người đó!

Sau đó, như sức nhớ đến chuyện gì, Thảo Linh khẽ đảo tay, lấy từ trong người ra hai vật giao cho Phạm Văn Long.

- Ở đây có một tấm bản đồ ghi lại các địa điểm cần phải lưu ý bên trong các tầng Thông Thiên Tháp. Còn đây là Lưu Ly Thoa, một linh cụ trung cấp phòng ngự. Người cầm lấy cả đi.

Bản đồ? Chẳng phải trước đó Thảo Linh đã sai hai gã Đỗ Quan, Tập Bình phân phát cho mỗi người một tấm rồi hay sao? Còn chiếc trâm cài tóc kia nữa, Phạm Văn Long thấy có nét quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua ở đâu rồi. Nhất thời hẳn không biết ứng phó thế nào, cứ ngây người như phỗng.

Nhìn vẻ mặt ngu ngơ của hẳn, Thảo Linh đôi mắt yêu kiều liếc nhìn quanh, thấy không có ai chú ý liền ghé sát tai Phạm Văn Long, thì thầm:

- Tiểu đệ đệ cố gắng nhé!! Nếu chiến thắng trong kỳ Tân Vương này nhất định trở về phải cùng ta “song tu” đó. Khách khách...

Dứt lời, nàng xoay người bước đi thật nhanh, tiến về một khu vực trang trọng, được xây dựng dành riêng cho đội ngũ cao tầng Thánh viện.

Phạm Văn Long trong lòng cảm xúc đan xen khó tả, đôi mắt màu đen vẫn hướng về bóng lưng của Thảo Linh hiệu trưởng. Một lúc sau, hẳn lắc đầu cười khổ, chẳng hiểu rốt cuộc nàng ta có mưu đồ gì với mình đây?

Đúng lúc đó, bỗng văng lại một tiếng hú, to như tiếng sấm, chấn động cả quảng trường rộng lớn.

Mấy vạn học viên đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn, thấy một cái bóng đen đột nhiên xuất hiện giữa không trung, rồi sau đó dần dần ngưng tụ thành thực thể, hóa thành một vị nam tử trung niên. Người này mặc hắc sắc trường bào, tóc dài đen nhánh bay xõa, hẳn cất tiếng sang sảng nói, thanh âm tựa hồ như tiếng chuông ngân, vang động khắp ngọn Thông Thiên Phong.

- Viện trưởng và các vị trưởng lão có lệnh, yêu cầu toàn bộ học viên tham gia kỳ Tân Vương tiến xuống phía dưới, chuẩn bị tiến vào Thông Thiên Tháp.

Hàng vạn học viên trên quảng trường xao động, tuy cuộc thi còn chưa chính thức bắt đầu nhưng không khí đã âm ỉ bùng nổ.

Chỉ một thoáng, lục tục có nhiều bóng người đi ra, cùng hướng về địa điểm trung tâm của quảng trường. Sau khi từ biệt người huynh đệ mình, Phạm Văn Long cũng đứng lên, rồi hòa vào dòng người bước xuống.

Thời gian chưa đến một tuần trà, khu vực trống trải phía dưới hiện đã chật kín đầu người. Có điều, dựa vào tu vi cấp bậc nên phân chia thành ba nhóm khác nhau, không ai bảo ai, tự động tiến nhập vào hàng ngũ đồng giai cảnh giới.

Từ trên cao nhìn xuống liền nhận ra ngay sự chênh lệch giữa ba nhóm người. Trong đó Nhân vực là đông đảo nhất, số lượng áng chừng trên dưới một vạn. Linh Cấp thấp hơn nhưng cũng có khoảng năm ngàn. Còn Vương Cấp lại rất ít ỏi, đếm đi đếm lại chỉ thấy có mấy trăm người tham gia.

Điều này cũng là dễ hiểu, ở Vương Cấp, dù chỉ cách nhau một giai cũng đã tạo ra sự khác biệt rất lớn. Bởi vậy, số người đăng ký tham gia hầu như đều thuộc vào hàng ngũ tinh anh. Bọn họ vốn đã hoàn thành kỳ tốt nghiệp, có thể rời khỏi Thánh viện bất kỳ lúc nào, nhưng vẫn âm thầm chờ đợi giải đấu Tân Vương này, mục đích lớn nhất chính là muốn tìm kiếm cơ hội đột phá vào Thánh Cấp.

Nhân số như vậy xem như không nằm ngoài dự đoán của Thánh viện. Vị nam tử trung niên hài lòng nói:

- Thế lệ giải đấu thế nào chắc các người đã rõ, ta cũng không nhắc lại nữa. Nhân Vực từ cánh cửa bên trái tiến vào, Linh Cấp từ cánh cửa trung tâm tiến vào, cánh cửa bên phải dành cho Vương Cấp. Nếu may mắn vượt qua sáu tầng, vậy thì tại tầng thứ bảy sẽ có thể gặp mặt. Được rồi, tất cả mau lập tức xuất phát!

Nói xong lời này, tức thì liền có một vài tên Vương Cấp bước vào cánh cửa màu vàng. Kết quả, một đạo kim quang lóe lên sau đó thân hình bọn họ biến mất vô ảnh vô tung.

Có người đầu tiên sẽ có kẻ kế tiếp, lần lượt học viên các nhóm nhanh chân tiến vào.

Cứ như thế, ba cánh cửa hào quang chớp động không ngừng, làm cho số học viên trong thời gian ngắn giảm đi rất nhanh.

Do số lượng Nhân Vực quá đông nên đến khi hàng ngũ Vương Cấp và Linh Cấp đã hoàn toàn trống trơn, thì bên này vẫn còn phân nửa số học viên.

Một lúc lâu sau, bất ngờ trong số Nhân Vực tiến vào bao gồm Trần Công Minh cùng độ hơn ba mươi thành viên Phục Minh.

Phạm Văn Long trong mắt dị quang chớp động nhin không được nhìn về phía bọn người Trần Công Minh. Không ai ngờ rằng, Trần Công Minh cũng hướng ánh mắt đầy hàn ý sâu sắc đảo qua Phạm Văn Long, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh. Có điều, Phạm Văn Long thản nhiên như không, dù sao ân oán của song phương đã đến mức độ không thể hòa giải được nữa rồi. Vậy nên hắn cũng chẳng lý gì mà phải tỏ ra sợ hãi cả.

Sau một khoảng thời gian chờ đợi, cuối cùng chỉ còn ngót nghét một trăm học viên Nhân Vực là chưa đi vào. Không chần chừ nữa, Phạm Văn Long nhẹ nhàng bước đến cánh cửa màu trắng nằm phía bên trái.

Bạch quang lóe lên, chỉ một thoáng, hình bóng hắn đã lập tức biến mất...

Thông báo: Từ tuần sau lịch post sẽ có sự thay đổi, duy nhất vào sáng ngày thứ 7 hàng tuần, 5-7 chương/ tuần (có thể nhiều hơn nếu e dư dả về thời gian).

Mạch truyện bắt đầu phát triển mạnh, nên e cần có thời gian suy nghĩ những tình tiết mới và có thể thêm thắt các tình huống trong những chương gần nhau. Như mấy chương vừa rồi, khi đọc lại thấy vài tình huống e chưa hài lòng lắm nhưng lỡ post rồi nên thôi không sửa nữa.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 63: May Mắn Mím Cười

Tại một khu vực dành cho cao tầng Thánh viện, bất chợt hiện lên thân ảnh xinh đẹp của Thảo Linh hiệu trưởng.

Ngồi trước nàng lúc này là vị trưởng lão Lê Châu. Đợi đến lúc đông đảo học viên đều tiến cả vào Thông Thiên Tháp, Lê Châu trưởng lão rất cục cựa lên tiếng:

- Người đã thu xếp ổn thỏa công việc chưa?

Thảo Linh hơi nghiêng người, nghiêm túc trả lời:

- Văn bối đã trao cho hãn bản đồ chi tiết các tầng Thông Thiên Tháp và một linh cụ trung cấp phòng ngự.

Nghe vậy, Lê Châu trưởng lão gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Trầm ngâm trong giây lát, khẽ lẩm bẩm:

- Hi vọng trong kỳ Tân Vương này hãn có thể thành công tiến thêm một cấp vào Nhân Vực mười bốn, cũng coi như miễn cưỡng đáp ứng tiêu chuẩn rồi.

Tuy thanh âm rất nhỏ nhưng Thảo Linh vẫn có thể nghe rõ mồn một. Trong đầu chợt nhớ đến khuôn mặt anh tuấn của đối phương, bỗng dừng mím cười nói:

- Hãn quả là thú vị, luôn khiến cho người khác phải bất ngờ. Văn bối lại rất có lòng tin ở hãn.

Lê Châu xoay lưng, nhìn biểu hiện tươi tỉnh của Thảo Linh chợt hỏi sang một vấn đề khác:

- Mấy ngày gần đây, ngay cả Văn Tuấn trưởng lão cũng chạy qua chỗ ta nói đỡ cho thẳng nhóc Đình Kiên vài lời, muốn tác hợp chuyện giữa người và hãn kết thành song tu bạn lữ.

Nghe nhắc đến cái tên đó, nét cười trên mặt Thảo Linh chợt vụt tắt, chán ghét nói:

- Hãn cũng chỉ muốn tìm cơ hội đột phá chướng ngại vào Thánh Cấp mà thôi, nào phải thành tâm thật dạ đối với văn bối. Và lại hiện văn bối cũng chưa có ý định tìm kiếm bạn lữ cho mình.

Thấy vẻ cương quyết của Thảo Linh, Lê Châu trưởng lão cười bảo:

- Con bé nhà ngươi thật là cứng đầu mà! Thôi được rồi, chuyện này ta sẽ thay ngươi lo liệu.

Thảo Linh mừng rỡ, chấp tay nói:

- Xin đa tạ trưởng lão!!!

***

Bước vào cánh cửa màu trắng, Phạm Văn Long bỗng thấy trước mặt sáng ngời, cảm giác giống như đang tiến hành truyền tống, chưa rõ sẽ dẫn đến địa phương nào?

Rất nhanh, chỉ qua vài nhịp thở, toàn thân bỗng nhẹ như bông, vừa mở mắt bất ngờ thấy mình lơ lửng ngay trên không trung, rồi vù một cái liền bị thả rơi tự do. Phạm Văn Long tinh thần khê động, Phong Quyển Tàn Vân lập tức thi triển ra, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Sau khi ổn định thân hình, Phạm Văn Long chau mày thăm nhủ: “Đây là không gian tầng một thông thiên tháp sao?”

Theo như thông tin, mỗi tầng Thông Thiên Tháp là một phiến không gian khác nhau, diện tích rộng khoảng trăm dặm. Khi tiến vào, các học viên sẽ được truyền tống ngẫu nhiên đến một địa điểm bất kỳ. Nếu vận số may mắn, có khi rơi đúng ngay vị trí trước cửa thông đạo, vậy là chẳng cần tốn chút công sức nào đã có thể yên ổn vượt qua tầng đầu tiên.

Xui xẻo thay, Phạm Văn Long lại không nằm trong số đó. Hiện tại, hắn đang đứng trên một mảng đất nhỏ, toàn bộ không gian bên ngoài bao phủ bởi một tầng sương mù mờ mịt.

Màn sương mù này đồng dạng cũng không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, nhất thời Phạm Văn Long không dám manh động, vội vàng thả thần thức ra kiểm tra hết thảy. May mắn cách đây không lâu, hắn đã nạp nhập thành công tầng đầu của Cửu Chân Tinh Thần, bởi vậy lực lượng tinh thần lực tăng lên gấp đôi, hiện có thể dựa vào cảm ứng để quan sát động tĩnh trong phạm vi chừng hai mươi trượng.

Một lát, Phạm Văn Long thu về thần thức, nét mặt có vẻ nghi hoặc. Hắn thò tay vào trong người lấy ra hai tấm bản đồ, một tấm nhận từ Thảo Linh, còn tấm kia do hai gã Đỗ Quan và Tập Bình phân phát cho các học viên tham gia giải đấu.

Qua đoạn thời gian xem xét kỹ lưỡng, thần tình Phạm Văn Long hơi biến đổi, rõ ràng tấm bản đồ của Thảo Linh hiệu trưởng cung cấp thông tin chi tiết hơn rất nhiều. Đáng chú ý nhất là những địa điểm nguy hiểm trong các tầng Thông Thiên Tháp cũng được liệt kê danh sách đầy đủ.

Trên lý thuyết, thông đạo các tầng sẽ nằm ở một trong số bốn cực đông, tây, nam, bắc.

Dựa vào ký hiệu đánh dấu trên bản đồ, Phạm Văn Long dễ dàng nhận ra bản thân đang lạc trong biển sương mù, nơi này cách cực đông tầng một Thông Thiên Tháp năm dặm đường. Hắn bình tĩnh quét ánh mắt nhìn ra phía xa xa, xác định phương hướng chính xác, sau đó bắt đầu di chuyển.

Bởi vì tầm nhìn rất hạn chế nên Phạm Văn Long không dám đi quá nhanh, men theo cảm ứng mà tiến về phía trước. Ở đây, nếu không cẩn thận nhiều khả năng sẽ bị linh thú bất ngờ tập kích, hoặc xui xẻo hơn là sa vào tầng lớp cấm chế mà Thánh viện dày công sắp đặt.

Hai mắt Phạm Văn Long mở căng, cố gắng nghe ngóng từng động tĩnh phát ra từ bốn phương tám hướng. Trong không gian có phần quỷ dị đó, từng trận gió lạnh buốt thổi tới mơ hồ như có tiếng quỷ khóc u oán truyền đến, làm cho người ta nghe xong trong lòng phát lạnh.

Đi khoảng độ một canh giờ, rốt cuộc hắn đã an toàn thoát khỏi biển mây mù. Lúc này, phía trước chợt xuất hiện một khối núi băng khổng lồ, nếu không sai, trên đỉnh núi kia chính là nơi có khả năng xuất hiện thông đạo lên tầng thứ hai.

Phạm Văn Long xốc lại tinh thần, bắt đầu men theo sườn núi mà leo lên.

Mặt đất là băng, các ngọn cây cổ thụ cao chót vót cũng được hình thành từ băng. Không gian chìm trong bức màn trắng xóa, lạnh buốt thấu xương.

Nếu ở địa phương khác, Phạm Văn Long vốn dĩ có thể dùng Phong Quyển Tàn Vân để phi hành, đáng tiếc là bên trong này nguy cơ rình rập bốn bề, vẫn nên bảo toàn lực lượng chân linh khí, phòng trừ trường hợp bất ngờ xảy ra. Hơn nữa, Phạm Văn Long lỡ mớ cảm thụ, ngay trên đầu còn có một luồng uy áp cường đại ẩn núp, nếu cố tình bay lên sợ rằng hậu họa khó lường.

Tuy không thể phi hành nhưng bước chân của Phạm Văn Long cũng rất nhanh, thoăn thoắt chuyển động, chẳng bao lâu đã chạm tới đỉnh núi.

Sau một hồi loay hoay tìm kiếm, Phạm Văn Long kinh hi phát hiện ngay dưới một khe đá có một vòng xoáy, tỏa ánh hào quang nhàn nhạt. Nếu không nhầm, đây chính là lối vào tầng thứ hai rồi. Không ngờ vận số của hắn khá tốt, mới đó liền có thể tìm ra vị trí truyền tống.

Tuy nhiên, Phạm Văn Long vẫn cẩn thận kiểm tra một lượt, đến khi khẳng định chắc chắn không có vấn đề gì hắn mới yên tâm. Nhìn thông đạo ẩn ước quang mang, hắn trực tiếp bước vào, nhất thời thiên địa biến chuyển, khung cảnh chung quanh lập tức thay đổi.

Bất ngờ xuất hiện trước mắt Phạm Văn Long là mặt biển vô biên. Cảnh tượng rất giống với tầng đầu tiên, không gian vô cùng lạnh lẽo, nhiệt độ hạ xuống mức cực thấp, khiến ngay cả nước biển cũng bị đóng thành một tầng băng dày kiên cố.

Trong đầu Phạm Văn Long bất chợt dấy lên nghi vấn: “Không biết đã có người nào tiến qua tầng thứ hai trước ta hay chưa? Diện tích mỗi tầng Thông Thiên Tháp rộng đến trăm dặm, xem ra cũng không dễ dàng gặp được nhau.”

Phạm Văn Long suy đoán trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, nhất định số lượng người vượt qua tầng một không nhiều, họa may cũng chỉ có vài ba trăm người thôi. Phân tích những tình huống có thể xảy ra, Phạm Văn Long trong lòng cũng yên tâm hơn.

Theo thông tin trên bản đồ, cách đây không xa về phía nam có một nơi tên gọi Băng Hải Đảo, cũng chính là một trong số các địa phương có khả năng xuất hiện thông đạo lên tầng thứ ba. Phạm Văn Long không chần chừ, chân đạp mặt băng, tiến thẳng về hòn đảo đó.

Đây là lần đầu tiên Phạm Văn Long đi trên biển mà lại không cần tàu thuyền như vậy. Thế nên trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác phấn chấn, vui thích.

Mặt biển đóng băng trắng xóa, sắc xanh của lòng đại dương, ánh nắng vàng chan hòa... tất cả như vẽ lên một bức tranh đa màu sắc, lung linh rực rỡ.

Thế nhưng, đồng hành cùng vẻ đẹp muôn màu ấy, gió thổi rít gào từng cơn, mang theo cái lạnh kinh người, tựa hồ thấm vào tận xương tủy. Nếu là người thường đi vào, sợ rằng chỉ nháy mắt sẽ bị đông cứng thành đá.

“Grào... Grào...”

Cuồng phong bạo loạn.

Giống như âm thanh gào thét của bầy đàn mãnh thú, giờ nanh múa vuốt bổ nhào tới Phạm Văn Long cào cấu cắn xé. Tuy có chút chật vật, nhưng cơ thể Phạm Văn Long rắn chắc vô bì, vậy nên mọi sự vẫn nằm trong tầm kiểm soát. Bất quá càng lúc tần số bạo động của gió càng nhiều, thể tích càng nhỏ, sức mạnh càng đáng sợ. Đến khi còn cách Băng Hải Đảo khoảng vài dặm thì uy lực của gió đã đạt tới mức độ sắc bén kinh người.

Lúc này, Phạm Văn Long cảm nhận rất rõ ràng sự uy hiếp đang bủa vây xung quanh. Hiển nhiên khoảng cách với mục tiêu đã khá gần rồi, hẳn không dám sinh cường, cấp tốc thôi động chân linh khí trong đan điền dưỡng mãnh ủa ra, tạo thành một tấm màng bảo hộ bên ngoài thân thể.

Chừng một tuần trà, Phạm Văn Long bỗng thấy dường như khu vực này có điều bất thường. Thiên địa linh khí không ngờ chỉ tồn tại duy nhất hai loại nguyên tố là Thủy nguyên tố và Phong nguyên tố. Hẳn vốn dĩ sở hữu Thủy linh mạch hoàn mỹ, Phong linh mạch thượng phẩm, xét trong tình huống này chẳng khác nào như cá gặp nước, đúng lý phải vui mừng mới phải. Thế nhưng, hiện tại linh lực mà hẳn phóng xuất ra lại bao gồm ít

nhều các tia Hỏa nguyên tố. Thủy gặp Hỏa dẫn đến một sự bài xích, làm cho Phạm Văn Long nhất thời không cách nào hấp thu linh khí bên ngoài để bổ sung.

Thêm vào đó, tầng lớp bảo hộ liên tục bị gió công kích, khiến tốc độ tiêu hao chân linh khí tăng vọt.

Nhận ra tình huống trở trêu đó, Phạm Văn Long khóc không được mà cười cũng chẳng xong, vội đẩy cao tốc độ lên một bậc, muốn nhanh nhanh chóng chóng tiếp cận Băng Hải Đảo. Theo tính toán, nếu như Băng Hải Đảo không phải là địa điểm thông đạo lộ hiện, hẳn còn phải di chuyển sang khu vực khác tìm kiếm, không có thì giờ mà ở đây nấn ná.

Thời gian càng dài thì nguy hiểm càng tăng cao.

***

Nửa ngày sau, ngay tại thông đạo tầng một xuất hiện một đám người, trông diện mạo rất quen mắt. Hóa ra đều là thành viên trong hội Phục Minh. Tuy nhiên, trong quá trình truyền tống bọn chúng đã bị phân tán lực lượng, hiện đứng ở đây chỉ còn khoảng mười sáu, mười bảy người.

Sắc mặt Trần Công Minh lúc này có vẻ không tốt. Hẳn không may mắn như Phạm Văn Long, xui xẻo bị truyền tống đến một địa phương nằm ở phía bắc tầng đầu Thông Thiên Tháp. Sau đó, hẳn chạy về mé tây rồi xuôi đà xuống phương nam, quay gần đủ một vòng lớn mới tìm đến được đây.

Đằng sau, mấy tên thành viên Phục Minh cảm nhận nguồn sát khí lảng lệ từ Trần Công Minh tỏa ra thì ngậm miệng câm như hến, không dám trêu đùa cợt nhả như thường lệ nữa.

Đột nhiên, từ sườn núi có hai cái bóng lơ lơ xuất hiện, một thoáng sau đã hiện rõ thân hình hai người. Đều là nam sinh Thánh viện tham gia

kỳ Tân Vương, đồng thời cảnh giới ở chung Nhân vực cấp mười bốn.

Đến gần, cả hai người nhìn thấy đám thành viên Phục Minh cũng hơi sửng sốt. Một tên đảo mắt tìm kiếm, bỗng phát hiện thông đạo hào quang lập lòe chớp động, không nhịn được reo lên khe khẽ một tiếng. Có điều, ngay bên cạnh thông đạo lại đang có một đám học viên canh giữ, hơn nữa, trông mặt mày đứa nào cũng bặm trợn, xem chừng chẳng phải dạng tốt lành gì.

Thoáng lờng lự, bọn họ đưa mắt nhìn nhau như ngầm trao đổi thông tin. Bất ngờ, thân hình hai người lay động, biến thành hai làn gió, cấp tốc phóng thẳng đến cửa vào thông đạo.

Nhìn màn hành động này, mục quang Trần Công Minh lóe lên một tia tử vong, cười lạnh:

- Muốn chết??

Trong nháy mắt, Trần Công Minh nhanh như cắt đã lao đến, vũ động đôi tay huyền hóa thành trảo, hung hăng vỗ thẳng xuống đầu của đối phương.

Hai tên học viên kia thấy khoảng cách với thông đạo rất gần rồi, nhưng chưa kịp vui mừng, bỗng lóe lên một thân ảnh chắn ngang. Rồi một luồng linh lực khủng bố giáng xuống, khiến tên nào tên nấy da đầu tê dại, thần sắc cực kỳ hoảng loạn, trong đôi ngươi lẩn lên những mạch máu nhỏ li ti.

Không ai bảo ai, cả hai bản ngược trở ra hai hướng khác nhau, định vòng qua mà né tránh. Thế nhưng quá muộn rồi, trong sát na nguồn công kích cương mãnh kia đã ập xuống không chút lưu tình.

“Bùng.”

“Bùng.”

Chỉ nghe thấy hai tiếng nổ trầm thấp vang lên.

Hai tên học viên mặt mày xanh mét, miệng ộc ra một vòi máu đỏ lôm. Cảm thụ cổ hơi thở của tử vong treo ngay đỉnh đầu, hai người hãi hùng, đồng thanh hét lên một tiếng.

Ngay trong thời khắc đó, bất chợt trên ngực hai gã học viên lóe lên một luồng hào quang, vụt một cái thân hình của hai người đã biến mất, bỏ lại khoảng không trống rỗng.

Cùng lúc đó bên ngoài quảng trường, cánh cửa màu trắng dưới chân Thông Thiên Tháp bạch quang lóe sáng, chỉ vài giây sau bất ngờ tống ra hai người, đích xác là hai gã học viên vừa chết đi sống lại trong tay Trần Công Minh.

Lát sau, cả hai mới hoàn hồn, một trong hai tên nén nhịn đau, cắn phần nói:

- Không ngờ thằng khốn đó lại xuống tay tàn độc như vậy? Đúng là muốn một chiêu giết người mà!

Gã đồng bạn cũng nghiến răng chửi:

- Chúng ta thật quá xui xẻo, gặp ngay một con chó điên. Định mệnh cả nhà nó!

Ngay gần đó, bất ngờ cũng có khoảng hai, ba trăm học viên, cơ mà sắc diện người nào người nấy tái xanh, xem ra bị tổn thương không nhẹ.

Số là mỗi học viên tham gia kỳ Tân Vương đều được Thánh viện cấp cho một khóa Sinh Mệnh Châu. Trong quá trình tranh đua bên trong Thông Thiên Tháp, một khi tính mạng bị đe dọa mà không thể kháng cự, Sinh

Mệnh Châu sẽ lập tức có cảm ứng, tiến hành truyền tống dây thăng ra bên ngoài.

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỶ

Ôm Anh Từ Phía Sau

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cảm Ngộ

Tại khu vực phía nam tầng thứ hai Thông Thiên Tháp, thân ảnh Phạm Văn Long vẫn kiên trì bước tới.

Hiện tại tốc độ của hắn không còn giữ được như ban đầu nữa, càng tiến về phía trước càng chậm. Tuy nhiên, khoảng cách với Băng Hải Đảo xem chừng cũng không còn bao xa.

- Cẩn thận!

Một âm thanh như sấm nổ ngang trời, vang vọng khắp trong đại não làm Phạm Văn Long hết hồn, dừng ngay lại.

- Sư phụ, có chuyện gì thế?

Phạm Văn Long tức thì nhận ra tiếng của lão Kim, nghi hoặc hỏi lại.

- Nhóc con, nhìn cho kỹ không gian phía trước đi.

Nghe câu trả lời không đầu không đuôi của lão Kim, Phạm Văn Long vội vạy hỏi thêm vài câu. Thế nhưng, lão Kim giống như chưa từng lên tiếng, dù hắn có kêu gọi thế nào cũng im bật.

Phạm Văn Long cười khổ, không hiểu rốt cuộc là thế nào? Nghe vẻ trịnh trọng cảnh báo của sư phụ, hắn không dám khinh thường, thần thức lập tức phóng ra chăm chú nhìn về phía trước.

Nhìn lần đầu, một quang cảnh hoàn toàn yên tĩnh.

Đến lần thứ hai, hình như mờ hồ phát hiện ra thứ gì đó, có điều không rõ ràng lắm.

Phạm Văn Long cẩn thận nhìn thêm lần nữa, cố gắng quan sát hết thảy từng tấc không gian trước mặt.

- Đây là...???

Chỉ thấy cách độ dẫm bước chân, bất ngờ ẩn hiện những luồng quang mang kỳ dị, chớp động chớp tắt liên hồi. Sự dao động này rất nhỏ, nếu không chú tâm quan sát e rằng không thể nào nhận ra.

Tinh thần lực Phạm Văn Long bùng nổ, mạnh mẽ xộc thẳng vào kiểm tra.

Một luồng thông tin truyền về, trong mảnh không gian đường kính mười trượng xuất hiện tầng tầng lớp lớp các luồng phong nhận, thể tích chỉ nhỏ bằng ngón tay cái thế nhưng uy lực bá đạo kinh người. Hơn nữa, không chỉ có một nơi như thế mà cứ cách một đoạn vài chục bước lại xuất hiện dị trạng trên. Chẳng khác nào một trận địa mai phục, bao gồm vô số quần thể đao phong sắc bén đang xẹt qua xẹt lại.

Nếu không cẩn thận lạc vào trong đó, đến ngay cả đỉnh giai Nhân Vực tin rằng cũng có phần luống cuống tay chân. Muốn bình yên thoát ra sợ rằng cần tiêu tốn một lượng linh lực cực lớn mới có khả năng.

Đợi mãi đến lúc này, âm thanh của lão Kim mới ngân vọng vang lên:

- Khu vực này nguy hiểm rình rập khắp nơi, một khi bị vây hãm trong các trận đao phong đó không ai cứu nổi con đâu. Ta chỉ nhắc nhở một lần duy nhất, cần hết sức cẩn thận.

Theo suy nghĩ của lão Kim: "Đây mới chỉ là một thử thách nhỏ nhoi bên trong Thánh viện, nếu không để hấn tự thân rèn luyện, sau này khó mà

có thể tiến cao trên bước đường tu luyện."

Phạm Văn Long dĩ nhiên hiểu ý tứ của sư phụ, cũng không phản đối. Dù ở bất cứ đâu, trong bất kỳ hoàn cảnh nào thì thực lực bản thân vẫn là quan trọng nhất, chẳng thể trông ngóng vào sự giúp đỡ của người khác mãi được.

Dựa vào tình huống hiện tại, Phạm Văn Long phỏng đoán: "Nhiều khả năng Băng Hải Đảo chính là nơi tiếp dẫn lên tầng thứ ba. Nếu không Thánh viện chẳng cần bày bố cấm bẫy khắp nơi như vậy."

May mắn rằng phạm vi chiếm đóng của mỗi quần thể phong nhận không lớn, chỉ cần thận trọng đi vòng qua là có thể an toàn né tránh.

Đoạn lộ trình cuối cùng này, Phạm Văn Long tinh thần lúc nào cũng ở trong trạng thái căng thẳng. Bình thường, chỉ cần huy động Phong Quyển Tàn Vân, cũng trong thời gian ấy Phạm Văn Long dễ dàng vượt hơn mấy chục dặm đường. Nhưng trong tình cảnh này, hẳn không dám có chút lơ là, gió vốn vô hình vô sắc, nếu không chú ý sẽ rất khó nhận ra. Một khi phân tâm thì nhiều khả năng sa chân vào nguy hiểm. Thế nên tốc độ tiến tới vô cùng chậm chạp, qua một canh giờ chỉ đi thêm được trên dưới nửa dặm.

"Cẩn thận, phải hết sức cẩn thận." Phạm Văn Long thầm nhủ.

Ngồi tu luyện vài ngày vài đêm tuy lâu nhưng thực tế Phạm Văn Long cảm thấy rất ngắn vì không có cảm giác mệt mỏi. Nhưng hiện tại phải tập trung tinh thần cao độ quan sát mọi biến động trong từng tấc không gian như vậy, xem ra so với bế quan tu luyện còn khổ sở hơn gấp vạn lần.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cứ kéo dài mãi chưa ngừng.

Thêm hai canh giờ nữa, rốt cuộc Hải Băng Đảo đã lộ hiện trong tầm mắt.

Nhưng sắc mặt Phạm Văn Long không hề có nét vui mừng, đôi mắt chăm chăm nhìn về khoảng không. Vừa đến đây, hắn bất ngờ nhận ra tàn số xuất hiện của các quần thể phong nhận đã tăng đột biến, đồng thời cảm thụ một sự uy hiếp lan tràn.

Phóng tầm nhìn xa xa, bỗng thấy thấp thoáng một vài bóng người đang tiến về Băng Hải Đảo. Bọn họ đều là những học viên vượt qua tầng đầu tiên sớm nhất, có điều tốc độ di chuyển rất chậm chạp, nhích lên từng bước, từng bước...

Đột nhiên một tiếng thét kinh hoàng vang lên, hóa ra một tên học viên xui xẻo bị lạc vào trong một màn phong nhận.

“Bùng... Bùng...”

Loạn phong công kích làm vòng bảo hộ bên ngoài không trụ nổi liền bị vỡ vụn. Bỗng hào quang lóe sáng, thân hình tên học viên lập tức tan biến vào hư không.

Chứng kiến một màn này, Phạm Văn Long có phần kinh dị. Đứng giữa cái băng hàn lạnh lẽo mà mồ hôi trên trán bất giác chảy ròng.

“Không hay.”

Vừa mới phân tâm, một lưỡi đao gió đã liếm thẳng đến luồng bảo hộ, mạnh mẽ xuyên qua, cửa vào ngay bả vai, bỏ lại một vết cắt sâu hoắm. May mà Phạm Văn Long kịp thời né tránh, nếu không đã bị đâm trúng ngực rồi. Bất quá, ngoại trừ những vết thương chí mạng cần có thời gian dài điều trị thì với những vết thương ngoài da như thế này, thông qua công dụng thần kỳ của Bạch Mai hẳn tất cả sẽ được nhanh chóng chữa lành.

Phạm Văn Long không dám nghĩ ngợi lung tung nữa, toàn bộ tinh lực tập trung tiến về phía trước.

Mới đi được vài bước, bất ngờ bên tai vẳng một tiếng hú, nghe như tiếng sói tru, đích thực ngay từ đằng sau truyền đến.

Phạm Văn Long giật mình, vội ngoái đầu nhìn lại. Con người chột co rụt vào trong, không ngờ cách đó không xa xuất hiện một bóng đen đang chạy như bay về Băng Hải Đảo.

Thoáng chốc, hiện rõ trong tầm mắt là một người thanh niên, thân vận bạch bào, tóc xõa tung bay trong gió, trông đáng vẻ nhàn nhã vô cùng. Kỳ lạ thay, thân hình đối phương mềm mại như tơ, nhẹ nhàng lay động, lúc muôn đoan phong nhận liếm tới thì sợ tơ này nương theo gió dễ dàng tránh khỏi. Đối mặt với thể trận phong nhận dày đặc nơi đây nhưng hẳn không chút e dè, sợ hãi. Giống như cá gặp nước, thỏa thích vẫy vùng.

Dù không biết chính xác tu vi cảnh giới đối phương cao thấp thế nào song Phạm Văn Long mười phần khẳng định người này trên phương diện tu tập Phong thuộc tính có những thành tựu cực cao.

Đợi đến khi bóng dáng tên nam học viên kia mất hút vào Băng Hải Đảo, Phạm Văn Long mới động thân tiếp tục bước lên.

Đi thêm một đoạn, Phạm Văn Long giật mình phát hiện các quần thể phong nhận hiện đã không còn đứng yên trong một vị trí cố định mà dịch chuyển loạn xạ khắp nơi. Khoảng cách giữa chúng thu hẹp lại rất nhiều, có khi chỉ chừa ra kẽ hồng nhỏ vừa đủ cho thân người lách qua.

Điều này thực sự quá nguy hiểm!

Cho dù Phạm Văn Long biết trước được có đao phong tập kích, nhưng thần thức chỉ mới lớn được bao nhiêu đó, tốc độ của gió lại quá nhanh, căn bản là hẳn né không kịp mà chỉ biết toàn lực tránh vào chỗ yếu hại. Thế nhưng đó chỉ là sự uy hiếp của một vài luồng đao phong bất chợt nổi lên, còn một khi rơi vào trong những quần thể đao phong dày đặc ngoài kia, cơ hội an toàn trở ra là cực kỳ mong manh.

Lúc này, Phạm Văn Long bất ngờ thu lại quần bảo hộ bên ngoài cơ thể. Theo hẳn thấy, tác dụng của tấm màn linh lực này không cao, rất dễ dàng bị phá hủy. Vậy nên thà bỏ quách đi, tiết kiệm chân linh khí được chừng nào hay chừng ấy.

Khoảng cách với Băng Hải Đảo chỉ còn vài trăm trượng nhưng Phạm Văn Long nhất thời không cách nào vượt qua. Đôi lần vừa tiến lên một bước đã phải vội nhảy lùi lại ngay. Bởi những quần thể đao phong cứ phiêu hốt vô định, khiến hẳn không cách nào nắm bắt chuẩn xác thời cơ di chuyển.

Mức độ bạo động của gió tăng lên một mức khủng bố.

Phạm Văn Long tinh thần khê động, Phong Quyển Tàn Vân lập tức được thi triển, hẳn không tiếc rẻ linh lực nữa, muốn dùng tốc độ nhanh nhất tiến về Băng Hải Đảo. Tuy nhiên, phương án này cũng gặp ít nhiều rủi ro, lỡ chẳng may có quần thể phong nhận đột ngột xuất hiện trước mặt mà không kịp chuyển hướng, đâm sầm vào trong đó thì số khổ rồi.

Đúng lúc này, trong đầu Phạm Văn Long bỗng lóe lên một tia sáng. Hẳn dường như cảm ngộ ra một điều gì đó, song lại rất mơ hồ, nhất thời khó mà diễn giải bằng lời.

Ngay lập tức, hẳn nhắm nghiền hai mắt, tinh thần lực bắt đầu tỏa ra quan sát mọi động tĩnh chung quanh, đồng thời khê tách một tia thần thức chạy vào một nơi.

Không gian thức hải bốn bề trắng xóa.

“Hô”

Thân ảnh Phạm Văn Long bất ngờ hiện lên.

Nếu hăn nhớ không nhầm, lần đầu tiên khi tu tập Phong Quyển Tàn Vân, ngay trong thức hải từng diễn ra một hiện tượng.

Chính là sự xuất hiện của gió.

Một lát, huyễn ảnh của Phạm Văn Long bỗng từ từ chuyển động, thi triển Phong Quyển Tàn Vân theo một quỹ đạo kỳ lạ. Ban đầu rất chậm, nhưng ngày càng nhanh hơn, cuối cùng đạt đến một tốc độ khủng bố, bỏ lại đằng sau là một chùm tàn ảnh.

Quả nhiên, không gian thần thức vốn yên ắng chợt xuất hiện sự dao động nhẹ nhẹ.

Một làn gió hiu hiu thổi, văng lại bên tai nghe thấy gió huýt thành tiếng vi vút giữa không gian. Thế rồi gió nhanh chóng bùng lên, rít gào từng cơn liên hồi, nháy mắt đã ngập tràn khắp phiến thiên địa này.

Đến lúc đó, thân hình Phạm Văn Long bỗng dừng ngừng hăn lại. Hăn khoanh tròn chân ngồi xuống. Xung quanh người, các luồng gió vẫn quay cuồng chạy loạn, miên man không dứt.

Phạm Văn Long thả cảm ứng khắp bốn phương tám hướng, thông qua liên hệ với Phong nguyên tố bắt đầu tiến hành nghiên cứu chuyển động của gió.

Gió vô hình vô sắc, bởi vậy bình thường chỉ có thể dựa vào cảnh vật lay động hoặc âm thanh phát ra để phán đoán. Gió thể tích càng nhỏ thì sự dao động trong không khí càng nhỏ, rất khó phát hiện. Tuy nhiên, nơi đây chính là thức hải của Phạm Văn Long nên tất cả mọi sự tồn tại bên trong đều không nằm ngoài sự khống chế của hăn.

Tâm thần Phạm Văn Long đắm chìm vào trong một trạng thái kỳ lạ. Chỉ trong sát na ngắn ngủi, vô vàn những chuyển động của gió dung nhập cả vào trong đầu hăn.

“Vù...”

“Vù...”

Gió vẫn thổi mạnh, tạo thành những cơn lốc xoáy, xộc thẳng lên tận thiên không, xuyên phá từng tắc không gian.

“Bùng”

Tinh thần lực bất chợt bùng nổ, tức thì phát sinh một cảnh tượng kỳ lạ. Không gian thức hải cơ hồ biến thành một tinh vân cự đại, lấy Phạm Văn Long làm trung tâm, xung quanh là gió chuyển động không ngừng.

“Dừng”

Sau một tiếng hô lớn.

Gió ngừng thổi.

Không gian thức hải lại trở về sự tĩnh lặng vốn có, như chưa từng phát sinh dị tượng.

“Chuyên”

Lại thêm một âm thanh dứt khoát vang lên. Ngay tại các vị trí vừa biến mất gió bất ngờ nổi lên, theo một ý niệm của Phạm Văn Long liền ồ ạt ủa cả ra, cấp cấp nghe lệnh. Giống như trước đó chúng chỉ tạm ẩn mình nấp vào không gian mà thôi.

Bốn bề đều là gió.

Cảm tưởng như đang có một cơn bão hung hăng càn quét trong thức hải. Có điều, Phạm Văn Long lại nằm ngay trong mắt bão, bởi vậy hẳn hoàn toàn không bị ảnh hưởng trước sự càn quấy đó.

“Chuyên”

Sau tiếng quát, các luồng gió đang bạo loạn dữ dội bất ngờ dịu xuống, thổi nhẹ nhẹ như mây bay.

Phạm Văn Long mở mắt, ngửa đầu phá lên cười thật lớn:

- Ha ha ha... Hóa ra là như vậy...!!!

//: Cảm ơn tất cả các bác đã quan tâm và theo dõi truyện. Rất nhiều bác inbox trên voz và facebook bảo e đổi lại lịch ra chương.

Thôi thì e viết đến đâu sẽ post đến đó, tuy nhiên hiện có những chương cần đầu tư chất xám nhiều hơn. Như chương 64 này, e suy nghĩ mất 2 ngày chọn qua chọn lại mới lựa ra được tình tiết hợp lý.

Do đó có thể chương sẽ không ra đều mỗi ngày được, các bác thông cảm nhé!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Phản Bội

Chương 2: Xuyên Không

Chương 3: Sự Thật Về Trái Đất

Chương 4: An Ký Tây Thánh Viện

Chương 5: Đấu Sĩ Pháp Sư

Chương 6: Đại Việt Linh Quyết

Chương 7: Đột Phá

Chương 8: Xung Đột

Chương 9: Thực Lực Của Phạm Văn Long

Chương 10: Thánh Viện Chiêu Sinh

Chương 11: Thánh Viện Chiêu Sinh (2)

Chương 12: Dị Biến

Chương 13: Nhẫn Nhịn

Chương 14: Kinh Sợ

Chương 15: Thăng Long Thành

Chương 16: Hồ Tiên Tử

Chương 17: Hoan Lạc

Chương 18: Lý Tiên Dung

Chương 19: Tiến Vào Thánh Viện

Chương 20: Phân Chia Nơi Ở

Chương 21: Nơi Ở Mới

Chương 22: Linh Phách

Chương 23: Thông Tin Thánh Viện

Chương 24: Tu Luyện Châu

Chương 25: Tu Luyện Châu

Chương 26: Kinh Nghiệm Mua Bán

Chương 27: Gặp Lại Thanh Hằng

Chương 28: Lựa Chọn

[Chương 29: Thảo Linh Hiệu Trưởng](#)
[Chương 30: Tiến Cấp Thất Bại](#)
[Chương 31: Long Hồ Thần Quyền Và Cửu Chân Tinh Thần](#)
[Chương 32: Thập Điện Diêm Đế](#)
[Chương 33: Quyết Định](#)
[Chương 34: Nội Đan Linh Thú](#)
[Chương 35: Hàn Ngọc Lộc Vương](#)
[Chương 36: Hồ Suối Hai](#)
[Chương 37: Phong Quyền Tàn Vân](#)
[Chương 38: Trốn Chạy](#)
[Chương 39: Đạo Sinh Tồn](#)
[Chương 40: Liên Tiếp Gặp Nạn](#)
[Chương 41: Mộng Ảo](#)
[Chương 42: Bái Sư](#)
[Chương 43: Đâu Chuyển Tinh Di](#)
[Chương 44: Lột Xác](#)
[Chương 45: Hoàng Kim Cự Long](#)
[Chương 46: Hoàng Kim Cự Long.\(2\)](#)
[Chương 47: Linh Phách Biến Hóa](#)
[Chương 48: Lạc Hồng Điều](#)
[Chương 49: Linh Phách Bảng Bài Danh Đệ Tam](#)
[Chương 50: Phạm Văn Long Trở Về](#)
[Chương 51: Kẻ Nào Đánh Bạn Của Ta?](#)
[Chương 52: Phục Minh](#)
[Chương 53: Thành Quả](#)
[Chương 54: Đơn Thương Độc Mã](#)
[Chương 55: Đại Triển Thần Uy](#)
[Chương 56: Kịch Chiến](#)
[Chương 57: Quạt Cường](#)
[Chương 58: Thương Tích Nghiêm Trọng](#)
[Chương 59: Nhân Quả](#)
[Chương 60: Chúng Ta Cùng Nhau Song Tu Đi?](#)

[Chương 61: Thi Tuyển Tân Vương](#)

[Chương 62: Thông Thiên Tháp](#)

[Chương 63: May Mắn Mỉm Cười](#)

[Chương 64: Cảm Ngộ](#)